

Hản Là Yêu

Contents

Hản Là Yêu	1
1. Rachel Gibson - Chương 1	2
2. Rachel Gibson - Chương 1.2	5
3. Rachel Gibson - Chương 2	9
4. Rachel Gibson - Chương 2.2	12
5. Rachel Gibson - Chương 3.1	16
6. Rachel Gibson - Chương 3.2	19
7. Rachel Gibson - Chương 4	23
8. Rachel Gibson - Chương 4.2	27
9. Rachel Gibson - Chương 5	32
10. Rachel Gibson - Chương 5.2	35
11. Rachel Gibson - Chương 6	39
12. Rachel Gibson - Chương 6.2	43
13. Rachel Gibson - Chương 7	48
14. Rachel Gibson - Chương 7.2	53
15. Rachel Gibson - Chương 8	56
16. Rachel Gibson - Chương 8.2	60
17. Rachel Gibson - Chương 9	64
18. Rachel Gibson - Chương 10	68
19. Rachel Gibson - Chương 9.2	73
20. Rachel Gibson - Chương 10.2	77
21. Rachel Gibson - Chương 11	82
22. Rachel Gibson - Chương 11.2	86
23. Rachel Gibson - Chương 12	91
24. Rachel Gibson - Chương 12.2	96
25. Rachel Gibson - Chương 13	100
26. Rachel Gibson - Chương 13.2	104
27. Rachel Gibson - Chương 14	108
28. Rachel Gibson - Chương 14.2	112
29. Rachel Gibson - Chương 15	117
30. Rachel Gibson - Chương 15.2	121
31. Rachel Gibson - Chương 16	125
32. Rachel Gibson - Chương 16.2	128
33. Rachel Gibson - Chương 17	132
34. Rachel Gibson - Chương 18 End	137

Hản Là Yêu

Giới thiệu

Điều không may xảy đến với cảnh sát chìm Joe Shanahan xảy ra vào một buổi sáng khi anh nhìn chằm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/han-la-yeu>

1. Rachel Gibson - Chương 1

Chương 1

Thám tử Joseph Shanahan ghét mưa. Anh ghét mưa cũng nhiều như anh ghét lũ tội phạm bản thủ, bọn luật sư biện hộ dẻo quẹo, và loài ngỗng ngu ngốc. Bọn đầu tiên là lũ cặn bã, bọn thứ hai là lũ đĩa ăn bám, và bọn thứ ba là nỗi ô nhục đối với gia tộc chim chóc nói chung.

Anh đặt chân lên cản trước cửa xe Chevy màu be, cúi người xuống và căng cơ. Anh không cần phải nhìn những đám mây xám xịt đang tạo hình trên công viên Ann Morrison cũng biết mình sắp được tắm táp đã đời. Cảm giác nhứt nhối khó chịu ở đùi phải anh cho biết hôm nay đơn thuần không phải là ngày của anh.

Khi anh cảm thấy các bắp cơ đã duỗi căng và ấm lên, anh đổi chân. Phần lớn thời gian, thứ duy nhất nhắc nhở rằng một viên đạn xoáy 9mm từng xé toang da thịt và thay đổi cả cuộc đời anh là một vết sẹo dài 12cm nằm nhúm trên đùi. Chín tháng và vô số giờ vật lý trị liệu khắc nghiệt sau đó, anh đã có thể quên đi que định hình và những cái dính xoắn vào xương đùi anh. Ngoại trừ khi trời mưa và sự thay đổi trong áp suất không khí khiến nó làm mình làm mẩy.

Joe thẳng người dậy, quay đầu từ bên này sang bên kia như một võ sĩ nhà nghề, rồi thò tay vào túi chiếc quần thể thao mà anh đã cắt thành quần soóc và rút ra một bao thuốc lá. Anh rút một điếu Marlboro ra khỏi bao, rồi châm đầu thuốc bằng cái bật lửa Zippo. Nheo mắt trước ngọn lửa, anh thấy một con ngỗng trắng múp múp đang chăm chăm nhìn anh từ cách đó khoảng dưới nửa mét. Con chim lạch bạch lại gần, vươn cao cái cổ dài và rít lên, cái mỏ màu vàng cam giận dữ mở rộng, chiếc lưỡi hồng vươn thẳng ra.

Với một cái gập cổ tay, chiếc Zippo đóng lại, và anh nhét cả bao thuốc lẫn bật lửa vào túi quần. Anh phả ra một làn khói dài dằng dặc khi con ngỗng cúi cổ xuống và khóa chặt ánh mắt tròn vo vào hai viên bi của Joe.

“Cứ làm thế đi và tao sẽ đá tung mày như một quả bóng đầy.”

Trong vài giây nghệt thở hai kẻ bước vào một trận quyết chiến sống còn, rồi con chim rụt cổ lại, quay hai bàn chân màng và lạch bạch bỏ đi, liếc nhìn về hướng Joe lần cuối trước khi nhảy lên lề đường và hướng tới chỗ những con ngỗng khác.

“Đồ hèn,” anh lầm bầm và rời mắt khỏi mối đe dọa đang tháo chạy. Hơn cả trời mưa, thay đổi áp suất, và thậm chí là lũ luật sư dẻo mỏ, Joe ghét nhất những tên chỉ điểm. Anh chưa bao giờ biết được nhiều hơn một hay hai tên lại không lừa gạt vợ con, mẹ, hay bạn thân để cứu lấy cái mông đáng thương của chính chúng. Anh có được cái lỗ trên chân nhờ vào chính tên chỉ điểm cuối cùng của mình, Robby Martin. Trò giao dịch hai mạng của Robby đã làm Joe mất một mớ thịt, xương và cả công việc mà anh yêu quý. Tên nhóc buồn ma túy đó đã phải trả một cái giá cao hơn - mạng sống của chính hắn.

Joe tựa lưng vào thân một chiếc Caprice không có gì nổi bật và rít một hơi thuốc lá thật sâu. Khói thuốc thiêu đốt cổ họng và lấp đầy nhựa thuốc lá lẫn nicotin trong phổi anh. Chất nicotin làm dịu cảm giác đau nhói từ vết thương của anh như sự âu yếm vỗ về của người tình. Theo những gì anh biết, đó là thứ duy nhất hay hơn một lồng ngực đầy độc tố.

Bất hạnh làm sao, anh đã chẳng có cái thứ duy nhất ấy từ khi chia tay với Wendy, cô bạn gái cuối cùng. Wendy là một đầu bếp tương đối tao nhã, và cô ta trông cực tuyệt diệu khi bó chặt trong chiếc quần thun. Nhưng anh không thể cùng nhìn về tương lai với một người phụ nữ nổi khùng lên chỉ vì anh quên búng ngày kỷ niệm hai tháng hẹn hò của họ. Cô ta đã cáo buộc anh là “khô khan”. Chết tiệt, anh cũng lãng mạn y như bất kỳ thằng đàn ông nào ấy chứ. Anh chỉ không hành động suốt mướt và phát điên vì điều đó mà thôi.

Joe rít thêm một hơi dài. Thậm chí nếu không phải vì cái trò kỷ niệm tào lao đó, thì chẳng lẽ quan hệ của anh với Wendy cũng sẽ không đi đến đâu hết. Cô ta không hiểu được lượng thời gian anh cần phải dành cho Sam. Cô ta cứ mãi ghen tuông, nhưng nếu Joe không chú ý tới Sam, nó sẽ lại gặm nhấm đồ đạc trong nhà.

Joe thở ra chậm rãi và quan sát khói thuốc lơ lửng trước mặt. Lần trước anh đã bỏ hút thuốc trong ba tháng, và anh sẽ bỏ lại lần nữa. Nhưng không phải hôm nay. Chắc cũng không phải ngày mai. Anh vừa được Đại úy Luchetti cho cả chồng giấy tờ, và nếu anh định giải quyết cho hết, sau đây chắc chắn là anh sẽ muốn một liều thuốc.

Qua làn khói, mắt anh nheo lại, rồi đậu xuống, trên một người phụ nữ có mái tóc dày loăn xoăn màu nâu đỏ xòa ngang lưng. Một cơn gió nhẹ thổi qua mái tóc và nâng nó lên quanh vai cô ta. Anh không cần phải nhìn mặt cô ta cũng biết là ai đang đứng ở giữa công viên Ann Morrison vươn tay lên cao như một nữ thần tôn thờ bầu trời xám xịt.

Tên cô ta là Gabrielle Breedlove, và cô ta sở hữu một cửa hàng đồ cổ trong quận Hyde Park lịch sử, cùng với đối tác làm ăn của cô ta, Kevin Carter. Cả hai đều bị tình nghi sử dụng cửa hàng đó như bình phong ột công việc khác, mang lại nhiều lợi lộc hơn - buôn lậu đồ cổ ăn cắp.

Cả hai người chủ cửa hàng đều không có tiền án tiền sự và có thể sẽ chẳng bao giờ bị cảnh sát chú ý đến nếu họ cứ làm ăn nhỏ lẻ, nhưng họ lại có tham vọng lớn hơn. Một bức họa thuộc Trường phái Ấn tượng nổi tiếng đã bị đánh cắp tuần trước từ người đàn ông giàu nhất trong bang, Norris Hilland, hay được biết đến với cái tên Vua Khoai Tây. Ở Idaho quyền lực và ảnh hưởng của ông ta chỉ đứng thứ hai sau Chúa. Một người nào đó phải cần đến rất nhiều dũng cảm mới dám đánh cắp bức họa Monet của Vua Khoai Tây.

Cho đến giờ, Gabrielle Breedlove và Kevin Carter là những đầu mối đáng tình nghi nhất trong vụ án này. Một tay chỉ điểm ở nhà tù đã cho cảnh sát tên của họ, và khi nhà Hillard kiểm tra ghi chép của mình, người ta khám phá ra rằng sáu tháng trước, Carter đã ở nhà Hillard định giá một bộ sưu tập đèn Tiffany.

Joe rít một hơi khói thuốc và chậm rãi phả ra. Cái cửa hàng đồ cổ nhỏ xíu ở Hyde Park đó là tấm chắn hoàn hảo ột kẻ buôn lậu, và anh cá cả hòn bi trắng của mình rằng ngài Carter và cô Breedlove đã giấu kín bức họa Monet của nhà Hillard đi cho đến khi sức nóng giảm bớt và họ có thể chuyển nó ột tay trung gian lấy một bó tiền. Cơ hội tuyệt vời nhất để đoạt lại là tìm ra bức họa trước khi nó chuyển tới tay trung gian và xuống thế giới ngầm.

Vua Khoai Tây đang nổi cơn thịnh nộ với Cục trưởng Walker, ông ta lại đổ cơn giận đó lên Đại úy Luchetti và các thám tử thuộc bộ phận Trộm cắp Tài sản. Căng thẳng khiến cho vài thám tử phải tìm rượu giải khuây. Nhưng Joe thì không. Anh không coi trọng rượu chè, và anh rít một hơi bình tĩnh từ điều thuốc Marlboro khi quan sát đối tượng tình nghi của mình. Trong đầu, anh lướt qua tư liệu vội vàng gom nhặt mà anh có về cô Breedlove.

Anh biết cô sinh ra là lớn lên trong một thị trấn nhỏ ở bắc Idaho. Bố cô đã chết khi cô còn trẻ, và cô sống cùng mẹ, cô ruột, và ông nội.

Cô hai mươi tám tuổi, ột mét bảy tám, và nặng đầu đó khoảng sáu mươi cân. Chân cô dài. Quần soóc của cô thì không. Anh nhìn cô cúi người để chạm xuống nền đất trước mặt, và anh tận hưởng cảnh trí đó cùng làn khói thuốc. Từ khi bị chỉ định theo đuôi cô, anh đã trở nên ngưỡng mộ hình dáng phía sau ngọt ngào của cô.

Gabrielle Breedlove. Tên cô nghe cứ như một ngôi sao khiêu dâm, giống kiểu Mona Lot hay CandyPeaks. Joe chưa bao giờ nói chuyện với cô, nhưng anh đã nhìn cô đủ gần để biết cô có tất cả những đường cong ngọt ngào ở đúng chỗ.

Và gia đình cô cũng không phải trong bang, Công ty Mỏ Breedlove đã hoạt động ở phía bắc trong gần chín mươi năm trước khi bị bán đi vào giữa thập niên bảy mươi. Vào lúc đó, gia đình này cực kỳ giàu có, nhưng những khoản đầu tư tồi tệ và cung cách quản lý kém cỏi đã teo nhỏ gia tài một cách đáng kể.

Anh quan sát cô làm vài động tác yoga căng một chân trước khi bắt đầu từ tốn chạy bộ. Joe búng điếu thuốc Marlboro vào lớp cỏ phủ đầy sương và rời khỏi chiếc Chevy. Anh bắt đầu đi ngang qua công viên theo sau cô và đặt bước lên dải ruy băng nhựa đường đen được biết đến như vành đai xanh.

Vành đai xanh đi theo con sông Boise và vẽ một đường qua thành phố chính, kết nối tám công viên lớn dọc đường đi của nó. Mùi hương nồng đậm từ nước sông và những cây gỗ gòn lấp đầy không khí buổi sớm, trong khi những mảnh bông xơ xác thổi theo gió và dính vào ngực áo nỉ của Joe.

Anh kiểm soát hơi thở của mình, chậm rãi và nhẹ nhàng khi anh giữ nhịp chân với người phụ nữ trước anh khoảng sáu mét. Suốt tuần qua, kể từ vụ trộm, anh vẫn theo đuôi cô, tìm hiểu thói quen của cô - loại thông tin mà anh không thể kiếm được từ những ghi chép của chính phủ, tin mật, hay báo đài.

Theo những gì anh biết, cô luôn chạy bộ cùng hai dặm đường vòng và đeo cùng một cái túi ngang hông màu đen. Cùng lúc ấy cô liên tục nhìn xung quanh. Lúc đầu, anh đã nghi ngờ rằng cô đang tìm kiếm ai hay cái gì đó, nhưng cô còn chẳng bao giờ gặp gỡ đến một cái bóng nữa. Anh cũng lo cô ngờ ngợ thấy sự giám sát của anh, nhưng anh đã cẩn thận mặc quần áo khác nhau mỗi ngày, đỗ ở nhiều bãi đỗ khác nhau, và theo đuôi cô từ nhiều địa điểm khác nhau. Vài ngày anh còn che mái tóc đen của mình bằng một cái mũ bóng chày và mặc bộ quần áo chạy bộ bóng bẩy. Sáng nay, anh thắt một cái khăn đỏ lên đầu và mặc cái áo nỉ dài tay in chữ BSU 1 màu xám.

Hai người đàn ông mặc đồ chạy màu xanh dương sáng chạy chậm lên vành đai xanh hướng về phía anh. Ngay khoảnh khắc họ đi qua cô Breedlove, họ ngoái cổ và nhìn chiếc quần soóc trắng của cô đung đưa. Khi họ quay lại, họ cùng mang nụ cười tán thưởng y như nhau. Joe không trách cứ gì họ vì căng mắt ra để nhìn cô lần cuối. Cô có cặp chân tuyệt vời và một bộ mông cũng tuyệt vời. Mỗi tội cô lại được định sẵn ột bộ đồng phục tù.

Joe theo cô băng qua cầu vượt ra khỏi công viên Ann Morrison, cẩn thận giữ một khoảng cách đều đặn khi họ tiếp tục dọc theo sông Boise.

Tiểu sử của cô không phù hợp với lũ trộm đặc thù. Không giống bạn làm ăn của mình, cô không ngộp nợ tới tận cổ. Cô không bài bạc, và không có thói quen nghiện ngập cần được trợ cấp, tức là chỉ còn hai động cơ khả dĩ để một người phụ nữ như cô tham gia vào một hành vi phạm pháp.

Một là sự kích thích, và Joe chắc chắn có thể hiểu được cảm giác thôi thúc khi sống trên bờ vực. Adrenalin là một chất gây nghiện mạnh mẽ. Chưa biết anh yêu nó. Anh yêu cách nó bò khắp làn da, châm chích xác thịt và dựng đứng tóc trên đầu anh.

Cái thứ hai thì phổ biến hơn - tình yêu. Tình yêu có xu hướng đưa rất nhiều phụ nữ vào rắc rối. Joe đã gặp rất nhiều người đàn bà sẽ làm bất kỳ chuyện gì vì một thằng con hoang vô giá trị, những kẻ chẳng hề do dự thể mạng cô ta để cứu lấy chính bản thân hần. Joe không còn ngạc nhiên bởi những gì mà một vài phụ nữ sẽ làm vì tình yêu nữa. Anh không còn ngạc nhiên khi thấy phụ nữ ngồi trong tù tiêu thời gian họ lũ đàn ông của họ nước mắt ròng ròng, mascara nhòe nhoẹt, nói những thứ ngu si như là, “Tôi không thể nói với anh điều gì tồi tệ về gì gì đó, tôi yêu anh ấy.”

Những tán cây trên đầu Joe dày đặc hơn khi anh theo cô vào một công viên thứ hai. Công viên Julia Davis xum xuê, xanh tốt hơn, lại có thêm cả sự hấp dẫn từ những bảo tàng lịch sử và nghệ thuật, vườn thú Boise, và tất nhiên là cả chuyến tàu tham quan Tootin’ Tater nữa.

Anh cảm nhận được thứ gì đó rơi ra khỏi túi quần ngay trước khi nghe thấy một tiếng bộp xuống mặt đường. Anh ôm lấy cái túi quần trống không và quay đầu nhìn một gói Marlboro nằm trên đường. Anh do dự vài giây trước khi lùi bước chân. Vài điếu thuốc rơi vãi lăn trên mặt đường nhựa, và anh vội khom lưng người

xuống để nhặt chúng lên trước khi chúng lặn xuống vũng nước. Ánh mắt anh di chuyển tới chỗ đối tượng tình nghi, vẫn đang chạy bộ ở nhịp chân từ tốn thường ngày của cô, rồi quay lại với thuốc lá của anh.

Anh đặt mấy điều thuốc vào bao, cẩn thận không làm nát chúng. Anh có ý định tận hưởng đến mẩu cuối cùng. Anh không lo là anh sẽ lạc mất nghi phạm. Cô chạy cũng nhanh như một con chó già viêm khớp ấy, một sự thật mà hôm nay anh rất kích động.

Khi anh quay ánh mắt lại con đường, tay anh khựng lại, và một cách chậm rãi anh nhét nốt mắt điều thuốc vào túi quần. Tất cả những gì chào mừng ánh mắt dày dặn kinh nghiệm của anh là con đường màu đen trải dài khi nó uốn lượn qua những tán cây cỏ cao ngút ngát. Một cơn gió mạnh xô đẩy những cành cây nặng nề trên đầu anh và ép sát cái áo nỉ vào lồng ngực anh.

Ánh mắt anh phóng sang bên trái, và anh phát hiện ra cô đang cắt ngang công viên hướng về vườn thú và sân chơi trẻ em. Anh bắt đầu đuổi theo. Theo những gì anh nhìn thấy, công viên vắng không. Bất kỳ ai có đầu óc cũng đã bỏ chạy khỏi nơi này trước khi cơn bão đang lơ lững kia đổ ập xuống. Nhưng chỉ vì công viên có vẻ trống vắng không có nghĩa là cô ta sẽ không gặp gỡ ai đó.

Khi một đối tượng tình nghi lạc khỏi chu trình cố định, điều đó thường có nghĩa là một chuyện gì đó sắp xảy ra. Mùi vị adrenalin làm tê liệt cổ họng anh và đưa một nụ cười lên môi anh. Chết tiệt thật, anh đã không cảm thấy mùi vị ấy còn sống kể từ lần cuối anh dồn tên buôn lậu ma túy vào một con hẻm ở cuối phía bắc.

Anh lại mất dấu khi cô chạy qua nhà vệ sinh và biến mất phía sau. Hàng năm trời kinh nghiệm trì hoãn những bước chân của anh khi anh chờ cô xuất hiện trở lại. Khi không thấy, anh vói tay xuống dưới cái áo nỉ và bật khóa bao súng đeo vai. Anh nép mình vào tòa nhà gạch và nghe ngóng.

2. Rachel Gibson - Chương 1.2

Chương 1 (tiếp)

Một cái túi ni lông của một cửa hàng tạp hóa bị bỏ lại lộn vòng vòng trên mặt đất, nhưng anh chẳng nghe thấy gì ngoài trừ tiếng gió và lá cây xào xạc trên đầu. Từ vị trí này anh chẳng thể nào nhìn thấy gì hết, và anh nhận ra rằng đáng lẽ mình nên lùi lại. Anh bước quanh góc tòa nhà và chạm mắt với nút bấm của một lọ keo xịt tóc. Một luồng hơi ập trồn vào mặt anh, và ngay lập tức tầm nhìn của anh nhòe đi. Một gọng kim tím chặt lấy áo anh, và một đầu gối thúc mạnh vào giữa hai đùi anh, cách viên bi của anh chỉ xuýt soát vài phân. Cơ bắp đùi phải của anh co rút, và anh hẳn đã gấp làm đôi nếu không phải nhờ bờ vai rắn chắc ở ngực anh. Hơi thở của anh rít ra từ phổi khi anh đập thẳng lưng xuống trên nền đất cứng ngắt. Còng tay bằng crôm, vốn treo ở đai quần anh, chọc vào eo lưng anh.

Qua tầm nhìn mờ mờ nhờ quý cô Clairol 2, anh ngược lên nhìn Gabrielle Breedlove đang đứng giữa đôi chân dang rộng của anh. Anh thả cho cơn đau đang co rút đùi anh lan đi khắp người, và nỗ lực điều hòa hơi thở. Cô ta đã đi trước một bước và cố huých bộ phận sinh dục của anh lên tận cổ họng.

“Chúa ơi,” anh rên rỉ. “Cô là một con quỷ cái điên rồ.”

“Đúng thế đấy, chỉ cần thứ lỗi cho tôi vì bản xương bánh chè của anh là được.”

Joe nhấp nháy mắt thêm vài lần nữa, và tầm nhìn của anh rõ ràng. Một cách chậm chạp ánh mắt anh di chuyển từ mặt cô, xuống cánh tay, tới bàn tay cô. Khỉ thật. Một tay cô cầm chặt bình xịt tóc, ngón tay sẵn sàng trên nút bấm, nhưng tay kia của cô kẹp chặt một thứ trông như là cây súng lục ngắn. Nó không chĩa vào đầu gối mà thẳng vào mũi anh.

Mọi thứ trong anh khựng lại. Anh tuyệt đối ghét súng ngắn chĩa vào mình. “Bỏ vũ khí xuống,” anh ra lệnh. Anh không biết khẩu súng đó có được lên đạn hay thậm trí có hoạt động hay không, nhưng anh cũng không muốn thử nghiệm. Chỉ mình mắt anh di chuyển khi anh nhìn lại lên mặt cô. Hơi thở cô phập phồng, đôi mắt màu xanh lục hoang dại. Trông cô cực kỳ bất ổn.

“Ai đó gọi cảnh sát đi!” cô bắt đầu la hét điên cuồng.

Joe cau mày nhìn cô. Cô không chỉ xoay sở để hạ anh đập mông mà giờ cô còn hét tung đầu cô ra. Nếu cô cứ thế này, anh sẽ phải lột vỏ bọc của mình, và anh thực sự không muốn làm thế. Ý nghĩ đi vào đồn cảnh sát với nữ nghi phạm số một trong vụ Hillard, nghi phạm vốn không được biết cô ta là nghi phạm, và giải thích cách cô ta hạ gục anh bằng một bình xịt tóc lấp đầy anh một nỗi kinh sợ hãi hùng kẹp chặt hộp sọ. “Bỏ súng xuống,” anh lặp lại.

“Đừng có mơ! Anh mà giật một cái thoi là tôi sẽ bắn anh đấy, đồ cặn bã nhớp nhúa.”

Anh không tin là có đến một linh hồn nữa trong vòng ba mươi mét quanh đây, nhưng anh không chắc lắm, và điều cuối cùng anh cần là một công dân quả cảm đến giải cứu cô.

“Ai đó làm ơn giúp tôi với!” cô la hét âm ỉ đủ cho cả mấy hạt xa tím tắp cũng nghe thấy ấy chứ.

Cầm Joe nghiêng chặt. Anh chưa từng bao giờ ngã xuống kiểu này, và anh thậm trí còn không muốn tưởng tượng ra cảnh đối mặt với Wallker và Luchetti. Joe vẫn còn nằm trên danh sách đen của Cục trưởng vì hậu quả sau vụ bắn Robby Martin. Anh không phải quá vất óc cũng biết những gì Cục trưởng sẽ nói. “Cậu lại làm rối tung hết cả lên rồi, Shanaham!” Ông ta sẽ hét toáng lên như thế ngay trước khi tổng Joe tới bộ phận tuần tra. Và lần này, thủ trưởng nói đúng.

“Gọi 911 đi.”

“Đừng có la hét nữa,” anh ra lệnh bằng giọng sĩ quan cảnh sát thi hành luật pháp rắn nhất của mình.

“Tôi cần một cảnh sát!”

Chết tiệt thật. “Quý cô à,” anh rít lên giữa hàm răng. “Tôi là một cảnh sát!”

Mắt cô nheo lại khi cô nhìn xuống anh. “Phải rồi, và tôi là thống đốc bang.”

Joe di tay về hướng túi quần anh, nhưng cô làm dấu đe dọa với thứ vũ khí nhỏ kia, và anh quyết định dừng lại. “Trong túi trái là căn cước của tôi.”

“Không được di chuyển,” cô cảnh cáo anh một lần nữa.

Những lọn tóc xoăn màu nâu đỏ bay quanh đầu cô, lộn xộn và hoang dã, trông như thể cô nên dùng một ít keo xịt tóc kia lên tóc cô chứ không phải là mặt anh. Tay cô lấy bẫy khi cô vuốt một bên tóc ra sau tai. Trong một giây anh có thể vật cô ngã xuống đất, nhưng anh phải đánh lạc hướng cô trước hoặc là chịu mạo hiểm bị bắn. Lần này sẽ vào một chỗ anh không chắc có thể hồi phục lại được. “Cô có thể tự thò tay vào túi tôi. Tôi sẽ không động đậy tí nào hết.” Anh ghét phải xử lý phụ nữ. Anh ghét phải đập họ xuống nền đất, Nhưng trong trường hợp này anh không nghĩ mình sẽ phiền đầu.

“Tôi không ngu đâu. Tôi còn không rơi vào cái mánh đó từ thời trung học cơ.”

“Ôi, vì Chúa.” Anh đấu tranh để kiểm soát cơn giận của mình và hầu như không thắng. “Cô có giấy phép mang súng không?”

“Làm ơn đi,” cô trả lời. “Anh không phải là cảnh sát, anh là một tên bám đuôi! Tôi ước gì có một cảnh sát ở quanh đây, bởi vì tôi sẽ cho anh vào tù vì theo đuôi tôi suốt tuần qua. Có một điều luật trong bang này cấm những tên bám đuôi, anh biết đấy.” Cô hít vào một hơi thật sâu, rồi từ từ thở ra. “Tôi cá anh có tiền án vì những kiểu hành vi bất thường. Anh hẳn là một trong những tên tâm thần gọi những cú điện thoại tục tĩu và thô hỗn hển. Tôi cá anh đang bị lập biên bản vì quấy rối phụ nữ.” Cô hít thêm vài hơi thật sâu và ném cái lọ keo xịt tóc đi. “Tôi nghĩ sau cùng thì anh nên đưa ví của anh cho tôi đi.”

Chưa bao giờ trong mười lăm năm làm việc anh lại thiếu cẩn trọng đến thế khi để một nghi phạm - chưa kể lại là một phụ nữ - đi trước anh một bước.

Thái dương anh nhúc nhúc như búa bổ và đùi anh đau đốn. Mắt anh bóng rẫy và lông mi anh kẹp chặt với nhau. “Cô điên thật, quý cô à,” anh nói bằng tông giọng tương đối điềm tĩnh khi anh thò tay vào túi.

“Thật sao? Từ nơi tôi đang đứng, trông anh mới giống đồ điên.” Ánh mắt cô không hề rời khỏi anh khi cô đưa tay lấy cái ví. “Tôi cần tên và địa chỉ của anh để đưa cho cảnh sát, nhưng tôi cả họ cũng đã biết anh là ai rồi.”

Cô không biết được mình đứng đến thế nào đâu, nhưng Joe không lãng phí thêm thời gian chuyện phiếm. Ngay giây phút cô mở bung ví ra và liếc nhìn tấm phù hiệu bên trong, chân anh đã khóa quanh bắp chân cô. Cô đập xuống đất, và anh quăng mình lên trên người cô, ghim chặt cô bằng trọng lượng của anh. Cô vịn vẹo hết bên này đến bên khác, đẩy vào vai anh, đưa khẩu súng gần tai trái của anh một cách nguy hiểm. Anh tóm chặt cổ tay cô và ép chúng lên trên đầu cô, sử dụng toàn bộ chiều dài cơ thể anh để ghim cô xuống đất.

Anh nằm duỗi thẳng trên người cô, cả bộ ngực đầy đặn của cô ấn vào lồng ngực anh, hông cô ấn vào anh. Anh giữ chặt tay cô trên đầu và sự chống cự của cô yếu dần, dù vậy cô vẫn từ chối đầu hàng hoàn toàn. Mặt anh ở trên mặt cô chưa đầy vài cm, và mũi cô đập mạnh vào anh hai lần. Đôi môi hé mở của cô hít mạnh không khí vào phổi, và đôi mắt màu xanh dương nhìn thẳng vào mắt anh, mở to và tràn đầy kinh hoàng lẫn sợ hãi khi cô dấm dã để giải phóng cổ tay. Đôi chân dài, mượt mà của cô quấn vào chân anh, và gấu áo anh xóc lên tận nách. Trên bụng anh cảm nhận được cả làn da mềm mại ấm áp của bụng dưới của cô lẫn vải nylon của cái túi đeo ngang hông.

“Anh thực sự là một cảnh sát!” Ngực cô phập phồng khi cô vật lộn để hít thở.

Anh sẽ nhổm dậy ngay khi khóa chốt khẩu súng của cô. “Đúng vậy, và cô sắp bị vào tù vì tội mang súng và hành hung.”

“Ôi, tạ ơn Chúa!” cô hít một hơi sâu, và anh có thể cảm thấy cô giãn ra, cảm thấy cô trở nên mềm mại và dẻo dai bên dưới anh. “Tôi nhẹ cả người. Tôi cứ nghĩ anh là một tên tâm thần bệnh hoạn chứ.”

Một nụ cười rực rỡ thấp sáng khuôn mặt cô khi cô ngược lên nhìn anh. Anh vừa cho cô vào tù, và cô có vẻ thực sự hạnh phúc vì điều đó. Không phải loại hạnh phúc mê mẩn anh thường đặt lên mặt phụ nữ khi anh thấy mình ở cùng vị trí này, mà giống một kiểu hạnh phúc nhẹ dạ hơn. Cô không chỉ là một tên trộm, mà cô rõ ràng còn điên nặng. “Cô có quyền giữ im lặng,” anh nói khi lấy khẩu súng khỏi tay cô. “Cô có quyền...”

“Anh không nghiêm túc chứ phải không? Anh sẽ không thực sự tổng giam tôi chứ?”

“... có luật sư,” anh tiếp tục, một tay vẫn ghim chặt chặt tay cô trên đầu khi anh ném khẩu súng ngấn ra xa vài mét.

“Nhưng nó không thực sự là một khẩu súng mà. Ý tôi là phải, nhưng không phải. Đó là một khẩu súng lục ngắn từ thế kỷ mười chín rồi. Nó là đồ cổ, và vì vậy tôi không nghĩ là nó được tính là một khẩu súng thực sự. Và bên cạnh đó, nó không được lên đạn, mà thậm chí nếu có đi nữa, thì chẳng nó cũng sẽ không tạo ra một vết thương lớn lắm đâu. Tôi chỉ mang theo nó vì tôi quá sợ hãi, và anh thì cứ theo đuôi tôi thôi.” Cô dừng lại, lông mày cô nheo lại với nhau. “Vì sao anh lại theo đuôi tôi?”

Thay vì câu trả lời, anh đọc nốt quyền của cô, rồi lẩn sang bên. Anh cầm khẩu súng nhỏ lên và cẩn thận nhổm dậy. Anh sẽ không trả lời các câu hỏi của cô. Không phải khi mà giờ đây anh còn chả biết mình sẽ làm gì với cô nữa. Không phải khi mà cô vừa buộc tội anh là một kẻ bệnh hoạn, tâm thần, và lại còn cố biến anh thành một thằng đàn bà. Anh không tin chính mình sẽ nói với cô nhiều hơn những gì tuyệt đối cần thiết. “Cô còn mang theo bất kỳ vũ khí nào không?”

“Không.”

“Từ từ đưa tôi cái túi đeo ngang hông của cô, rồi bỏ đồ đạc của cô ở trong ra ngoài.”

“Tôi chỉ có chìa khóa xe nữa thôi,” cô lẩm bẩm trong khi làm như anh ra lệnh. Với chìa khóa giờ cao, cô thả nó vào lòng bàn tay anh. Tay anh khép lại, và anh nhét chúng vào túi áo trước của mình. Anh lấy cái túi nhỏ khỏi người cô và lộn ra. Nó trống không.

“Đặt tay cô lên tường đi.”

“Anh sẽ lục soát tôi à?”

“Đúng vậy,” anh trả lời và ra dấu về tòa nhà gạch.

“Như thế này sao?” cô hỏi qua vai.

Khi ánh mắt anh di chuyển từ cái móng tròn tựa xuống chiều dài cặp chân miên man của cô, anh trượt khẩu súng ngắn nhỏ vào cặp quần soóc của anh. “Đúng vậy,” anh lặp lại và đặt tay lên vai cô. Giờ khi anh nhìn cô gần thế này, anh nhận ra rằng cô không ột mét bảy tám. Anh ột mét tám ba, và mắt cô ngang mắt anh. Anh di tay xuống dọc sườn cô, qua eo lưng, và đi quanh bụng cô. Anh luồn tay vào dưới gấu áo cô và cảm thấy cặp quần soóc của cô. Anh cảm thấy làn da mềm mại của cô và cả kim loại lạnh lẽo từ chiếc nhẫn đeo rón. Rồi anh trượt một tay lên giữa hai gò ngực cô.

“Này coi chừng tay anh đấy!”

“Đừng có phần khích,” anh cảnh báo. “Tôi không thấy vui đâu.” Kế tiếp, anh vỗ dọc xuống người cô, rồi quỳ xuống để kiểm tra cặp tất chân của cô. Anh không thèm kiểm tra xem có thứ gì giấu giữa hai đùi cô không. Không phải vì anh tin cô, anh chỉ không nghĩ rằng cô có thể chạy bộ được với vũ khí trong quần lót.

“Khi chúng ta tới nhà giam, tôi sẽ nộp tiền và rồi đi về nhà.”

“Khi quan tòa cho bảo lãnh, cô có thể về nhà.” Cô cố quay người đối mặt với anh, nhưng bàn tay anh nắm chặt trên hông chặn cô cản lại.

“Trước đây tôi chưa bao giờ bị tổng giam.”

Anh đã biết điều đó rồi.

“Tôi sẽ không thực sự bị tổng giam kiểu có dấu vân tay và chụp ảnh căn cước chứ, phải không?”

Joe vỗ nhẹ vào cặp quần cô một lần cuối. “Phải rồi, thưa bà, với dấu vân tay và ảnh căn cước.”

Quay người, mắt cô nheo lại, và cô giận dữ nhìn anh. “Cho đến giây phút này tôi vẫn không nghĩ anh nghiêm túc. Tôi cứ nghĩ anh chỉ đang cố trả đùa tôi vì lên gối anh ở... ở vùng kín của anh.”

“Cô đã nhầm,” anh thông báo cho cô khô khan.

“Anh có chắc không?”

Joe thẳng người, với tay vào túi quần sau, và đưa cái còng tay ra. “Không thể nhầm lẫn những chuyện như thế.”

“Ồ.” Nghe như cô thực sự thất vọng. “Chắc, tôi vẫn không thể tin rằng anh đang thực sự làm điều này với tôi. Nếu anh chỉ có chút đứng đắn thôi, anh cũng sẽ phải thú nhận rằng tất cả là lỗi của anh.” Cô dừng lại và hít một hơi thật sâu. “Anh đang tự tạo nghiệp chướng khủng khiếp cho chính mình đấy, và tôi chắc chắn rằng anh sẽ vô cùng hối tiếc cho xem.”

Joe nhìn vào mắt cô và bập còng vào cổ tay cô. Anh đã hối tiếc rồi. Anh hối tiếc vì bị đập dập móng bởi một nghi phạm xấu xa, và anh thực sự hối tiếc đã thổi bay cái vỏ bọc của mình. Và anh biết rắc rối của anh mới chỉ là bắt đầu thôi.

Giọt mưa nặng hạt đầu tiên đập vào má anh, và anh ngược lên nhìn đám mây bão đang lơ lửng trên đầu. Thêm ba giọt nữa đập vào trán và cằm anh. Anh cười không chút hài hước. “Tuyệt đến phát rồ.”

3. Rachel Gibson - Chương 2

Chương 2

Vì vài lý do, bất kì lúc nào Gabrielle nghĩ đến một cuộc thẩm vấn của cảnh sát, cô luôn hình dung ra Dustin Hostin trong phim Marathon Man. Cô luôn vẽ ra một căn phòng tối, đèn rọi và một tên tội phạm chiến tranh thuộc quốc xã điên khùng cùng với một cái khoan nha khoa.

Căn phòng cô thấy mình ở trong không giống như thế. Các bức tường màu trắng ảm đạm, không có cửa sổ cho ánh nắng tháng Sáu tràn vào. Nhiều cái ghế kim loại bao quanh một cái mặt bàn giả gỗ. Một chiếc điện thoại an tọa ở cuối bàn. Một tấm poster đơn độc, cảnh báo về sự nguy hại của ma túy, treo trên cánh cửa khép kín.

Một máy quay video đứng trong góc, đèn đỏ của nó nhấp nháy, báo hiệu nó đang quay hình. Cô đã ưng thuận cho họ ghi lại cuộc thẩm vấn của cô. Cô quan tâm làm gì? Cô vô tội. Cô cho là nếu cô hợp tác, họ sẽ nhanh nhẹn hơn, xong việc, và cô có thể về nhà. Cô mệt lả và đói. Bên cạnh đó, chủ nhật và thứ hai là những ngày nghỉ duy nhất của cô, và cô vẫn còn rất nhiều việc phải làm xong trước lễ hội Coeur cuối tuần này.

Gabrielle hít vài hơi thở sâu, kiểm soát lượng oxy cô hít vào vì sợ cô có thể bất tỉnh hoặc thở quá gấp. Thở tan căng thẳng đi, cô tự bảo mình. Mọi bình tĩnh mà. Cô giơ tay lên và cào các ngón tay vào tóc. Cô không cảm thấy bình tĩnh và biết cô sẽ không bình tĩnh cho đến khi được thả về nhà. Chỉ sau đó cô mới có thể tìm được chốn bình yên và chỉnh lại đầu óc nhiều nhượng của mình.

Vài dấu mực đen làm bẩn các đầu ngón tay của cô, và cô vẫn còn cảm nhận được áp lực từ chiếc còng tay mà cô không còn đeo quanh cổ tay nữa. Thám tử Shanahan đã bắt cô đi hết công viên trong màn mưa tay còng lại như một tội phạm, và niềm an ủi duy nhất của cô là anh ta cũng không thích thú với chuyến đi đó nhiều hơn cô chút nào.

Không ai trong hai người họ nói một lời, nhưng cô đã chú ý thấy anh ta xoa bóp đùi phải vài lần. Cô cho rằng mình phải chịu trách nhiệm về vết thương của anh ta, và cô nên cảm thấy tội lỗi - nhưng mà cô không. Cô sợ hãi, bối rối, và quần áo của cô vẫn còn ướt đầm. Và tất cả là lỗi của anh ta. Việc tối thiểu anh ta có thể làm là chịu đựng cùng với cô.

Sau khi bị bắt giữ vì hành hung một cảnh sát và mang súng trên người, cô đã bị dẫn vào một phòng thẩm vấn nhỏ. Giờ đây Shanahan và Đại Úy Luchetti đang ngồi đối diện với Gabrielle. Cả hai người đàn ông đều muốn biết về những món đồ cổ bị đánh cắp. Hai quả đầu đen của họ cùng chụm xuống một quyển sổ màu đen và họ đang say sưa thảo luận. Cô không biết đồ cổ bị mất cắp thì có liên quan gì với tội hành hung. Họ có vẻ nghĩ hai thứ đó có liên quan, dù vậy chẳng ai trong hai người có vẻ vội muốn giải thích cho cô gì hết.

Còn tệ hơn sự bối rối là việc biết rõ rằng cô không thể cứ đứng dậy và bỏ đi. Cô để cho thám tử Shanahan quyết định mọi việc. Cô chỉ mới biết anh ta hơn một tiếng đồng hồ, nhưng cô biết anh ta đủ rõ để hiểu rằng anh ta chẳng khoan dung tí nào hết.

Lần đầu tiên cô nhìn thấy anh ta cách đây một tuần, anh ta đang đứng dưới một tán cây ở công viên Ann Morrison. Cô chạy bộ qua chỗ anh ta và có thể đã không chú ý gì tới nếu không phải vì đám mây khói thuốc lá bao quanh đầu anh. Cô hẳn cũng sẽ không nghĩ gì về anh nữa nếu cô không bắt gặp anh ngày hôm sau ở cửa hàng Albertson đang mua một cái bánh gà lạnh. Lần đó cô đã chú ý đến cách bóp đùi anh căng lên trong cái quần thể thao cắt ngắn, và cách tóc anh quấn lên như những chữ c nhỏ quanh cặp chiếc mũ bóng chày. Mắt anh sẫm màu, và cái cách anh quan sát cô đầy mãnh liệt mang đến những cơn rung mình khóai lạc đáng báo động khắp cột sống cô.

Cô đã thể sẽ từ bỏ những anh chàng lộng lẫy từ cách đây nhiều năm - họ chỉ khiến trái tim tan vỡ và tạo ra đồng hồ mang trong cả khối cơ thể, trí óc, và tinh thần. Họ như những thanh Snicker, trông và nếm thì ngon, nhưng không bao giờ có thể đi vào một bữa ăn đủ dưỡng chất. Trong một khoảng thời gian, cô vẫn

trở nên thêm thường, nhưng ngày nay thì cô thích thú với tâm hồn một người đàn ông hơn là cơ mông của anh ta. Và một đầu óc thông thái khiến cô khuấy động.

Vài ngày sau, cô nhận ra anh đang ngồi trong một cái ô tô bên ngoài bưu điện, rồi một lần nữa đỗ xe dọc con đường dẫn đến Anomaly, cửa hàng đồ cổ của cô. Lúc đầu cô tự bảo mình là cô đang tự tưởng tượng ra mọi thứ. Sao một người đàn ông ngăm ngăm, đẹp trai lại theo đuổi cô cơ chứ? Nhưng khi tuần ấy trôi qua, cô lại chú ý thấy anh ta thêm vài lần nữa, không bao giờ gần đủ để tiếp cận, nhưng cũng không bao giờ quá xa.

Tuy vậy, cô vẫn cố gạt đi xem như trí tưởng tượng sáng tạo của cô làm việc quá thời gian - cho đến ngày hôm qua cô thấy anh ở cửa hàng Barnes & Noble. Cô đang ở trong cửa hàng mua thêm sách về dầu triết xuất từ thiên nhiên vào lúc cô ngược lên và chú ý thấy anh đang núp trong khu sức khỏe phụ nữ. Với vẻ ngoài ngăm ngăm, dữ dội cùng với cái áo phông cuộn cuộn cơ bắp, anh đơn thuần là không có vẻ giống loại đàn ông đồng cảm với cơn đau từ triệu chứng tiền kinh nguyệt. Đó chính là lúc mà cuối cùng cô cũng chấp nhận rằng anh ta vẫn cứ theo đuổi cô như một tên tâm thần. Cô đã gọi cảnh sát và bị bảo rằng cô có thể đến sở và điền vào một đơn kiện tên “chạy bộ hút thuốc vô danh”, nhưng vì anh ta chưa làm gì hết, cô cũng không thể làm gì nhiều. Cảnh sát chẳng giúp đỡ được gì, và cô thậm chí chẳng buồn để lại tên mình nữa.

Đêm qua cô đã ngủ rất ít. Chủ yếu cô nằm chong chong cẩn thận sắp đặt kế hoạch. Vào lúc đó chiến lược của cô có vẻ khá hay. Cô sẽ dụ anh ta vào một chỗ cực kì công cộng. Đoạn công viên kế bên sân chơi, trước vườn thú, và cách ga tàu Tootin’ Tater mấy trăm mét. Cô sẽ hạ gục tên bám đuôi đó và hét như điên xin giúp đỡ. Cô vẫn nghĩ đó là một kế hoạch hay, nhưng không may cô không dự đoán trước hai chi tiết vô cùng quan trọng. Thời tiết đã làm đổ bể tất cả mọi thứ, và, tất nhiên, tên rình mò của cô không phải một tên rình mò. Hắn là một cảnh sát.

Khi cô lần đầu nhìn thấy anh ta đứng dưới tán cây đó, trông như thể đang nhìn vào bộ lịch Những chàng Lực lưỡng Yêu đương nồng cháy của cô bạn Francie của cô. Giờ khi cô nhìn thấy anh ta bên kia bàn, cô tự hỏi sao cô lại có thể từng nhầm anh với một anh chàng lực lưỡng của tháng được cơ chứ. Trong cái áo ni-lông thuộm mà anh vẫn mặc và với cái khăn rằn đỏ quấn quanh đầu, anh trông giống một tên cười mô-tô đến từ địa ngục hơn.

“Tôi không biết các anh muốn gì từ tôi”, Gabrielle phát biểu, chuyển ánh mắt từ Shanahan sang người còn lại. “Tôi nghĩ tôi bị đưa đến đây vì những gì xảy ra lúc trước trong công viên chứ.”

“Trước đây cô đã từng nhìn thấy cái này chưa?” Shanahan hỏi khi anh đẩy một tấm ảnh mới về phía cô.

Gabrielle đã nhìn thấy bức ảnh tương tự này trên tờ báo địa phương. Cô đã đọc về tên trộm bức Monet của nhà Hillard và nghe về vụ ấy trong mục tin tức của cả quốc gia lẫn địa phương.

“Cô nhận ra nó à?”

“Tôi nhận ra một bức Monet khi tôi nhìn thấy” Cô mỉm cười rầu rĩ và đẩy bức tranh lại bên kia bàn. “Tôi đã đọc về nó trong tờ Statesman. Đó là bức vẽ bị đánh cắp từ ông Hillard.”

“Cô có thể nói gì với tôi về điều đó?” Shanahan nhìn cô chăm chăm qua ánh mắt cảnh sát như thể anh ta có thể nhìn thấy câu trả lời cho câu hỏi của mình trên vết não của cô ấy.

Gabrielle cố không cảm thấy bị áp đảo, nhưng không thể dừng được. Cô bị áp đảo. Anh thật là một người đàn ông to lớn, và cô đang kẹt cứng trong một căn phòng bé xíu cùng anh. “Chỉ những gì mọi người khác đã đọc hoặc nghe về tên trộm thôi.” Tức là cũng khá nhiều, vì đây thực là một câu chuyện sốt dẻo. Ngài thị trưởng đã công khai biểu lộ cơn giận dữ. Chủ nhân của bức họa vô cùng kích động, và sở cảnh sát Boise đã bị miêu tả như một đám tinh lễ chậm chạp trên mạng lưới tin tức quốc gia. Những thứ ấy cô cho rằng cũng là cải thiện so với những gì Idaho thường được miêu tả với cả phần còn lại của đất nước, một bang đầy những kẻ cuồng khoai tây, nghiện súng ống, phân biệt chủng tộc. Sự thực thì không phải người nào cũng yêu khoai tây, và chín mươi chín phần trăm dân số không có liên quan gì với chủng tộc da trắng hoặc các nhóm vũ trang. Và trong những người là thành viên các nhóm hội, thì đa số cũng không phải dân bản địa.

Dù vậy phần nghiện súng ống chắc hẳn cũng đúng.

“Cô có sở thích với nghệ thuật à?” anh ta hỏi, giọng nói trầm sâu dường như lấp đầy mọi góc của căn phòng.

“Tất nhiên, bản thân tôi cũng là một nghệ sĩ”. Chắc, cô giống là một người hay vẽ hơn là một nghệ sĩ thực thụ. Trong khi cô có thể vẽ tương đối giống, cô không bao giờ đạt được vẻ thanh thoát ở tay và chân. Nhưng cô yêu việc vẽ, và đó là những gì thực sự đáng tính.

“Vậy thì cô có thể hiểu được việc ông Hillard khá nóng lòng muốn lấy lại nó”, anh nói và đẩy bức ảnh sang một bên.

“Tôi cũng hình dung là thế”. Cô vẫn không hiểu những chuyện này thì có liên quan quái gì đến cô. Từng có thời Norris Hillard là bạn của gia đình cô, nhưng cũng đã lâu lắm rồi.

“Cô đã từng thấy hay gặp gỡ người đàn ông này chưa?” Shanahan hỏi khi anh ta đẩy một bức ảnh khác về phía cô. “Tên hắn ta là Sal Katzinger.”

Gabrielle nhìn vào bức ảnh và lắc đầu. Người này không chỉ có cặp kính cận dày nhất mà cô từng nhìn thấy mà khuôn mặt hắn ta cũng có vẻ bủng beo và khá vàng vọt. Tất nhiên, cô có thể gặp hắn ta trước kia và chỉ không nhận ra hắn từ bức ảnh này mà thôi. Nó không được chụp dưới điều kiện tuyệt nhất. Ảnh căn cước của cô cũng xấu thế mà thôi.

“Không. Tôi không nghĩ mình từng gặp hắn ta,” cô trả lời và đẩy bức ảnh căn cước lại qua bàn.

“Cô có bao giờ nghe đến tên hắn ta được đối tác làm ăn của cô, Kevin Carter, đề cập đến chưa?” người đàn ông còn lại trong phòng cô hỏi.

Gabrielle chuyển ánh mắt sang người đàn ông già hơn với mái tóc đen muối tiêu. Trên thẻ nhận dạng bằng nhựa của ông ghi Đại úy Luchetti. Cô đã thấy đủ phim và xem đủ ti vi để biết rằng ông ta đang đóng vai “cảnh sát tốt” với “cảnh sát xấu” của Shanahan - điều mà cũng không phải đòi hỏi gì ghê gớm với Shanahan. Nhưng trong hai người, đại úy Luchetti có vẻ thực sự tốt bụng hơn. Ông hơi làm cô nhớ đến chú Judd của cô, và luồng khí của ông cũng ít thù địch hơn ngài thám tử. “Kevin, Kevin thì có liên quan gì với người đàn ông trong bức ảnh này?”

“Tên Katzinger này là một tên trộm chuyên nghiệp. Hắn ta rất giỏi và chỉ trộm những thứ tuyệt nhất. Hơn một tuần trước hắn đã bị tống giam vì tội trộm cắp một số đồ cổ trị giá hơn hai mươi lăm nghìn đô. Khi đang trong phòng giam, hắn ngụ ý rằng có thể hắn biết người có bức tranh của ông Hillard,” Đại úy Luchetti thông tin cho cô khi ông vẩy tay về một chồng ảnh. “Hắn bảo chúng tôi rằng hắn đã được mời chào công việc đánh cắp bức Monet, nhưng hắn đã từ chối”

Gabrielle khoanh tay dưới ngực và tựa người ra sau. “Sao ông lại nói với tôi về chuyện này? Nghe có vẻ như ông phải nói chuyện với hắn chứ.” Cô chỉ về tấm ảnh căn cước bên kia bàn.

“Chúng tôi đã, và trong lần thứ tội ấy hắn đã đẩy sang tay buôn lậu của hắn.” Luchetti dừng lại, nhìn vào cô như thể ông ta mong chờ một phản ứng nào đó.

Cô đoán ông ta nói tay buôn lậu nghĩa là một người nhận và bán đồ ăn cắp, ngược lại với những tay trung gian giữa đường dây. Nhưng cô không biết điều đó thì có liên quan gì tới cô. “Có lẽ ông nên nói cho tôi chính xác ý ông là gì đi”. Cô hất đầu về hướng Shanahan. “Và lý do tôi bị một thiên thần hủy diệt bám đuôi suốt mấy ngày qua.”

Nét cau có của Shanahan vẫn ẹp chặt trên trán anh ta, trong khi gương mặt viên đại úy giữ vẻ bình thản. “Theo lời Katzinger, đối tác của cô chủ tâm mua và bán đồ ăn cắp” Đại úy Luchetti dừng lại trước khi nói thêm, “Anh ta cũng bị tình nghi là người trung gian vụ trộm nhà Hillard. Điều đó khiến anh ta mắc rất nhiều tội, bao gồm cả trọng tội.”

Cô há hốc. “Kevin? Không thể nào. Cái người tên Katzinger đó đang nói dối!”

“Giờ thì, sao hắn ta lại phải làm thế?” Luchetti hỏi. “Hắn ta được hứa giảm tội đổi lại sự hợp tác.”

“Kevin sẽ không bao giờ làm một chuyện như thế,” cô đảm bảo với họ. Tim cô đập nặng nề, và không một khối hít thở sâu nào có thể làm dịu tâm hồn hay thanh tỉnh trí óc cô.

“Sao cô biết?”

“Biết là biết thôi. Tôi biết anh ấy sẽ không bao giờ dính líu vào bất kỳ chuyện gì bất hợp pháp.”

“Thế à?” Ánh mắt Shanahan bảo cô rằng anh ta điên tiết thật như giọng nói anh ta biểu lộ. “Sao lại thế?”

4. Rachel Gibson - Chương 2.2

Chương 2 (tiếp)

Gabrielle liếc nhanh Shanahan. Vài lọn tóc xoăn nâu óng ả rơi khỏi cái khăn và chạm vào trán anh ta. Anh ta với tay lấy một quyển sổ nhỏ và bắt đầu nghuệch ngoạc bên trong. Năng lượng tiêu cực bao quanh anh như một đám mây đen và lan ra khắp không khí. Anh ta rõ ràng là có vấn đề về kiểm soát cơn giận. “Chà”, cô bắt đầu và đảo ánh mắt giữa hai người đàn ông, “đầu tiên, tôi đã biết anh ấy vài năm rồi. Tôi chắc chắn sẽ biết nếu anh ấy buôn bán đồ cổ ăn cắp. Chúng tôi làm việc cùng nhau hầu như mỗi ngày, và tôi sẽ biết nếu anh ấy đang che giấu một bí mật như thế.”

“Bằng cách nào?” Đại úy Luchetti hỏi.

Ông ta trông giống như kiểu người tin vào luồng khí, nên cô không đề cập đến việc cô không hề cảm thấy một đốm đen nào bao quanh Kevin dạo gần đây. “Chỉ biết thôi.”

“Còn lý do nào khác không?” Shanahan hỏi.

“Có, anh ấy thuộc cung Bảo Bình.”

Cây bút bay thẳng lên trời, lộn vài vòng, rồi hạ cánh đâu đó đằng sau tay thám tử. “Trời đất quỷ thần ơi,” anh ta rên lên như bị đau.

Gabrielle trừng mắt nhìn anh ta. “Chắc, đúng vậy đây. Người thuộc cung Bảo Bình khinh thường việc nói dối và lừa gạt. Họ ghét thói đạo đức giả và hai mang. Abraham Lincoln là một người thuộc cung Bảo Bình, hai người biết đấy.”

“Không, tôi không biết điều đó,” Đại úy Luchetti trả lời và với tay lấy quyển sổ. Ông đặt nó trước mặt và lấy một cái bút bạc ra khỏi túi áo ngực. “Nhưng tôi thực sự không nghĩ cô ý thức được mức độ nghiêm trọng của tình huống này. Tội hành hung một cảnh sát viên nhận tối đa là mười lăm năm tù.”

“Mười lăm năm! Tôi hẳn sẽ không bao giờ hành hung anh ta nếu anh ta không bám đuôi tôi. Và đằng nào thì cũng không phải hành hung thực sự nữa. Tôi là người theo chủ nghĩa hòa bình.”

Người theo chủ nghĩa hòa bình không mang súng,” Shanahan nhắc nhở cô.

Gabrielle cố tình lơ đi tay thám tử gắt gỏng đó.

“Cô Breedlove,” viên đại úy tiếp tục, “trên cả tội hành hung, cô bị buộc thêm trọng tội trộm cắp. Cô đang nhìn vào ba mươi năm trong nhà tù liên bang. Cả một đồng rắc rối đấy, cô Breedlove.”

“Trọng tội ăn cắp - Tôi ư?” cô nâng một tay lên tim. “Vì cái gì?”

“Bức Monet của nhà Hillard.”

“Ông nghĩ tôi có gì đó liên quan với bức tranh bị đánh cắp của ông Hillard sao?”

“Cô có dính líu.”

“Chờ đã,” cô ra lệnh và ép lòng bàn tay xuống mặt bàn trước mặt. “Ông nghĩ tôi đã đánh cắp bức Monet của ông Hillard sao?” Cô hẳn đã bật cười nếu tình huống này không ảm đạm đến kì lạ. “Tôi chưa bao giờ đánh cắp thứ gì trong đời.” Lương tâm to lớn của cô chọn đúng thời khắc đó để bắt đầu. “Chắc, trừ phi ông tính đến thanh Chiko Stix lúc tôi bảy tuổi, nhưng tôi đã thấy tệ đến nỗi tôi cũng không thực sự cảm thấy ngon miệng với nó.”

“Cô Breedlove,” Shanahan cắt ngang, “Tôi đểch thềm quan tâm đến mấy thanh kẹo chết tiệt nào đó cô ăn cắp lúc bảy tuổi.”

Ánh mắt Gabrielle phóng qua lại giữa hai người đàn ông. Đại úy Luchetti trông sững sờ, trong lúc những đường rãnh sâu dập xuống trán và khóe miệng Shanahan.

Bất kỳ một cảm giác giông giống thanh thản và bình yên nào cũng đã bỏ rơi cô từ lâu rồi, và các dây thần kinh của cô đều đau buốt. Cô không thể ngăn những giọt lệ dâng đầy mắt, và cô đặt khuỷu tay lên bàn rồi che mặt bằng hai tay. Có lẽ cô đáng lẽ không nên từ chối quyền có luật sư nhưng mà cho đến giờ cô vẫn chưa thực sự tin rằng mình lại cần luật sư. Trong thị trấn nhỏ nơi cô sinh ra và lớn lên, cô biết tất cả mọi người, kể cả những nhân viên cảnh sát. Họ luôn đưa cô Yolanda của cô về nhà sau khi bà tình cờ bỏ đi với đồ đạc của một ai khác.

Tất nhiên, chỉ có ba cảnh sát viên ở quê nhà của cô, nhưng họ không chỉ là ba người đàn ông lượn quanh quanh trong chiếc mô tô gào rú. Họ là những con người tử tế giúp đỡ mọi người.

Tay cô thả vào lòng, và cô lại ngược lên qua hàng nước mắt. Đại úy Luchetti vẫn nhìn chăm chăm vào cô, trông cũng mệt mỏi như cô. Shanahan đã biến mất. Anh ta chắc hẳn đã đi kiểm tra tấn rồi.

Gabrielle thờ dãi và lau sạch nước mắt khỏi cô. Cô đang gặp rắc rối lớn. Cách đây một giờ, cô cảm thấy vững tin, họ sẽ thả cô đi khi họ nhận thấy cô chẳng làm gì sai - không hẳn là sai. Cô sẽ chẳng bao giờ mang súng ngắn nếu cô không cảm thấy bị tay Thám tử Shanahan đó đe dọa. Và bên cạnh đó, chẳng ai gặp rắc rối thực sự ở Idaho vì mang vũ khí hết. Nhưng giờ cô nhận ra rằng họ nghĩ cô bằng cách nào đó dính líu đến một số việc mà cô thì không, và cả Kevin cũng không. Cô biết anh quá rõ để tin khác đi. Phải, Kevin cũng có vài sản nghiệp khác ngoài Anomaly, anh là một doanh nhân thành công. Anh làm ra rất nhiều tiền, và phải anh ta có thể hơi tham lam, và ích kỷ, và quan tâm đến tiền hơn cả linh hồn của mình, nhưng điều đó chắc chắn không phải một tội.

“Sao cô không nhìn những thứ này một cái nhỉ?” đại úy Luchetti gợi ý, rồi đẩy hai bản đánh giá viết tay và một chồng ảnh qua bàn về chỗ cô.

Cô cảm thấy run khắp người và giờ đây càng khiếp hãi hơn trước.

Mấy món đồ cổ trong bức ảnh có gốc gác chủ yếu là từ phương Đông, vài món là Staffordshire. Nếu chúng cổ thực sự, và không phải bản sao, chúng cũng cực kì đắt. Cô chuyển sự chú ý sang bảng định giá bảo hiểm. Chúng không phải bản sao.

“Cô có thể nói gì với tôi về những thứ này?”

“Tôi sẽ nói cái bản sứ thời Minh này gần tám nghìn hơn bảy nghìn. Nhưng bản định giá cũng công bằng.”

“Cô có bán loại đồ này trong cửa hàng của cô không?”

“Tôi có thể, nhưng không làm,” cô trả lời khi đọc bản mô tả của vài món hàng nữa. “Mấy thứ này nói chung bán được giá hơn ở các cuộc đấu giá hay những cửa hàng chỉ giao dịch đồ cổ. Người ta không mang đến Anomaly chỉ để tìm đồ Staffordshire. Nếu một trong những khách hàng của tôi nhặt cái ống gạt kem hình con bò nhỏ xinh này lên, họ sẽ sốc nặng và đặt nó ngay lại giá nơi nó hẳn sẽ ở thêm vài năm nữa.

“Trước hôm nay cô đã từng nhìn thấy những món đồ này chưa?”

Cô đẩy mấy tờ giấy sang bên và nhìn viên đại úy ở bên kia bàn. “Ông đang buộc tội tôi ăn cắp chúng đấy à?”

“Bọn tôi biết chúng đã bị trộm từ một ngôi nhà trên đại lộ Warm Spring cách đây ba tháng.”

“Tôi không làm điều đó.”

“Tôi biết.” Luchetti mỉm cười, rồi với tay quan bàn để vỗ vỗ tay cô. “Sal Katzinger đã thú nhận rồi. Nghe này, nếu cô không dính líu tới bất kì hành vi phạm pháp nào, thì cô chẳng có gì phải lo lắng hết. Nhưng chúng tôi biết chắc rằng bạn trai của cô ngập sâu trong việc buôn bán đồ trộm cắp tới tận bi - ở, bi mất.”

Gabrielle cau mày: “Bạn trai ư? Kevin không phải bạn trai tôi. Tôi không nghĩ hẹn hò đối tác kinh doanh là một ý hay.”

Viên đại úy nghiêng đầu sang một bên và nhìn cô như thể ông ta đang cố phân loại những mảnh ghép của một câu đố mà không thực sự ăn khớp. “Vậy, cô chưa bao giờ hẹn hò anh ta ư?”

“Ồ, chúng tôi đã hẹn hò vài lần,” Gabrielle tiếp tục với cái vẫy tay khinh thường, “đó là cách tôi biết đó không phải một ý hay, nhưng khi ấy đã là cách đây vài năm rồi. Chúng tôi phát hiện ra chúng tôi không hòa hợp cho lắm. Anh ấy là người Đảng Cộng Hòa. Còn tôi bầu cho Đảng Dân Chủ.” Đó là sự thực. Nhưng không phải lý do chính. Lý do chính quá riêng tư để giải thích với người đàn ông ngồi đối diện bàn kia. Làm sao mà cô có thể nói với Đại úy Luchetti rằng Kevin có một cặp môi mỏng toẹt, và hậu quả tất yếu, cô thấy anh ta không hấp dẫn về thể xác? Lần đầu tiên Kevin hôn cô cũng đã chấm dứt bất kỳ một cảm xúc đắm đuối nào cô có thể có với anh. Nhưng chỉ vì Kevin không có môi không có nghĩa là anh ấy phạm tội hay là người xấu. Shanahan có cặp môi tuyệt diệu, điều đó đã chứng minh rằng vẻ bề ngoài chỉ lừa lọc, bởi vì anh ta thực sự là một thằng khốn.

“Cô sẽ đồng ý làm một bài kiểm tra nói dối chứ, cô Breedlove?” Luchetti hỏi, xen ngang dòng suy tư về đàn ông và môi của Gabrielle.

Mũi Gabrielle chun lại với vẻ chán ghét. “Ông nghiêm túc đấy à?” Thậm chí ý nghĩ làm một bài kiểm tra để phát hiện nói dối cũng thật ghê tởm. Sao cô lại phải chứng minh mình đang nói thật cơ chứ? Cô chưa bao giờ nói dối. Chắc, đảng nào cũng không phải cố tình. Thi thoảng cô quanh co hay nói láo sự thật, những thứ hoàn toàn khác hẳn. Nói dối tạo ra nghiệp chướng khủng khiếp, và cô tin vào nhân quả. Cô được nuôi dạy tin vào điều ấy.

“Nếu cô đang nói với chúng tôi sự thật, vậy thì cô chẳng có gì phải sợ bài kiểm tra cả. Hãy coi nó như thứ chứng minh sự vô tội của cô. Cô không muốn chứng minh mình vô tội sao?”

Cánh cửa bật mở trước khi cô kịp trả lời, và một người đàn ông Gabrielle chưa từng gặp bước vào phòng. Ông ta cao, gầy, và có một lớp tóc trắng che phủ cái đầu hồng bóng nhẫy. Ông ta có một cặp giấy dưới cánh tay. “Xin chào, cô Breedlove,” ông ta nói khi bắt tay cô. “Tôi là Jerome Walker, Cục trưởng cục cảnh sát. Tôi vừa nói chuyện với công tố viên Blackburn, và ông ấy sẵn sàng miễn trách nhiệm hoàn toàn cho cô. ”

“Khỏi cái gì cơ?”

“Ngày lúc này đây là tội mang súng và hành hung một cảnh sát đang thi hành công vụ.”

Cái phần cảnh sát đang thi hành công vụ trong tội hành hung đó làm cô lo lắng. Họ rõ ràng không nghĩ rằng cô có lý do chính đáng để mang khẩu súng ngắn, bất kể những gì cô tin tưởng. Mười lăm năm là bản án tối đa. Cô tự hỏi tối thiểu là bao nhiêu, nhưng cô đoán cô cũng không thực sự muốn biết.

Cô có hai lựa chọn. Cô có thể thuê một luật sư, đến tòa và kiện tụng, hoặc cô có thể hợp tác với cảnh sát. Chẳng lựa chọn nào có chút hấp dẫn, nhưng cô cho là mình có thể lắng nghe đề nghị của họ, “Tôi sẽ phải làm gì?”

“Cô sẽ kí một hiệp ước cung cấp thông tin mật, và rồi chúng tôi sẽ đặt một thanh tra ngấm vào cửa hàng của cô.”

“Như một khách hàng sao?”

“Không, chúng tôi nghĩ cậu ta đóng vai một họ hàng cần tìm việc.”

“Kevin sẽ không để họ hàng của tôi làm việc ở cửa hàng nữa đâu.” Không kể từ khi cô phải sa thải cô em họ thứ ba của mình, Babe Fairchild, vì dọa khách hàng với những câu chuyện bay lên không trung và chuyển giao ý nghĩ. “Và bên cạnh đó, tôi không nghĩ mình sẽ giúp được gì nhiều cho các ông. Thứ Sáu và thứ Bảy này tôi sẽ không ở trong cửa hàng. Tôi sẽ ở lễ hội Coeur trong công viên Julia Davis.”

Cục trưởng Walker rút cái ghế đối diện cô bên kia bàn và ngồi xuống. Ông ta đặt cái cặp lên bàn trước mặt. “Hội chợ Coors 1 á?”

“Coeur 2. Trái tim ấy. Tôi có một quầy hàng để bán dầu thiên nhiên và đồ thơm.”

“Carter sẽ ở trong cửa hàng của cô trong lúc cô ở trái tim này à?”

“Phải.”

“Tốt. Giờ nếu cô phải thuê một tay thợ sửa chữa để làm việc cho cô thì sao?”

“Tôi không biết nữa.” Thực ra thì, cô và Kevin đã bàn luận đến việc thuê ai đó để chuyển giá hàng sang một bức tường lớn hơn và xây thêm vài ngăn chứa đồ trong phòng sau. Và cô cũng cần một mặt quầy mới ở phía sau nữa, nhưng cửa hàng hoạt động không tốt trong mùa nghỉ lễ vừa qua như họ hy vọng, và anh đã loại bỏ ý tưởng ấy như một chi phí không cần thiết.

“Hiện giờ Kevin khá là thất chặt chi tiêu.” Cô bảo họ

Cục trưởng Walker rút hai tờ giấy ra khỏi cặp. “Thế nếu cô đề nghị tự trả tri phí đó thì sao? Tất nhiên cục sẽ hoàn lại cho cô.”

Có lẽ cô đang nhìn vào toàn bộ trò chỉ điểm này ở nhằm góc độ. Kevin không có tội, nhưng nếu cô đồng ý giúp cảnh sát, thực ra sẽ là cô đang giúp anh. Cô chắc chắn cảnh sát sẽ không tìm thấy gì đáng tội trong cửa hàng của cô, vậy sao không để họ lục soát?

Nếu cô chơi khôn khéo, cô sẽ dụ được chính phủ trả tiền cho khoản nâng cấp mà cô muốn. “Kevin không thực sự thích thuê người làm từ báo chí hay ngoài đường đâu. Tôi sẽ phải giả vờ biết người thợ sửa chữa này.”

Cánh cửa mở ra và thám tử Shanahan bước vào. Anh ta đã thay cái quần soóc và bỏ cái khăn ra khỏi đầu. Tóc anh ta còn ướt và ép vào đầu ngoại trừ một lọn tóc thoát ra, cong lại trên trán, và chạm vào lông mày anh.

Anh ta đeo một bao súng ngắn dưới vai trên một cái áo sơ mi trắng vừa vặn bó khít ngang lồng ngực rộng và chụm lại ở eo anh, nơi nó bị nhét vào một cái quần kaki. Cổ tay áo anh được xắn lên cánh tay, và anh đã đeo một chiếc đồng hồ bạc quanh cổ tay. Trên túi áo ngực, cạnh chiếc cà vạt màu xanh và be, anh nhét thẻ căn cước. Đôi mắt màu nâu của anh nhìn chăm chăm vào cô khi anh đưa Cục trưởng Walker một tờ giấy thứ ba.

Viên chỉ huy liếc nhìn tờ giấy, rồi đẩy nó qua bàn và đưa cô một cái bút hiệu Bic.

“Cái gì thế?” Cô chuyển sự chú ý qua tờ giấy và cố lờ thám tử Shanahan đi.

“Hiệp ước cung cấp thông tin bí mật,” Walker trả lời. “Thế một anh bạn trai thì sao?”

“Không.” Cô lắc đầu và dán mắt vào tờ giấy trước mặt. Khá lâu rồi cô không có mối quan hệ tình cảm nghiêm túc. Tìm ra một người đàn ông thông thái và hấp dẫn về mặt thể xác đang chứng tỏ là cực kì khó khăn. Khi tâm hồn và đầu óc cô nói có, thì cô lại còn nói còn khuya. Hoặc ngược lại. Cô vuốt tay trên tóc khi nghiên cứu mấy tờ giấy trước mặt.

“Giờ thì cô có rồi đấy. Nói xin chào với anh bạn trai mới của cô đi.”

Một linh tính khủng khiếp chạy dọc xương sống Gabrielle, và cô liếc nhìn ngực chiếc áo sơ mi trắng bảnh bao của Joe Shanahan. Ánh mắt cô di chuyển lên đường sọc trên cà vạt rồi tới cái cổ rậm nắng của anh, qua cằm tới đường khuôn miệng được chạm khắc tinh tế của anh. Khóe môi anh cong lên trong một nụ cười chậm rãi, gợi dục. “Xin chào, em yêu.”

Gabrielle bật người ngồi thẳng dậy và đặt cây bút sang bên. “Tôi muốn một luật sư.”

1

Hội chợ Coors: tên hội chợ của một hãng Bia Mỹ.

2

Coeur* : Trái tim (tiếng Pháp).

5. Rachel Gibson - Chương 3.1

Chương 3

Gabrielle gọi điện cho luật sư kinh doanh của cô, người này lại cho cô tên của một luật sư biện hộ cho tội phạm. Cô tưởng tượng ra Jerry Spence. Một người mặc áo khoác da hoẵng thay mặt cô đá móng kẻ khác. Cô có Ronald Lowman, một anh chàng trẻ măng tự phụ với mái tóc cắt bằng dao cạo và một bộ vét Brooks Brothers. Anh ta gặp cô trong phòng tạm giam trong mười phút, rồi bỏ cô lại một mình. Khi quay lại, anh ta không còn quá tự tin về bản thân nữa.

“Tôi vừa nói chuyện với công tố viên,” anh ta bắt đầu. “Họ sẽ tiến hành khởi tố cô với tội hành hung. Họ nghĩ cô biết gì đó về bức Monet bị ăn cắp của nhà Hillard, và họ sẽ không để cô đơn giản bước ra khỏi đây đâu.”

“Tôi chẳng biết tí gì về cái bức tranh ngu ngốc đó hết. Tôi vô tội,” cô nói, cau mày với anh chàng mà cô đã thuê để bảo vệ lợi ích cho cô.

“Nghe này, cô Breedlove, tôi tin rằng cô vô tội. Nhưng chúng ta có công tố viên Blackburn, Cục trưởng cục cảnh sát Walker, Đại úy Luchetti, và ít nhất một thám tử không tin.” Anh ta trút ra một hơi thở sâu và khoanh tay trước ngực. “Họ sẽ không nhẹ nhàng với cô đâu. Không phải khi giờ đây cô đã biết cô và đối tác của mình là nghi phạm. Nếu chúng ta từ chối trợ giúp họ trong vụ điều tra này, họ sẽ tiến hành khởi tố tội hành hung. Nhưng họ thực sự không muốn làm thế. Họ muốn ông Carter, sổ sách mật và danh sách liên lạc của ông ta. Họ muốn món đồ nghệ thuật của ông Hillard quay lại, nếu có thể. Họ muốn sự hợp tác của cô.”

Cô biết họ muốn gì, và cô không cần một tên luật sư vừa ra trường nói cho cô biết. Để cứu lấy chính mình, cô phải tham dự vào một cuộc điều tra ngầm của cảnh sát. Cô phải thuyết phục Kevin rằng cô vừa thuê anh bạn trai của cô làm việc như một tay thợ sửa chữa trong cửa hàng của họ. Cô phải ngậm chặt miệng và ngoảnh đi chỗ khác trong khi Thám tử Hủy Diệt thu thập bằng chứng để kết án người bạn tốt và đối tác kinh doanh của cô là một tên buôn lậu.

Lần đầu tiên trong đời, những niềm tin và mong muốn của cô chẳng đáng kể gì. Chẳng ai có vẻ quan tâm xem những gì họ đang đề nghị cô làm có mâu thuẫn với đạo đức của cô hay không, những mảnh nhỏ về đạo đức mà cô đã tập hợp từ nhiều tín ngưỡng và nền văn hóa khác nhau trong suốt cuộc đời cô. Họ đang đòi cô phá vỡ những nguyên tắc đòi hỏi sự trung thực, đòi cô phản bội một người bạn.

“Tôi không tin Kevin có đánh cắp gì hết.”

“Tôi không ở đây để đại diện cho đối tác của cô. Tôi ở đây để giúp cô, nhưng nếu anh ta có tội, anh ta sẽ lôi cô vào một vụ án nghiêm trọng. Cô có thể mất đi cửa hàng của mình, hay ít nhất là danh tiếng một nữ doanh nhân trung thực. Và nếu Kevin vô tội, cô chẳng mất gì và tuyệt đối chẳng có gì phải sợ. Hãy xem như đang giúp rửa sạch tên tuổi anh ta. Hay chúng ta có thể ra tòa. Nếu chúng ta yêu cầu một phiên tòa pháp lý, cô chắc sẽ không tốn mấy thời gian. Nhưng cô sẽ có một bản án buôn lậu trong hồ sơ.”

Cô ngược lên nhìn anh ta. Ý nghĩ về một bản án buôn lậu làm cô chán nản hơn cô từng nhận ra. Tất nhiên, trước đây cô chưa bao giờ nghĩ mình như một tên buôn lậu. “Thế nếu tôi nói đồng ý và họ ulla vào cửa hàng của tôi, làm tung tóe mọi thứ, rồi bỏ đi thì sao?”

Anh ta đứng dậy và liếc nhìn cổ tay đeo đồng hồ. “Để tôi nói chuyện với công tố viên và xem xem chúng ta có nhận được một nhượng bộ nào nữa không. Họ muốn sự hợp tác của cô đến phát điên lên được ấy chứ, nên tôi nghĩ họ sẽ hợp tác với chúng ta thôi.”

“Vậy anh nghĩ tôi nên ký vào bản hiệp ước hả?”

“Điều đó phụ thuộc vào cô, nhưng đó sẽ là lựa chọn tốt nhất của cô. Cô để họ làm việc ngầm vài ngày, rồi họ sẽ đi. Tôi sẽ bảo đảm họ để lại cửa hàng của cô đúng nguyên tình trạng hiện giờ, hoặc tốt hơn. Cô phải giữ lại quyền bầu cử, và thậm chí cũng phải giữ lại quyền sở hữu súng của cô. Mặc dù tôi sẽ gợi ý cô lấy một giấy phép mang súng.”

Điều đó có vẻ vô cùng đơn giản, vậy mà thật khủng khiếp. Nhưng đến cuối cùng, cô đã ký vào bản hiệp ước biến cô thành một tay chỉ điểm ngầm. Cô ký nó cùng với mẫu đơn đồng ý cho lục soát và tự hỏi họ có cho cô một bí danh như một Bond Girl hay không.

Sau khi được thả, cô đi về nhà và cố đắm mình trong niềm vui mà cô vẫn thường thấy khi trộn dầu tự nhiên. Cô cần làm xong dầu xoa bóp húng quế và hoa cam trước lễ hội Coeur, nhưng khi cô đổ đầy mấy cái bình nhỏ màu xanh, cô làm loạn hết cả và phải dừng lại. Cô cũng không thành công hơn trong việc dán nhãn.

Đầu óc và tâm hồn đã bị chia tách, và cô phải cố gắng thư giãn, để đưa chúng hợp nhất. Cô ngồi khoanh chân trong phòng ngủ và cố tìm kiếm chốn yên tĩnh trước khi đầu cô bùng nổ. Nhưng khuôn mặt dữ dằn của Joe Shanahan cứ nhảy vào não cô, quấy nhiễu việc ngồi thiền của cô.

Thám tử Shanahan tương phản hoàn toàn với bất kỳ người đàn ông nào mà cô sẽ cân nhắc hẹn hò. Anh ta có mái tóc sẫm màu không tia tốt, da ngăm ngăm, và đôi mắt nâu mãnh liệt. Cái miệng đầy đặn nghiêm nghị. Bờ vai rộng và đôi bàn tay to hơn hẳn người thường. Anh thực sự giống người nguyên thủy... nhưng đã có những ngày, trước khi cô quyết định rằng anh là một tên bám đuôi, cô thấy vẻ ngăm ngăm, dữ dội của anh quyến rũ mãnh liệt. Khi anh nhìn cô từ dưới hàng lông mi đen ấy, cô đã hơi tan chảy ngay tại quầy thực phẩm đông lạnh. Tầm vóc và sự hiện diện của anh ẩn chứa sức mạnh và sự tự tin, và bất kể trong đời cô có cố lẩn tránh những anh chàng to lớn, đồ sộ bao nhiêu, thì cô cũng không phải luôn thành công.

Chính là chiều cao của cô. Chiều cao của cô luôn khiến ắt cô lang thang tới chỗ anh chàng to lớn nhất xung quanh. Cô ột mét tám mươi, mặc dù cô sẽ không bao giờ thú nhận cao hơn một mét bảy tám một phân nào hết. Như cô có thể nhớ, cô có nhiều rắc rối liên quan đến chiều cao. Suốt thời học sinh cô luôn là cô gái cao nhất lớp. Cô luôn vụng về, to xương, và lớn lên mỗi ngày.

Cô đã cầu nguyện mọi thần thánh mà cô có thể nghĩ đến can thiệp vào. Cô muốn thức dậy nhỏ nhắn với bộ ngực và bàn chân nhỏ. Tất nhiên, điều đó chẳng bao giờ xảy ra, nhưng đến thời trung học, các cậu trai bắt kịp với cô, và vài người đã cao hơn cô đủ để mời cô đi chơi. Bạn trai đầu tiên của cô là đội trưởng đội bóng rổ. Nhưng sau ba tháng, anh ta đã đá cô vì đội trưởng đội cổ vũ. Một mét năm bảy Mindy Crenshaw.

Cô phải nhắc nhở mình đừng có còng lưng khi đứng cạnh phụ nữ thấp.

Gabrielle từ bỏ việc tìm kiếm sự cân bằng và thay vào đó tìm đến một bồn tắm nóng. Cô thêm vào nước một hỗn hợp dầu đặc biệt gồm oải hương, hoàng lan, và hoa hồng nguyên chất. Hỗn hợp chiết xuất từ thiên nhiên này có tiếng là giúp thư giãn. Gabrielle không biết nó có tác dụng hay không, nhưng nó quả thực có mùi rất tuyệt. Cô trượt vào làn nước thơm ngát và tựa đầu vào thành bồn. Hơi ấm bao bọc lấy cô, và cô nhắm mắt lại. Những sự kiện trong ngày lướt qua đầu cô, và chỉ ký ức về Joe Shanahan, nằm trên mặt đất dưới chân cô, hơi thở hỗn hển thoát khỏi phổi và lông mi dính chặt vào mí mắt, mới đưa một nụ cười đến môi cô. Ký ức ấy thành công trong việc làm cô thư giãn ở nơi mà một tiếng ngồi thiền đã thất bại.

Cô bám chặt vào ký ức đó và một hy vọng rằng có thể một ngày nào đó, nếu cô thật sự sống tốt và nghiệp chướng lựa chọn cô là người để trao phần thưởng, cô có thể có được cơ hội hạ gục anh với một chai sáp tạo kiểu tóc khác.

Joe bước vào cửa sau nhà cha mẹ anh mà không thêm gõ cửa và đặt cái lồng chim lên mặt bếp. Anh nghe thấy tiếng tivi từ hướng phòng gia đình phía bên phải. Một cánh cửa tủ đựng bát đĩa chặn vào mặt lò nướng, và một cái máy khoan nằm kề bên bồn rửa. Thêm một kế hoạch bị lãng quên trước khi được hoàn thành. Cha của Joe, Dewey, đã mang một cuộc sống thoải mái đến cho vợ và năm đứa con với khoản thu nhập làm thợ xây nhà, nhưng ông dường như không bao giờ hoàn thiện một thứ gì trong ngôi nhà của chính ông. Từ hàng năm trời kinh nghiệm Joe biết rằng phải dùng đến lời đe dọa sẽ thuê một người khác của mẹ anh thì công việc mới đột nhiên được làm xong.

“Có ai ở nhà không?” Joe gọi lớn, dù cho anh đã thấy xe của cha mẹ anh đều ở trong gara.

“Là con à, Joey?” Giọng của Joyce Shanahan hầu như không thể nghe thấy qua âm thanh xe tăng và súng đạn. Anh vừa xen ngang một trong những khoảng thời gian giải trí ưa thích nhất của cha anh. Phim của John Wayne.

“À vâng, con đây.” Anh thò tay vào lồng, và Sam leo lên cánh tay anh.

Joyce đi vào bếp, mái tóc muối tiêu của bà được vuốt ra khỏi mặt bằng một cái băng đô màu đỏ co giãn. Bà nhìn con vệt châu Phi màu xám dài ba mươi centimet đậu trên vai Joe một cái và khựng ngay lại. Môi bà biến mất trong miệng, và vẽ không hài lòng kéo trĩu lông mày bà xuống.

“Con không thể bỏ thằng bé ở nhà,” Joe bắt đầu trước khi bà có thể phát biểu sự đau buồn của mình. “Mẹ biết nó trở nên thế nào khi không có đủ sự chú ý đấy. Con đã bắt nó hứa sẽ cư xử ngoan ngoãn lần này.” Anh nhún vai và nhìn con chim. “Nói với bà đi, Sam.”

Con vệt chớp đôi mắt màu vàng đen và chuyển từ chân này sang chân kia. “Tiếp tục đi, ghi dấu ngày của tôi nào,” Sam kêu lên bằng một giọng chói tai.

Joe chuyển ánh mắt sang chỗ mẹ anh và mỉm cười như một người cách tự hào. “Thấy chưa, con đã thay Jerry Springer bằng Clint Eastwood.”

Joyce khoanh tay trước ngực áo phong Betty Boop. Bà chỉ cao có một mét năm, nhưng bà luôn là nữ hoàng, vua, và bạo chúa trong gia đình Shanahan. “Nếu nó lại bắt đầu cái miệng tục tĩu, nó sẽ phải biến đi đấy.”

“Mấy đứa cháu đã dạy nó những từ chửi thề ấy khi chúng ở đây ăn mừng lễ Phục sinh mà,” anh nói, ám chỉ tất cả mười đứa cháu trai và gái.

“Con dám đổ thói cư xử hư hỏng của nó lên các cháu mẹ đấy à.” Joyce thở dài và buông tay xuống. “Con đã ăn chưa?”

“À vâng, con đã ăn vội mấy thứ trên đường từ chỗ làm về nhà.”

“Đừng nói với mẹ, thịt gà ăn nhanh đầy mỡ và cái thứ khoai tây chiên khủng khiếp.” Bà lắc đầu. “Mẹ còn lasagna thừa và một đĩa salad xanh ngon lành. Con mang một ít về nhà đi.”

Giống như rất nhiều gia đình khác, phụ nữ nhà Shanahan thể hiện tình yêu và sự quan tâm của họ qua thức ăn. Thường thì Joe không thấy phiền - chỉ trừ khi tất cả họ đều quyết định thể hiện cho anh thấy cùng một lúc. Hay khi họ bàn luận thói quen ăn uống của anh như thể anh mới có mười tuổi và sống nhờ bím bím khoai tây. “Thế sẽ rất tuyệt ạ.” Anh quay sang Sam. “Bà làm lasagna cho con kìa.”

“Hừ. Vì nó rất có thể là thứ gần một đứa cháu nội nhất mà mẹ có được từ con, mẹ đoán nó cũng được chào đón. Nhưng con cũng nên bảo đảm nó sẽ rửa sạch cách ăn nói đi.”

Nói về cháu chắt là dấu hiệu rút lui của Joe. Anh biết nếu anh mà không trốn ngay bây giờ thì cuộc nói chuyện tất yếu sẽ chuyển sang chuyện đàn bà dường như cứ ra ra vào vào đời anh. “Sam đã thay đổi rồi,” anh nói khi lách qua mẹ anh và đi vào phòng gia đình, được trang trí bằng những món đồ cũ mua lại gần đây nhất của mẹ anh - một cặp giá nến gắn tường bằng sắt và áo giáp đồng bộ. Anh thấy bố anh đang nghỉ ngơi trong chiếc ghế La-Z-Boy màu nâu của ông, chiếc điều khiển một tay, cốc trà đá tay kia. Một gói thuốc và bật lửa nằm trên cái bàn nhỏ chia cách ghế với bộ sofa đồng màu. Dewey ở cuối tuổi sáu mươi, và Joe gần đây đã chú ý thấy một chuyện kỳ lạ đang xảy ra với tóc bố anh. Nó vẫn dày và trắng phau, nhưng năm vừa rồi nó đã bắt đầu dựng thẳng về phía trước như thể ông đang ngồi với một cơn gió mạnh sau lưng.

“Họ không làm phim như thế này nữa,” Dewey nói mà không dứt mắt khỏi tivi. Ông vặn nhỏ tiếng trước khi nói thêm, “Tất cả những hiệu ứng đặc biệt mà ngày nay họ dùng không thể được như cái thật. John Wayne biết cách đánh nhau và khiến cho cảnh quay trông đẹp mắt.”

Ngay khi Joe ngồi xuống, Sam bay khỏi vai anh và quắp vào thành ghế sofa với đôi bàn chân đen có vảy. “Đừng đi xa quá đấy,” Joe bảo con chim của anh, rồi với lấy một điều thuốc. Anh trượt điều Marlboro giữa các ngón tay, nhưng không châm lửa. Anh muốn Sam hít thở ít khói thải ra hết mức có thể.

“Con lại bắt đầu hút thuốc đấy à?” Dewey hỏi, cuối cùng cũng dứt mắt khỏi Duke. “Cha tưởng con bỏ rồi. Điều gì đã xảy ra thế?”

“Norris Hillard,” là tất cả những gì Joe nói. Anh không cần tỉ mỉ thêm. Tất cả mọi người đang tự do đến giờ đều biết hết về bức Monet bị ăn trộm. Anh muốn tất cả mọi người đều biết. Anh muốn những kẻ liên quan phải lo lắng. Những kẻ lo lắng hay phạm sai lầm. Khi chúng sai lầm, anh sẽ ở ngay đó, sẵn sàng đón chúng xuống. Nhưng anh sẽ không đón gục Gabrielle Breedlove. Chẳng quan trọng nếu cô có dính líu sâu tới tận cặp móng ngọt ngào xinh xắn của cô. Chẳng quan trọng nếu chính cô cất bức tranh ra khỏi khung.

Cô đã được miễn trách hoàn toàn - không chỉ với án hành hung và bất kỳ cáo trạng nào sau đó nảy sinh từ vụ Hillard mà cô cũng sẽ không bị tố tụng bất kỳ một án trộm đồ cổ nào hết. Tên luật sư của cô có thể trẻ, nhưng là một con chồn con ranh mãnh.

6. Rachel Gibson - Chương 3.2

Chương 3 (tiếp)

“Có đầu mối nào chưa?”

“Một ít ẹ.” Bố anh không hỏi câu hỏi nào rõ ràng, và Joe cũng không đề nghị được giải thích gì thêm. “Con cần mượn máy khoan và vài dụng cụ của bố.” Thậm chí nếu có thể, Joe cũng không muốn nói gì về người chỉ điểm mật của anh. Không chỉ vì anh không hề tin người chỉ điểm mà còn vì người chỉ điểm mới nhất của anh vô trách nhiệm y như một hộp bím bím khoai tây, lại còn cái trò biểu diễn với súng kia gần như cho anh thêm một lần giáng chức nữa. Và lần này, người ta sẽ không nhon nhón xung quanh và gọi đó là điều chuyển nữa đâu. Sau cơn ác mộng diễn ra ở công viên sáng hôm đó, anh phải đưa đầu Carter lên khay. Anh phải bù lỗi cho chính mình. Nếu không, anh sợ họ sẽ đẩy anh xuống bộ phận tuần tra sâu đến nỗi anh chẳng bao giờ còn nhìn thấy ánh nắng ban ngày nữa mất. Anh chẳng có gì chống đối những cảnh sát mặc đồng phục. Họ là những anh chàng tuyển đầu, và anh không thể làm việc của mình mà không có họ, nhưng anh đã lao động quá lâu, và đã phải chịu đựng quá nhiều thứ tào lao, để cho phép một nàng tóc đỏ vác súng làm loạn sự nghiệp của anh lên.

“Joe, cuối tuần trước mẹ đã nhặt được vài thứ cho con đấy,” mẹ anh thông báo cho anh khi lướt qua phòng trên đường bà ra sau nhà.

Cái “vài thứ” cuối cùng mà mẹ anh đã “nhặt được” cho anh là một cặp chim bằng nhôm đáng ra phải được treo trên tường. Vào giờ phút này chúng đang ở dưới giường anh cạnh một con cú tết bằng sợi to tướng. “À, thế ẹ,” anh rên lên, và ném điều thuốc chưa châm lửa lên cái bàn nhỏ. “Con ước gì mẹ đừng có làm thế. Con ghét cái đồng đồ cũ bán lại thối hoắc đó.”

“Đừng chống lại nó, con trai, nó là một căn bệnh rồi,” bố anh nói và quay sự chú ý lại với cái tivi. “Một căn bệnh như chứng nghiện rượu vậy. Bà ấy vô phương phản kháng chứng nghiện ngập của mình.”

Khi Joyce Shanahan quay lại, bà mang theo một cái yên ngựa đã bị cắt làm đôi, theo chiều dọc. “Mẹ đã có cái này với năm đôla,” bà khoe và đặt nó lên sàn cạnh chân Joe. “Họ muốn mười đô cơ, như mẹ đã mặc cả xuống.”

“Con ghét cái đồng đồ cũ bán lại thối hoắc đó,” Sam nhai lại, rồi thêm vào một tiếng rít “Aaaaaaaa” cho thêm phần hiệu quả.

Ánh mắt Joyce di chuyển từ chỗ con trai sang con chim ở trên thành ghế. “Nó tốt nhất không nên làm loạn trên ghế của mẹ.”

Joe không thể hứa gì. Anh chỉ về cái yên ngựa. “Con nên làm gì với nó đây? Tìm con ngựa nửa người à?”

“Con hãy treo nó trên tường ấy.” Điện thoại reo lên, và bà thêm vào qua vai khi hướng đến bếp, “Nó có mấy cái móc nhỏ ở một bên đấy.”

“Tốt nhất là đóng nó vào đỉnh tường ấy, con trai,” bố anh khuyên. “Nếu không cái thứ đó rất có thể sẽ lòi cả vữa nhà con xuống.”

Joe nhìn chằm chằm cái yên ngựa với một bàn đạp. Khoảng trống dưới giường anh sắp đông đúc lắm đây. Tròng cười của mẹ anh rú lên từ phòng bên kia, dọa Sam giật mình. Nó đập cánh, để lộ phần lông đỏ bên dưới đuôi, rồi bay tới chỗ tivi và đậu lên nóc một cái lồng chim bằng gỗ có một cái tổ giả và trứng nhựa gắn ở đáy. Nó nghiêng cái đầu xám sang một bên, chu mỏ, và giả tiếng điện thoại kêu.

“Sam, đừng có làm thế,” Joe cảnh cáo đứng một phần nghìn giây trước khi con chim nhái lại điệu cười của bà Joyce một cách hoàn hảo đến lạnh sống lưng.

“Con chim của con sẽ kết thúc trong một gói Lắc rồi Nướng đấy,” bố anh tiên đoán.

“Con không biết chắc.” Anh chỉ hy vọng Sam không nảy ra cái ý nghĩ xé toạc căn nhà gỗ nhỏ nhoi đó bằng mỏ của nó.

Cánh cửa trước mở ra với một tiếng bang lớn, và đứa cháu trai Todd bảy tuổi của Joe chạy vào nhà, theo sau là Christy mười ba tuổi và Sara mười tuổi, hai cháu gái của Joe.

“Chào chú Joe,” hai cô cháu gái của anh hòa âm cùng một lúc.

“Xin chào các cô bé.”

“Chú có mang Sam không ạ?” Christy muốn biết.

Joe gật đầu về tivi. “Nó đang hơi hoảng sợ. Đừng la hét xung quanh nó hay di chuyển đột ngột. Và đừng dạy nó thêm một từ xấu nào nữa.”

“Chúng cháu sẽ không đâu ạ, thưa chú Joe,” Sara hứa, mắt cô bé hơi quá to, hơi quá ngây thơ.

“Cái gì thế kia?” Todd hỏi, chỉ về cái yên ngựa.

“Đó là nửa cái yên ngựa.”

“Để làm gì ạ?”

Chính xác. “Cháu có muốn nó không?”

“Tuyệt!”

Chị gái Tanya của Joe bước vào nhà kế tiếp và đóng cửa lại sau lưng. “Chào cha,” cô nói, rồi chuyển sự chú ý sang em trai. “Chào Joey. Chị thấy mẹ vừa cho em cái yên ngựa. Em có thể tin là mẹ có nó chỉ với năm đô không?”

Rõ ràng là Tanya cũng bị lây bệnh đồ cũ bán lại rồi.

“Ai đánh rắm thế? Aaaaaaaa”

“Này các cháu,” Joe trách mắng hai cô bé, vốn đang rạp xuống sàn nhà trong một tràng cười dữ dội.

“Có gì vui đến thế?” mẹ anh hỏi khi bà đi vào phòng, nhưng trước khi có người kịp trả lời, điện thoại lại reo lên. “Trời ơi.” Bà lắc đầu và đi vào bếp lần nữa, chỉ để quay lại vài phút sau vẫn lắc đầu. “Họ gác máy trước khi mẹ kịp trả lời.”

Joe liếc mắt nghi ngờ con chim của anh, và sự hoài nghi của anh được xác nhận khi Sam nghiêng đầu sang một bên và điện thoại tình cờ lại reo lên.

“Trời đất.” Mẹ anh lao bổ vào bếp.

“Bố cháu đã ăn một con rệp,” Todd bảo Joe, hút sự chú ý của anh về phía thằng bé. “Nhà cháu đã nướng thịt và bố thì ăn một con rệp.”

“Ồ đây, Ben đã chơi cắm trại vì anh ấy nghĩ mấy bé gái và chị đang khiến anh ấy trở nên ẻo lả,” chị gái Joe nói thêm khi cô ngồi xuống cạnh anh trên ghế sofa. “Anh ấy nói anh ấy cần đưa Todd đi và làm chuyện đàn ông.”

Joe hiểu hoàn toàn. Anh đã được nuôi dạy với bốn chị gái, những người mặc cho anh quần áo của họ và bắt anh tô son môi. Lúc tám tuổi, họ đã thuyết phục anh rằng anh được sinh ra như một người lưỡng tính tên là Josephine. Anh thậm chí còn không biết một người lưỡng tính là gì cho đến khi anh bước sang tuổi mười hai và có thể tra từ ấy trong từ điển. Sau đó, trong vài tuần, anh đã sống trong nỗi sợ hãi là sẽ lớn lên với cặp ngực bự như chị cả Penny. May mắn thay, bố anh đã bắt gặp anh đang kiểm tra cơ thể xem có những thay đổi kỳ cục nào không, và ông đã trấn an Joe rằng anh không phải người lưỡng tính. Rồi ông đã đưa anh đi cắm trại, câu cá, và không bắt anh tắm trong một tuần.

Các chị gái anh dính chặt vào nhau như keo dán Bodini và chẳng bao giờ quên cái quái gì hết. Khi lớn lên, họ thích được quấy rối anh, và họ là ác quỷ chân chính trong tâm hồn anh. Nhưng nếu anh có bao giờ ngờ thấy dù chỉ một giây thôi rằng người đàn ông trong cuộc đời của các chị anh không đối xử tử tế với họ, anh sẽ rất vui lòng đánh những tên đó như tử.

“Và chị đoán một con rệp đã đậu xuống xúc xích của Todd rồi thằng bé khóc và không chịu ăn,” Tanya tiếp tục. “Điều đó hoàn toàn dễ hiểu thôi, và chị không trách thằng bé về điều đó, nhưng Ben tóm lấy con rệp và ăn nó, cố làm bậc đại trượng phu. Anh ấy đã nói, ”nếu bố có thể ăn con rệp chết tiệt đó, thì con cũng có thể ăn cái xúc xích chết tiệt kia.”

Nghe hợp lý đấy chứ. “Cháu có ăn cái xúc xích đó không?” Joe hỏi cháu trai.

Todd gật đầu, và nụ cười của cậu bé khoe ra hai răng cửa bị mất. “Rồi cháu ăn cả một con rệp nữa. Một con màu đen lặn.”

Joe nhìn vào khuôn mặt tàn nhang của cháu trai, và họ cùng chia sẻ một nụ cười bí ẩn. Kiểu nụ cười “ta có thể đứng tiều” của câu lạc bộ các chàng trai. Một nụ cười mà đám con gái chẳng bao giờ có thể hiểu được.

“Họ lại gác máy,” Joyce thông báo cho cả phòng.

“Mẹ cần kiểm một cái máy hiện số người gọi đi,” Tanya khuyên. “Bọn con đã kiểm một cái, và con luôn kiểm tra xem ai đang gọi đến trước khi trả lời.”

“Mẹ có khi cũng sẽ làm thế,” mẹ anh nói khi hạ mình xuống một cái ghế bập bênh cũ bằng kim loại sơn màu, nhưng ngay khi mông bà chạm vào ghế, tiếng chuông lại bắt đầu. “Chuyện này chán lắm rồi đấy,” bà thở dài và nhồm đậy. “Có ai đó đang đùa nghịch trên điện thoại.”

“Dùng nút gọi lại số cuối cùng vừa gọi ấy. Con sẽ chỉ ẹ.” Tanya đứng dậy và đi theo mẹ cô vào trong bếp.

Các cô bé tan ra trong một tràng cười rũ rượi khác, và Todd lấy tay che miệng.

“Được,” Dewey nói mà không rời mắt khỏi Duke, “con chim đó đang trêu đùa với thảm họa rất tốt đấy.”

Joe lồng các ngón tay sau đầu, vắt chéo cổ chân, và thư giãn lần đầu tiên kể từ vụ trộm bức Monet nhà Hillard. Gia đình Shanahan là một đám đông lớn, om xòm, và ngồi trên tràng kỷ của mẹ anh bao quanh bởi cảnh náo loạn ấy có cảm giác như về nhà. Nó cũng nhắc cho anh nhớ đến ngôi nhà trống không của chính anh bên kia thị trấn.

Cho đến cách đây khoảng một năm, anh vẫn không lo lắng nhiều đến thế về việc tìm một cô vợ và bắt đầu một gia đình. Anh đã luôn nghĩ mình có thời gian, nhưng bị bắn có xu hướng đưa cuộc sống của một người vào trạng thái hoài nghi. Nó nhắc một người đàn ông nhớ đến những gì thực sự quan trọng trong đời anh ta. Một gia đình của chính anh.

Đúng, anh có Sam, và sống với Sam cũng giống như sống với một đứa trẻ hai tuổi hiếu động, nhưng rất thú vị. Nhưng anh không thể đốt lửa trại và nướng thịt với Sam. Anh không thể ăn rận. Phần lớn những cảnh sát khác ở tuổi anh đều có con cái, và khi anh nằm ở nhà để phục hồi sức khỏe, chẳng có gì ngoài thời gian trong tay, anh bắt đầu tự hỏi cảm giác thế nào khi ngồi ngoài rìa một Little League(1)(Giải bóng chày cho trẻ em Mỹ) và xem các con anh chạy vòng quanh các gôn. Nhìn thấy các con anh trong đầu là phần dễ dàng. Về ra vợ anh thì khó khăn hơn chút.

Anh không nghĩ mình quá kén cá chọn canh, nhưng anh biết những gì mình muốn và những gì mình không muốn. Anh không muốn một phụ nữ nổi khùng vì những chuyện con con như kỷ niệm hàng tháng hay không thích Sam. Anh biết từ kinh nghiệm quá khứ rằng anh không muốn một cô nàng ăn chay quan tâm thái quá đến gram chất béo và cỡ đùi.

Anh muốn khi đi làm về và có ai đó chờ đợi anh. Anh muốn đi vào cửa mà không có đồ ăn cầm trong tay. Anh muốn một cô gái bình thường, một ai đó gắn chặt cả hai chân trên mặt đất. Và tất nhiên, anh muốn một ai đó thích tình dục theo cái cách anh thích. Nóng bỏng, cực kỳ nóng bỏng. Thỉnh thoảng hơi bắn thỉu, thỉnh thoảng không, nhưng lúc nào cũng không giới hạn. Anh muốn một người phụ nữ không e ngại chạm vào anh hay e ngại để anh chạm vào cô. Anh muốn nhìn cô và cảm thấy dục vọng xoáy đảo trong bụng. Anh muốn nhìn cô và biết rằng cô cũng cảm thấy y như vậy với anh.

Anh luôn cho rằng anh sẽ biết người phụ nữ phù hợp khi anh gặp cô. Anh không thực sự biết làm sao mà anh sẽ biết, chỉ là thế thôi. Anh sẽ cảm thấy nó đập mạnh vào giữa hai mắt anh như một cú nốc ao hay một tia chớp, và chính là nó. Anh sẽ biết.

Tanya quay lại vào phòng với một nét cau có làm lông mày chị ấy nhăn lại. “Số cuộc gọi đến cuối cùng thuộc về bà bạn Bernese của mẹ. Sao Bernese lại gọi điện đùa nghịch chứ?”

Joe nhún vai và quyết định đánh lạc hướng chị gái anh khỏi thủ phạm thực sự. “Có lẽ bà ấy thấy buồn chán. Khi em mới vào ngành, một bà già gọi đến một tháng một lần để báo rằng có ai đó cứ đột nhập vào nhà bà ấy, cố đánh cắp mấy cái khăn choàng vô giá trị của bà ấy.”

“Thế không phải à?”

“Quý thật, không. Chị nên nhìn mấy thứ đó - tất cả đều màu xanh sáng, vàng cam, và tím. Mấy cái khăn chết tiệt đó sẽ khiến chị gần như phải mù mắt chỉ vì nhìn chúng. Dẫu sao, bà ấy cũng luôn có bánh quy Nilla Wafers và bia không cồn chờ bọn em. Đôi khi người già trở nên thực sự cô đơn và làm những chuyện kỳ cục chỉ để có ai đó nói chuyện cùng.”

Đôi mắt nâu của Tanya nhìn chăm chăm vào anh, và cái cau mày của cô sâu hơn. “Đó là những gì sẽ xảy ra với em nếu em không tìm ai đó để chăm sóc cho mình đấy.”

Những phụ nữ trong gia đình anh vẫn luôn thúc giục anh về đời sống yêu đương. Nhưng kể từ khi anh bị bắn, mẹ và các chị anh đã tăng cường nỗ lực để thấy anh kết hôn một cách hạnh phúc. Họ đánh đồng hôn nhân với hạnh phúc. Họ muốn anh ổn định như phiên bản cuộc sống ẩm cúng tốt lành của họ, và trong khi anh hiểu nỗi lo của họ, họ vẫn khiến anh phát điên lên được. Anh không dám để họ biết rằng anh thực sự đã có vài suy nghĩ nghiêm túc. Nếu anh làm thế, tất cả họ sẽ chồm lên anh như chim ác là trên một cái xác.

“Chị biết một phụ nữ thực sự tử tế...”

“Không,” Joe cắt ngang, thậm chí không sẵn sàng xem xét một trong những cô bạn của chị gái anh. Anh có thể tưởng tượng từng chi tiết nhỏ đều được báo cáo lại với gia đình anh. Anh đã ba lần, nhưng các chị anh vẫn đối xử với anh như kiểu anh mới có năm tuổi. Như kiểu anh không thể tự tìm thấy mông của chính anh nếu họ không bảo anh rằng nó ở tận cùng xương sống ấy.

“Vì sao?”

“Em không thích phụ nữ tử tế.”

“Đó là những gì sai trái ở em ấy. Em thích thú với kích cỡ bộ ngực hơn là nhân phẩm.”

“Chẳng có gì sai với em hết. Và không phải kích cỡ bộ ngực, mà là hình dáng mới đáng tính đến.”

Tanya khịt mũi, và anh không nhớ trước đây đã từng nghe được một âm thanh như vậy phát ra từ một người phụ nữ đấy.

“Sao chứ?” anh hỏi.

“Em sắp trở thành một người đàn ông già cực kỳ cô đơn đấy.”

“Em có Sam làm bạn đồng hành, và nó hẳn sẽ sống lâu hơn cả em nữa.”

“Chim chóc không được tính đến, Joe. Đạo này em có cô bạn gái nào không? Ai đó mà em có thể cân nhắc đến việc mang về gặp gia đình em ấy? Ai đó mà em có thể cân nhắc cưới xin?”

“Không.”

“Sao không?”

“Em vẫn chưa tìm được người phụ nữ phù hợp.”

“Nếu đàn ông ở khu tử tù tìm phụ nữ để cưới xin, thì sẽ khó khăn đến thế nào nhỉ?”

7. Rachel Gibson - Chương 4

Chương 4

Quận Hyde Park lịch sử nhỏ nhắn nằm nép mình ở chân đồi Boise. Vào thập niên bảy mươi, quận này bị xao lãng do các cuộc di tản đến vùng ngoại ô và các siêu thị nhỏ mọc lên như nấm. Nhưng mấy năm gần đây, các doanh nghiệp của nó đã được trao một bộ mặt mới và cả một lớp áo sơn tươi sáng, và họ cũng được hưởng lợi từ sự hồi sinh của cuộc sống trong thành phố.

Dài ba khu phố, Hyde Park được bao bọc ở tất cả các mặt bằng một trong những khu dân cư cổ kính nhất thị trấn. Chính bản thân cụm dân cư cũng là sự pha trộn đa dạng giữa dân di cư và những người quyền thế. Giàu có, nghèo khổ, trẻ trung, và cả những người vừa già vừa gù lưng như những mặt vĩa hè lồi lõm. Những nghệ sĩ tưng quăn và những người trẻ tuổi phát đạt sống kề vai nhau. Những ngôi nhà màu tím xập xệ với những tia nắng màu vàng cam quanh cửa sổ nằm cạnh những ngôi nhà từ thời Victoria được phục chế lại, bao gồm cả những bậc thang lộ chỗ cạnh lề đường.

Các doanh nghiệp cũng phong phú như cư dân. Cửa hàng sửa giày đã được mở ra trong quận từ trước khi có ai đó có thể nhớ nổi, và dưới con phố, một anh chàng vẫn có thể cắt tóc với bẩy đô la. Người ta có thể lấy được món bánh thịt chiên giòn, pizza, cà phê, hoặc một bộ đồ lót ăn được ở cửa hàng đồ lót Naughty or Nice. Bạn có thể rẽ vào cửa hàng 7-11 trong vùng và mua một tờ Slurpie hay National Enquirer sau khi đổ đầy xăng vào xe, hay đi dạo nửa con phố và mua sắm sách, xe đạp, hay giày trượt tuyết. Hyde Park có tất cả những thứ đó. Gabrielle Breedlove và Anomaly phù hợp một cách hoàn hảo với cả khu vực này.

Ánh sáng mặt trời đổ đầy lên khu nhà và rót qua các cửa sổ mặt tiền của Anomaly, rửa sạch căn phòng bằng ánh sáng. Những cửa sổ lớn được lấp đầy bằng những chiếc đĩa sứ và chậu rửa phương Đông trưng bày. Một con cá vàng dài sáu mươi centimet cùng cái đuôi vĩ đại của nó hắt những bóng râm không đều lên tấm thảm Berber.

Gabrielle đứng trong cửa hàng tối om của cô, bóp vài giọt dầu thơm hoặc hương vào một lọ xịt màu xanh cô-ban xinh xắn. Gần một năm nay, cô đã thử nghiệm nhiều loại tinh dầu tự nhiên khác nhau. Toàn bộ quá trình là một chuỗi liên tục những cố gắng, thất bại, và lại cố gắng.

Nghiên cứu những đặc tính hóa học, trộn các loại dầu vào một bình nhỏ, sử dụng bát nung và bát pha, tất cả khiến cô cảm giác hơi giống một nhà khoa học điên rồ. Tạo ra những hương thơm tuyệt diệu lõi cuốn mặt nghệ sĩ của cô. Cô có niềm tin là một loại hương thơm nào đó rất có khả năng chữa lành đầu óc, tâm hồn, và cơ thể, dù thông qua những đặc tính hóa học của chúng hay bởi gợi lên những ký ức ấm áp, dễ chịu làm dịu tâm hồn. Chỉ vừa tuần trước cô đã thành công trong việc tạo ra hỗn hợp độc đáo của riêng cô. Cô đã đóng gói nó trong những cái lọ màu hoa hồng xinh xắn, rồi, như một phần trong thủ đoạn marketing, cô lấp đầy cửa hàng với mùi hương thoang thoảng từ cam quýt và những hương hoa khô gợi. Cô đã bán hết ngay ngày đầu tiên. Cô hy vọng cũng làm tốt được như vậy ở lễ hội Coeur.

Hỗn hợp ngày hôm nay không phải độc nhất nhưng thấy bảo là có tác dụng xoa dịu. Cô đập nắp cái bình hoặc hương màu nâu và đặt nó lại vào trong hộp gỗ chứa những lọ tinh dầu khác của cô. Cô với tay lấy dầu ngải đắng và thêm vào hai giọt nữa một cách cẩn thận. Cả hai loại tinh dầu đều được cho là giảm stress, tăng thư giãn, và làm dịu cảm giác kiệt quệ sợ hãi. Sáng nay, với một cảnh sát ngằm ở lý trong cửa hàng cô đến hai mươi phút, Gabrielle cần cả ba tác dụng đó.

Cửa sau mở ra rồi đóng lại, và cảm giác hãi hùng chất chứa trong hố sâu tâm hồn cô. Cô liếc qua vai về phía sau cửa hàng. “Chào buổi sáng, Kevin”, cô gọi to đối tác làm ăn của mình. Tay cô lấy bẩy khi cô đặt lại lọ ngải đắng. Chỉ mới chín giờ ba mươi sáng, mà các dây thần kinh của cô đã bị tấn công rồi, và cô mệt lả. Cô đã chong chong cả đêm cố thuyết phục mình rằng cô có thể nói dối Kevin. Bằng cách cho phép Thám tử Shanahan làm việc ngầm trong cửa hàng của cô, cô thực sự đang giúp rửa sạch tên tuổi của Kevin. Nhưng cô có vài rắc rối lớn: Cô là một kẻ nói dối dở tệ khét tiếng, và cô không thực lòng nghĩ rằng cô có thể giả vờ thích tên thám tử đó, chứ đừng nói đến việc tưởng tượng mình là bạn gái anh ta.

Cô ghét nói dối. Cô ghét tạo nhân quả xấu. Nhưng thực lòng, thêm một lời nói dối có là gì khi mà cô sắp sửa tạo ra nghiệp chướng báo thù tâm cỡ một cơn địa chấn cơ chứ?

“Đây đây”, Kevin gọi từ hành lang và bật công tắc đèn. “Hôm nay em đang nấu cái gì thế?”

“Hoặc hương và ngải đắng.”

“Trong này sẽ có mùi giống một buổi hòa nhạc của Grateful Dead sao?”

“Có thể đấy. Em làm nó ẹ em mà.” Ngoài việc trợ giúp thư giãn, mùi hương còn nhắc cô nhớ đến những kỷ ức dễ chịu, giống như mùa hè cô và mẹ đã duỗi theo Grateful Dead khắp đất nước. Gabrielle mới có mười tuổi và rất thích được cắm trại trong chiếc xe buýt Volkswagen của họ, ăn đậu hũ và nhuộm tất cả mọi thứ cô có. Mẹ cô đã gọi đó là mùa hè thức tỉnh. Gabrielle không biết về sự thức tỉnh của họ, nhưng đó là lần đầu tiên mẹ cô quả quyết về sức mạnh tâm linh. Trước đó, họ là người hộ Giám lý.

“Mẹ và cô em thế nào trong kỳ nghỉ vậy? Em đã nghe tin gì về họ chưa?”

Gabrielle đóng nắp hộp gỗ lại và nhìn Kevin bên kia phòng, đang đứng ở ngưỡng cửa của văn phòng mà họ cùng chia sẻ. “Không cho đến vài ngày nữa.”

“Khi bà ấy quay lại, bà ấy và cô em sẽ ở nhà của họ trong thị trấn một khoảng thời gian, hay dành thời gian lên phía bắc với ông em?”

Cô ngờ rằng sự thích thú của Kevin với mẹ và cô cô liên quan tới lòng hiếu kỳ thuần túy thì ít, mà vì sự thật rằng họ khiến anh ta lo sợ thì nhiều. Claire và Yolanda Breedlove không chỉ là chị em chồng mà họ cũng là bạn thân và sống cùng nhau. Và đôi khi họ đọc ý nghĩ của nhau, chuyện có thể khá là đáng sợ nếu bạn không quen với họ. “Em không chắc. Em ngờ rằng họ sẽ đỗ lại ở Boise này để đón Beer, rồi mới lái xe lên kiểm tra ông em.”

“Beer nào?”

“Con mèo của mẹ em”, Gabrielle trả lời, cảm giác tội lỗi xoắn chặt dạ dày cô khi cô nhìn vào đôi mắt màu xanh biển quen thuộc của anh bạn. Anh vừa mới bước sang tuổi ba mươi nhưng trông chỉ khoảng hai mươi hai tuổi. Anh đứng thấp hơn Gabrielle khoảng chục phân, và mái tóc vàng của anh bị ánh nắng tẩy trắng. Anh theo nghề nghiệp là một thủ thư và từ trong tim là một người buôn đồ cổ. Anh xử lý mặt kinh doanh của Anomaly, cho Gabrielle tự do bộc lộ óc sáng tạo của mình. Anh không phải một tội phạm, và cô chẳng tin đến một giây rằng anh sẽ dùng cửa hàng của họ như tấm chắn để bán đồ trộm cắp. Cô mở miệng để nói thành tiếng lời nói dối cô đã tập luyện ở sở cảnh sát, nhưng những từ ngữ cứ kẹt cứng trong cổ họng cô.

“Anh sẽ ở trong văn phòng sáng nay”, anh nói, rồi biến mất qua ngưỡng cửa.

Gabrielle với lấy một cái bật lửa và châm một ngọn nến trà trong lọ phun hơi nhỏ. Một lần nữa, cô cố bảo mình rằng cô thực ra đang giúp đỡ Kevin dù cho anh sẽ không biết điều đó. Cô thực sự không hề hiến tế anh cho Thám tử Shanahan.

Cô vẫn không thể bắt bản thân tin vào điều đó, nhưng không quan trọng. Tay thám tử sẽ ở lì trong cửa hàng cô khoảng dưới hai mươi phút, và cô phải làm cho Kevin tin rằng cô đã thuê anh ta để làm việc lật vật trong mấy ngày tới. Cô nhét chiếc bật lửa vào túi chiếc váy sa mỏng và đi qua quầy thu tiền phía trước, hỗn loạn với những tin tức thôi thúc, tới văn phòng. Cô nhìn nhanh quả đầu vàng của Kevin đang cúi xuống vài giây tờ trên bàn, và cô hít vào một hơi thật sâu. “Em đã thuê một người để di chuyển mấy cái giá hàng từ mặt bên cửa hàng ra tường sau,” cô nói, ép lời nói dối tràn qua môi. “Nhớ là chúng ta đã nói về chuyện đó trước đây không?”

Kevin ngược lên, và lông mày anh cau lại. “Anh nhớ chúng ta đã quyết định chờ đến năm sau cơ mà.”

Không, anh đã quyết định điều đó cho cả hai người. “Em không nghĩ việc này lại có thể đợi lâu đến thế, nên em đã thuê một người. Mara có thể giúp anh ta,” cô nói, ý chỉ cô sinh viên trẻ tuổi làm việc bán thời gian vào các buổi chiều. “Joe sẽ ở đây trong vài phút nữa thôi.” Buộc ánh mắt tội lỗi của cô giữ nguyên trên người Kevin là một trong những chuyện khó khăn nhất cô từng làm.

Im lặng tràn ngập căn phòng trong vài giây tra tấn khi anh cau mày nhìn cô. “Cậu Joe này là một họ hàng của em phải không?”

Chỉ ý nghĩ Thám tử Shanahan ngụp lặn trong cùng một bể gen cũng khiến cô khó chịu gần bằng việc đóng giả làm bạn gái anh ta. “Không.” Gabrielle vượt thẳng một tập hóa đơn. “Em cam đoan với anh rằng Joe không phải họ hàng.” Cô giả vờ có hứng thú với tờ giấy trước mặt. Rồi cô bật ra lời nói dối khó khăn nhất trong tất cả. “Anh ấy là bạn trai em.”

Cái cau mày của anh biến mất, và trông anh chỉ bối rối mà thôi. “Anh thậm chí còn không biết em có một người bạn trai đấy. Sao em chưa bao giờ nhắc đến anh ta trước đây?”

“Em không muốn nói về chuyện đó cho đến khi em chắc chắn về cảm xúc của mình,” cô nói, chồng một lời nói dối lên một lời nói dối. “Em không muốn tạo ra ảnh hưởng xấu.”

“À. Chà, em biết anh ta bao lâu rồi?”

“Không lâu lắm.” Cái đó đa phần là sự thật, cô cho là thế.

“Làm sao mà em gặp được anh ta?”

Cô nghĩ đến cảnh tay Joe ở trên hông, đùi, và giữa hai ngực cô. Cảnh người anh ấn vào cô, và hơi nóng dâng lên cổ tới tận má cô. “Chạy bộ trong công viên,” cô nói, biết rằng giọng cô cũng đầy tội lỗi như cảm giác của cô vậy.

“Anh không nghĩ chúng ta có thể chi trả được khoản đó trong tháng này. Chúng ta phải trả phí vận chuyển pha lê Baccarat. Tháng tới sẽ tốt hơn cho chúng ta.”

Tháng tới có thể tốt hơn cho họ, nhưng không phải cho Sở cảnh sát Boise. “Nó phải được hoàn thành tuần này. Em sẽ tự trả cho khoản đó. Anh không thể phản đối được đâu.”

Kevin tựa lưng ra sau và khoanh tay ngang ngực. “Em muốn nó được hoàn thiện một cách khủng khiếp nhỉ. Sao lại bây giờ? Có chuyện gì à?”

“Chẳng gì hết,” là câu trả lời khá nhất cô có thể nghĩ ra.

“Có điều gì em không thể nói cho anh biết vậy?”

Gabrielle nhìn vào đôi mắt xanh dương ngờ vực của Kevin và không phải lần đầu tiên cô nghĩ đến việc cứ nói toẹt ra. Rồi hai người họ có thể bí mật làm việc cùng nhau để rửa sạch tên tuổi của Kevin. Cô nghĩ về hiệp ước cung cấp thông tin mật mà cô đã kí. Hậu quả của việc phá vỡ hiệp ước cực kỳ nghiêm trọng, nhưng quỷ tha ma bắt hậu quả đi. Lòng trung thành hàng đầu của cô là cho Kevin, và anh xứng đáng với sự chân thật của cô. Anh là đối tác kinh doanh của cô, và quan trọng hơn, là bạn cô.

“Trông em đỏ lựng và lo lắng.”

“Bệnh tiền mãn kinh đấy.”

“Em chưa đủ già cho bệnh tiền mãn kinh đâu. Trong chuyện này phải có gì đó ngoài những gì em tiết lộ. Hành động này không giống em. Em đang yêu tay thợ sửa chữa của em đấy à?”

Gabrielle hầu như không nén nổi một tiếng thở dốc kinh hoàng. “Không.”

“Hắn là dục vọng.”

“Không!”

Một tiếng gõ rung cửa sau bần bật. “Bạn trai của em đấy,” Kevin nói.

Cô có thể nói nhờ nét mặt anh rằng anh thực sự tin rằng cô có ham muốn với anh chàng thợ sửa chữa của cô. Thi thoảng Kevin nghĩ anh ta biết hết mọi chuyện, trong khi gần như chẳng biết tẹo gì. Nhưng những gì cô biết về đàn ông bảo cô rằng đó là trường hợp chung của tất cả bọn họ. Cô đặt chồng hóa đơn lên bàn cô và đi ra khỏi phòng. Ý nghĩ đóng giả làm bạn gái Joe thật đáng lo. Cô đi chuyển qua khu vực kho phía sau cửa hàng, nó to gấp đôi một căn bếp nhỏ. Cô mở cánh cửa gỗ nặng nề ra.

Và anh ta đứng đó trong chiếc quần Levi’s bạc màu, áo phông trắng, và luồng khí màu đen. Anh ta đã tỉa gọn mái tóc sẫm màu, và một cặp kính râm phi công che khuất đôi mắt. Nét mặt anh ta không thể đọc nổi.

“Anh đến vừa đúng giờ,” cô nói với hình phản chiếu của cô trong kính mắt của anh.

Một hàng lông mày sẫm màu nhướn lên. “Anh luôn như thế mà.” Anh vói lấy tay cô bằng một tay và đóng cánh cửa đằng sau cô bằng tay kia. “Carter có ở đây không?”

Một lát không khí mỏng chia cách ngực chiếc áo sơ mi tay lỡ của cô với lồng ngực anh, và đầu cô bao bọc trong hương thơm của gỗ đàn hương, tuyết tùng và mùi gì đó say nồng đến nỗi cô ước gì mình có thể gọi tên để rồi có thể đóng chai nó.

“Có,” cô nói và gỡ tay anh khỏi cánh tay trần của cô. Cô đi lướt qua anh và xuống dọc con hẻm tới tận góc xa nhất của thùng rác. Cô vẫn có thể cảm nhận được dấu ấn của các ngón tay anh trên làn da cô.

Anh đi theo cô. “Cô đã nói gì với anh ta?” anh hỏi với tông giọng trầm gay gắt.

“Những gì tôi được bảo phải nói với anh ấy.” Giọng của chính cô chẳng hơn một lời thì thầm khi cô tiếp tục, “tôi đã bảo anh ấy rằng tôi thuê bạn trai mình để di chuyển mấy cái giá trong cửa hàng.”

“Và anh ta tin cô à?”

Nói chuyện với hình ảnh phản chiếu của chính cô làm cô mất bình tĩnh, và cô hạ ánh mắt khỏi kính râm xuống chỗ trống ở môi trên của anh. “Tất nhiên. Anh ấy biết tôi không bao giờ nói dối.”

“Ừ nhỉ. Có gì tôi nên biết trước khi cô giới thiệu tôi với đối tác kinh doanh của cô không?”

“Chà, vài thứ.”

Môi anh hơi mím lại. “Gì?”

Cô thực sự không muốn thú nhận rằng Kevin nghĩ cô đang yêu anh, nên cô lươn lẹo chút ít. “Anh ấy nghĩ anh đang yêu tôi điên cuồng.”

“Giờ thì sao anh ta lại nghĩ thế hả?”

“Bởi vì tôi bảo anh ấy là anh như thế,” cô nói, và tự hỏi từ lúc nào thì nói dối lại trở nên thú vị đến thế. “Vì vậy anh tốt hơn hết là nên đặc biệt tử tế vào.”

Môi anh vẫn y xì một đường thẳng. Anh không thấy thú vị.

“Có khi ngày mai anh nên mang hoa hồng đến cho tôi.”

“À vâng, và có khi cô nên bắt đầu giữ mồm giữ miệng đi.”

Joe nguệch ngoạc một địa chỉ giả và số điện thoại của trung tâm An ninh Xã hội lên tờ khai thuế và ngấm kỹ khung cảnh xung quanh, chú ý tới mọi thứ mà không hề nhìn vào một thứ gì. Anh đã không làm việc ngầm trong gần một năm rồi, nhưng làm việc ngầm cũng giống như đi xe đạp vậy. Anh không hề quên cách lừa bịp một tay lừa đảo.

Kevin bỏ tờ đơn sang một bên, rồi ngược lên nhìn Joe. “Anh đã biết Gabrielle bao lâu rồi?”

Giờ thì, Gabrielle là một câu chuyện khác. Vào thời điểm này, chuyện cô có tội hay vô tội như cô quả quyết không quan trọng, mà anh muốn biết điều gì khiến cô phải nơm nớp lo sợ cơ. Cô khó đóng cọc hơn Kevin nhiều, và Joe không biết phải hiểu cô như thế nào nữa - ngoài sự thực rằng cô còn gàn dở hơn cả một hộp bơ Skippy. “Đủ lâu.”

“Vậy chắc hẳn anh cũng biết cô ấy quá tin người. Cô ấy sẽ làm mọi việc để giúp đỡ những người mà cô ấy quan tâm.”

Joe tự hỏi việc giúp đỡ đó có rộng tới mức giúp cả những người cô ta quan tâm buôn lậu đồ trộm cắp không. “Phải, cô ấy là một cô gái ngọt ngào thực sự.”

“Đúng vậy, và tôi ghét nhìn thấy ai đó lợi dụng cô ấy. Tôi khá giỏi xét đoán tính cách, và tôi có thể nói anh thuộc dạng người làm việc để cho có. Chắc chắn không làm nhiều hơn.”

Joe nghiêng đầu sang một bên và mỉm cười với anh chàng nhỏ con có rắc rối bự chẳng. Điều cuối cùng anh muốn là thù địch với Kevin. Ngược hẳn lại thì đúng. Anh cần làm hẳn ta tin anh, thuyết phục hẳn rằng họ là bạn bè. “Ồ thật sao? Anh có thể nói tất cả những điều đó sau khi biết tôi trong năm phút?”

“Chà, hãy đổi mặt đi, chẳng thể có nhiều tiền khi là một tay thợ sửa chữa. Và nếu công việc của anh đang tốt đẹp, Gabrielle sẽ chẳng phải vẽ ra một công việc cho anh ở đây.” Kevin xoay ghế lùi ra sau và đứng dậy. “Không một người bạn trai nào khác của cô ấy cần việc làm. Cái tên giáo sư triết học cô ấy hẹn họ cuối năm ngoái có thể cần đến nhân phẩm, nhưng ít nhất hẳn ta cũng có tiền.”

Joe quan sát Kevin đi tới một tủ tài liệu cao và mở một ngăn kéo ra. Anh giữ im lặng và để Kevin nói tất.

“Ngay lúc này cô ấy nghĩ cô ấy yêu anh,” hắn tiếp tục khi xếp tờ khai thuế. “Và con gái không nghĩ đến tiền khi họ mê mẩn thân hình anh.”

Joe đứng dậy và khoanh tay ngang ngực. Không chính xác là những gì anh được tự quý cô đó nói cho nghe. Quả là nhiều với lời khẳng định không bao giờ nói dối của cô ta.

“Tôi đã hơi ngạc nhiên khi anh bước vào đây sáng hôm nay. Anh không phải loại đàn ông mà cô ấy thường hẹn hò.”

“Loại nào vậy?”

“Cô ấy thường đi chơi với loại đàn ông Kỷ Nguyên Mới kỳ quặc. Loại đàn ông ngồi thiền và thảo luận những chuyện tào lao như là ý thức vũ trụ của đàn ông.” Ngăn kéo đóng lại, và hắn tựa vai vào đó. “Anh trông không giống loại đàn ông thích ngồi thiền.”

Giờ thì là một cảm giác nhẹ nhõm.

“Hai người đã nói chuyện gì trong con hẻm vậy?”

Anh tự hỏi Kevin có nghe lỏm ở cửa sau không, nhưng anh đoán là nếu hắn ta có nghe lỏm thì họ hẳn sẽ không có cuộc chuyện trò này rồi. Joe để một nụ cười chậm rãi kéo cong khóe miệng anh. “Ai nói là chúng tôi đã nói chuyện.”

Kevin cười đáp lại, một trong những nụ cười tôi-cũng-ở-trong-câu-lạc-bộ-đàn-ông, và Joe rời khỏi văn phòng.

8. Rachel Gibson - Chương 4.2

Chương 4 (tiếp)

Điều đầu tiên Joe chú ý thấy khi anh đi ra mặt tiền cửa hàng là mùi hương, nó có mùi như một cửa hàng gội đầu, và anh tự hỏi người chỉ điểm mặt của anh có thường du lịch trên tàu cổ khô hay không. Điều đó sẽ giải thích kha khá đấy.

Ánh mắt Joe lang thang khắp căn phòng, và anh ghi nhận sự sắp xếp lộn xộn kỳ cục của cả đồ cũ lẫn đồ mới. Trong một góc, những cây bút ngò nghĩnh, dao mở thư, và nhiều hộp văn phòng phẩm đặt trên một cái bàn nhiều ngăn kéo. Anh liếc nhìn quầy thu tiền chính giữa và một mẫu trưng bày đá quý cổ trong một cái thùng thủy tinh cạnh máy tính tiền. Anh nhớ thắm tất cả mọi thứ trước khi sự chú ý của anh bị hút về cái thang đặt cạnh cửa sổ mặt tiền và người phụ nữ đang đứng ở bậc trên cùng.

Ánh nắng rực rỡ chiếu sáng đáng nhìn nghiêng của cô, lọt qua mái tóc màu nâu đỏ dài, và biến chiếc áo lẫn cái váy mỏng màu vàng của cô trở nên trong suốt. Ánh mắt anh lướt xuống mặt, cảm tới đôi vai mảnh mai và bộ ngực đầy đặn của cô. Ngày hôm qua, anh tức như điên còn đòi anh thì nhức nhối, nhưng anh chưa chết. Anh vẫn ý thức rất rõ cơ thể mềm mại của cô ẩn chặt vào anh. Về ngực cô khi anh kiểm tra xem có vũ khí không hay vài phút sau khi họ đi về ô tô của anh, cơn mưa lạnh buốt làm ướt đầm áo phông của cô, đông lạnh da thịt cô và làm cứng đầu ngực cô.

Mắt anh di chuyển tới eo và cái hông tao nhã của cô. Trông không có vẻ là cô có mặc gì dưới váy ngoài một cái quần lót bikini. Chắc là màu trắng hoặc be. Sau khi theo đuôi cô suốt tuần vừa rồi, anh đã trở nên ngưỡng mộ cặp mông tròn trịa xinh xắn và cặp chân dài của cô. Anh không quan tâm giấy phép lái xe

của cô nói gì, cô cao gần mét tám ba và có đôi chân chứng minh cho điều đó. Loại cặp chân vốn dĩ là quần quanh eo một người đàn ông.

“Cô có cần giúp gì không?” anh hỏi khi đi về phía cô, nâng ánh mắt khỏi những đường cong nữ tính khêu gợi của thân hình cô tới mặt cô.

“Thế sẽ rất tuyệt,” cô nói, kéo mớ tóc qua một bên vai và nhìn xuống anh qua bên còn lại. Cô chọn một cái đĩa lớn màu xanh trắng từ một cái giá trong cửa sổ. “Tôi có một khách hàng sẽ ở đây sáng nay để lấy món đồ này.”

Joe lấy cái đĩa từ tay cô, rồi bước lùi lại khi cô trèo xuống thang.

“Kevin có tin anh là thợ sửa chữa cho tôi không?” cô hỏi chỉ hơn một lời thì thầm.

“Hơn cả thợ sửa chữa cho cô.” Anh chờ cho đến khi cô đứng trước mặt anh. “Anh ta nghĩ cô muốn tôi vì cơ thể của tôi.” Anh quan sát cô cào tay qua tóc, làm rối tất cả những lọn tóc xoắn mềm mại như thể cô vừa ra khỏi giường. Cô đã làm cùng chuyện đó ngày hôm qua ở Sở cảnh sát. Anh ghét phải thú nhận điều này, nhưng nó quyến rũ kinh khủng.

“Anh đang đùa.”

Anh bước vài bước về phía cô và thì thầm vào tai cô. “Anh ta nghĩ tôi là món đồ chơi con trai riêng của cô.” Mái tóc lụa là của cô có mùi như hoa hồng vậy.

“Tôi hy vọng anh đã chỉnh lại cho anh ấy.”

“Giờ thì, sao tôi lại làm thế cơ chứ?” Anh lùi ra sau và mỉm cười vào khuôn mặt hải hùng của cô.

“Tôi không biết mình từng làm gì để phải chịu chuyện này,” cô nói khi lấy cái đĩa và đi vòng qua anh. “Tôi chắc chắn mình chưa bao giờ làm chuyện gì xấu xa đến độ xứng đáng phải nhận loại nghiệp chướng tồi tệ này.”

Nụ cười của Joe tắt lịm, và một cơn buốt giá găm nhấm gáy anh. Anh đã quên búng mắt. Anh đã thấy cô đứng trên cái thang, với ánh nắng rọi lên mọi đường cong mềm mại, và trong vài phút anh đã quên búng mắt cô bị điên.

Gabrielle trông thì bình thường, nhưng cô không bình thường. Cô tin vào nhân quả, luồng khí, và xét đoán tính cách con người qua các ngôi sao. Cô hẳn tin rằng mình cũng có thể bắt sóng với Elvis. Cô là một kẻ lập dị, và anh cho là mình nên cảm ơn cô vì nhắc cho anh nhớ rằng anh không ở trong cửa hàng của cô để chăm chăm nhìn mông cô. Nhờ có cô, sự nghiệp thám tử của anh đang trên bờ vực, và anh phải giải quyết cho xong với một vụ khám xét lớn. Không nghi ngờ gì. Anh rời ánh mắt khỏi lưng cô và liếc quanh căn phòng. “Những cái giá mà cô muốn di chuyển ở đâu thế?”

Gabrielle đặt cái đĩa lên quầy hàng cạnh máy tính tiền. “Kia kia,” cô nói, chỉ về hệ thống giá đỡ bằng kim loại và kính gắn vào tường bên kia căn phòng. “Tôi muốn chúng được chuyển ra tường sau.”

Ngày hôm qua, khi cô nói cái giá, anh đã cho rằng cô có ý nói tủ trưng bày. Với việc lắp và gỡ có dính dáng, công chuyện này sẽ tiêu của anh mất vài ngày. Nếu anh sơn, anh có thể kéo dài ra thành hai, có lẽ là ba, ngày tìm kiếm bất kỳ thứ gì để đóng cọc Kevin Carter. Và anh sẽ đóng cọc hẳn. Anh không nghi ngờ điều đó lấy một phút.

Joe băng qua phòng tới cái giá bằng kính, mừng vì việc này sẽ tốn kha khá thời gian. Không giống những miêu tả về cảnh sát chiếu trên tivi, các vụ án không được giải quyết trong có một giờ. Phải mất nhiều ngày và nhiều tuần, đôi khi hàng tháng trời, để thu thập đủ bằng chứng ột vụ tổng giam. Rất nhiều chờ đợi. Chờ cho kẻ nào đó có động tĩnh, hốt hoảng hay bị phản bội.

Joe để ánh mắt lướt qua những khung tranh bằng sứ và thủy tinh, bạc và thiếc. Vài cái rổ đan nằm trên một cái hòm cũ giữa các giá hàng, và anh với tay lấy một cái túi vải nhỏ và giơ nó lên mũi. Anh có hứng thú với những thứ có thể ở trong cái hòm hơn là những gì ở trên hòm. Cũng không phải anh thực sự mong tìm thấy bức họa của ông Hillard dễ dàng đến thế. Đúng là thỉnh thoảng anh đã tìm được chỗ giấu thuốc phiện và đồ trộm cắp ở những nơi rõ ràng rành, nhưng anh đoán mình sẽ không may mắn được thế với vụ này.

“Cái đó chỉ là túi hoa khô thơm thôi.”

Joe liếc qua vai nhìn Gabrielle và ném cái túi nhỏ vào trong rổ. “Tôi đã đoán ra rồi, nhưng dấu sao cũng cảm ơn.”

“Tôi đã nghĩ anh có thể nhầm nó với một loại thuốc gây nghiện nào đó.”

Anh nhìn vào đôi mắt màu xanh lục của cô và nghĩ rằng anh phát hiện thấy một dấu hiệu hài hước, nhưng anh cũng không chắc. Nó cũng rất dễ là một tia mắt trí. Ánh mắt anh lướt qua cô tới căn phòng trống không. Carter vẫn ở trong văn phòng. Bận rộn với hy vọng làm cho bản thân hấn khá lên. “Tôi đã là một đặc vụ về ma túy trong tám năm. Tôi nghĩ mình biết sự khác biệt. Cô thì sao?”

“Tôi không nghĩ mình nên trả lời câu hỏi đó xét đến việc nó có thể buộc tội tôi.” Một nụ cười thích thú nhếch hai khóe môi đỏ hồng của cô lên. Cô rõ ràng là nghĩ mình hài hước lắm đấy. “Nhưng tôi phải nói rằng nếu tôi từng dùng thuốc phiện, và nhớ kỹ rằng tôi không có đang thú nhận gì đó đâu đấy, thì cũng là lâu lắc rồi vì những lý do tôn giáo.”

Anh có một cảm xúc rằng anh sẽ thực sự hối tiếc, nhưng anh vẫn cứ hỏi. “Lý do tôn giáo ư?”

“Để tìm kiếm sự thật và sự khai sáng,” cô nói rõ thêm. “Để phá vỡ ranh giới của trí óc nhằm tìm kiếm tri thức cao hơn và sự trọn vẹn trong tâm hồn.”

Ừ đấy, anh thấy hối tiếc rồi.

“Để khám phá mối liên hệ vũ trụ giữa cái tốt và cái xấu. Sự sống và cái chết.”

“Để tìm kiếm cuộc sống mới, nền văn minh mới. Để liều lĩnh đi tới những nơi chưa một con người nào từng đi tới,” anh thêm vào, giữ giọng nhạt nhẽo. “Cô và thuyền trưởng Kirk 1 dường như có rất nhiều điểm chung đấy.”

Một cái cau có đập bệt nụ cười của cô.

“Có cái gì trong cái hòm này vậy?” anh hỏi.

“Nền Giáng sinh.”

“Lần cuối cùng cô kiểm tra là khi nào?”

“Giáng sinh.”

Chuyển động phía sau Gabrielle hút sự chú ý của Joe về quầy trước, và anh quan sát Kevin đi tới chỗ máy tính tiền và ấn nó mở ra. “Anh có vài công việc lật vặt phải chạy sáng nay, Gabrielle,” Kevin nói khi anh đỡ đẩy ngăn kéo bằng tiền. “Anh sẽ quay lại lúc ba giờ.”

Gabrielle quay phắt lại và nhìn bàn kinh doanh của cô. Sự căng thẳng làm tắc nghẽn không khí, nhưng dường như không có ai ngoài cô chú ý tới. Nó bịt kín họng cô, nhưng lần đầu tiên kể từ lúc bị tổng giam, cảm giác nhẹ nhõm cũng nâng cánh tâm hồn cô. Cái kết cho cảnh điên khùng này đang trong tầm mắt. Kevin rời đi càng sớm, thì tay thám tử có thể lục soát càng sớm, và anh ta sẽ càng sớm tìm thấy không gì cả. Anh ta sẽ càng sớm rời khỏi cửa hàng và cuộc đời của cô hơn. “Ồ, được rồi. Cứ thoải mái đi. Nếu anh thực sự bận rộn, thì anh không cần quay lại đây đâu.”

Kevin rời ánh mắt khỏi Gabrielle sang người đàn ông đang đứng thẳng phía sau cô. “Anh sẽ quay lại”

Ngay khi Kevin đi, Gabrielle liếc nhìn qua vai. “Làm việc của anh đi, thám tử,” cô nói, rồi đi tới quầy trước và bắt đầu bọc cái đĩa xanh vào giấy lót. Qua khóe mắt, cô quan sát anh kéo một quyển sổ nhỏ màu đen ra khỏi túi sau của chiếc Levi's. Anh hẩy nó mở ra và từ tốn đi khắp cửa hàng của cô, dùng tay lật một trang và dừng lại để nguệch ngoạc lên trang khác.

“Khi nào thì Mara Paglino đến làm việc?” anh hỏi mà không nhìn lên.

“Một giờ ba mươi.”

Anh kiểm tra dấu hiệu trên đáy một cái đĩa bơ Wedgwood, rồi đóng quyển sổ lại. “Nếu Kevin quay lại sớm, hãy giữ anh ta ở ngoài này với cô,” anh nói khi đi vào văn phòng và đóng sập cánh cửa lại phía sau.

Bằng cách nào chứ? Cô hỏi cửa hàng trống không. Nếu Kevin quay lại sớm, cô không biết bằng cách nào - chưa nói đến xử trí anh - để giữ anh không phát hiện ra tay thám tử đang xoay vần cả cái bàn của anh lên. Nhưng chuyện Kevin có về sớm và tóm được Joe tận tay cũng không đáng kể, Kevin vẫn sẽ biết mà thôi. Anh quá ư ngăn nắp đến mức anh luôn luôn biết nếu có ai đó chạm vào đồ đạc của anh.

Suốt hai tiếng sau đó, các dây thần kinh của Gabrielle càng ngày càng xoắn chặt hơn. Mọi tiếng tích tắc của đồng hồ đều đẩy cô gần hơn tới ngưỡng sụp đổ hoàn toàn. Cô cố chìm mình trong lịch trình thường ngày, cô thất bại. Cô nhận thức quá rõ chuyện tay thám tử đang lục soát tìm bằng chứng buộc tội sau cánh cửa khép kín của văn phòng cô.

Vài lần cô đi về hướng cửa văn phòng với ý định thò đầu vào trong và xem xem chính xác thì anh ta đang làm cái gì, nhưng cô luôn luôn mất can đảm. Mọi âm thanh nhỏ xíu cũng khiến cô nhảy dựng lên, và một cục nghẹn tạo hình trong họng và dạ dày cô, chặn không cho cô ăn món súp cải xanh mà cô đã mua làm bữa trưa. Đến lúc Joe cuối cùng cũng chui ra khỏi văn phòng lúc một giờ, Gabrielle đã căng thẳng đến mức cô cảm thấy muốn hét toáng lên, thay vào đó, cô hít vài thở sâu và im lặng niệm câu thần chú xoa dịu bảy âm tiết mà cô đã sáng tác ra mười tám năm trước để đương đầu với cái chết của cha cô.

“Được rồi.” Joe xen ngang nỗ lực tìm kiếm chốn thanh tĩnh của cô. “Tôi sẽ gặp cô vào sáng mai.”

Anh chắc chắn tìm thấy bất kỳ thứ gì đáng tội. Nhưng Gabrielle cũng không ngạc nhiên, chẳng có gì mà tìm hết. Cô theo anh ra phòng sau. “Anh đi đấy à?”

Anh nhìn vào mắt cô, và một khóe miệng anh nhếch lên. “Đừng nói với tôi là cô sẽ nhớ tôi nhé?”

“Tất nhiên là không, nhưng còn mấy cái giá thì sao? Tôi phải nói gì với Kevin chứ?”

“Bảo anh ta rằng tôi sẽ bắt đầu vào ngày mai.” Anh lấy cái kính râm ra khỏi túi áo phông. “Tôi cần đặt một cái máy nghe trộm vào điện thoại làm việc của cô. Nên hãy đến sớm hơn một chút vào buổi sáng đấy. Tôi sẽ chẳng mất đến vài phút đâu.”

“Anh sẽ nghe lỏm điện thoại của tôi à? Anh không cần một lệnh của tòa án hay gì đó sao?”

“Không. Tôi chỉ cần sự cho phép của cô, thứ mà cô sẽ trao cho tôi mà thôi.”

“Không đâu.”

Hàng lông mày đen của anh nhíu xuống và mắt anh trở nên cứng rắn. “Vì quái gì lại không? Tôi tưởng cô đã nói cô chẳng liên quan gì đến vụ trộm bức Monet của Hillard?”

“Tôi không liên quan.”

“Vậy thì đừng có hành động như thể cô có gì phải che giấu nữa.”

“Tôi đâu có. Đó là sự xâm phạm khủng khiếp đời sống riêng tư.”

Anh cằm gót chân xuống và nhìn cô qua đôi mắt nheo nheo. “Chỉ nếu cô có tội mà thôi. Trao sự cho phép của cô có thể giúp chứng minh rằng cô và Kevin trong sáng như những đứa trẻ sơ sinh.”

“Nhưng anh không tin vào điều đó, đúng không nào?”

“Không,” anh trả lời không do dự.

Phải mất rất nhiều nỗ lực mới không nói cho anh ta nghe chính xác nơi anh ta có thể nhét cái máy nghe trộm của mình. Anh ta quá tự mãn vào bản thân. Quá mức tự tin, nhưng cũng quá sai lầm. Một cái máy nghe trộm sẽ chẳng kiếm được gì cho anh ta hết, và chỉ một cách để chứng minh rằng anh ta sai. “Tốt thôi,” cô nói. “Làm bất kỳ chuyện gì anh muốn. Đặt một cái máy quay. Dùng đến máy kiểm tra nói dối. Đưa ra dụng cụ tra tấn.”

“Lúc này thì máy nghe trộm làm hữu dụng rồi.” Anh mở cửa sau và đẩy cái kính râm lên sống mũi thẳng tắp. “Tôi để dành dụng cụ tra tấn cho những tay chỉ điểm lập dị thích thú với nó cơ.” Những đường nét nhục dục ở môi anh cong lại thành một nụ cười khiêu khích có thể khiến một người phụ nữ gần như tha thứ hết cho anh vì đã còng tay cô ta rồi tống cô ta vào tù. “Cô có hứng thú không?”

Gabrielle nhìn xuống chân, tránh khỏi ảnh hưởng thôi miên của nụ cười đó, choáng váng vì anh cũng có thể gây ảnh hưởng đến cô. “Không, cảm ơn.”

Anh móc một ngón tay vào dưới cằm cô và nâng ánh mắt cô lên, quay lại mắt anh. Giọng nói quyến rũ của anh ve vuốt da thịt cô. “Tôi có thể thực sự dụ dỗ bạn.”

Cô nhìn vào cặp kính râm của anh và không thể nói được anh đang đùa hay nghiêm túc. Anh cố quyến rũ cô hay đó chỉ là ảo tưởng của cô mà thôi. “Tôi sẽ bỏ qua.”

“Đồ gà con.” Anh thả tay xuống và bước một bước ra sau. “Cô hãy cho tôi biết nếu cô đổi ý nhé.”

Trong vài giây sau khi anh đi, cô nhìn chăm chăm vào cánh cửa đóng kín. Một cơn run rẩy nhồn nhột cù trêu da dẻ cô, và cô cố tự bảo mình đó là vị cô chưa ăn. Nhưng cô không thực sự tin vào điều đó. Với việc tay thám tử đã đi, cô đáng lẽ phải cảm thấy khá hơn, nhưng cô thì không. Anh sẽ quay lại vào ngày mai với máy nghe trộm, rình mò các cuộc trò chuyện.

Đến lúc Gabrielle xong việc trong ngày, cô đã cảm thấy như thể não cô sưng phồng và đầu cô sắp sửa nổ tung. Cô không biết chắc, nhưng cô nghĩ cô có thể đang phát triển một khe stress ở hộp sọ.

Lái xe về nhà, thường tốn mất của Gabrielle mười phút, giờ được hoàn thành trong có năm phút. Cô rẽ chiếc Toyota dòng bán tải vào rồi ra khỏi luồng giao thông, và chưa bao giờ quá vui mừng đến thế để đi vào căn gara chỉ chứa được một xe ô tô ở đuôi nhà cô.

Ngôi nhà gạch mà cô đã mua cách đây một năm khá nhỏ và nhồi nhét đầy những miếng những mẫu đời sống của cô. Trong một cửa sổ nhô ra đối diện với đường, một con mèo đen khổng lồ nằm duỗi mình giữa những cái đệm màu đào, quá béo và lười biếng để thực hiện được một màn chào hỏi đúng đắn. Những tia mặt trời tràn qua vô số tấm kính, trải những vùng sáng hình lập phương lên sàn gỗ và thảm hoa cỏ.

Bộ ghế và tràng kỷ được bọc màu tùng lam và hồng đào, cùng lúc ấy những cây cỏ tươi tốt tô điểm cho căn phòng hình chữ nhật, bức chân dung bằng màu nước vẽ một con mèo đen nằm trên cái ghế bành được treo trên một lò sưởi gạch thanh lịch.

Khi Gabrielle lần đầu tiên đặt mắt lên ngôi nhà này, cô đã yêu ngay nó. Nó, giống như chủ trước của nó, cổ kính và chứa đựng một bầu không khí chỉ có thể được tạo ra từ thời xa xưa. Căn phòng ăn nhỏ được trang trí bằng tủ bếp liền tường và dẫn ra một căn bếp với những tủ bát đĩa cao với từ sàn nhà lên tận trần. Cô có hai phòng ngủ, một trong số đó cô dùng làm phòng vẽ.

Các đường ống cứ rên rỉ. Sàn nhà gỗ thì lạnh, và nước thì nhỏ giọt vào bồn tắm. Nước toa lét chảy không ngừng nghỉ trừ phi cô lắc nhẹ tay vịn, và cửa sổ phòng ngủ cầu cô thì bị đóng chặt. Dẫu vậy, cô yêu ngôi nhà của cô bất chấp những hư hỏng của nó và yêu thậm chí cả vì những hư hỏng ấy.

Thoát quần áo khi bước đi, Gabrielle hướng đến phòng vẽ. Cô đi nhanh qua phòng ăn và bếp, bỏ qua những cái bát và chai nhỏ chứa kem chống nắng và các loại dầu chiết xuất tự nhiên khác mà cô đã chuẩn bị. Đến lúc cô tới được cửa phòng vẽ, tất cả những gì cô mặc là chiếc quần lót bikini màu trắng.

Một cái áo sơ mi loang lổ màu vẽ treo trên một khung vẽ ở giữa phòng. Khi cô đã cài khuy áo đến nửa ngực, cô bắt đầu nhặt nhạnh đồ vẽ.

Cô biết chỉ có một cách để giải phóng cơn giận khủng khiếp quấn quanh người cô và lại tô đen cả luồng khí của cô. Cô đã vượt quá xa tọa thiền và hương thơm xoa dịu rồi, và chỉ có một cách để biểu lộ cơn giận dữ và cảm giác tra tấn nội tại. Chỉ có một cách để tống nó ra khỏi cơ thể cô.

Cô không thèm chuẩn bị vải bạt hay phác họa khuôn hình trước. Cô không thèm làm dịu lớp sơn dầu nặng nề hay cố pha sáng màu sắc. Cô thậm chí còn không có một ý tưởng rõ ràng về những gì cô định vẽ nữa. Cô chỉ vẽ mà thôi. Cô không tốn thời gian cẩn thận tính toán mỗi nét phác họa, hay thèm quan tâm xem cô đang tạo ra cả một mớ hỗn loạn trên vải vẽ.

Cô chỉ vẽ mà thôi.

Vài giờ sau, cô không ngạc nhiên khi thấy ác quỷ trong bức tranh của cô mang một vẻ tương đồng đáng kể với Joe Shanahan hay con cừu non bé nhỏ tội nghiệp, bị còng bằng một đôi còng tay bạc, có mái tóc đỏ óng ả trên đầu thay vì lông len.

Cô bước lùi lại một bước để cân trọng đánh giá bức tranh. Gabrielle biết cô không phải là một nghệ sĩ vĩ đại. Cô vẽ vì tình yêu, nhưng thậm chí cô cũng biết tác phẩm này không phải bức vẽ tuyệt nhất của cô. Dầu bị dùng quá nặng, và văng hào quang bao quanh đầu con cừu trông giống cái kẹo dẻo hơn. Chất lượng không tốt được gần bằng cả những bức vẽ và chân dung khác treo trên bức tường trắng của phòng tranh. Và như cô đối xử với những bức vẽ khác, cô bỏ chuyện vẽ tay và chân ột lần khác. Cô cảm thấy trái tim nhẹ bẫng, và một nụ cười nâng hai má cô lên. “Mình thích nó,” cô thông báo cho căn phòng trống không, rồi đâm cây cọ vẽ vào một khoanh mực đen và thêm một bộ cánh kinh khủng cho ác quỷ.

1

Nhân vật trong phim Chiến tranh giữa các vì sao.

9. Rachel Gibson - Chương 5

Chương 5

Tóc gậy Gabrielle dựng đứng khi cô xem Thám tử Shanahan đặt một máy nghe trộm vào tai nghe điện thoại. Rồi anh lấy cái tua vít và đặt mọi thứ vào vị trí cũ.

“Thế thôi à?” cô thì thào.

Một hộp dụng cụ nằm mở ra ở chân anh, và anh thả cái tua vít vào trong. “Sao cô lại thì thào thế?”

Cô hắng giọng và nói, “Anh đã xong chưa, Thám tử?”

Anh liếc cô qua vai và đặt cái tai nghe vào lại thân máy. “Gọi tôi là Joe ấy. Tôi là người yêu của cô, nhớ chứ?”

Cô dành cả đêm qua để cố quên đi. “Bạn trai.”

“Cũng giống nhau thôi.”

Gabrielle cố không đảo tròn mắt. Cố rồi thất bại. “Vậy hãy nói cho tôi,” cô dừng lại và thở ra, “Joe. Anh đã kết hôn chưa?”

Anh quay người đối mặt với cô và dồn trọng lượng lên một chân. “Chưa.”

“Tình yêu cháy bỏng của một cô nàng may mắn nào đó?”

Anh khoanh tay ngang ngực chiếc áo phông xám. “Vào lúc này, không.”

“Mới chia tay?”

“Phải.”

“Hai người ở cùng nhau bao lâu?”

Ánh mắt anh hạ thấp xuống chiếc áo sơ mi màu ngọc lam với hai con bướm màu xanh xanh vàng vàng to dùng mỗi bên ngực của cô. “Cô quan tâm làm gì?”

“Chỉ đang cố nói chuyện vui vẻ thôi mà.”

Anh trượt ánh mắt lên mặt cô một lần nữa. “Hai tháng.”

“Thật đấy à? Sao cô ấy lại phải mất lâu đến thế mới lấy lại lý trí vậy?”

Mắt anh nheo lại, và anh rướn người về phía cô. “Cô bị điên đấy à? Đây là vấn đề của cô chắc? Cô là người đang gặp phải rắc rối, và tôi là người có thể giúp cô giải quyết được việc đó. Thay vì chọc ghẹo tôi đến phát điên, cô nên hỏi thăm mặt tốt của tôi mới đúng.”

Chỉ mới hơn chín giờ sáng, mà Gabrielle đã có quá đủ Thám tử Joe Shanahan để đi hết cả chín năm rồi. Cô đã có quá đủ việc anh ta gọi cô là đồ điên và chế nhạo những đức tin cá nhân của cô rồi. Cô phát ngán việc anh ta cứ sai bảo cô, ép cô đóng vai chỉ điểm, và đặt một con rệp vào điện thoại của cô. Cô trừng mắt nhìn anh, và đấu tranh xem có nên khiêu khích anh thêm nữa. Thường thì cô cố làm một người tốt, nhưng cô không cảm thấy tốt lắm sáng nay. Cô đặt hai tay lên hông và quyết định liều lĩnh với cơn nóng giận của anh. “Anh chẳng có mặt nào tốt cả.”

Ánh mắt anh chậm chạp di chuyển khắp mặt cô, rồi lướt qua cô. Khi anh nhìn lại, đôi mắt sẫm màu của anh nhìn xoáy vào cô, nhưng giọng anh trầm khàn và quyến rũ khi anh lên tiếng. “Đó không phải là những gì em đã cảm thấy tối qua.”

Tối qua ư? “Anh đang nói về cái gì vậy?”

“Trần trướng trên giường anh, lẫn lộn giữa các tấm drap, em gào thét tên anh và cầu nguyện Chúa trong cùng một hơi thở.”

Tay Gabrielle thông xuống hai bên. “Hử?”

Trước khi có thể hiểu hết những gì anh đang làm, anh đặt lòng bàn tay lên hai má cô và kéo cô về phía anh. “Hôn anh đi, em yêu,” anh nói, hơi thở của anh mơn man má cô. “Đưa anh lưỡi của em nào.”

Hôn anh đi, em yêu? Sững sờ không nói nên lời, Gabrielle không thể làm gì hơn là đứng đó như một na nơ canh. Hương thơm từ xà phòng gỗ đàn hương của anh xộc vào cô, khi anh hạ miệng xuống và ấn vào miệng cô. Anh rải những nụ hôn mềm mại lên hai khóe môi cô, và ôm mặt cô trong lòng bàn tay ấm áp của anh khi các ngón tay anh lồng vào phần tóc ngay trên tai cô. Đôi mắt nâu của anh phủ kín tầm nhìn của cô, cứng rắn và mãnh liệt, trái ngược hẳn với cái miệng nóng hổi, nhục dục của anh. Đầu lưỡi anh chạm vào viền môi cô, và hơi thở của cô nghẹn lại trong họng. Cô cảm nhận một cơn co giật tụ lại ở gan bàn chân, cảm giác nhoi nhói ấm áp cuộn tròn các ngón chân cô và lắng xuống trong bụng cô. Nụ hôn thật dịu dàng, gần như ngọt ngào, và cô đấu tranh để mắt mình mở to, đấu tranh để nhắc nhở bản thân rằng đôi môi đang mơn man môi cô, như thể anh thực sự là người yêu của cô, thuộc về một tay cảnh sát cứng đầu với luồng khí đen xì. Nhưng vào lúc này đây, luồng khí của anh không có cảm giác đen xì. Nó đỏ rực, màu đỏ nóng bỏng ngọt ngào của dục vọng, dục vọng của anh, bao quanh cả hai người họ và thúc giục cô quy hàng trước sự vuốt ve đầy sức thuyết phục của anh.

Cô thua trận. Mắt cô khép lại và môi cô hé ra. Anh dỡ miệng cô mở ra, và lưỡi anh chạm vào cô, nóng bỏng, trơn mượt, và khiêu khích được đáp lại. Cô ấn miệng mình vào anh, kéo sâu nụ hôn, và buông mình vào luồng cảm xúc dâng tràn khắp người cô. Anh có mùi thật tuyệt. Vị của anh còn tuyệt hơn. Cô dựa vào anh, nhưng anh buông tay khỏi mặt cô và kết thúc nụ hôn.

“Anh ta đi rồi,” anh nói, chỉ hơn một tiếng thì thầm.

“Hmm...” Không khí lạnh giá vuốt ve bờ môi ẩm ướt của cô, và cô mở mắt. “Gì cơ?”

“Kevin.”

Cô chớp mắt vào lần trước khi đầu óc bắt đầu rõ ràng. Cô liếc ra sau, nhưng căn phòng trống không trừ ra hai bọn họ. Từ phía trước cửa hàng, cô nghe tiếng máy tính tiền mở ra.

“Anh ta vừa đứng ở ngưỡng cửa.”

“À.” Cô quay lại với anh nhưng không thể nhìn vào mắt anh. “Ừ, đó cũng là những gì tôi đoán,” cô lầm bầm và tự hỏi từ khi nào thì nói dối lại trở nên dễ dàng đến như vậy đối với cô. Nhưng cô biết câu trả lời - chính cái phút thám tử Shanahan xử lý cô trong công viên Julia Davis. Cô đi vòng qua anh tới bàn cô và ngồi xuống trước khi đầu gối cô khụy hẳn.

Cô cảm thấy đỡ dần và hơi mất phương hướng, như sau cái lần cô cố ngồi thiền bằng cách treo ngược người và cuối cùng kết thúc bằng việc rơi ra khỏi đôi bột trọng lực. “Hôm nay tôi sẽ đi gặp đại diện của Silver

Wilds, nên tôi sẽ không ở đây từ trưa đến khoảng hai giờ. Anh phải tự lực cánh sinh đấy.”

Anh nhún vai. “Tôi có thể tự xử lý được.”

“Tuyệt vời!” cô nói hơi quá mức nhiệt tình. Cô với tay lấy quyển catalog đầu tiên trên cùng một chồng giấy và mở ra chính giữa. Cô không biết mình đang nhìn vào cái gì nữa, tâm trí cô còn đang quá bận rộn tua lại khoảnh khắc đáng xấu hổ vừa qua. Anh đã hôn cô để chặn miệng cô trước mặt Kevin, và cô tan chảy như bơ dưới môi anh. Tay cô run rẩy, và cô kéo chúng vào lòng.

“Gabrielle.”

“Ừ?”

“Nhìn tôi này.”

Cô bắt ánh mắt mình tới chỗ anh và không ngạc nhiên khi thấy nét cau có trên khuôn mặt ngăm ngăm dữ tợn của anh.

“Cô không nhũn ra chỉ vì nụ hôn đó chứ, hả?” anh hỏi nhỏ đủ để giọng anh không bị vượt ra khỏi phòng.

Cô lắc đầu và đẩy một bên tóc ra sau tai. “Tôi đã biết sao anh lại làm thế mà.”

“Bằng cách nào chứ? Cô quay lưng về phía anh ta mà.” Anh cúi xuống để nhặt hộp dụng cụ và máy khoan lên, rồi lại nhìn cô lần nữa. “À, ah, tôi quên mất. Cô là bà đồng mà.”

“Không, tôi không phải thế.”

“Giờ thì thật nhẹ nhõm.”

“Nhưng mẹ tôi thì phải.”

Nét cau có của anh hằn sâu hơn, rồi anh quay về hướng cửa và lẩm bẩm cái gì đó dưới hơi thở nghe như là “Trời đất quỷ thần ơi, xin hãy cứu con.”

Khi anh ra khỏi phòng, ánh mắt cô chuyển từ những lọn tóc cong ngắn đang vuốt ve qua gáy anh, qua đôi vai rộng, và đi xuống lưng chiếc áo phông xám mềm mại mà anh đã dắt vào trong cặp “quần Levi’s của mình. Một cái ví phồng lên bên túi trái quần jean của anh, và gót đôi bốt làm việc của anh nện vang khắp sàn nhà.

Gabrielle chống khuỷu tay lên bàn và tựa mặt vào tay. Cô không phải tín đồ cuồng nhiệt của chakra (Các chakra được miêu tả như là xếp thành một cột thẳng từ gốc của cột sống lên đỉnh đầu. Các chakra được cho là đem lại năng lượng cho cơ thể và có liên quan đến các phản ứng của cơ thể, tình cảm hay tâm lý của một người. Chức năng của các chakra là xoay tròn để thu hút vào Năng lượng sống từ vũ trụ để giữ cân bằng cho sức khỏe về tâm linh, tâm lý, tình cảm và sinh lý của cơ thể.), nhưng cô tuyệt đối tin vào mối quan hệ hòa hợp giữa cơ thể, trí óc, và tinh thần. Và ngay lúc này cả ba thứ đó đều đang hỗn loạn. Đầu có cô kính hãi trước phản ứng thể xác của cô dành cho tay thám tử, và tâm hồn cô trống rỗng bối rối trước sự phân chia thái cực đó.

“Anh đoán giờ đã an toàn để đi vào đây rồi.”

Gabrielle thả tay xuống và nhìn Kevin khi anh ta bước vào phòng. “Xin lỗi,” cô nói.

“Vì sao chứ? Em không biết là anh sẽ đến làm việc sớm mà.” Anh ta đặt một chiếc cặp táp lên bàn và vô thức tăng lên cảm giác tội lỗi của cô. “Joe là một anh chàng hùng hổ, anh hiểu mà.”

Cô không chỉ phản bội tình bạn của cô với Kevin mà giờ anh còn vô thức làm mọi việc tồi tệ hơn nhiều khi bào chữa cho hành vi của cô với tên đàn ông nghe trộm điện thoại với hy vọng khám phá ra thứ gì đó đáng tội. Kevin, tất nhiên, không biết gì về con rệp nghe trộm, và cô không thể cảnh báo cho anh.

“Ồ, ừm,” cô thở dài và tựa má vào tay. Vào lúc cảnh sát loại cô và Kevin ra khỏi danh sách tình nghi của họ, cô sợ rằng cô cũng sẽ bị điên y như những gì tay thám tử đang cáo buộc cô.

“Có chuyện gì sao?” Kevin hỏi khi anh đi vòng quanh bàn và với tay lấy điện thoại.

“Anh không thể dùng cái đó ngay bây giờ được,” cô nói, ngăn anh lại, cứu anh khỏi con rệp.

Anh rút tay lại. “Em cần dùng nó trước à?”

Cô đang làm cái gì thế này? Anh không có tội. Cảnh sát sẽ chẳng nghe được gì ngoài những cuộc gọi kinh doanh của Kevin, những thứ cũng thú vị như quan sát sơn khô đi vậy. Các cuộc gọi của anh sẽ nhàm chán đến mức họ lãnh đủ. Nhưng... Kevin có vài cô bạn gái, và thỉnh thoảng khi Gabrielle đi vào văn phòng, anh đã quay lưng lại và che lấy ống nghe bằng tay như thể cô đã bắt gặp anh thảo luận những chi tiết thân mật trong đời sống tình yêu. “Không, em không cần dùng nó ngay bây giờ, nhưng chỉ cần dừng...” Cô dừng lại, tự hỏi làm sao để có thể cứu anh mà không có vẻ quá mơ hồ hay đi vào quá chi tiết. Làm sao cô có thể cứu anh mà không bảo với anh rằng cảnh sát đang nghe lỏm các cuộc điện thoại của anh? “Chỉ dừng có riêng tư quá nhé,” cô lại bắt đầu. “Nếu anh có gì đó thực sự cá nhân muốn nói với một cô bạn gái, có lẽ anh nên đợi cho đến khi về đến nhà.”

Anh nhìn cô theo cái cách Joe cũng nhìn cô - như thể cô bị mất trí. “Em đã nghĩ anh sắp sửa làm gì thế? Gọi những cuộc điện thoại khiêu dâm à?”

“Không, nhưng em không nghĩ anh nên nói về những vấn đề riêng tư với bạn gái. Ý em là, đây là việc kinh doanh.”

“Anh ư?” Anh khoanh tay ngang ngực chiếc áo vét, và đôi mắt xanh của anh nheo lại. “Thế còn em thì sao? Cách đây vài phút, mặt em dính chặt vào tay thợ sửa chữa của em đấy.”

Giờ thì anh tức giận, nhưng chẳng mấy ngày nữa anh sẽ cảm ơn cô thôi. “Em sẽ ăn trưa với đại diện của Silver Wild chiều nay,” cô nói, cố tình thay đổi chủ đề. “Em sẽ đi trong khoảng hai tiếng.”

Kevin ngồi xuống và khởi động máy tính của anh, nhưng anh không nói gì hết. Anh không nói chuyện với cô trong khi cô kiểm tra biên lai chuyển hàng, hay khi - trong nỗ lực đỡ dành anh - cô dọn sạch bên văn phòng của cô.

10. Rachel Gibson - Chương 5.2

Chương 5.2

Ba tiếng đồng hồ cho đến cuộc hẹn buổi trưa dường như kéo dài vô tận. Cô đổ đầy hoa oải hương và ngải đắng vào bình xịt sứt, bán vài món hàng, và luôn luôn ngằm theo dõi tay thám tử tháo gỡ các giá đỡ gắn trên tường ở bên phải cô.

Cô quan sát để đảm bảo anh không gắn thêm một con rệp nào nữa hay rút một cái súng lục ra khỏi đôi bốt và bắn vào ai đó. Cô quan sát các cơ bắp anh căng ra bên dưới áo phông khi anh gỡ cái giá thủy tinh nặng nề, và cô quan sát bờ vai rộng cơ bắp của anh khi anh vác nó vào phòng sau. Anh đã đeo thắt lưng treo dụng cụ trên hông như bao súng, và tay anh trượt êm ru vào cái túi trước, cất ọc vít.

Thậm chí khi Gabrielle không quan sát anh, thì cô cũng biết khi nào thì anh ra khỏi phòng và khi nào thì anh lại bước vào. Cô có thể cảm nhận anh như lực hút vô hình của hố đen. Khi cô không giúp đỡ khách hàng, cô lại tự làm mình bận rộn với điệp khúc phải bụi không bao giờ kết thúc, và cô tránh nói chuyện với anh nhiều hết sức có thể, chỉ trả lời những câu hỏi trực tiếp của anh.

Đến mười giờ, sự căng thẳng đã siết chặt hộp sọ cô, và vào mười một giờ ba mươi, cô bị giật giật khóe mắt ngoài bên trái. Cuối cùng, lúc mười hai giờ kém mười lăm, cô vớ lấy cái ba lô nhỏ bằng da và ra khỏi cửa hàng đầy áp lực, bước vào ánh nắng rực rỡ, cảm giác như cô vừa được phóng thích sau mười năm hà khắc.

Cô gặp đại diện của Silver Wilds trong một cửa hàng ở trung tâm mua sắm, rồi họ ngồi ngoài ban công và bàn luận về những cái vòng và khuyên tai bạc xinh xắn. Một cơn gió nhẹ đung đưa cái ô xanh trên đầu khi xe cô băng qua trên con phố phía dưới. Cô gọi món gà xào ưa thích và một cốc trà đá rồi đợi cho cảm giác căng thẳng của buổi sáng rời khỏi sọ.

Tật giật giật ở mắt cô đã hết, nhưng có vẻ như cô không thể hoàn toàn thư giãn. Bất kể cô cố gắng bao nhiêu, cô cũng không thể tập trung và điều hòa lại tinh thần. Bất kể cô đấu tranh bao nhiêu, tâm trí cô vẫn quay lại với Joe Shanahan, và vô số cách mà tay thám tử có thể lừa moi một lời thú tội sai sự thực từ

Kevin trong lúc cô đi vắng. Cô không tin là lại có tính mềm lòng trong cái cơ thể cơ bắp đồ sộ của thám tử Shanahan, và cô ngờ ngợ mong sẽ quay về và thấy Kevin tội nghiệp bị còng vào một cái ghế.

Những gì chào đón cô khi cô bước vào cửa hàng hai giờ sau là những thứ cuối cùng cô mong đợi. Tiếng cười. Tiếng cười của Kevin hòa vào cùng Mara khi hai người họ đứng cạnh một cái thang, toe toét cười với Joe Shanahan như thể tất cả họ là bạn thân.

Đối tác kinh doanh của cô đang ngửa mặt lên cười với tay thám tử quyết tâm bắt anh ấy vào tù. Và Gabrielle biết Kevin sẽ ghét nhà tù hơn so với phần lớn cánh đàn ông. Anh sẽ ghét quần áo, kiểu tóc và ghét không có di động.

Ánh mắt cô di chuyển từ khuôn mặt vui vẻ của Kevin tội nghiệp tới tấm giá hàng cao dần chạy từ sàn lên tận trần nhà ở tường ngang. Joe đứng ở bậc cao nhất của cầu thang với một tay cầm khoan, một tay cầm mũi khoan, và thước đo gắn vào mặt chiếc thắt lưng đeo dụng cụ của anh.

Cô đã không mong anh sẽ biết nhiều về nghề lắp ráp để hoàn thành tốt công việc, nhưng hệ thống giá kim loại đang nhìn thẳng vào cô, nên anh rõ ràng là biết nhiều hơn cô tưởng. Mara quỳ xuống cạnh bức tường và giữ để cái giá cuối cùng. Nét biểu cảm trong đôi mắt nâu to tròn của cô gái hơi quá mê dại khi cô gái ngược nhìn tay thám tử. Mara còn non nớt và, Gabrielle đoán, hơi miễn cảm với chất đàn ông mùi xạ hương mà Joe toát ra.

Ba người họ không hề nhận thấy Gabrielle, hay vị khách đang nhìn vào các lọ hoa sứ trưng bày.

“Không dễ đến thế đâu,” Kevin nói với viên thanh tra phía trên. “Anh phải có cả con mắt tinh tường lẫn bản năng để kiểm tiền với đồ cổ.”

Cuộc đối thoại dừng lại khi Joe khoan hai con vít lên một mặt giá kim loại. “Chắc, tôi dường như chẳng biết gì về đồ cổ hết,” anh thú nhận khi trèo xuống cầu thang. “Mẹ tôi là một người cuồng tín các món đồ cũ bán lại, và với tôi tất cả những thứ đó trông đều như nhau hết.” Anh quỳ xuống cạnh Mara và khoan nốt hai con ốc còn lại. “Cảm ơn vì đã giúp,” anh nói trước khi đứng lên.

“Không có gì. Em còn có thể làm gì nữa cho anh nào?” Mara hỏi, trông như thể cô gái muốn cắn cho anh ta một cái.

“Anh gần xong rồi.” Anh đứng chắc hai chân và bắt thêm vài con vít nữa.

“Vài người tìm thấy đồ cổ ở các hàng đồ cũ bán lại,” Kevin nói khi bầu không khí lại trở nên im ắng. “Nhưng những tay buôn bán nghiêm túc thường chủ đi tới những cuộc bán đấu giá hoặc thanh lý thu hồi tài sản. Đó là cách tôi gặp được Gabrielle. Chúng tôi cùng trả giá một bức tranh màu nước. Đó là một bữa tranh phong cảnh đồng quê của một họa sỹ địa phương.”

“Tôi cũng không biết nhiều về nghệ thuật,” Joe thú nhận và dựa cánh tay vào một bậc thang, chiếc máy khoan vẫn nắm chắc trong tay anh như một khẩu súng 45 ly. “Nếu tôi muốn mua một bức tranh, tôi sẽ phải hỏi ai đó biết về những thứ như thế.”

“Anh rất thông minh khi làm thế. Phần lớn mọi người không biết thứ gì thực sự có giá trị và cũng không nói được tranh của họ có phải bản chính hay không. Anh sẽ ngạc nhiên số lượng tranh giả treo trong các phòng tranh uy tín đấy. Đã có một cuộc tấn công vào...”

“Đó là nghệ thuật tranh tang,” Gabrielle ngắt lời trước khi Kevin có thể tự buộc tội mình thêm nữa. “Chúng tôi đã trả giá các bức tranh tang.”

Kevin lắc đầu khi cô đi về phía anh ta. “Anh không nghĩ thế. Tranh tang làm anh sồn gai ốc.”

Joe nhìn cô qua vai. Ánh mắt anh chạm vào mắt cô khi anh chậm rãi nói, “Buổi sáng (từ tang (mourning) trong tiếng Anh phát âm gần giống như buổi sáng (morning)) như lúc mặt trời mọc ấy à?” Anh không bị lừa, anh biết cô đang làm gì.

“Không.” Cô không thực sự quan tâm đến những gì anh biết. “Nó được gọi là tranh tang vì các bức tranh được làm từ tóc của người yêu dấu đã lìa đời. Chúng rất phổ biến trong thế kỷ mười bảy và mười tám, và giờ vẫn còn thị trường cho nghệ thuật tranh tóc. Không phải mọi người đều có ác cảm với những bức tranh được làm từ mái tóc của người đàn bà vĩ đại. Vài bức khá là đẹp.”

“Với tôi thì nghe có vẻ bệnh hoạn.” Joe quay người và dùng dây thừng màu vàng cam để hạ cái máy khoan xuống sàn nhà.

Mũi Mara nhăn lại. “Em đồng ý với anh Joe. Bệnh hoạn và tởm lợm.”

Gabrielle yêu nghệ thuật tranh tóc. Cô luôn thấy nó hấp dẫn, và bất kể rất phi lý, ý kiến của Mara thực sự mang lại cảm giác bị phản bội. “Em cần đi giúp vị khách hàng đang ngắm nghía các bình hoa đi,” cô bảo nhân viên của mình, tông giọng hơi khắc nghiệt hơn cô dự tính. Cảm giác bối rối kéo hàng lông mày của Mara lại khi cô gái đi ra cửa hiệu. Cơn giật giật ở mắt Gabrielle quay lại, và cô ấn các ngón tay vào đó. Cuộc sống của cô đang vỡ vụn, và nguyên nhân của nó đang đứng trước mắt cô trong quần jean bó căng và áo phông, trông như một anh công nhân xây dựng trong các quảng cáo Coca ăn kiêng.

“Em thấy ổn chứ?” Kelvin hỏi, sự quan tâm rõ ràng của anh khiến cô càng thấy tệ hơn.

“Không, đầu em hơi nhức và dạ dày em còn cào.”

Joe vươn tay qua khoảng cách ngăn ngừi chia cách họ và vuốt một bên tóc cô ra sau tai. Anh chạm vào cô như thể anh có quyền chính đáng, như thể anh có quyền quan tâm đến cô. Nhưng tất nhiên là anh không quan tâm. Tất cả chỉ là để lừa Kelvin.

“Em đã ăn gì cho bữa trưa thế?” anh hỏi.

“Bữa trưa không khiến em phát ốm.” Cô nhìn chằm chằm vào đôi mắt nâu của anh và trả lời thật, “Nó đã bắt đầu từ sáng nay rồi.” Cảm giác nhộn nhạo thú vị trong dạ dày cô bắt đầu với một nụ hôn. Một nụ hôn từ tay cảnh sát cắn cổ cảm xúc ghét cô nhiều như cô ghét anh ta. Anh vỗ má cô bằng lòng bàn tay ấm áp của anh như để bảo cô hãy cứng rắn lên.

“Nó gì? À, chứng đau bụng kinh,” Kelvin suy ra như thể biểu hiện của cô đột nhiên cực kỳ dễ hiểu với anh. “Anh tưởng em đã pha chế một loại thuốc thảo mộc cho các thay đổi tâm trạng rồi chứ.”

Hai khóe miệng của Joe cong lên trong một nụ cười thích thú, và anh hạ tay xuống và móc ngón tay cái vào thắt lưng đeo dụng cụ.

Đó là sự thật. Cô đã tạo ra một loại dầu tự nhiên dường như giúp được cô bạn Francis của cô các triệu chứng tiền kinh nguyệt của cô ấy. Cô thì không có các triệu chứng tiền kinh nguyệt và cô luôn luôn cực kỳ tử tế với mọi người - chết tiệt thật. “Em không có bất ổn về tâm trạng.” Cô khoanh tay dưới ngực và cổ không trùng mắt. “Lúc nào em cũng hoàn toàn dễ thương mà. Cứ hỏi bất kỳ ai mà xem!”

Hai người đàn ông nhìn cô như thể họ sợ phải nói thêm một từ nào nữa. Kelvin rõ ràng đã phản bội cô. Anh đã đào ngũ sang doanh trại kẻ thù - kẻ thù của anh.

“Có khi em nên nghỉ ngơi cả ngày đi,” Kelvin gợi ý, nhưng cô không thể. Cô phải ở lại và cứu anh khỏi Joe và khỏi chính bản thân anh. “Anh đã có một cô bạn gái nằm vắt vẻo với túi chườm nóng và ăn sô cô la. Cô ấy nói đó là cách duy nhất có vẻ giúp ích được với những cơn đau bụng kinh và bất ổn tâm trạng.”

“Em không bị đau bụng kinh hay tâm trạng bất ổn!” Không phải đàn ông không được nói về những chuyện như thế này sao? Không phải nó sẽ làm họ chết khiếp sao? Nhưng chẳng ai trong hai người đàn ông trông xấu hổ gì hết, thực tế thì, Joe trông như thể anh đang cố không cười phá lên.

“Có khi em nên uống vài viên Midol,” Joe thêm vào qua nụ cười mỉm, dù cho anh biết quá rõ là những gì làm cô đau đớn không thể chữa lành bằng Midol.

Kelvin gật đầu. Cơn đau đầu của Gabrielle chuyển tới thái dương, và cô không còn thèm quan tâm đến việc cứu Kelvin khỏi Joe Shanahan hay nhà tù nữa. Nếu cuối cùng anh có trở thành bạn đặc biệt của một tay tội phạm cơ bắp căng phồng nào đó, thì lương tâm của cô vẫn trong sạch. Gabrielle nâng tay lên hai bên đầu như để giữ cho đầu khỏi nứt lăm lăm.

“Tôi chưa bao giờ thấy cô ấy tức giận đến vậy,” Kelvin nói như thể cô không đứng ngay trước mặt anh.

Joe nghiêng đầu sang một bên và giả vờ xem xét cô. “Tôi đã có một cô bạn gái mỗi tháng một lần làm tôi nhớ đến một con bọ ngựa đang cầu nguyện. Nếu anh nói điều gì đó không đúng, cô ta sẽ cắn nát đầu anh ra. Dù vậy những khoảng thời gian khác cô ấy thực sự là một cô nàng ngọt ngào.”

Gabrielle nắm chặt hai bàn tay hiền lành của cô thành nắm đấm rồi buông xuống hai bên người. Cô muốn thụi ai đó. Ai đó cứng cáp với đôi mắt và mái tóc sẫm màu. Kẻ đang ép cô có những ý nghĩ ác độc. Ép cô tạo ra nghiệp chướng. “Cô bạn gái nào vậy? Cái cô đã đá anh sau tận hai tháng ấy hả?”

“Cô ấy không đá anh. Anh đã chia tay với cô ấy.” Joe với lấy Gabrielle và vòng cánh tay anh quanh eo cô. Anh kéo cô áp vào người và vuốt ve da cô qua lớp vải nylon mỏng của áo sơ mi. “Chúa ơi, anh yêu những lúc em ghen tuông,” anh thì thầm bằng giọng trầm, gờm cảm ngay trên tai cô. “Em nheo hết cả mắt lại và thật quyến rũ.”

Hơi thở anh sưởi ấm da đầu cô, và nếu cô quay đầu chỉ một chút thôi, môi anh cũng sẽ mơn man má cô. Mùi hương tuyệt diệu của da anh bao bọc đầu cô, và cô tự hỏi sao một người đàn ông quý quý quyết như vậy lại có mùi của thiên đường. “Anh trông thì bình thường,” cô nói, “nhưng anh thực sự là một ác quỷ từ địa ngục.” Cô huých khuỷa tay vào xương sườn anh. Thật mạnh. Không khí rít ra từ phổi anh và cô bước ra khỏi vòng tay anh.

“Đoán điều này có nghĩa là anh sẽ không được gì tối nay rồi,” Joe rên lên khi anh ôm lấy lườn.

Kelvin tên phản bội bật cười, như thể tay thám tử là một nghệ sĩ hài không bằng.

“Em về nhà đây,” cô nói và đi ra khỏi phòng mà không ngoái lại. Cô đã cố. Nếu Kelvin tự buộc tội mình trong lúc cô vắng mặt, và lương tâm cô vẫn trong sạch.

Kelvin nghe thấy tiếng cửa sau đóng sầm lại, rồi anh quay ánh mắt sang bạn trai của Gabrielle. “Cô ấy thực sự tức điên với anh đấy.”

“Cô ấy sẽ vượt qua thôi. Cô ấy chỉ rất ghét khi tôi nhắc đến mấy cô bạn gái cũ.” Joe chuyển trọng lượng sang một chân và khoanh tay ngang ngực. “Cô ấy bảo tôi là anh và cô ấy từng hẹn hò một hai lần gì đó.”

Kelvin tìm kiếm dấu hiệu ghen tuông nhưng chẳng thấy gì. Anh đã thấy cái cách Joe chạm vào Gabrielle đầy sở hữu, và đã chứng kiến họ hôn nhau sáng nay. Trong khoảng thời gian dài mà anh quen biết cô, cô luôn đắm đuối những anh chàng cao, gầy. Anh chàng này khác hẳn. Anh chàng này toàn thân cơ bắp lực lưỡng và mạnh mẽ cục súc. Cô chắc là đang yêu. “Chúng tôi đã đi chơi vài lần, nhưng chúng tôi làm bạn thì tốt hơn,” anh ta trấn an Joe. Thực ra thì, anh ta đã thích cô nhiều hơn là cô thích anh ta. “Anh không có gì phải lo lắng hết.”

“Tôi không lo lắng. Tôi chỉ tò mò thôi.”

Kelvin luôn ngưỡng mộ sự tự tin, và Joe có vô số. Nếu người đàn ông có một khoản thu nhập tử tế bên cạnh vẻ đẹp mã, Kelvin chắc sẽ ghét hẳn ra mặt. Nhưng hẳn ta thực là một kẻ thâm hại đến nỗi Kelvin không cảm thấy tự ti tí nào. “Tôi nghĩ anh chắc sẽ tốt cho Gabrielle đấy,” anh nói.

“Sao lại thế?”

Bởi vì anh muốn cô xao nhãng trong mấy ngày tới, và Joe dường như chiếm cứ được cô hoàn toàn. “Bởi vì không ai trong hai người mong đợi quá nhiều,” anh trả lời và quay về văn phòng. Anh lắc đầu khi bước lại vào phòng và ngồi vào bàn làm việc. Bạn trai của Gabrielle là một tên bại trận thâm hại hoàn toàn hạnh phúc với việc kiếm sống qua ngày.

Không phải Kelvin. Anh không được sinh ra đã giàu có như Gabrielle, hay trông đẹp mã như Joe. Thay vào đó, anh sinh ra là con thứ sáu trong một gia đình theo đạo Mormon có mười một đứa con. Với nhiều trẻ con đến thế gói gọn trong một nông trang nhỏ, thật dễ bị bỏ qua. Ngoại trừ sự biến đổi chút ít trong màu tóc và khác biệt rõ ràng về giới tính, lũ trẻ nhà Carter trông đều như nhau hết.

Ngoại trừ một lần một năm vào dịp sinh nhật, chẳng có sự chú ý đặc biệt nào dành cho cá nhân mỗi đứa trẻ. Chúng được đối xử như một thể. Một đại gia đình. Phần lớn các anh chị em của anh đều thích được lớn lên trong một gia đình lớn như vậy. Họ cảm thấy một sự ràng buộc, một sự gắn gũi đặc biệt với các anh chị em khác. Không phải Kelvin. Anh chỉ cảm thấy vô hình. Anh ghét điều đó.

Suốt cả cuộc đời, anh đã làm việc chăm chỉ. Trước khi đi học, sau khi đi học, và suốt cả mùa hè dài đằng đẳng. Anh chẳng được đưa cho thứ gì ngoài mấy bộ quần áo cũ và một đôi giày mới mỗi mùa thu. Anh vẫn làm việc chăm chỉ, nhưng giờ anh thích thú với bản thân hơn nhiều. Và nếu có những thứ anh muốn nhưng

không thể kiếm được tiền qua việc kinh doanh hợp pháp, thì vẫn có những con đường khác. Luôn có những con đường khác.

Tiền là sức mạnh. Tuyệt đối. Không có nó, một người đàn ông chẳng là cái gì hết. Chỉ vô hình.

11. Rachel Gibson - Chương 6

Chương 6

Bập bênh trên một cái phao hơi trong suốt ở chính giữa bể bơi trẻ con ở sân sau nhà, Gabrielle cuối cùng cũng tìm thấy sự bình yên nội tại mà cô đã truy đuổi suốt cả ngày. Không lâu sau khi cô trở về từ cửa hàng buổi chiều nay, cô đã đổ đầy bể và mặc vào bộ bikini màu bạc. Bể bơi rộng ba mét, sâu một mét và có những động vật rừng rậm màu vàng cam và xanh dương bao bên ngoài. Hoa dại, cánh hoa hồng và chanh thái lát trôi nổi trên mặt nước, xoa dịu cảm giác căng thẳng thần kinh của cô với hương của hoa và cam quýt. Tất nhiên xóa sạch Joe khỏi đầu cô là bất khả thi, nhưng cô cũng thành công trong việc ngấm đủ năng lượng tích cực từ vũ trụ để đẩy anh xuống tận cùng trí óc cô.

Ngày hôm nay là cơ hội đầu tiên cô có để kiểm tra kem chống nắng của cô, và cô đã xoa hết khoảng da trần của mình bằng hỗn hợp dầu của hạt vừng, mầm lúa và hoa oải hương. Oải hương là sáng tạo phút cuối, một kiểu tự bảo hiểm. Oải hương không có tính chất chống nắng, nhưng có tác dụng chữa lành da, trong trường hợp cô bị cháy nắng. Và bên cạnh đó, mùi hương hoa che lấp mùi hạt mầm để cô không hút lấy sự chú ý không mong muốn từ những con chim đói khát tìm kiếm thức ăn.

Định kỳ, cô nhắc mép đồ tắm lên và kiểm tra làn da rám nắng của mình. Suốt buổi chiều, da cô rám đi rất đẹp mà không có lấy một vết đỏ tấy.

Lúc năm giờ ba mươi, cô bạn Francis Hall-Valento- Mazzoni của cô, giờ chỉ còn lại là Hall, ghé qua để tặng Gabrielle một cái quần lợt khe lụa đỏ và áo con tuyết tổng. Francis sở hữu cửa hàng Naughty or Nice, cửa hàng đồ lót cách Anomaly nửa con phố. Và cô ấy thường ghé qua với phát minh mới nhất của cô về quần lót không đung hoặc áo ngủ trong suốt. Gabrielle không có can đảm bảo bạn cô là cô không có đam mê với đồ lót khiêu gợi. Hậu quả là đa số các món quà kết thúc trong một cái hộp trong tủ đồ của Gabrielle. Francis tóc vàng và mắt xanh, ba mươi một tuổi, đã ly dị hai lần. Cô ấy đã dính vào nhiều mối quan hệ hơn cô ấy thèm nhớ, và tin rằng rắc rối phần lớn giữa đàn ông và đàn bà có thể giải quyết với một cái quần lót bằng cam thảo.

“Phấn phủ mà tớ làm cho cậu làm việc thế nào?” Gabrielle hướng câu hỏi về bạn cô, đang ngồi trong một cái ghế bằng liễu gai dưới mái hiên.

“Tốt hơn mặt nạ yến mạch hoặc dầu chữa các triệu chứng tiền kinh nguyệt.”

Gabrielle lướt tay qua mặt nước, khuấy loạn cánh hoa hồng và cỏ dại. Cô tự hỏi cách cư xử của cô hay tính nóng vội của Francis là sai lầm. Francis luôn tìm kiếm giải pháp tức thì. Câu trả lời dễ dàng nhất, không bao giờ thêm bận tâm tìm kiếm linh hồn của chính cô ấy và khám phá sự thanh thản nội tại và hạnh phúc trong tâm hồn. Hậu quả là, đời sống của cô ấy luôn gặp khủng hoảng. Cô ấy bị dính như nam châm với những tay thảm hại và có nhiều rắc rối hơn cả những cô người mẫu trên tạp chí gầy nhẳng. Francis cũng có những phẩm chất mà Gabrielle ngưỡng mộ. Cô ấy vui vẻ và tươi sáng, đuổi theo những gì cô ấy mong muốn và có trái tim thuần khiết.

“Lâu rồi tớ không nói chuyện với cậu. Kể từ tuần trước khi cậu nghĩ có một tên đàn ông to lớn với mái tóc đen nào đó đang theo đuổi cậu.”

Lần đầu tiên trong hơn một giờ, Gabrielle nghĩ đến thám tử Joe Shanahan. Cô nghĩ về việc anh xâm nhập đời sống của cô và những nghiệp chương tội tệ mà cô đã tích lũy được nhờ có anh. Anh vừa hách dịch, thô lỗ và đầy hóc môn nam tính đến mức bóng râm năm giờ của lớp râu mới mọc tô sẫm má anh vào lúc bốn

giờ mười lăm. Và khi anh hôn, luồng khí của anh chuyển sang màu đỏ rực rỡ nhất trong bất kì người đàn ông nào cô từng gặp.

Cô nghĩ đến việc kể cho Francis về một buổi sáng cô chìa một khẩu súng vào một tay cảnh sát ngằm và kết thúc trở thành tay chỉ điểm mặt cho anh ta. Nhưng bí mật này quá lớn để nói ra.

Gabrielle lấy tay che mắt và nhìn bạn cô. Cô chưa bao giờ giỏi giang gì trong việc giữ bí mật. “Nếu tớ nói cho cậu chuyện gì đó, cậu phải hứa không nói ra nhé,” cô bắt đầu, rồi tiếp tục kể lể như một tay chỉ điểm chuột nhắt trong nhà tù. Cô kể hết những điểm chính, nhưng cố tình bỏ qua những chi tiết khó chịu, như sự thực rằng anh có những cơ bắp cứng cáp, quyến rũ của một người mẫu đồ lót và hôn như một người đàn ông thậm chí có thể quyến rũ những người đàn bà cứng nhắc nhất ra khỏi quần bó bụng. “Joe Shanahan quá hống hách và thô lỗ, và tớ bị kẹt cùng với anh ta cho đến khi Kevin được giải phóng khỏi toàn bộ câu chuyện vớ vẩn lố bịch này,” cô kết thúc, cảm thấy sảng khoái. Lần đầu tiên, các rắc rối của Gabrielle lớn hơn bạn của cô.

Francis im lặng một giây, rồi lẩm bẩm, “Hmm.” Cô đẩy cặp kính râm màu hoa hồng lên sống mũi. “Vậy anh chàng này trông như thế nào?”

Gabrielle quay mặt ra với mặt trời. Cô nhắm mắt lại và nhìn thấy khuôn mặt của Joe, đôi mắt mãnh liệt và hàng lông mi sắc nhọn, những đường nét nhục dục của khuôn miệng anh, và vẻ đối xứng hoàn hảo của vầng trán rộng, cái mũi thẳng và cái cằm cương nghị. Mái tóc dày có xu hướng cong lại quanh tai và gáy anh, làm mềm đi những đường nét mạnh mẽ, cơ bắp. Anh có mùi tuyệt vời. “Không có gì đặc biệt.”

“Quá tệ. Nếu tớ phải làm việc với một tên cảnh sát, tớ muốn một anh chàng vạm vỡ như trên mấy tờ lịch cơ.”

Thứ mà, Gabrielle cho rằng miêu tả Joe khá tốt.

“Tớ sẽ bắt anh ta mang mấy đồ thật nặng và đổ đầy mồ hôi,” Francis tiếp tục với giấc mơ ảo tưởng.

“Và tớ sẽ quan sát cặp mông rắn chắc của anh ta khi anh ta cúi xuống.”

Gabrielle cau mày. “Chà, tớ nhìn vào tâm hồn một người đàn ông. Về ngoài của anh ta không quan trọng.”

“Cậu biết gì không? Tớ đã nghe cậu nói thế trước đây, và nếu đó là sự thực, thì sao cậu lại không ngủ với anh bạn trai cũ Harold Maddox của cậu?”

Francis đứng một điểm, nhưng không đời nào Gabrielle thú nhận về ngoài quan trọng như bản chất tâm hồn một người đàn ông đâu. Không hề đúng. Một người đàn ông thông thái về tâm hồn quyến rũ hơn nhiều một tên cư dân nguyên thủy. Vấn đề là, sự hấp dẫn thể xác đôi khi chắn giữa đường. “Tớ có lý do của tớ.”

“Ừ ha, kiểu như anh ta nhàm chán, có một cái đuôi tóc không đều, và mọi người đều nhầm anh ta thành bố cậu.”

“Anh ấy không già đến thế.”

“Cậu nói gì chả được.”

Gabrielle có thể làm vài nhận xét về cách lựa chọn đàn ông và chồng của Francis nhưng chọn không làm thế.

“Tớ không quá ngạc nhiên rằng Kevin là một nghi phạm,” Francis nói. “Hắn ta có thể khá xảo trá.”

Gabrielle nhìn bạn cô và cau mày. Francis và Kevin đã từng hẹn hò một thời gian ngắn, và giờ thì hai người họ có một mối quan hệ kiểu không yêu thì ghét. Gabrielle chưa bao giờ hỏi tại sao hay chuyện gì đã xảy ra, cô không muốn biết. “Cậu chỉ nói thế vì cậu không thích mà thôi.”

“Có thể, nhưng hứa với tớ dẫu thì sao cũng sẽ mở to mắt nhé. Cậu đặt quá nhiều lòng tin mù quáng vào bạn bè.” Francis đứng dậy và vuốt thẳng cái váy hai dây.

Gabrielle không nghĩ cô trao đi lòng tin mù quáng, nhưng cô tin rằng sự tin tưởng mà cô trao đi là sự tin tưởng mà cô nhận được. Nếu cô không trao được một cách hào phóng, cô sẽ không được nhận lại. “Cậu đi đâu à?”

“Ừ, tớ có hẹn với một tay thợ sửa ống nước. Nên tỏ ra là thú vị. Anh ta có một cơ thể tuyệt vời, nhưng không nói nhiều. Nếu anh ta không quá tệ nhạt, tớ sẽ cho anh ta đưa tớ về nhà và cho tớ xem cái mỗ lết của anh ta.”

Gabrielle cố tình không bình luận gì về lời phát biểu cuối cùng. “Cậu có thể bật máy lên hộ tớ được không?” cô hỏi và chỉ về cái máy cassette cũ đang nằm trên một cái bàn bằng liễu gai.

“Tớ không biết làm sao mà cậu lại có thể nghe cái thứ tào lao này được.”

“Cậu nên thử đi. Cậu có thể tìm ra lẽ sống của cuộc đời đấy.”

“Ừ, phải, tớ thà nghe Aerosmith còn hơn. Steven Tyler khiến cuộc đời tớ có ý nghĩa.”

“Ha ha,” Francis nói, và tiếng cửa sau sập vào báo hiệu cô đã đi. Gabrielle kiểm tra đường râm nắng của cô, tìm dấu hiệu cháy nắng, rồi nhắm mắt lại và suy ngẫm mối liên hệ của cô với vũ trụ. Cô tìm kiếm các câu trả lời. Trả lời cho những câu hỏi mà cô không hiểu. Giống như làm sao mà số mệnh lại quyết định rằng Joe nên bước vào cuộc đời cô với sức ảnh hưởng của một cơn lốc xoáy vũ trụ cơ chứ.

Joe ném điều thuốc của anh vào một bụi đồ quyen, rồi nâng tay lên trước cánh cửa gỗ nặng nề. Cùng lúc anh gõ, cánh cửa mở ra và một người phụ nữ có mái tóc vàng ngắn và đôi môi hồng ánh nhũ nhìn chăm chăm vào anh ta sau một cặp kính râm màu hoa hồng. Dù anh đã quan sát cái địa chỉ này mấy tuần trời, anh vẫn lùi lại và nhìn vào số nhà màu đỏ tươi được đóng vào tường ngôi nhà. “Tôi đang tìm Gabriella Breedlove,” anh nói.

“Anh hẳn là Joe.”

Ngạc nhiên, ánh mắt anh quay lại với người phụ nữ trước mặt.

Sau cặp mắt kính, đôi mắt màu xanh dương của anh ta lướt xuống ngực anh. “Cô ấy đã kể cho tôi anh là bạn trai cô ấy, nhưng rõ ràng là cô ấy đã bỏ qua rất nhiều thứ.” Cô ta nâng mắt anh ta lên và mỉm cười. “Tôi tự hỏi vì sao cô ấy lại bỏ đi những thứ hay ho cơ chứ?”

Joe tự hỏi chính xác thì người chỉ điểm của anh đã nói gì về anh. Anh cũng có một vài câu hỏi khác muốn hỏi cô, nhưng đó không phải lý do duy nhất anh cần gặp cô. Anh chưa bao giờ làm việc với một ai lại khó chịu và thù địch như Gabrielle, và anh sợ rằng cô có thể bật hẳn lại anh và phá vỡ vỏ bọc của anh. Anh cần cô bình tĩnh và hợp tác. Không còn trò hề nào nữa. Không còn chần chừ vào giữa anh và bạn thân mới của anh, Kevin. “Gabrielle đâu?”

“Trong bể bơi ở sân sau.” Cô ta bước tránh sang và đóng cửa lại phía sau. “Đi nào, tôi sẽ chỉ cho anh.” Cô ta đưa anh tới rìa ngôi nhà và chỉ về một hàng rào cao phủ đầy hoa hồng. Một khung vòm với cánh cổng mở ra chia hàng rào thành hai phần.

“Qua đó đấy,” người phụ nữ chỉ, rồi quay lại bỏ đi.

Joe đi xuống dưới khung vòm và sải hai bước dài trước khi đứng sững lại. Cái sân sau đầy những bông hoa màu sắc và thơm ngát. Và Gabrielle Breedlove đang bập bênh trên một cái bể bơi trẻ con. Ánh mắt anh thu hết cả người cô vào một lúc, nhưng sự chú ý của anh bị kéo đến cái nhẵn rốn anh đã từng cảm thấy trong lúc lục soát cô mấy ngày trước. Anh chưa bao giờ mê mẩn những người phụ nữ có khuyết trên người, nhưng... chết tiệt thật. Cái nhẵn bạc bé nhỏ đó khiến miệng anh khô rang.

Tay cô khóa mặt nước, và cô xoa những ngón tay ướt nước lên bụng. Vài giọt nhỏ trôi ngang bụng và sườn cô. Một giọt nước tinh khiết bắt lấy một tia sáng khi nó chậm rãi trượt xuống bụng và biến mất trong hõm rốn cô. Bên trong anh trở nên ngứa ngáy và phát hỏa, và dục vọng kéo đẩy trong háng anh. Anh đứng với hai chân bám rễ vào mặt cỏ, trở nên cứng ngắc và nặng nề, vô lực kiềm chế những ý nghĩ không được chào đón đang đột kích anh. Ý nghĩ đi vào cái bể bơi đó, quần tay mình quanh eo cô và mút giọt nước khỏi hõm rốn cô, rồi đào sâu lưỡi anh vào trong và liếm da thịt ấm áp của cô. Anh cố nhắc nhở mình rằng cô bị điên, hâm đơ, gàn dở, nhưng sau chín tiếng đồng hồ, anh vẫn nhớ sự mềm mại của môi cô ép vào môi anh.

Nụ hôn đó là một phần của công việc, để đóng miệng cô lại trước khi cô phá tung vỏ bọc của anh. Tất nhiên là cơ thể anh đã phản ứng, và anh không ngạc nhiên bởi phản ứng của anh trước mùi vị từ khuôn miệng ấm áp của cô và sự gần gũi của ngực cô, nhưng anh đã phạm sai lầm lớn với cô. Anh đã trượt lưới

mình vào miệng cô và giờ anh biết cô có hương vị hơi chút bạc hà và vô khối đam mê. Anh biết những lọn tóc rối mềm mại của tóc cô quanh tay anh và biết cô có mùi như hoa ngoại lai. Cô đã không đẩy anh ra hay kháng cự lại và sự đáp lại của cô đã với xuống và tóm chặt lấy anh đến tận những ngón chân co quắp. Anh đã đi từ hơi cương tới cứng ngắc trong khoảng hai giây. Anh chỉ xoay xở để giữ vững được kiểm soát. Hầu như chỉ xoay xở để giữ tay anh không trượt xuống và lấp đầy ngực cô vào lòng bàn tay anh. Anh là một cảnh sát nhưng anh cũng là một thằng đàn ông.

Đứng trong sân sau nhà cô với ánh mắt anh tuột xuống mảnh tam giác nhỏ bằng vải màu bạc ở bên dưới cô và những ý nghĩ của anh lướt đến những thứ ẩn đằng sau nó, những thứ chẳng liên quan gì tới việc là một cảnh sát và cực kỳ liên quan tới việc là một thằng đàn ông. Ánh mắt anh di chuyển tới nốt ruồi nhỏ nằm ở má trong đùi cô, dọc cặp chân dài tới những ngón chân sơn màu tím, rồi ngược lên qua cái nhấn rốn bằng bạc tới thân trên bộ bikini của cô. Một đường may nổi chạy qua hai đầu ngực cô và thần phân chặt khít đẩy hai bầu ngực hoàn hảo, rám nắng của cô lên. Mặt đất dưới chân anh dịch chuyển, dường như biến đổi và sụp xuống dưới chân anh, nuốt anh xuống dưới. Cô là người cung cấp thông tin cho anh. Cô gần gũi. Cô cũng đặc biệt xinh đẹp, và anh chẳng muốn gì hơn là xé toang bộ bikini đó ra như một gói snack bằng thiếc và vùi sâu mặt vào khe ngực cô.

Ánh mắt anh đi tới hõm cổ, qua cằm, tới cái miệng đầy đặn của cô. Anh quan sát môi cô cử động và, lần đầu kể từ khi anh đặt chân lên sân sau, anh mới ý thức được một giọng đàn ông trầm trầm nói gì đó về một hang động. “Đây là hang động của bạn,” người đàn ông nói đều đều như thể vừa uống thuốc an thần. “Đây là nơi của bạn. Một nơi bạn có thể thực sự tìm thấy chính mình, nơi bạn đến để tìm trung tâm của mình. Hít một hơi thật sâu... đưa ý thức của bạn về bụng...”

“Thở ra và lặp lại theo tôi... tôi yên bình... Ô- Na- Ma- Si- Ya- Ya... Hmm.”

Mặt đất dưới chân anh dừng lại, lại trở nên rắn chắc. Đột nhiên, mọi thứ lại hoàn toàn ổn trong thế giới của Joe Shanahan. Ổn định. Anh ổn. Cô vẫn bị điên, và chẳng có gì thay đổi hết. Anh cảm thấy một cảm giác mạnh mẽ thôi thúc muốn cười phá lên, như thể anh vừa lừa gạt thần chết vậy. “Tôi đáng lẽ phải biết cô nghe Yanni chứ,” anh nói to đủ để át đi tiếng băng.

Mắt Gabrielle mở choàng ra và cô ngồi bật dậy. Cái phao trong chập chềnh, và Joe quan sát chân và tay cô chấp chới khi cô lộn xuống nước. Khi cô quay trở lên, cánh hoa hồng màu đỏ và hồng dần lên tóc cô. Cô ngồi ở đáy bể bơi trong khi những lát chanh và hoa dại lượn lơ xung quanh.

“Anh đang làm gì ở đây?” cô thôi phì phì.

“Chúng ta cần nói chuyện,” anh trả lời qua một nụ cười mà anh đã cố gắng, và đã thất bại, để lấp đi.

“Tôi chẳng có gì để nói với anh hết.”

“Vậy thì cô có thể nghe.” Anh đi tới chỗ cái đài cạnh cửa sau. “Đầu tiên chúng ta cần thoát khỏi Yanni đã.”

“Tôi không nghe Yanni. Đó là tọa thiền với yoga hoàng gia.” (Raja Yoga là những bài tập luyện về yoga tâm thức theo Yoga Sutra của Patanjali. Raja có nghĩa là hoàng gia, do vậy Raja Yoga còn được gọi là Yoga của hoàng gia. Người tập phải hướng đến việc làm chủ bản thân và cuộc đời của mình thông qua việc rèn luyện ý chí, tình thương và ý nghĩ.(ND))

“À ừ.” Anh ấn nút tắt và quay ra đối diện với cô.

Nước chảy xuống cơ thể cô khi cô đứng, và một nhánh hoa màu tím thò ra khỏi thân trên bộ bikini của cô. “Việc này mới thật điên hình làm sao.” Cô kéo tóc cô qua một bên vai và vắt cạn nước. “Tôi chỉ vừa tìm được chốn yên bình thì rồi anh sộc vào sân nhà tôi và hủy hoại sự cân bằng của tôi.”

Joe không cho là cô từng có chút nhận thức thoáng qua về một thứ gì đó tựa tựa cân bằng. Anh nhặt một cái khăn tắm màu trắng đang vắt trên một cái ghế liễu gai và đi tới mép bể bơi. Nhưng chuyện cô có bất ổn về tâm hồn cũng chẳng quan trọng gì. Anh vẫn bị kẹt đóng vai bạn trai cô, nhưng trong hai ngày qua, cô xử sự như thể anh được chào đón chẳng kém gì một trận bệnh dịch. Giờ thì Kevin có thể không nghi ngờ, nhưng Joe không thể cứ dối trá rằng hành vi thù địch của cô chẳng gì hơn là ghen tuông và triệu chứng đau bụng kinh. “Có lẽ chúng ta có thể giải quyết nó,” anh nói và đưa cô khăn tắm.

Tay cô đông cứng lại, và cô trừng trừng nhìn anh, vẻ không tin tưởng làm đôi mắt màu xanh lục của cô nheo lại. “Giải quyết cái gì cơ?” Cô nhận lấy cái khăn tắm và bước ra khỏi bể bơi.

“Cách chúng ta xoay xở với nhau. Tôi biết cô nghĩ tôi là kẻ thù của cô, nhưng không phải.” Mặc dù anh không tin người chỉ điểm của anh khi ở ngoài tầm mắt anh, anh vẫn cần cô tin anh. Anh chịu trách nhiệm với sự an toàn của cô, và một phần công việc của anh là bảo vệ cho cô - về thể xác.

Anh không thể bảo vệ cô nếu cô chạy đến chỗ Kevin khi mọi việc trở nên tồi tệ. Anh không thực sự nghĩ Kevin sẽ làm hại Gabrielle, nhưng có một thứ anh sẽ phải lường trước, thì đó là sự đột xuất. Theo cách đó anh mới không bao giờ bị tóm lúc quần nằm giữa hai mắt cá chân. “Cô cần để tôi làm công việc của mình. Tôi càng sớm có được những gì mình muốn, thì tôi càng sớm ra khỏi cuộc sống của cô. Chúng ta cần đi đến một kiểu hiệp ước nào đó.”

12. Rachel Gibson - Chương 6.2

Chương 6 (tiếp)

Cô lấy khăn vỗ vỗ mặt và cổ cô rồi kéo mấy bông hoa tím ra khỏi áo bikini của cô. “Ý anh là một thỏa thuận chứ gì?”

Không hẳn. Ý anh là cô cần ngừng ngay cái hành động điên rồ và bắt đầu xử sự như thể cô đang đuổi anh. Không còn gọi anh là một ác quỷ từ địa ngục thêm nữa. “Chắc chắn rồi.”

Cô xem xét anh và vứt nhành hoa vào lại bể bơi. “Bằng cách nào?”

“Chắc, đầu tiên cô cần bình tĩnh lại và dừng ngay việc hành động như thể sắp có cả một đội cảnh sát vũ trang nhảy xộc vào qua cửa kính cửa hàng cô.”

“Và thứ hai?”

“Cả hai chúng ta có thể không thích việc này, nhưng cô được coi là bạn gái của tôi. Bỏ ngay việc hành động như thể tôi là một tay giết người hàng loạt đi.”

Khi cô vỗ vỗ ngực bằng khăn tắm, anh chủ tâm giữ ánh mắt mình ghim chặt trên mặt cô. Không đời nào anh hạ mắt xuống và lại bị kẹt cứng trong vùng đất mơ mộng nữa đâu.

“Và nếu tôi làm thế?” cô hỏi “Anh sẽ làm gì cho tôi?”

“Bảo đảm rằng cô không bị dính vào...”

“Ừ ừ,” cô lắc đầu và quần khăn tắm quanh eo. “Lời đe dọa đấy không còn làm tôi sợ nữa đâu, vì tôi không tin rằng Kevin có tội.”

Joe chuyển trọng lực sang một chân và khoanh tay ngang ngực. Anh biết thủ tục này. Đây là phần mà bọn chỉ điểm thường cố tống tiền anh, hay muốn tất cả các vé đỗ xe chưa trả tiền của chúng biến mất nhanh hơn cả một tép ma túy trong thời kì cai nghiện hay có thể là kiếm một huy hiệu cho chính chúng. “Cô muốn gì?”

“Tôi muốn anh giữ đầu óc cởi mở. Đừng cứ kết luận rằng Kevin có tội.”

Những vé đỗ xe chưa trả còn dễ dàng hơn. Chẳng có lấy một chút nghi ngờ trong đầu Joe rằng Kevin Carter tội lỗi đầy mình, nhưng một phần của việc làm cảnh sát ngầm là có tài năng thiên bẩm để thoát ra những lời dối trá trắng trợn mà không có lấy một thoáng hối hận. “Chắc chắn rồi. Tôi sẽ giữ đầu óc cởi mở.”

“Thật chứ?”

Anh giãn khoe miệng ra và bắn cho cô nụ cười thân thiện của anh. “Tuyệt đối.”

Cô nhìn chăm chăm vào mắt anh như thể cô đang cố đọc ý nghĩ trong não anh vậy. “Mũi anh đang mọc dài ra kìa, sĩ quan Shanahan.”

Nụ cười của anh trở nên chân thật. Cô bị điên, chứ không ngu. Anh đã có đủ kinh nghiệm để biết sự khác nhau đó, và được lựa chọn, lúc nào anh cũng thích điên khùng hơn ngu ngốc. Anh giơ tay lên, lòng bàn tay ngửa ra. “Tôi có thể thử,” anh nói và hạ cánh tay xuống hai bên. “Như thế thì sao?”

Cô thở dài và thắt nút khăn tắm quanh hông trái của cô. “Tôi đoán nếu như thế là thứ khá khảm nhất mà anh có thể làm, thì cũng sẽ đủ tốt rồi.” Cô quay sang ngôi nhà, nhìn vào anh qua vai. “Anh đã ăn chưa?”

“Chưa.” Anh cho là mình sẽ dừng lại ở hàng tạp hóa trên đường về nhà và nhặt một ít gà cho anh và một ít cà rốt cho Sam.

“Tôi sắp làm bữa tối đây. Anh có thể ở lại nếu anh muốn.” Giọng cô xa hẵn nhiệt tình.

“Cô đang mời tôi ăn tối với cô đấy à? Như một cô bạn gái thực sự sao?”

“Tôi đói và anh thì chưa ăn.” Cô nhún vai và hướng ra cửa sau. “Cứ xem nó như thế thôi.”

Ánh mắt anh đi theo dòng sóng trên mái tóc ẩm ướt của cô, những giọt nước chảy xuống từ đuôi tóc và lướt dọc sống lưng cô. “Cô có thể nấu ăn à?”

“Tôi là một đầu bếp tuyệt vời.”

Khi anh đi theo sau cô, ánh mắt anh hạ xuống eo hông dong đưa của cô, cặp mông tròn trịa mà anh đã đi đến tán thưởng trong tuần vừa qua, và chuyển động cọ xát của khăn tắm qua khe chân cô. Bữa tối được chuẩn bị bởi một đầu bếp tuyệt vời nghe thật tuyệt. Và tất nhiên nó cho anh cơ hội để hỏi cô vài câu hỏi về mối quan hệ của cô với Kevin, vừa để làm cô thư giãn khi ở quanh anh. “Bữa tối có gì thế?”

“Thịt bê nấu kem sốt cà chua, bánh mì Pháp và salad.” Cô trèo lên vài bậc thang tới cánh cửa kính và mở nó ra.

Joe theo sát ngay sau và với tay lên trên đầu cô, giữ lấy phần trên khung cửa gỗ và giữ cánh cửa mở ra.

Cô dừng lại, và nếu anh không chú ý, anh hẳn đã đập thẳng vào cô rồi. Ngực anh hơi sượt qua phần lưng trần của cô, Cô quay lại, và vai cô chạm nhẹ vào ngực anh qua lớp vải cotton mỏng của áo phông anh. “Anh có phải là một người ăn chay không?” cô hỏi.

“Lạy trời không. Cô có à?”

Đôi mắt màu xanh lục to tròn của cô nhìn thẳng vào anh, và một cái cau mày hơi buồn khổ kéo nhăn lông mày cô lại. Rồi cô làm một thứ gì đó kì quặc - dù anh đoán mình không nên ngạc nhiên trước bất kì thứ gì cô làm nữa. Cô thở thật sâu qua mũi như thể cô nghĩ thấy mùi gì đó. Joe không thể nghĩ thấy bất kì cái gì ngoài hương hoa đang dính trên da cô. Rồi cô hơi lắc đầu như để rũ sạch đầu óc và tiếp tục đi vào nhà như thể chẳng có gì xảy ra. Joe theo sau và chống lại một cơn thôi thúc đột ngột muốn ngửi nách anh.

“Tôi đã cố làm người ăn chay.” Cô thông tin cho anh biết khi họ đi qua một căn phòng nhỏ ở sau nhà với một cái máy rửa chén và máy sấy rồi bước vào một căn bếp nhỏ sơn màu vàng sáng. “Đó là một lối sống khỏe mạnh hơn rất nhiều. Nhưng không may thay tôi đã sa ngã rồi.”

“Cô là một người ăn chay sa ngã à?” Anh chưa từng nghe đến một chuyện như thế, nhưng anh cũng không lấy làm ngạc nhiên cho lắm.

“Phải, tôi đã cố kháng cự lại những thôi thúc ăn thịt, nhưng tôi thật yếu ớt. Tôi có rắc rối về kiểm soát.”

Kiểm soát thường không phải là một rắc rối đối với anh - cho tới bây giờ.

“Tôi yêu những thứ đa phần là không tốt cho động mạch của tôi. Thi thoảng tôi đi được nửa đường tới McDonald rồi mới nhận ra điều đó.”

Một cửa sổ bằng kính màu trên góc bàn ăn sáng ném ra nhiều mảng màu sắc khắp căn phòng và lên cả những dây chai thủy tinh bé xíu xếp thành hàng trên cái bàn gỗ nhỏ. Căn phòng này có hương thơm như Anomaly, mùi dầu hoa hồng và hoắc hương, nhưng không có gì hơn, và anh dấy lên nghi ngờ về lời khẳng định là một đầu bếp tuyệt vời của cô. Chẳng có một chiếc nồi hiệu Crock-Pot đồ đầy món thịt bê nấu nước

sốt nào trên kệ bếp. Chẳng có tí mùi bánh mì nướng. Sự nghi ngờ của anh được xác thực khi cô mở tủ lạnh và rút ra một chai nước sốt, một gói mì Ý sống và một ổ bánh mì Pháp.

“Tôi tưởng cô là một đầu bếp tuyệt vời.”

“Chính thế.” Cô đóng tủ lạnh lại và đặt hết mọi thứ lên cạnh lò nướng. “Anh có thể giúp tôi mở cái tủ cạnh chân trái của anh rồi bỏ hai cái nồi ra không?”

Khi anh cúi người xuống và mở cánh cửa, một cái rá rơi vào chân anh. Tủ của cô còn loạn hơn tủ của anh nữa.

“À, tốt. Chúng ta cũng cần cả thứ đó nữa.”

Anh tóm lấy cái nồi và cái rá rồi thẳng người dậy. Gabrielle đứng tựa lưng vào cửa tủ lạnh, một khúc bánh mì Pháp trong một tay. Anh quan sát ánh mắt cô trượt lên quần jeans rồi ngực anh. Cô từ tốn nhai, rồi nuốt. Đầu lưỡi cô liếm đi một mẩu vụn bánh mì khỏi khóe miệng cô, và cuối cùng cô ngược lên nhìn anh. “Muốn một ít không?”

Ánh mắt anh tra xét mặt cô tìm một dấu hiệu rằng cô không mời bánh mì, nhưng anh chẳng thấy chút gì khiêu khích trong đôi mắt màu xanh lục thuần khiết của cô hết. Nếu cô mà là bất kì người phụ nữ nào khác ngoài người chỉ điểm của anh, anh hẳn sẽ muốn cho cô xem chính xác những gì anh muốn - bắt đầu với miệng và chậm rãi tìm đường tới nốt ruồi nhỏ ở đùi trong của cô. Anh cũng hết sức muốn được lấp đầy tay mình bằng bộ ngực no căng, mịn như kem đang căng lên trên cái áo bikini kia của cô. Nhưng cô không phải bất kì một phụ nữ nào khác, và anh phải hành xử như một cậu bé hướng đạo sinh. “Không, cảm ơn.”

“Được rồi, tôi sẽ đi thay quần áo. Trong lúc tôi đi vắng, hãy cho nước sốt vào cái nồi nhỏ, rồi đổ đầy nước vào nồi lớn. Khi nước bắt đầu sôi, ỉ Ý vào. Đun trong khoảng năm phút nhé.” Cô rời khỏi tủ lạnh, và khi cô đi ngang qua anh, cô dừng lại khoảng một giây, và hít vào thật sâu qua lỗ mũi. Y như lúc trước, một nét cau có nhíu hai hàng lông mày của cô lại, và cô lắc đầu. “Dầu sao đi nữa, đến lúc ấy tôi cũng sẽ quay lại.”

Joe quan sát cô lướt nhanh ra khỏi phòng, cắn rút một miếng bánh mì, và anh tự hỏi mọi chuyện chính xác đã xảy ra như thế nào mà anh lại được mời tới bữa tối bởi người phụ nữ trong bộ bikini, người đã quả quyết là một đầu bếp tuyệt vời nhưng bỏ mặc anh nấu bữa ăn trong lúc cô ta thay quần áo. Và có vấn đề gì với trò hít hà đó vậy? Đến giờ cô đã làm thế hai lần rồi, và anh đang bắt đầu trở nên hơi hoảng loạn rồi đây.

Gabrielle thò đầu lại vào trong bếp. “Anh sẽ không tìm kiếm bức Monet trong lúc tôi ra khỏi phòng phải không?”

“Không, tôi sẽ chờ cho đến khi cô quay lại.”

“Tuyệt.” Cô nói qua một nụ cười, rồi lại bỏ đi.

Joe đi chuyển tới chỗ chậu rửa và đổ đầy nước vào cái nồi lớn. Một con mèo đen béo mập dụi vào chân anh và quấn cái đuôi của nó quanh bắp chân anh. Joe không thích lũ mèo lắm, cho là chúng khá vô dụng. Không giống như chó có thể được huấn luyện để đánh hơi thuốc kích thích hay như chim có thể được huấn luyện để trò chuyện và treo ngược mình bằng một chân. Anh đẩy con mèo ra bằng mũi đôi bớt và quay sang cái bếp.

Ánh mắt anh lạc tới ngưỡng cửa, và anh tự hỏi bao lâu cô sẽ quay lại. Cũng không phải vì anh có đắn đo muốn lục soát các ngăn kéo trong lúc cô ra khỏi phòng, anh có hai lý do rất tốt để chọn không làm thế. Đầu tiên, anh không tin mình sẽ tìm thấy bất kì thứ gì. Nếu Gabrielle có dính líu đến vụ trộm bức tranh của ông Hillard, anh nghi ngờ chuyện cô sẽ mời anh vào nhà. Cô quá yếu thần kinh để mà chuyện phiếm về món thịt bê nếu cô có một bức Monet cuộn trong tủ bếp nhà cô. Và thứ hai, anh cần sự tin tưởng của cô, và điều đó sẽ không bao giờ có nếu cô bắt gặp anh đang lục lọi nhà cô. Anh cần cho cô thấy rằng anh cũng không phải một người đàn ông tệ hại cho lắm, chuyện này anh không nghĩ sẽ quá khó khăn. Anh không phải loại đàn ông khoác lác về các cuộc chinh phục chỉ sau vài hộp bia, nhưng phụ nữ nói chung là thích anh. Anh biết anh là một người tình tốt. Anh luôn bảo đảm rằng những người phụ nữ ở trong giường anh cũng có nhiều vui vẻ như anh, và bất chấp những gì Meg Ryan nói, anh cũng biết một phụ nữ có giả vờ khoái cảm hay không (Một tình tiết trong phim When Harry met Sally, Sally (Meg Ryan) quả quyết với Harry (Billy Crystal) rằng phụ nữ có thể giả vờ đạt cực khoái mà đàn ông không hề hay biết).

Gabrielle móc khóa áo lót giữa hai bầu ngực, rồi kéo một chiếc áo phông màu xanh biển ngấn qua đầu. Dù Joe nói anh ta sẽ không lục soát căn bếp của cô, cô cũng không thực lòng tin tưởng anh ta. Cô không tin anh ta khi ở ngoài tầm mắt của cô. Khi thật, cô không tin anh ta dù mắt cô có dính chặt lên anh ta đi chăng nữa. Nhưng anh ta đúng, cô phải tìm một con đường dịu ỉn để đối phó với anh ta cả trong cửa hàng lẫn đời sống của cô. Cô phải điều hành một doanh nghiệp, và cô không thể làm được mà cứ phải quan sát mọi động tĩnh của anh ta hay rời chỗ làm sớm.

Cô xỏ chân vào một chiếc quần jeans nhạt màu và cài nút ngay dưới rốn. Ngoài những mối lo về kinh doanh, cô biết sức khỏe cô cũng đang gặp nguy hiểm. Cô không biết cô còn có thể đi lòng vòng với những cơn đau đầu vì căng thẳng và cái tật giật giật mắt xấu xí trước khi tạo ra những rắc rối nghiêm trọng về sức khỏe, như mất cân bằng về học môn hay những phản ứng quá mức của tuyến yên, cho đến lúc nào nữa.

Gabrielle vớ lấy một cái lược trên tủ quần áo và chải nó qua mái tóc ướt đầm. Cô ngồi trên tấm vải ren trải trên chiếc giường bốn cột và cố nhắc nhở bản thân rằng tất cả mọi người bước vào đời cô đều có một lý do. Nếu cô cởi mở đầu óc mình hơn, cô sẽ tìm thấy mục đích cao hơn cho sự tồn tại của Joe. Hình ảnh cặp mộng anh khi cúi xuống lấy mấy cái nồi từ tủ bếp của cô xuất hiện trong đầu cô, và cô cau mày trước hình ảnh phản chiếu của cô trong một chiếc gương bên kia phòng. Cái cách anh căng đầy chiếc quần jeans của anh chẳng liên quan chút nào tới những ý nghĩa tâm linh hết.

Ném cái lược ra bên cạnh, cô tết tóc thành một bím tóc lỏng, rồi thắt một dây lụa màu xanh dương quanh đuôi tóc. Joe là một cảnh sát u ám, dữ tợn làm các dây thần kinh của cô hoảng hốt, đảo lộn đời sống của cô, và gây ra sự không hòa hợp. Sự mất cân bằng của cơ thể và linh hồn. Một trận chiến giành uy quyền. Tình trạng hỗn loạn. Cô chắc chắn không thấy một mục đích cao cả nào trong tất cả những điều đó.

Nhưng anh có mùi thật tuyệt.

Khi cô bước vào căn bếp vài phút sau, Joe đứng ở trước cái bồn rửa đang rót mì vào một cái rá. Một đám mây hơi nước bao phủ đầu anh cùng lúc con mèo của mẹ cô đi vòng số tám giữa chân anh, quần cái đuôi của nó quanh bắp chân anh và meo meo âm ỉ.

“Beezer!” Cô bế bổng con mèo lên và ôm nó vào ngực. “Mày tốt hơn là nên để yên cho thám tử nếu không ngài ấy sẽ đập mày xuống đất và tống giam mày đấy. Tao có kinh nghiệm rồi mà.”

“Tôi chưa bao giờ đập cô xuống đất hết,” Joe nói khi dòng hơi nước tan đi. “Nếu có ai đó bị đập, thì đó phải là tôi.”

“À vâng.” Cô mỉm cười trước ký ức anh đang nằm trên mặt đất với hàng lông mi dính bết vào nhau. “Tôi đã đi trước anh một bước.”

Anh nhìn cô qua vai và lắc cái rá. Một nụ cười nhẹ cong một khóe miệng anh lên, và tình trạng ảm ướt làm xoắn tóc quanh thái dương anh. “Nhưng ai kết thúc ở trên, hả cô Hâm Đơ?” Ánh mắt anh trôi khắp người cô từ bím tóc trên đầu cho đến cặp chân trần của cô rồi lại quay ngược lên. “Mì xong rồi.”

“Tiếp tục và đổ nó vào món thịt bê sốt đi.”

“Cô sẽ làm gì?”

“Cho Beezer ăn nếu không thì cô ả sẽ không bao giờ để anh yên. Nó biết anh đang làm bữa tối, và nó bị thức ăn ám ảnh.” Gabrielle đi về một cái tủ cạnh cửa sau và lấy ra một gói thức ăn ẻo. “Sau khi cho nó ăn, tôi sẽ làm salad,” cô nói khi xé nắp túi. Cô đổ thức ăn vào một cái đĩa sứ, và khi Beezer bắt đầu ăn, cô mở tủ lạnh và bỏ ra một túi salad thái sẵn.

“Cũng đoán được.”

Gabrielle nhìn qua Joe, đang đứng trước cái bếp khuấy mì Ý vào nước sốt với một cái muôi gỗ. Bóng đen của bộ râu làm sẫm hai bờ má rám nắng của anh và càng nhấn mạnh những đường cong gợi cảm của miệng anh. “Cái gì cơ?”

“Món rau của cô được thái trước. Cô biết đấy, đây là lần đầu tiên tôi được mời tới một bữa tối, rồi bị bảo hãy tự nấu ăn đi.”

Cô không hẳn nghĩ về anh như một vị khách, giống một bạn đồng hành không thể tránh được hơn. “Kì lạ nhỉ?”

“Ừ. Kì lạ.” Anh chỉ cái muôi về khu ăn sáng ở góc phòng. “Tất cả những thứ đó là gì vậy?”

“Dầu tự nhiên cho lễ hội Coeur,” cô giải thích khi đổ rau vào hai cái bát. “Tôi tự làm các túi thơm và dầu xoa dịu. Hôm nay là ngày rảnh rồi đầu tiên tôi có để kiểm tra dầu chống nắng tôi làm từ hạt vừng, mầm lúa mì, và oải hương. Đó là những gì tôi đã làm trong bể bơi.”

“Nó có tác dụng không?”

Cô kéo cổ áo phong của cô xuống và nghiên cứu đường bikini trắng trơn trên lồng ngực rám nắng của cô. “Tôi đã không bị cháy nắng.” Cô liếc nhìn anh, nhưng anh không nhìn mặt cô hay đường viền rám nắng của cô. Anh nhìn chăm chăm vào khoảng bụng trần của cô, ánh mắt anh nóng bỏng và mãnh liệt đến nỗi sức nóng làm da cô đỏ ửng. “Anh thích có gia vị gì trên món salad của mình?” cô kiểm chế.

Rồi anh nhún một vai và tập trung sự chú ý của mình vào nồi thịt bê sốt, làm cô băn khoăn tự hỏi cô có phải tự tưởng tượng ra cái cách anh nhìn cô không. “Loại Ranch.”

“Ồ...” Cô quay vào tủ lạnh để che giấu sự bối rối của mình. “Chà, tôi chỉ có nước trộn kiểu Ý và kiểu Ý không béo thôi.”

“Thế sao cô lại hỏi như thể tôi có lựa chọn vậy?”

“Có mà.” Nếu anh có thể giả vờ như chẳng có gì vừa xảy ra giữa họ, thì cô cũng có thể, nhưng cô có cảm giác rằng anh là một diễn viên giỏi hơn. “Anh có thể có nước trộn kiểu Ý hoặc kiểu Ý không béo.”

“Kiểu Ý đi.”

“Tuyệt.” Cô trộn salad, rồi mang cả hai cái bát vào phòng ăn và đặt chúng lên cái bàn sắt sọc. Cô không thường xuyên có bạn đồng hành và phải nhét mấy quyển catalog và công thức chế dầu của mình vào một cái tủ sắt tường. Khi cái bàn đã sạch không, cô đặt một cây nến bằng sáp ong ngắn ở chính giữa cái bàn và thắp nó lên. Cô mang ra cả bộ đặt bát đĩa bằng vải lanh và khăn ăn đồng bộ, một cặp khăn thắt khăn ăn bằng bạc, và bộ dao nĩa bạc cổ mà cô đã thừa kế từ bà cô. Cô vớ lấy hai cái đĩa Villeroy & Boch được vẽ hoa anh túc màu đỏ rực và tự bảo mình cô không phải đang cố gắng gây ấn tượng với tay thám tử đầu. Cô muốn sử dụng những “món đồ hảo hạng” của mình bởi vì cô hiếm khi có cơ hội. Chẳng còn lý do nào nữa.

Với món đồ sứ tốt nhất trong tay cô quay lại trong bếp. Anh đứng ở chỗ cô đã bỏ lại anh, lưng quay về phía cô. Cô dừng lại ở ngưỡng cửa, mắt cô thu hết mái tóc đen, gáy, bờ vai và lưng rộng của anh. Cô để ánh mắt mình di chuyển tới túi sau chiếc quần Levi’s và dọc cặp chân dài của anh. Cô không thể nhớ nổi lần cuối cùng cô có một anh chàng đẹp trai đến thế ăn tối cùng là khi nào. Hai anh bạn trai cuối cùng của cô thì không tính bởi vì họ không tuyệt lắm trong phần vẻ ngoài. Harold đã rất thông minh, và cô thích được nghe anh nói chuyện về việc khai sáng tâm hồn. Anh không thích thuyết giáo hay quá viển vông, nhưng Francis đúng, Harold quá già với cô.

Trước Harold, cô đã hẹn hò với Rick Hattaway, một anh chàng tử tế, trông bình bình, người đã khiến cho những đồng hồ báo thức của đạo Phật sống dậy. Chẳng ai trong hai người khiến mạch cô chạy loạn hay dạ dày cô nhộn nhạo, hay khiến da cô ửng hồng vì hơi nóng trong ánh mắt anh ta. Sự cuốn hút của cô với cả Harold và Rick không hề nhọc dục và chẳng có mối quan hệ nào tiến triển xa hơn hôn hít.

Đã lâu lắm rồi từ cái thời cô xét đoán một người đàn ông dựa vào vẻ ngoài chứ không phải phẩm chất tâm hồn của anh ta. Đó là trước khi cô biến đổi thành người bảo vệ môi trường, khi cô ghét rửa đĩa đến mức cô chỉ dùng đĩa giấy. Những anh chàng cô hẹn hò những ngày ấy thậm chí còn không chú ý đến sự khác biệt giữa Wedgewood và Chinet. Vào lúc ấy trong đời cô đã xem mình là một nghệ sĩ thực sự và cô đã chọn lựa đàn ông chỉ vì những lý do mỹ thuật đơn thuần. Chẳng ai trong số họ thông thái, có vài người còn không thông minh lắm, nhưng thực sự, trí tuệ không phải trọng điểm. Cơ bắp. Cơ bắp và những cơ bụng săn chắc lẫn thể lực là trọng điểm.

Ánh mắt Gabrielle di chuyển lên xương sống của Joe, và cô thú nhận một cách khó chịu rằng cô thật nhớ được nhìn vào một người đàn ông đẹp trai, nam tính qua bàn ăn. Joe chắc chắn không có vẻ quan tâm mấy

tới sự thông thái của bản thân, nhưng anh thực sự có vẻ thông minh hơn những tên lực lưỡng trung bình. Rồi anh ta nâng cánh tay, cúi đầu, và ngửi nách.

Gabrielle nhìn vào mấy cái đĩa trong tay. Cô đáng lẽ nên dùng đĩa giấy mới phải.

13. Rachel Gibson - Chương 7

Chương 7

Gabrielle ngạc nhiên trước điệu bộ ăn uống của anh. Ngạc nhiên khi anh không nhai nhồm nhoàm, gãi người, hay ợ như một thằng nhóc vênh váo với sáu chai bia Old Milwaukee. Anh thực sự đã đặt khăn ăn lên lòng và đang tiêu khiển cho cô bằng những câu chuyện kì quặc về chú vẹt tên Sam của anh. Nếu cô mà không khôn ngoan, có khi cô đã nghĩ anh đang cố quyến rũ cô hoặc có lẽ anh có một linh hồn đứng đắn vùi sâu đâu đó trong cơ thể rắn chắc kia.

“Sam có vấn đề về trọng lượng,” anh bảo cô giữa những lần ăn thịt bê. “Nó yêu pizza và bim bim Cheetos.”

“Anh cho con chim của anh ăn pizza và Cheetos á?”

“Không còn nhiều nữa. Tôi đã phải làm cho nó cái máy tập thể hình. Giờ thì tôi bắt nó tập luyện khi tôi tập.”

Gabirelle không biết có nên tin anh hay không. “Sao anh làm cho con chim tập luyện được? Nó không bay đi luôn ă?”

“Tôi lừa nó nghĩ rằng nó đang được chơi vui.” Joe bẻ một mẩu bánh mì và ăn. “Tôi đặt cái máy tập cạnh máy tập tạ của tôi,” anh tiếp tục sau khi đã nuốt xuống. “Và miễn là tôi còn ở trong phòng với nó, nó sẽ trèo lên các bậc thang và dây xích của nó.”

Gabrielle cắn một miếng bánh mì của chính cô và quan sát anh qua đầu ngọn nến sáp ong. Luồng ánh sáng yếu ớt từ cửa sổ phòng ăn tràn qua các tấm màn mỏng, tấm căn phòng và cả Thảm tử Joe Shanahan trong thứ ánh sáng dịu dàng. Những đường nét mạnh mẽ, nam tính của anh có vẻ thoải mái và dịu nhẹ. Gabrielle đoán đó hẳn là trò lừa đảo của ánh sáng, bởi vì dù hiện thời anh có quyến rũ, từ những kinh nghiệm gần đây cô biết rằng chẳng có gì dịu nhẹ ở người đàn ông ngồi đối diện với cô này cả. Chẳng có gì dịu dàng, nhưng cô cho là một người đàn ông yêu chú chim của anh ta không thể hoàn toàn thiếu vắng những phẩm chất bù lại. “Anh có Sam bao lâu rồi?”

“Đến giờ thì chưa đến một năm, nhưng cứ như là tôi lúc nào cũng có nó vậy. Debby đã mua nó cho tôi.”

“Anh có chị em à?”

“Tôi có bốn.”

“Wow.” Khi lớn lên, Gabrielle luôn mong muốn có một ông anh bà chị hoặc một đứa em. “Anh là người lớn nhất à?”

“Trẻ nhất.”

“Nhóc út,” cô nói, mặc dù cô không thể tưởng tượng ra Joe là bất kì cái gì ngoại trừ một người đàn ông đã trưởng thành. Anh có quá nhiều hoóc môn nam tính để cô nghĩ về anh như một cậu bé xinh xắn với đôi má hồng hồng. “Tôi cá là lớn lên với bốn người chị gái rất vui.”

“Phần lớn là địa ngục.” Anh cuộn một miếng mì Ý vào đĩa của mình.

“Vì sao?”

Anh đẩy chỗ mì vào miệng và quan sát cô khi nhai. Trông anh không có vẻ như anh sẽ trả lời, nhưng rồi anh nuốt xuống và thú nhận, “Họ đã bắt tôi mặc quần áo của họ và giả vờ là em gái thứ năm.”

Cô cố không cười, nhưng môi cô run run.

“Chẳng vui đâu. Họ thậm chí còn không để tôi giả vờ làm chó. Tanya luôn được là chó.”

Lần này cô cố cười và thậm chí còn nghĩ đến việc vươn tay ra vỗ về tay anh và bảo anh rằng anh sẽ ổn thôi, nhưng cô không làm thế. “Nghe như thể anh có một con chim nhân ngày sinh nhật.”

“Debby đã cho tôi Sam khi tôi nằm dưỡng thương ở nhà một khoảng thời gian. Chị ấy nghĩ chú chim sẽ bầu bạn với tôi cho đến khi tôi đi lại được và sẽ đỡ phiền hơn một chú cún con.” Giờ thì anh mỉm cười. “Chị ấy đã sai về điều đó.”

“Sao anh phải nằm dưỡng thương ở nhà?”

Nụ cười của anh rũ xuống, và anh nhún đôi bờ vai rộng. “Tôi bị bắn trong một vụ án thuốc phiện mà đã sai lầm ngay từ lúc bắt đầu.”

“Anh đã bị bắn ư?” Gabrielle cảm thấy hai hàng lông mày của cô rướn lên tận trán. “Ở đâu thế?”

“Ở đùi phải của tôi,” anh nói và đột ngột đổi chủ đề. “Tôi đã gặp bạn của cô khi tôi gõ cửa nhà cô lúc trước đây.”

Gabrielle sẽ rất thích được biết chi tiết về cú bắn đó, nhưng anh rõ ràng là muốn bỏ rơi chủ đề này. “Francis à?”

“Cô ấy không cho tôi tên, nhưng cô ấy có nói là cô đã kể với cô ấy rằng tôi là bạn trai cô. Cô còn nói gì với cô ấy nữa?” Anh hỏi trước khi nhét miếng mì Ý cuối cùng vào miệng.

“Thế thôi,” Gabrielle nói lập lờ khi cô với tay lấy cốc trà lạnh của mình. “Cô ấy đã biết tôi nghĩ rằng có một tay rình mò đang theo đuổi tôi, nên hôm nay cô ấy đã hỏi tôi về chuyện đó. Tôi bảo cô ấy giờ chúng ta đang hẹn hò.”

Anh từ tốn nuốt xuống, và ánh mắt anh nghiên cứu cô qua khoảng cách không đáng kể chia cách họ. “Cô bảo với cô ấy là cô đang hẹn hò với kẻ cô đã nghĩ là đang rình mò cô?”

Gabrielle uống một ngụm và gật đầu. “Ừ đấy.”

“Và cô ấy không nghĩ chuyện đó quái gở sao?”

Gabrielle lắc đầu và đặt cốc trà xuống. “Francis có rắc rối với các mối quan hệ. Cô ấy biết rằng thi thoảng một người phụ nữ phải chớp lấy cơ hội. Và được một người đàn ông theo đuổi có thể rất lãng mạn.”

“Kể cả một tên rình mò nữa sao?”

“Ừ thì, trong đời anh phải hôn vài con cóc ghẻ chứ.”

“Cô đã hôn rất nhiều con cóc ghẻ đấy à?”

Cô đâm nĩa vào món salad và cố tình chĩa thẳng sự chú ý của cô vào môi anh. “Chỉ một thôi,” cô nói và nhét miếng rau diếp vào trong miệng.

Anh với tay lấy cốc của mình, và tròng cười trầm thấp của anh lấp đầy căn phòng. Họ đều biết cô không đáp lại anh như thể anh là một con cóc ghẻ. “Ngoài việc hôn cóc ghẻ, hãy nói thêm cho tôi biết về bản thân cô đi.” Một giọt chất lỏng trượt khỏi cốc, rồi nhỏ xuống áo phông của anh, tạo nên một hình tròn nhỏ xíu ướt nước trên ngực phải của anh.

“Anh đang thẩm vấn tôi đấy à?”

“Tuyệt đối không.”

“Anh không có một tập tài liệu về tôi đâu đó đầy những thông tin, như thể tôi đã có bao nhiêu lỗi rằng sâu hay vé phạt tốc độ sao?”

Mắt anh gặp phải mắt cô qua thành cốc, và anh quan sát cô khi uống một hơi dài. Rồi anh đặt cốc xuống và bảo cô, “Tôi đã không kiểm tra tiền sử nha sĩ của cô, nhưng cô có một vé phạt tháng Năm vừa rồi vì lái

xe ba mươi lăm dặm ở khu vực hai mươi dặm. Khi cô mười chín tuổi cô đã đâm chiếc Volkswagen của mình vào một bức điện thoại và đủ may mắn để bỏ đi chỉ với vài vết bầm nhỏ và ba mũi khâu trên đỉnh đầu.”

Cô không ngạc nhiên là anh biết tiền sử lái xe của cô, nhưng thực là hơi lúng túng khi anh biết nhiều thứ về cuộc đời cô trong khi cô gần như chẳng biết tí gì về anh. “Những thứ thú vị đấy. Anh còn biết gì nữa?”

“Tôi biết cô được đặt tên theo tên ông nội cô.”

Không phải một ngạc nhiên lớn nữa. “Chúng tôi là một trong những gia đình mà tên trẻ con theo tên ông bà. Các bà của tôi là Eunuch Beryl Paugh và Thelma Dorita Cox Breedlove. Tôi tự cho bản thân mình may mắn.” Cô nhún vai. “Còn gì nữa?”

“Tôi biết cô đã vào hai trường đại học nhưng không nhận được một bằng cấp nào từ cả hai.”

Rõ ràng anh chẳng biết gì cốt lõi hết. Anh chẳng biết tí gì về cô. “Tôi không đi học để lấy một tấm bằng,” cô bắt đầu khi đặt bát salad gần như trống không của cô lên đĩa và đẩy chúng sang bên. Cô không ăn nhiều phần thịt bê của mình, nhưng với Joe ngồi bên kia bàn, cô đột nhiên không thấy đói lắm. “Tôi đi để học về những thứ thu hút tôi. Khi tôi đã học được những gì mình muốn, tôi chuyển tới thứ thu hút tôi tiếp theo.” Cô đặt cánh tay lên bàn và tựa má vào tay. “Bất kì ai cũng có thể kiếm một cái bằng hoặc chứng chỉ gì đó, chẳng có gì lớn lao. Một mẫu giấy từ một trường đại học đâu đó không định nghĩa được một con người. Nó sẽ không nói cho anh biết tôi là ai.”

Anh lấy khăn ăn bằng vải lanh ra khỏi lòng và đặt cạnh cốc của anh. “Vậy thì, sao cô không nói cho tôi biết cô là ai. Nói cho tôi biết điều gì mà tôi chưa biết đi.”

Cô cho là anh muốn cô tiết lộ bằng chứng phạm tội, nhưng cô chẳng biết gì hết. Chẳng biết tí gì, nên cô kể cho anh một số điều mà cô lạc quan rằng anh sẽ không bao giờ đoán được về cô. “Chà, tôi đã đọc những gì Freud (Sigmund Freud (1856 - 1939): một bác sĩ thần kinh và tâm lý người Áo) nói về ép buộc tâm lý và vật kích dục. Theo như lời ông ấy, tôi có chứng khát miệng (khiến cho người ta đòi hỏi cần có sự kích thích bằng miệng).”

Một nụ cười giật giật khoe miệng anh, và anh hạ ánh mắt xuống môi cô. “Thực sao?”

“Đừng có trở nên phấn khích quá,” cô cười lớn. “Freud là một trí óc sáng chói đằng sau sự thèm muốn của quý, một điều thật đáng sợ. Chỉ có đàn ông mới nghĩ đến những chuyện ngớ ngẩn như vậy. Tôi chưa bao giờ gặp một người phụ nữ nào mà lại muốn có của quý hết.”

Khi anh nhìn cô chăm chăm từ bên kia bàn, khoe miệng anh cong lên thành một nụ cười toe toét. “Tôi biết vài người đã muốn của tôi đấy.”

Bất chấp những quan niệm tự do của cô về tình dục, Gabrielle vẫn cảm thấy hai má cô nóng lên. “Tôi không nói theo ý đó.”

Joe bật cười và ngửa ghế của anh chống trên hai chân. “Sao cô không nói cho tôi cách cô gặp Kevin ấy.”

Gabrielle cho là Kevin cũng đã kể với Joe tất tần tật rồi, và cô băn khoăn có phải anh đang hỏi để bắt quả tang cô nói dối hay không. Cô không có gì để mà phải nói dối hết. “Như Kevin hẳn đã kể với anh, chúng tôi lần đầu tiên gặp nhau ở một buổi đấu giá tài sản cách đây vài năm trước khi chúng tôi mở Anomaly. Anh ấy vừa chuyển từ Portland về đây và đang làm việc ột tay buôn đồ cổ từ trung tâm thị trấn, và tôi đang làm việc ột người với các cửa hàng ở Pocatello, Twin Falls, và Boise. Sau lần đầu tiên đó, tôi tình cờ chạm mặt anh ấy khá nhiều.” Cô dừng lại và vuốt một mẫu vụn bánh mì ra khỏi bàn. “Rồi tôi bị đuổi việc, và anh ấy gọi cho tôi và hỏi xem tôi có muốn tham gia kinh doanh với anh ấy không.”

“Cứ như trên trời rơi xuống thế sao?”

“Anh ấy đã nghe chuyện tôi bị đuổi vì một vụ mua bán thêm các tác phẩm tranh tang. Ông chủ cửa hàng không nghĩ thoáng về chuyện đó cho lắm, thậm chí sau khi tôi đã hoàn lại cho ông ấy các chi phí, ông ấy vẫn sa thải tôi.”

“Vì vậy, Kevin gọi cho tôi, và hai người đã quyết định mở một doanh nghiệp.” Anh khoanh tay trước ngực và hơi đung đưa cái ghế. “Chỉ như thế thôi à?”

”Không. Anh ấy muốn chỉ bán mỗi đồ cổ, nhưng tôi đã hơi chán đồ cổ rồi, nên chúng tôi thoả hiệp và ổn định với một cửa hàng bán đồ lạ. Tôi đưa vào sáu mươi phần trăm vốn khởi tạo.”

”Bằng cách nào?”

Gabrielle ghét phải nói về tiền nong. “Tôi chắc chắn là anh biết tôi có một khoản uỷ thác khiêm tốn.” Và cô đã đầu tư hơn nửa số đó vào Anomaly. Thường thì, khi người ta biết đến họ của cô, họ sẽ cho rằng cô có một tài khoản ngân hàng không đáy, nhưng không đúng trường hợp rồi. Nếu cửa hàng của cô thất bại, cô sẽ gần như khánh kiệt. Nhưng ý nghĩ về việc mất đi khoản đầu tư tài chính không khiến cô buồn phiền nhiều bằng ý nghĩ mất đi thời gian, năng lượng và những gấn bó cảm xúc mà cô có với cửa hàng của mình. Phần lớn mọi người đo thành công bằng số tiền kiếm được. Không phải Gabrielle. Chắc chắn là cô muốn trả các hoá đơn, nhưng với cô thành công được đo đạc bằng hạnh phúc. Cô tự mình là cực kì thành công.

”Thế còn Kevin thì sao?”

Trong khi đối với Gabrielle thành công có nghĩa là hạnh phúc, thì cô cũng biết điều đó không đúng với Kevin. Với anh, thành công phải sờ mó được. Thứ gì đó anh có thể cầm, nắm, hoặc mặc được. Điều đó khiến anh mờ mắt, chứ không khiến anh thành tội phạm. Điều đó cũng biến anh thành một đối tác tốt. “Anh ấy kiếm một khoản vay ngân hàng cho bốn mươi phần trăm còn lại.”

”Cô có thêm điều tra tí tẹo nào trước khi bắt đầu công việc kinh doanh này không?”

”Tất nhiên rồi. Tôi không phải đồ ngốc đâu nhé. Vị trí là nhân tố quan trọng nhất dẫn tới thành công của một doanh nghiệp nhỏ. Hyde Park có một dòng tiền thu đều đặn...”

”Chờ đã.” Anh giơ một tay lên và ngăn cô lại. “Đó không phải là những gì tôi định nói. Tôi đang hỏi cô có từng nghĩ đến việc điều tra lai lịch của Kevin trước khi cô đầu tư quá nhiều tiền của chính cô không?”

”Tôi không có kiểm tra tội hình sự hay gì gì đó, nhưng tôi đã nói chuyện với những người chủ trước của anh ấy. Tất cả họ đều nói những điều tuyệt vời về anh ấy.” Phần tiếp theo đây cô biết anh sẽ không bao giờ hiểu được, nhưng dẫu sao cô cũng nói với anh - thật nhanh. “Và tôi đã ngồi thiền về chuyện đó một khoảng thời gian trước khi tôi cho anh ấy câu trả lời của tôi.”

Tay anh rơi thông xuống hai bên người, và vẻ cau có làm nhăn trán anh lại. “Cô đã ngồi thiền ấy à? Cô không nghĩ là tham gia kinh doanh với một người đàn ông cô hầu như không biết gì hết đòi hỏi nhiều hơn việc tọa thiền sao?”

”Không.”

”Vì cái gì lại không?”

”Đó là nhân quả.”

Với một tiếng bịch thật to, chân ghế đập xuống sàn nhà. “Lại nữa?”

”Số phận của tôi đang thưởng cho tôi. Tôi đã buồn bã và bị mất một việc làm, và Kevin trao cho tôi cơ hội được làm chủ của chính tôi.”

Anh không lên tiếng trong vài giây dài dằng dặc. “Cô có phải đang nói với tôi,” anh bắt đầu, lại lần nữa, “rằng lời đề nghị kinh doanh của Kevin là một phần thưởng ột chiến dịch tốt đẹp nào đó mà cô đã từng thực hiện trong kiếp trước sao?”

”Không, tôi không tin vào việc đầu thai.” Niềm tin của cô đối với nhân quả làm một số người bối rối, và cô không thực lòng mong đợi Thám tử Shanahan sẽ hiểu. “Tham gia kinh doanh với Kevin là phần thưởng ột điều gì đó mà tôi làm trong cuộc đời này. Tôi tin rằng việc tốt hay xấu mà anh làm đều ảnh hưởng ngay đến anh, không phải sau khi anh đã chết. Khi anh chết, anh đi tới một mặt bằng ý thức hoàn toàn khác. Sự thông thái, hay trí tuệ, mà anh đã đạt được trong cuộc đời này quyết định mặt bằng mà linh hồn của anh đi tới.”

”Cô đang nói về thiên đàng hay địa ngục đấy à?”

Cô đã dự đoán một câu hỏi xúc phạm từ phía anh và không ngạc nhiên. “Tôi chắc chắn anh gọi đó là thiên đàng.”

“Thế cô gọi nói là gì?”

“Thường thì tôi chẳng gọi nói là gì hết. Nó có thể là thiên đàng. Địa ngục. Cõi niết bàn. Gì cũng được. Tôi chỉ biết đó là nơi linh hồn của tôi sẽ đi đến khi tôi chết.”

“Cô có tin vào Chúa không?”

Cô đã quen với câu hỏi đó. “Có, nhưng chắc không phải theo cái cách anh tin. Tôi tin rằng Chúa thà là muốn tôi ngồi trong một cánh đồng đầy hoa cúc và lấp đầy các giác quan của tôi với vẻ đẹp phi thường mà ông ấy đã tạo ra trong khi tôi suy ngẫm về sự thanh thản nội tại. Ông ấy thà là muốn tôi thực sự sống với mười điều răn hơn là ngồi trong một nhà thờ ngọt ngào và lắng nghe một người nào đó nói cho tôi biết cách để thực hiện chúng. Tôi nghĩ có một sự khác biệt to lớn giữa tín ngưỡng và đức tin. Anh có thể là cả hai, tôi không biết. Tôi chỉ biết rằng có rất nhiều người đeo tôn giáo như một cái băng tên, và họ hạ thấp nó xuống thành những miếng dán quảng cáo. Nhưng đức tin thì khác. Nó đến từ trái tim và tâm hồn.” Cô chờ anh sẽ cười hoặc nhìn cô như thể cô vừa mọc sừng và móng guốc. Anh cuối cùng lại làm cô ngạc nhiên.

“Cô có thể đứng về điều đó,” anh nói khi anh nhồm dậy. Anh đặt bát salad của anh lên đĩa, thu gom dao nĩa bạc, và đi vào bếp.

Gabrielle theo sau và quan sát anh tráng qua đĩa của anh trong bồn rửa. Cô hẳn sẽ không bao giờ đoán anh lại là loại đàn ông tự rửa đồ ỉnh. Có thể chỉ vì anh dường như quá nam tính, như một trong những tên đàn ông đập chai bia lên trán.

“Nói với tôi đi,” anh nói khi tắt vòi nước đi. “Việc tôi bắt giữ cô trong công viên Julia Davis có phải nhân quả không?”

Cô khoanh tay dưới ngực và dựa một bên hông vào quầy bếp bên cạnh anh. “Không, tôi chưa từng làm chuyện gì đủ tồi tệ để xứng đáng với anh hết.”

“Có thể,” anh nói, giọng anh trầm và quyến rũ khi anh nhìn cô qua vai, “Tôi là phần thưởng của cô vì cư xử ngoan ngoãn.”

Cô lờ đi những cơn rung mình đang chạy lên cột sống của cô cứ như thể cô bị hút tới những tên cảnh sát khô cằn cảm xúc với thái độ hư hỏng ấy. Mà cô thì không. “Thực tế đi. Anh rực rỡ như một cây nấm độc ấy,” cô nói và chỉ về mấy cái nồi trên bếp. “Anh sẽ không rửa hết mấy cái đĩa à?”

“Đừng có mơ. Tôi đã làm hết việc nấu ăn rồi.”

Cô đã thái bánh mì và trộn salad cơ mà. Anh không hề làm hết việc nấu ăn. Đây là một thế kỉ mới - những anh chàng như Joe phải bước ra khỏi hang động và làm phần của mình đi chứ, nhưng cô chọn không khai sáng cho anh về chủ đề đó. “Vậy thì tôi cho rằng mình sẽ gặp anh rực rỡ vào sáng sớm nhỉ?”

“Ừ.” Anh nhét một tay vào túi trước của chiếc quần Levi’s và rút ra một bộ chìa khoá. “Nhưng thứ Sáu tôi phải làm chứng ở toà, nên tôi chắc sẽ không đến cho tới khoảng sau buổi trưa đâu.”

“Tôi sẽ ở Lễ hội Coeur thứ Sáu và thứ Bảy đấy.”

“Đúng rồi nhỉ. Tôi sẽ ghé qua gian hàng của cô và kiểm tra cô vậy.”

Cô đang trông mong một khoảng lặng khỏi Joe và nỗi căng thẳng mà anh gây ra. “Không cần thiết.”

Anh liếc lên khỏi bộ chìa khoá trong tay và nghiêng đầu sang một bên. “Dẫu sao tôi cũng sẽ ghé qua, chỉ để cô không bắt đầu nhớ nhung tôi thôi.”

“Joe, tôi sẽ nhớ anh nhiều như một vết lở loét ấy.”

Anh cười thâm, rồi quay ra cửa sau. “Cô tốt hơn là nên coi chừng đấy, tôi nghe bảo nói dối tạo ra nhân quả xấu lắm.”

14. Rachel Gibson - Chương 7.2

Chương 7 (tiếp)

Chiếc xe Bronco màu đỏ của Joe lăn bánh vào chỗ đỗ xa nhất trong khu đỗ xe ở cửa hàng Albertson. Cổ xe bốn bánh chưa đến hai tháng tuổi, và anh không hề muốn một đứa nhóc nào đó làm lõm cửa xe của mình. Mới tám giờ rưỡi, và mặt trời đang lặn treo ngay trên những đỉnh núi bao quanh thung lũng.

Không có nhiều người trong cửa hàng tạp hoá cho lắm khi Joe vào và túm lấy một túi cà rốt cho trẻ em ưa thích của Sam.

“Này, là anh sao, Joe Shanahan?”

Joe ngược lên khỏi món cà rốt nhìn và một người phụ nữ đang cho cà bắp vào một cái xe đẩy. Cô ta thấp, xinh xắn, và có mái tóc nâu dày buộc thành một cái đuôi ngựa mượt mà trên đầu. Cô ta chỉ dùng rất ít mỹ phẩm, và có một kiểu khuôn mặt xinh xắn trông như thể được rửa sạch tới sáng bóng. Đôi mắt màu xanh biển to tròn đang nhìn thẳng vào anh trông quen quen, và anh tự hỏi mình có từng tổng giám cô hay không.

“Là em đây. Ann Cameron. Chúng ta đã lớn lên trong cùng một khu dân cư. Em đã sống dưới con đường từ chỗ nhà cha mẹ anh. Anh đã hẹn hò với chị gái em, Sherry.”

Điều mà, anh cho là, lý do cô trông quen thuộc. Năm lớp mười anh đã vài lần rò rỉ với Sherry ở ghế sau chiếc Chevy Biscayne của cha mẹ anh. Cô ta là cô gái đầu tiên để anh chạm vào ngực - dưới áo lót. Lòng bàn tay trần vào bộ ngực trần. Một cột mốc thực sự với bất kì tên đàn ông nào. “Chắc chắn rồi, anh có nhớ. Em thế nào, Ann?”

“Em tốt.” Cô ném thêm vài bắp cải vào xe hàng, rồi với tay lấy một túi cà rốt. “Mẹ và bố anh thế nào?”

“Cũng vẫn như mọi khi thôi,” anh trả lời, nhìn núi rau củ trong xe hàng của cô. “Em có một gia đình lớn phải ăn, hay em nuôi chó thế?”

Cô bật cười và lắc đầu. “Cả hai đều không. Em chưa kết hôn và không có con. Em có một cửa hàng đồ ăn ở đường Eighth, và hôm nay em đã chạy quá công suất và không thể nhận được lần chuyển rau tươi kế tiếp cho đến chiều mai. Quá trễ cho một đám đông ăn trưa của em.”

“Một cửa hàng đồ ăn à? Vậy thì em hẳn là một đầu bếp giỏi nhỉ?”

“Em là một đầu bếp tuyệt vời.”

Anh đã nghe cũng lời khẳng định đó cách đây hai tiếng đồng hồ từ một người phụ nữ trong bộ bikini màu bạc, người đã biến mất trong phòng ngủ của cô ta và bỏ mặc anh nấu bữa tối. Rồi cô thêm phần sỉ nhục vào vết thương bằng cách lơ đãng ăn bữa ăn mà anh đã chuẩn bị.

“Anh nên ghé qua và để em làm cho anh một cái sandwich, hoặc anh có thể ném thử món mì Ý của em. Em làm nước sốt tôm dìm dìm với mì tóc tiên mềm. Tất nhiên là tất cả đều từ đầu. Chúng ta có thể hồi tưởng lại khoảng thời gian xưa.”

Joe nhìn vào đôi mắt màu xanh lục trong vạt của cô và hai lúm đồng tiền làm lún má cô xuống khi cô cười với anh. Bình thường. Không có dấu hiệu điên rồ, nhưng người ta không thể nói gì từ cái nhìn đầu tiên. “Em có tin vào nhân quả, khí, và có nghe Yanni không?”

Nụ cười của cô tắt ngóm và cô nhìn anh như thể anh bị dở hơi. Joe bật cười, ném cái túi lên không và tóm lấy nó. “Ừ, anh sẽ ghé qua. Quán của em ở số mấy trên đường Eighth?”

Gabrielle coi bản thân cô là một người lau dọn miễn cưỡng. Khi cảm giác cưỡng bách đến cực điểm, cô lau dọn. Không may thay, cảm giác thôi thúc phải dọn dẹp từ tế để đồ và tủ bát của cô chỉ đánh động một lần mỗi năm và kéo dài chỉ vài giờ. Nếu cô ra khỏi nhà khi nó đánh động, tủ đồ của cô sẽ phải đợi tròn một năm nữa.

Cô bóp nước tẩy rửa mùi chanh vào bồn rửa và lấp đầy nó với nước ấm. Có lẽ sau khi cô đã rửa cái nồi thịt bê sốt, cô sẽ cố gọi dậy đủ nhiệt tình để sắp xếp ngăn nắp cái tủ chén bát để cái rá của cô không còn rơi xuống chân một vị khách khác như đã rơi xuống chân Joe nữa.

Đúng lúc cô chộp lấy đôi găng tay cao su màu vàng, điện thoại reo. Cô nhấc lên ở hồi chuông thứ ba, và giọng mẹ cô lấp đầy tai cô.

“Beezer thế nào?” Claire Breedlove bắt đầu mà không có lấy một lời chào mừng.

Gabrielle liếc qua vai nhìn quả bóng lông to bự ngủ gục trên tấm thảm cạnh cửa sau. “Nằm gục đầy vui mừng.”

“Tốt, nó cư xử có ngoan không?”

“Chủ yếu nó ăn và ngủ,” Gabrielle trả lời. “Mẹ ở đâu? Ở trong thị trấn à?”

“Yolanda và mẹ đang ở cùng ông con. Bọn mẹ sẽ lái đến Boise vào buổi sáng.”

Gabrielle kẹp ống nghe điện thoại giữa tai và vai cô rồi hỏi, “Cancún thế nào?”

“Ồ, nó cũng được, nhưng mẹ phải kể cho con về những gì đã xảy ra. Cô con và mẹ phải rút ngắn chuyến du lịch bởi vì mẹ đã bị một điếm báo dai dẳng quấy rầy. Mẹ đã biết rằng một thảm kịch khủng khiếp sẽ giáng xuống ai đó ở vùng lân cận quanh đây. Mẹ đã cảm giác rằng ông con sẽ bị kéo vào, nên mẹ chạy về nhà để báo trước cho tất cả mọi người.”

Gabrielle chuyển sự chú ý của cô về những cái đĩa trong bồn rửa. Cuộc đời của cô vốn đã đang biến đổi to lớn rồi, và cô thực sự không có tâm trạng đi đến Twilight Zone với mẹ cô đâu. “Điều gì đã xảy ra?” cô hỏi, mặc dù cô biết đằng nào thì mẹ cô cũng sẽ kể cho cô thôi.

“Cách đây ba ngày, trong lúc cô Yolanda của con và mẹ ở Mexico, ông con đã cán qua con chó xù của bà Youngerman.”

Cô gần như làm rơi cái ống nghe và phải túm lấy nó bằng một bàn tay đầy xà phòng. “Ôi không! Không phải Murray bé nhỏ chứ?”

“Phải, mẹ e là thế. Cán nó còn bẹp hơn của một cái bánh kếp. Đưa linh hồn nó tới thiên đàng của loài chó xù, con vật tội nghiệp. Mẹ cũng không hoàn toàn dám chắc rằng vụ đó là một tai nạn và cả bà Youngermen cũng không. Con biết ông con cảm thấy gì về Murray rồi đấy.”

Phải, Gabrielle biết ông có cảm thấy thế nào về chú chó nhà hàng xóm. Murray bé nhỏ không chỉ là một con vật sữa không ngừng nghỉ, nó còn là một đứa quen thói bám chân. Gabrielle không thích nghĩ rằng ông cô lại đi xa đến mức cố tình cán chết con chó, nhưng cùng lúc đó Murray đã chia sự chú ý mãnh liệt của nó vào cẳng chân ông cô không chỉ một lần, và cô không thể loại trừ khả năng này.

“Đó không phải là tất cả đâu. Chiều nay, Yolanda và mẹ đã viếng thăm chia buồn, và trong khi mẹ đang ngồi ở phòng khách nhà bà Youngerman, cố xoa dịu bà ấy, mẹ đã cảm thấy khoảng không gian sau trán mẹ trống rỗng hẳn. Mẹ nói với con, Gabrielle, đó là viễn cảnh tương lai mạnh mẽ nhất mẹ từng có. Viễn cảnh đó quá rõ ràng với mẹ. Mẹ có thể nhìn thấy những lọn tóc xoắn sẫm màu vuốt ve tai cậu ta. Cậu ta là một người đàn ông cao...”

“Cao, ngăm đen, và đẹp trai, hử?” Một lần nữa cô lại kẹp điện thoại vào giữa tai và vai, rồi bắt đầu xử trí mấy cái đĩa ăn tối.

“Ồ, phải rồi. Mẹ không thể nói với con rằng mẹ phấn khích thế nào đâu.”

“À vâng, con cá đấy,” Gabrielle lẩm bẩm. Cô lắc đĩa dưới nước, rồi đặt chúng vào máy làm khô đĩa.

“Nhưng cậu ta không phải dành ẹ.”

“Quá tệ. Anh ta là của cô Yolanda sao?”

“Anh ta là định mệnh của con. Con sắp có một chuyện tình cháy bỏng với người đàn ông trong viễn cảnh của mẹ.”

“Con không muốn một chuyện tình, mẹ à,” Gabrielle thở dài và thả bát salad lẫn cốc trà vào bồn rửa. “Giờ đây đời con đơn giản là không thể có gì thú vị cho được.” Cô tự hỏi bao nhiêu người mẹ lại tiên đoán những người tình cháy bỏng cho con gái của họ. Cô đoán chắc là không nhiều lắm.

“Con biết con không thể ước định mệnh biển đi, Gabrielle.” giọng nói ở đầu bên kia cau có, “Con không thể đấu tranh với nó nếu con lựa chọn, nhưng kết quả vẫn sẽ luôn y nguyên. Mẹ biết con không tin vào định mệnh một cách mạnh mẽ như mẹ tin, và mẹ sẽ không bao giờ bảo con rằng con đã sai. Mẹ luôn luôn khuyến khích con tìm kiếm những bữa tiệc tinh thần cho chính mình, chọn con đường của riêng con để khai sáng. Khi con được sinh ra...”

Gabrielle đảo tròn mắt. Claire Breedlove không bao giờ áp đặt, ra lệnh, hay chi phối con gái. Bà đã cho cô bài học vỡ lòng về thế giới và khẳng định rằng Gabrielle hãy tự chọn lối đi cho riêng cô. Đa phần thì, sống với một bà mẹ tin vào tình yêu tự do và quyền tự do rất tuyệt, nhưng đã có những năm vào cuối thập niên bảy mươi có những chuyến du lịch bình thường thú vị tới Disneyland thay vì thăm dăm những di tích của người da đỏ ở Arizona hay giao tiếp với tự nhiên ở một bãi biển khoả thân phía bắc California.

“...khi mẹ ba mươi tuổi, mẹ đã được ban tặng thị lực thứ hai,” Claire tiếp tục với câu chuyện ưa thích nhất của bà. “Mẹ nhớ rõ nó y như thể nó mới xảy ra ngày hôm qua. Như con biết đấy, chuyện đó là giữa mùa hè thức tỉnh tinh thần của chúng ta, không lâu sau khi bố con mất. Mẹ không chỉ đơn giản thức dậy mỗi buổi sáng và chọn lựa khả năng tâm linh của mình. Mẹ đã được chọn.”

“Con biết, mẹ à,” cô trả lời khi tráng mấy cái bát và cốc rồi đặt chúng vào máy sấy khô.

“Vậy thì con cũng biết những gì mẹ đang nói với con không phải thứ gì đó mà mẹ bịa ra. Mẹ đã nhìn thấy cậu ta, Gabrielle, và con sẽ có một cuộc gặp gỡ đầy đam mê với người đàn ông này.”

“Cách đây vài tháng điều đó có thể là một tin tức được chào mừng, nhưng không phải hôm nay,” Gabrielle thở dài. “Con không nghĩ con có năng lượng cho đam mê nữa.”

“Mẹ không nghĩ con có lựa chọn đâu. Cậu ta có một vẻ rất cứng rắn quanh mình. Mạnh mẽ. Cậu ta thực ra khá là đe dọa. Một đôi mắt mới thật sẫm màu, mãnh liệt làm sao và lại còn cả vẻ gợi dục ở cái miệng của cậu ta nữa chứ.”

Một cơn lạnh giá chạy dọc xương sống của Gabrielle tới tận gáy của cô, và cô từ từ hạ cái nôi vào nước rửa.

“Như mẹ đã nói, mẹ đã nghĩ cậu ta là của mẹ, và mẹ run bắn của lên. Ý mẹ là, không phải ngày nào định mệnh cũng trao ột phụ nữ ở tuổi của mẹ một anh chàng trẻ trung trong quần jeans bó sát và thắt lưng đeo dụng cụ.”

Gabrielle nhìn chăm chăm vào những bong bóng trắng, hòng cô đột nhiên khô khóc. “Anh ta có thể là của mẹ.”

“Không. Cậu ta nhìn thẳng qua mẹ và thì thầm tên con. Có một khao khát không thể nhầm lẫn trong giọng nói của cậu ta, mẹ đã nghĩ mẹ có thể ngắt lịm lần đầu tiên trong đời mất.”

Gabrielle biết cảm giác đó. Cô cũng cảm thấy lịm người đây.

“Bà Youngermen trở nên lo lắng đến mức bà ấy tạm thời quên bằng Murray tội nghiệp. Mẹ nói với con, con yêu, mẹ đã nhìn thấy định mệnh của con. Con đã được ban ột người tình đam mê. Cậu ta là một món quà tuyệt diệu.”

“Nhưng con không muốn anh ta. Lấy anh ta lại đi!”

“Mẹ không thể lấy cậu ta lại, và bằng vẻ mặt cậu ta, mẹ có cảm giác rằng những gì con muốn sẽ chẳng đáng kể gì.”

Lố bịch. Mẹ cô chỉ đúng về một điều, Gabrielle không tin vào định mệnh. Nếu cô không chọn có một mối tình nóng bỏng với một người đàn ông đeo thắt lưng đeo dụng cụ, thì cô đơn giản là sẽ không có.

Vào lúc Gabrielle gác mày, cô đã chết lặng và hơi chần động. Qua nhiều năm, cô đã dần dần nghĩ về những tiên đoán tâm linh của mẹ cô như trò Gắn đuôi vào con lừa (Một trò chơi của trẻ em. Đứa trẻ sẽ bị bịt mắt và cho quay vòng vòng đến khi mất phương hướng. Sau đó nói sẽ phải cố gắng gắn cái đuôi lừa bằng giấy vào con lừa vẽ sẵn trên tường.) vậy. Thi thoảng các viễn cảnh của mẹ cô hơi viển vông và đi nhầm hướng, thi thoảng chúng tương đối gần, và có những lúc bà lại ghì chúng một cách chính xác đến phát sợ.

Gabrielle quay lại với bồn rửa và nhắc nhở bản thân rằng mẹ cô cũng đã báo trước về việc tái hợp của Sonny và Cher, Donald và Ivana, rồi cả Bob Dylan và Joan Baez nữa. Rõ ràng là, khi liên quan đến những tiên đoán tâm linh tình cảm, Claire chẳng biết tí gì hết.

Lần này mẹ cô lại rời xa mặt đất và quay mòng mòng ngoài tầm kiểm soát rồi. Gabrielle không muốn một người tình tóc đen cháy bỏng. Cô không muốn nghĩ về Joe Shanahan như bất kì thứ gì ngoại trừ một tay cảnh sát cứng rắn hết.

Nhưng đêm đó lần đầu tiên cô mơ về anh. Cô mơ thấy anh bước vào phòng ngủ của cô, nhìn cô qua đôi mắt sẫm màu khó hiểu, khoai lạc kéo cong một khoé miệng anh, và chẳng mặc gì hết ngoài luồng khí đỏ sẫm. Khi cô tỉnh dậy sáng hôm sau, cô không biết mình vừa có giấc mơ khiêu dâm nhất trong đời hay trải nghiệm ác mộng tồi tệ nhất nữa.

15. Rachel Gibson - Chương 8

Chương 8

Không nghĩ ngờ gì. Giấc mơ đó là một cơn ác mộng.

Ngay giây phút Joe đặt chân vào Anomaly sáng hôm sau, mặc một chiếc quần jeans đã mềm đi ở tất cả những chỗ cần thiết và một cái áo phông Cactus Bar, cả người Gabrielle đỏ bừng hết cả lên. Cô đã cố tình mặc cái váy ren gấp nếp màu xanh đen để làm việc bởi vì nó dễ chịu và mát lạnh, nhưng ngay khoảnh khắc mắt cô khóa vào anh, nhiệt độ cơ thể cô vọt thẳng lên và cô đã phải vào phòng tắm và ấn khăn giấy lạnh vào hai má. Cô thậm chí còn không thể nhìn vào anh mà không nhớ đến cái cách anh đã chạm vào cô và những điều anh đã thì thầm với cô trong giấc mơ của cô nữa. Những thứ anh muốn làm và nơi anh muốn khởi đầu.

Cô cố giữ bản thân bận rộn và tâm trí xa khỏi Joe, nhưng ngày thứ Năm chậm chạp đặc thù, và ngày hôm nay cũng không phải ngoại lệ. Cô vắt vài giọt tinh dầu cam và hoa hồng vào bình đốt và đốt ngọn nến trà bên dưới. Khi cửa hàng đã bắt đầu tràn ngập mùi hương pha trộn của cam quýt và hoa cỏ, cô tách riêng một mẫu vật nữ thần và bướm bướm cất từ pha lê. Cô phúi bụi rồi sắp xếp lại, và qua khóe mắt cô nhìn anh trầm nốt mấy cái lỗ ở bức tường đằng sau do bộ giá đỡ mà anh đã di chuyển ngày hôm trước để lại. Ánh mắt cô di chuyển dọc xương sống anh lên tới đầu của anh, và cô nhớ lại cô đã tưởng tượng tóc anh mang đến cảm giác gì giữa các ngón tay cô. Điều đó dường như thật chân thực, nhưng tất nhiên nó chỉ xảy ra ở trong đầu cô mà thôi, mà cô cảm thấy ngớ ngẩn khi để nó làm cô chơi với và cho nó ảnh hưởng tới cô trong cả ánh sáng ban ngày.

Như thể anh có cảm thấy mắt cô trên người anh, Joe nhìn qua vai và bắt gặp cô đang nhìn chăm chú. Ánh mắt thận trọng của anh nhìn đáp trả, và cô nhanh chóng chuyển sự chú ý sang một bức tượng nữ thần vui nhộn, nhưng trước đó má cô đã nóng rẫy.

Như thường lệ, Kevin ở lì trong văn phòng với cánh cửa đóng kín phần lớn buổi sáng, nói chuyện với các nhà cung cấp, nhà bán lẻ, hoặc chăm sóc các món lợi tức kinh doanh khác của anh. Thứ Năm là ngày nghỉ của Mara, nên gần như chắc chắn, Gabrielle biết rằng cô sẽ thấy mình ở một mình với Joe cho đến khi đóng cửa. Cô hít vài hơi thở sâu bình tĩnh và cố không nghĩ đến hàng giờ liền trải dài trước mặt. Hàng giờ liền vắng vẻ. Một mình. Với Joe.

Qua đỉnh một mẫu bình hoa pha lê trưng bày, cô nhìn anh nhúng con dao trát tường của anh vào một chậu vữa và tự hỏi loại phụ nữ nào hấp dẫn được sự hứng thú của một người đàn ông như Joe. Những vận động viên thể thao xinh đẹp với cơ thể săn chắc, hay những người phụ nữ mềm mại nướng bánh mì và lo lắng về những con thỏ bụi bặm? Cô không phải là cả hai.

Lúc mười giờ, các dây thần kinh của cô đã được xoa dịu tới một mức độ quản lý được. Các cái lỗ đều đã được bịt kín, và cô phải nghĩ ra một công việc khác cho Joe. Họ quyết định chọn mấy cái giá ở kho đằng

sau. Không có gì phức tạp. Chỉ là mấy miếng gỗ dán dài ba phần tư inch được giữ cố định với những mẫu nổi chữ L nặng nề.

Vì chẳng có khách hàng để mà phải lo lắng, cô dẫn Joe đi xem nhà kho, căn phòng mà chỉ hơi lớn hơn phòng tắm và có một bóng đèn sáu mươi oát treo trên trần. Nếu có một khách hàng đi vào mặt tiền của cửa hàng, một cái chuông sẽ reo ở phía sau và cho cô biết.

Hai người họ đẩy mấy cái hộp quà và các hạt xốp Styrofoam sang hết một bên phòng. Joe đeo cái thắt lưng đeo dụng cụ thấp trên hông và đưa cô một đầu của cái thước đo bằng sắt. Cô quỳ xuống và giữ nó vào một góc tường.

“Tôi có thể hỏi anh một câu riêng tư không, Joe?”

Anh quỳ một gối và tìm đến góc đối diện với đầu thước đo của anh, rồi liếc qua cô. Ánh mắt anh không bao giờ chạm tới mặt cô. Nó trượt dọc lên cánh tay tới ngực cô và ở lì đó. Gabrielle nhìn xuống ngực váy của cô nơi thân áo rủ xuống, cho Joe nhìn mãi nhãn khe ngực trắng mịn và cái áo lót ren đen của cô. Cô đặt cánh tay rảnh rỗi lên thân áo và vuốt thẳng.

Không có lấy một dấu hiệu xấu hổ, Joe cuối cùng cũng nâng mắt nhìn lên mặt cô. “Cô có thể hỏi, dù vậy không có nghĩa là tôi sẽ trả lời cô,” anh nói, rồi viết gì đó lên tường bằng bút chì.

Gabrielle đã bắt gặp nhiều người đàn ông nhìn cô chằm chằm trong quá khứ, nhưng ít nhất họ cũng biết thân biết phận mà tỏ vẻ xấu hổ. Không phải Joe. “Anh đã kết hôn chưa?”

“Chưa. Tôi đã từng suýt.”

“Anh đã đính hôn à?”

“Không, nhưng tôi suýt thì nghĩ đến điều đó.”

Cô không tin suýt thì nghĩ đến điều đó cũng được tính. “Điều gì đã xảy ra thế?”

“Tôi đã được nhìn mẹ cô ấy rất rõ ràng và bỏ chạy thực mạng.” Anh lại nhìn sang cô một lần nữa và mỉm cười như thể anh thực sự hài hước lắm ấy. “Giờ thì cô có thể thả ra được rồi,” anh nói, và cái thước đo bay dọc tường, bung lên, và quất ngón tay cái của anh. “Chết tiệt.”

“Úi!”

“Cô đã cố tình làm thế.”

“Anh nhầm rồi. Tôi là người theo chủ nghĩa hòa bình, nhưng tôi đã suýt nghĩ đến điều đó.” Cô đứng dậy, tựa một vai vào tường, và khoanh tay dưới ngực. “Tôi cá anh một trong tên đàn ông kén cá chọn canh muốn vợ mình nấu ăn giỏi như Betty Crocker và trông giống một siêu mẫu.”

“Cô ấy không cần phải trông giống một siêu mẫu, chỉ cần hấp dẫn vừa phải là được. Và không có móng tay dài. Phụ nữ với mấy cái móng tay dài làm tôi sợ.” Một lần nữa, anh lại mỉm cười với cô, lần này chậm rãi và quyến rũ. “Không có gì đáng sợ hơn nhìn mấy cái đoản kiếm dài khiếp đó đâu đó gần thang bé.”

Cô không hỏi xem có phải anh phát biểu từ kinh nghiệm trong quá khứ hay không. Cô thực sự không muốn biết. “Nhưng tôi đứng về phần Betty Crocker phải không nào?”

Anh nhún vai và trượt cái thước kim loại lên bức tường tới trần nhà. “Điều đó quan trọng với tôi. Tôi không thích nấu ăn.” Anh dừng lại để đọc độ dài và viết nó cạnh cái đầu tiên. “Tôi không thích mua sắm, dọn dẹp nhà cửa, hay là giặt giũ. Những việc mà phái nữ không ngại làm.”

“Anh nghiêm túc đấy à?” Anh trông thì bình thường, nhưng ở vài điểm trong đời sống của anh, anh thực sự còi cọc về tinh thần. “Điều gì khiến anh nghĩ là phụ nữ không ngại giặt giũ và dọn dẹp nhà cửa? Anh có thể ngạc nhiên khi biết rằng chúng tôi không được sinh ra với tố chất sinh học để giặt tất và chùi toa lét đâu.”

Thước đo trượt nhẹ nhàng vào vỏ kim loại, và anh móc nó vào thắt lưng. “Có lẽ. Tất cả những gì tôi biết là phụ nữ dường như không ngại quét dọn và giặt giũ nhiều như đàn ông. Cũng như đàn ông không ngại thay dầu trong ô tô, và phụ nữ sẽ lái xe mười dặm xa xôi để tới một cửa hàng sửa xe Jiffy Lube.”

Tất nhiên là phụ nữ tới Jiffy Lube rồi. Tên gần đó nào lại tự thay dầu cho xe của chính hắn chứ? Cô lắc đầu. “Dầu sao tôi cũng tiên đoán anh sẽ độc thân trong một khoảng thời gian đấy.”

“Gi chứ, cô là bà đồng của tôi đấy à?”

“Không, tôi không cần phải có năng lực siêu nhiên cũng biết rằng không người phụ nữ nào lại muốn làm người hầu của anh cả đời hết. Trừ phi trong đấy có gì đó cho cô ta,” cô thêm vào, nghĩ đến một người phụ nữ vô gia cư tuyệt vọng.

“Trong đấy có gì đó cho cô ấy mà.” Với hai sải bước dài anh đóng lại khoảng cách giữa họ. “Tôi đây.”

“Tôi đang nghĩ thứ gì đó tốt đẹp cơ.”

“Tôi tốt. Thực sự tốt,” anh nói đủ thấp để anh không bị ngoài phòng nghe thấy. “Cô có muốn tôi cho cô xem tôi tốt như thế nào không?”

“Không.” Cô đứng thẳng dậy khỏi tường, và anh đứng gần đến mức cô có thể nhìn thấy cả những vành đen trong móng mắt anh.

Joe nâng tay lên và vuốt một bên tóc của cô ra sau tai, ngón tay cái của anh mơn man má cô. “Đến lượt cô.”

Cô lắc đầu, sợ rằng nếu anh quyết định cho cô xem anh tốt như thế nào, cô sẽ không thêm cố gắng ngăn anh lại nữa. “Không, thực đấy. Tôi tin lời anh về chuyện đó mà.”

Tràng cười khục khặc của anh tràn ngập căn phòng. “Ý tôi là đến lượt cô trả lời một câu hỏi.”

“À,” cô nói và không biết vì sao mình lại cảm thấy thất vọng thế đến thế.

“Sao một cô gái như cô lại vẫn còn độc thân?”

Cô tự hỏi ý anh là gì và cố gợi lên một ít cảm phần, nhưng lời đáp của cô thốt ra hỗn hển hơn là khó chịu. “Như tôi thế nào?”

Anh trượt ngón tay cái ngang quai hàm tới cằm cô, rồi vuốt ve môi dưới của cô. “Với mái tóc hoang dại như vừa mới làm tình xong của cô, và đôi mắt màu xanh lục to tròn này, có có thể khiến ột thằng đàn ông quên đi hết thấy đấy.”

Hơi nóng trong lời nói của anh lắng xuống ở cuối dạ dày cô và làm đầu gối cô nhũn ra. “Như là quên gì?”

“Như là lý do tại sao không phải là một ý hay nếu tôi hôn cô,” anh nói và chậm rãi hạ miệng anh xuống với miệng cô. “Khắp mọi nơi.” Tay anh âu yếm hông cô, và anh kéo cô lại gần. Mấy cái túi da ở dây thắt lưng đeo dụng cụ của anh ấn vào bụng cô. “Như là tại sao tôi lại thực sự ở đây, và tại sao chúng ta lại không thể dành cả ngày như kiểu chúng ta sẽ làm nếu cô thực sự là bạn gái của tôi.” Môi anh mơn man môi cô và cô mở ra cho anh, không thể kháng cự lại thôi thúc khao khát đang cuộn tròn các ngón chân cô lại. Đầu lưỡi của anh chạm vào lưỡi cô, rồi anh kéo nó vào khuôn miệng ấm áp của anh. Anh từ tốn hôn cô, gợi lên khoái lạc với những âu yếm chậm rãi, nắn nắn của môi và lưỡi. Thậm chí khi anh đẩy cô áp vào tường, lồng các ngón tay của họ vào, và khóa chặt tay cô cạnh đầu cô, đôi môi ẩm ướt của cô vẫn nín chặt lấy môi anh và lưỡi anh vẫn dịu dàng luồn vào trong, rồi rút lui.

Trêu chọc thậm chí cả khi anh đổ dành cô bằng miệng của anh. Vị trí tựa vào tường của cô ưỡn lưng cô lên và đâm ngực cô vào lồng ngực cứng cáp của anh. Đầu ngực cô bắt đầu siết chặt, và khi anh đào sâu nụ hôn, Gabrielle trở nên ướt át hết bên trong. Dòng chất lỏng nóng hổi đọng thấp trong bụng cô và kéo ra một tiếng rên rỉ từ sâu trong lồng ngực cô. Cô nghe thấy nó nhưng hầu như không thể nhận thấy nó đang phát ra từ cô nữa.

Rồi cô nghe thấy thứ gì đó như là Joe đang hắng giọng, nhưng đứng trong vòng ảnh hưởng quyến rũ của luồng khí ấm của anh, cô tự hỏi làm sao mà anh có thể hắng giọng khi lưỡi anh đang ở trong miệng cô.

“Khi em đã xong với tay thợ sửa chữa của em, Gabe, anh cần em nhìn qua mấy cái hóa đơn cho hư hỏng trong việc vận chuyển đĩa sushi.”

Joe lùi ra và trông chờ dẫn như cảm giác của cô. Cô nhận ra rằng anh chẳng hề nói gì, và cô quay đầu vừa kịp lúc để nhìn Kevin đi khỏi phòng sau tới mặt tiền cửa hàng. Cái chuông báo hiệu khách hàng rung lên, và nếu Kevin có chút nghi ngờ nào trong đầu về việc Joe thực sự là bạn trai của cô, thì giờ cũng sẽ không còn nữa.

Joe bước lùi lại và cào tay qua hai bên tóc. Anh thở phào một cái, và tay anh buông thõng xuống hai bên, ánh mắt anh vẫn hơi thần thờ và hoang mang như thể anh vừa bị một thế lực vô hình nào đó đánh vào đầu. “Có khi cô không nên mặc những thứ như thế để làm việc.”

Với dự vọng vẫn cuộn cuộn trong huyết quản, Gabrielle loạng choạng trên gót chân và liếc một ánh mắt bối rối xuống váy của cô. Chân váy chạm tới hai bắp chân cô, và phần thân lưng thùng để lộ rất ít. “Cái này ư? Có gì sai với nó nào?”

Anh chuyển trọng lượng sang một chân và khoanh tay ngang ngực. “Nó quá gợi cảm.”

Cảm giác sững sốt giữ cô im lặng một lúc, nhưng khi cô nhìn vào mắt anh và nhận ra rằng anh nghiêm túc, cô phá ra cười. Cô không thể dừng lại được.

“Có gì vui đến thế vậy?”

“Không một trí tưởng tượng phong phú nào có thể cho rằng cái váy này gợi cảm hết.”

Anh lắc đầu. “Có thể chính là do cái áo lót ren đen mà cô đang mặc.”

“Nếu anh không nhìn xuống váy của tôi, anh sẽ không biết về áo lót của tôi.”

“Và nếu cô không trưng ra cho tôi, tôi sẽ không nhìn.”

“Trưng ra cho anh á?” Cảm giác giận dữ hóa lạnh bất kì khao khát nào còn nấn ná lại, và cô không còn nghĩ có gì đó thú vị về tình huống này nữa. “Anh đang nói rằng cảnh cái áo lót đen của tôi khiến anh mất kiểm soát sao?”

“Thường thì không.” Anh nhìn cô từ trên xuống dưới. “Có gì trong cái thứ mà cô đốt lúc nãy vậy?”

“Dầu cam và hoa hồng.”

“Không còn gì nữa à?”

“Không. Sao chứ?”

“Bất kì thứ gì thay đổi suy nghĩ trong tất cả những cái bình nhỏ kì quặc cô mang theo bên mình không? Thần chú, bùa mê hay gì đó?”

“Anh nghĩ rằng anh đã hôn tôi bởi vì một loại bùa dầu nào đó sao?”

“Hợp lý đấy chứ.”

Còn hơn cả lối bịch. Cô rướn ra trước và chọc ngón trỏ của cô vào lồng ngực anh. “Anh có phải đã bị rơi đập đầu khi còn bé không?” Cô lại chìa vào anh. “Đó là vấn đề của anh phải không?”

Anh thả tay ra và túm lấy bàn tay cô trong lòng bàn tay nóng hổi của anh. “Tôi cứ nghĩ cô là một người yêu hòa bình đấy.”

“Đúng thế, nhưng anh vừa đẩy tôi đi quá...” Gabrielle dừng lại và lắng nghe những giọng nói đang vang đến từ mặt tiền. Họ di chuyển về hướng phòng sau, và cô không cần nhìn họ cũng biết ai vừa đi vào cửa hàng.

“Gabe ở đằng sau này với bạn trai của cô ấy.” Kevin nói.

“Bạn trai sao? Gabrielle đã không nhắc đến một cậu bạn trai nào khác khi bác nói chuyện với con bé tối hôm qua đấy.”

Gabrielle giật tay ra khỏi nắm tay Joe, lùi lại một bước, và nhanh chóng nghiêng cứu anh từ đầu tới chân. Anh đứng trước mặt cô trông y xì những gì mẹ cô đã miêu tả. Cứng đầu, quả quyết, và gợi cảm. Cái quần jean và thắt lưng đeo dụng cụ như một biển báo sáng trưng. “Nhanh lên.” Cô thì thầm, “đưa tôi cái thắt lưng đeo dụng cụ kia đi.”

“Gì cơ?”

“Cứ làm đi.” Không có cái thất lưng, có lẽ mẹ cô sẽ không nhầm Joe với người đàn ông trong viễn cảnh của bà nữa. “Mau lên.”

Tay anh hạ xuống trước cái quần jean, và anh cởi khóa cái thất lưng da to bản. Từ từ, anh đưa nó qua và hỏi, “Còn gì nữa không?”

Gabrielle chớp lấy nó từ anh và ném nó ra sau một cái hộp ở trong góc. Nó đập mạnh vào tường, và cô quay lại đúng lúc để nhìn thấy mẹ cô, cô Yolanda, và Kevin đi vào phòng sau. Cô bước ra khỏi kho hàng và đánh một nụ cười lên mặt. “Chào mẹ,” cô nói như thể chẳng có gì khác thường hết. Như thể cô không phải vừa hôn hít với một người tình u tối, đam mê vậy.

16. Rachel Gibson - Chương 8.2

Chương 8 (tiếp)

Joe quan sát đôi vai thẳng đơ của Gabrielle khi cô ra khỏi căn phòng nhỏ. Anh nhanh chóng quay lưng vào cửa và mất một lúc để chỉnh đốn lại bản thân. Anh không quan tâm cô đã nói gì, phải có một tình được làm thay đổi tâm trí nào đó trong cái thứ mà cô lúc nào cũng đốt lên ấy. Đó là lời giải thích duy nhất cho câu hỏi tại sao anh đã hoàn toàn lạc mất tâm trí của mình.

Khi anh ra khỏi nhà kho, anh không nhận ra hai người phụ nữ ở cùng Kevin, nhưng người cao hơn mang một vẻ tương đồng đáng kể với Gabrielle. Bà ta chia mái tóc màu nâu đỏ dài ra làm đôi ở giữa và buộc lại ở hai bên, giữ cố định với cái dây da đính hạt.

“Joe,” Gabrielle nói, nhìn anh qua vai, “đây là mẹ tôi, Claire, và cô tôi, Yolanda.”

Joe trao tay anh ẹ của Gabrielle và thấy nó bị nắm chặt trong một gọng kìm. “Rất vui được gặp bác,” anh nói khi nhìn vào đôi mắt màu xanh biển đang xoáy sâu vào anh như là bà có thể nhìn xuyên qua trán anh vậy.

“Bác đã từng gặp cháu trước đây,” bà thông báo cho anh.

Không thể nào. Joe hẳn phải nhớ đã từng gặp người phụ nữ này. Có một sức mạnh kì lạ ở bà mà anh hẳn sẽ không quên. “Cháu nghĩ bác có thể đã nhầm cháu với ai đó khác rồi. Cháu không tin là chúng ta đã từng gặp.”

“À, cháu thì chưa gặp bác,” bà thêm vào như thể điều đó làm sáng tỏ điều bí ẩn.

“Mẹ ơi, làm ơn.”

Claire lật bàn tay anh lại và nhìn vào lòng bàn tay anh. “Đúng y như bác đã nghi ngờ. Nhìn vào cái đường này, Yolanda.”

Cô của Gabrielle bước lại gần và cúi mái đầu vàng xuống lòng bàn tay Joe. “Rất cứng đầu.” Bà cô nâng đôi mắt nâu mềm mại lên nhìn anh, rồi nhìn Gabrielle một cách buồn bã và lắc đầu. “Cháu có chắc về người đàn ông này không, cháu yêu?”

Gabrielle rên lên, và Joe cố rút tay anh ra khỏi kìm kẹp của Claire. Anh phải giật ra hai lần thì bà mới thả anh ra.

“Cháu được sinh ra lúc nào, Joe?” Claire hỏi.

Anh không muốn trả lời. Anh không tin vào tất cả cái trò hoàng đạo vớ vẩn, nhưng khi bà nhìn thẳng vào anh với đôi mắt ma quỷ đó, tóc sau gáy anh dựng đứng hết cả lên, rồi anh mở miệng ra và thú nhận, “Đầu tháng Năm ạ.”

Giờ thì Claire nhìn đến lượt con gái bà và lắc đầu. “Là một Kim Ngưu tới tận rể.” Rồi bà hướng sự chú ý tới Yolanda. “Rất phàm tục. Yêu thức ăn ngon và tình yêu đẹp. Những người Kim Ngưu là người theo chủ nghĩa nhục dục của cung hoàng đạo.”

“Người theo chủ nghĩa khoái lạc thực sự. Chịu đựng tuyệt vời, và không ngừng nghỉ khi đã tập trung một mục tiêu hoặc nhiệm vụ nào đó,” Yolanda thêm vào danh sách. “Cậu ta có tính sở hữu cao với bạn đời của mình và rất bao bọc con cái.”

Kevin bật cười, và môi Gabrielle trề ra. Nếu hai người phụ nữ này không thảo luận về anh như thể anh là dịch vụ ngựa giống tiềm năng, Joe hẳn cũng sẽ cười. Gabrielle rõ ràng là không thấy tí hài hước nào trong tình huống này, nhưng cô cũng không thể thông báo chính xác ẹ và cô cô biết rằng anh không phải bạn trai của cô được. Không khi mà Kevin đứng gần đến thế. Joe không thể làm gì nhiều để giúp cô thoát ra, nhưng anh hẳn đã có thể cố thay đổi chủ đề nếu cô không mở miệng ra và xỉ nhục anh.

“Joe không phải là cái người tình u tối, đam mê mà hai người nghĩ đâu nhé,” cô nói. “Cứ tin lời con về chuyện này.”

Joe khá chắc chắn rằng anh là một người đàn ông đam mê. Anh cũng khá chắc chắn rằng mình là một người tình tốt. Anh chưa bao giờ bị phàn nàn tí nào. Cô cũng có thể nói trắng ra và buộc tội anh là một con cá chết. Anh vòng tay quanh eo cô và hôn thái dương cô. “Cẩn thận hoặc là em sẽ làm anh lo lắng về màn biểu diễn của anh đấy,” anh nói, rồi cười khục khặc như thể ý nghĩ biểu diễn một cách tệ hại thật lố bịch vậy. “Gabrielle hơi giận cháu vì ám chỉ quét dọn nhà cửa và nấu ăn là công việc của phụ nữ đấy mà.”

“Và anh vẫn còn đang thờ đấy sao?” Kevin hỏi. “Tôi đã từng gợi ý cô ấy đảm nhận nhiệm vụ quét dọn phòng vệ sinh ở chỗ làm này vì cô ấy là con gái, và tôi đã nghĩ cô ấy sẽ đánh tôi no đòn cơ đấy.”

“Không đâu, cô ấy là người yêu hòa bình mà,” Joe trấn an Kevin. “Phải không, em yêu?”

Về mặt cô quay sang anh là bất kì thứ gì trừ phi bạo lực. “Em luôn sẵn sàng cho anh là ngoại lệ.”

Anh siết chặt cô vào anh và nói, “Đó là những gì một người đàn ông thích nghe từ người phụ nữ của anh ta.” Rồi trước khi cô có thể thốt ra một từ nào nữa và buộc tội anh là ác quỷ đến từ địa ngục, anh ấn môi anh vào môi cô, chặn cơn giận dữ của cô bằng nụ hôn của anh. Mắt cô mở to, rồi nheo lại, và cô nâng tay lên vai anh. Trước khi cô có thể đẩy anh ra, anh thả cô, và nỗ lực đẩy anh ra của cô không lại giống như một vòng ôm để giữ anh lại gần hơn. Anh mỉm cười, và, trong vài giây ngắn ngủi, anh nghĩ cơn oán giận của cô có thể vượt qua niềm tin vào phi bạo lực của cô. Nhưng là người yêu hòa bình thực sự mà cô đã tự xưng, cô hít một hơi thật sâu và chậm rãi thở ra. Rồi cô chuyển sự chú ý sang mẹ lẫn cô cô và lơ tịt anh đi.

“Hai người đến để đưa con đi ăn trưa à?” Cô hỏi.

“Mới có mười giờ ba mươi.”

“Vậy thì bữa lững vậy,” cô sửa đi. “Con muốn nghe tất cả về kì nghỉ của hai người.”

“Bọn mẹ cần đón Beezer,” Claire nói, rồi nhìn Joe. “Tất nhiên là cháu được mời. Yolanda và bác cần kiểm tra năng lượng sinh mệnh của cháu.”

“Chúng ta nên kiểm tra cậu ấy bằng thước đo luồng khí mới,” Yolanda thêm vào. “Em nghĩ nó chính xác hơn...”

“Con chắc chắn rằng Joe thích ở lại đây và làm việc hơn,” Gabrielle cắt ngang. “Anh ấy yêu công việc của mình. Phải không nào?”

Thước đo luồng khí ư? Chúa nhân từ. Tính điên rồ không rơi xa khỏi cây gia phả cho lắm. “Đúng vậy ạ. Nhưng cảm ơn bác, bác Claire. Có lẽ để lần khác.”

“Hy vọng ở điều đó. Số mệnh đã trao cho cháu một người rất đặc biệt, và bác ở đây để đảm bảo rằng cháu sẽ chăm lo đến tinh thần yếu đuối của con bé,” bà nói, ánh mắt bà nhon hoắt đến mức tóc gáy anh lại dựng đứng. Bà mở miệng để nói thêm, nhưng Gabrielle nắm lấy cánh tay bà và đi với bà về phía mặt tiền cửa hàng.

“Mẹ biết con không tin vào định mệnh,” Joe nghe thấy Gabrielle nói, “Joe không phải định mệnh của con.”

Kevin lắc đầu và thốt ra một tiếng huýt sáo nho nhỏ khi cánh cửa đã đóng lại sau lưng ba người phụ nữ. “Cậu gần như không tránh được viên đạn đó, bạn của tôi. Mẹ và cô của Gabe là những quý bà thực sự tử tế, nhưng thi thoảng khi họ muốn nói chuyện, tôi mong được nhìn thấy đầu họ quay cuồng như Linda Blair trong phim Quỷ Ám.”

“Tệ đến thế hả?”

“Ừ, tôi nghĩ họ cũng bắt sóng được với Elvis nữa. Khuếch đại Gabrielle khoảng một nghìn lần, và anh có họ hàng của cô ấy.”

Lần duy nhất anh không nghĩ Kevin nói dối. Anh quay sang tay buôn lậu và đập vào lưng anh ta như thể họ là bạn thân. “Cô ấy có thể có những họ hàng gần gũi, nhưng cô ấy có cặp chân tuyệt vời,” anh nói. Đến lúc làm việc rồi. Đến lúc để nhớ lại rằng anh không ở đây để ghim người cung cấp thông tin bí mật của anh vào tường và cảm nhận cơ thể mềm mại của cô ép vào anh, khiến anh cứng đến nỗi anh quên mất tất cả mọi thứ trừ bộ ngực cô chọc vào ngực anh và hương vị tuyệt vời của miệng cô. Đến lúc kết thân với Kevin rồi tóm cổ anh ta vì tội trộm bức Monet của ông Hillard rồi.

o o o

Sáng hôm sau thám tử Joe Shanahan đi vào tòa án quận Bốn, giơ cánh tay phải lên, và thề sẽ nói sự thực, trong vụ tố tụng Ron và Don Kaufusi. Mấy thằng nhãi nhà Kaufusi là những kẻ xui xẻo đang phải đối mặt với một quãng thời gian trong tù nếu bị buộc tội ột loạt vụ ăn trộm ở các khu dân cư. Vụ án này là một trong những nhiệm vụ đầu tiên được chỉ định cho Joe không lâu sau khi anh bị điều chuyển tới phòng Trộm cắp Tài sản.

Anh lấy ghế ngồi trong khu nhân chứng và bình tĩnh vượt thẳng cà vạt. Anh trả lời các câu hỏi từ công tố viên và luật sư biện hộ của lũ nhãi con kia, và nếu Joe không có sẵn định kiến với mấy tên luật sư biện hộ, anh hẳn đã thực lòng cảm thấy thương tiếc cho tên luật sư nhận vụ này. Đây là một cú ghi điểm không thể chối cãi.

Được cho ngồi sau bàn biện hộ, lũ nhóc nhà Kaufusi trông giống những tay sumo, nhưng từ kinh nghiệm trong quá khứ Joe biết rằng hai anh em này có thần kinh thép và trung thành như chú chó Old Yeller. Chúng đã thực hiện một chuỗi hoạt động thực sự gan dạ trong vài tháng trời trước khi bị bắt khi đang chuẩn ra khỏi một ngôi nhà ở đại lộ Harrison. Mỗi tuần, mấy tên này sẽ đỗ một chiếc xe chuyên chở hiệu U-Haul kế bên cửa sau của một ngôi nhà nào đó mà chúng đã nhắm đến. Chúng sẽ bốc vác những thứ có giá trị như tiền quý, bộ sưu tập tem, và đồ cổ lên xe tải. Trong một trường hợp, các hàng xóm bên kia đường đã nhìn thấy, tin ngay rằng hai anh em này là những người vận chuyển chuyên nghiệp.

Khi Don bị khám xét, nhân viên cảnh sát tổng giam đã tìm thấy một thanh Đa năng trong túi quần lao động bằng vải gai của anh. Những dấu hiệu đặc trưng của dụng cụ này phù hợp với một tá dấu hiệu khác sót lại trên các khung cánh cửa sổ và cửa ra vào khắp thành phố. Văn phòng công tố đã thu thập đủ bằng chứng trực tiếp và gián tiếp để tổng giam hai anh em này một khoảng thời gian dài, thế mà chúng vẫn từ chối nêu tên kẻ buôn lậu của chúng để đổi lấy ân xá. Vài người có thể tin rằng chúng thiếu thiện ý hợp tác có liên quan tới danh dự giữa bè đảng trộm cắp, nhưng Joe thì không nghĩ thế. Anh cho nó hẳn là liên quan nhiều tới công việc kinh doanh béo bở hơn. Mỗi quan hệ giữa bọn trộm và bọn buôn lậu là mối quan hệ cộng sinh. Tên ký sinh trùng này cho tên ký sinh trùng kia ăn để tồn tại. Hai anh em này đang đặt cược vào một khoảng thời gian ở tù ngắn ngủi và đã lên sẵn kế hoạch cho chúng quay lại làm ăn. Không mang lại lợi lộc gì khi gây thù địch với một tay buôn lậu giỏi giang.

Joe làm chứng trong hai tiếng đồng hồ, và khi đã xong, anh cảm thấy muốn giơ cao hai nắm đấm qua đầu như một tay thợ săn tiền thưởng. Lợi thế đang nghiêng về phía anh, và người tốt sẽ chiến thắng vòng này. Trong một thế giới mà kẻ xấu chiến thắng ngày càng nhiều hơn, thật tốt khi loại bớt một số tên trong bọn chúng ra khỏi đường phố một khoảng thời gian. Hai tên đã hạ gục và còn thêm hai nghìn tên nữa để tiếp tục. Anh đi khỏi phòng xử án với một nụ cười khinh khỉnh trên mặt và đẩy kính râm lên sống mũi. Anh rời khỏi bầu không khí ngột ngạt của phòng xử án và tắm trong ánh nắng mặt trời. Một bầu trời xanh mênh mông và những đám mây bóng xốp lơ lửng trên đầu anh khi anh lái xe rời khỏi đường Hill về nhà. Căn nhà kiểu nông trại này đã được xây dựng vào thập niên năm mươi, và trong năm năm anh đã sống ở đó, anh đã thay thế thảm trải và đồ nhựa từ trong ra ngoài. Giờ tất cả những gì anh phải làm là tổng khứ cái bồn tắm

màu xanh ô liu ở một phòng tắm đi, và anh cho tạm thời thế là được. Anh thích tiếng cọt kẹt của cái sàn và những viên gạch bạc màu trên cái lò sưởi đắp nổi. Chủ yếu, anh thích tính chất đầm ấm ở ngôi nhà của anh.

Ngay phút Joe bước vào cửa trước, Sam đập cánh và huýt sáo như một tay công nhân xây dựng nhặng xị.

“Mày cần một cô bạn gái,” anh nói với chú chim khi thả nó ra khỏi lồng. Anh đi vào phòng ngủ để thay quần áo, và Sam theo sau.

“Tên kia, hãy coi chừng đấy,” con chim rít lên từ chỗ đậu trên tay nắm tủ kéo của Joe.

Joe thoát khỏi bộ vét và đầu óc anh xoay sang chuỗi những câu hỏi ai-cái-gì-ở đâu-khi nào-và-tại sao của vụ án Hillard. Anh không đến gần được phần tổng giam một tí nào hết, nhưng ngày hôm qua không hoàn toàn đáng chán. Anh đã biết được tại sao. Anh đã biết được những gì thúc đẩy Kevin Carter. Anh đã biết được rằng Kevin đã phẫn uất đến thế nào khi đến từ một gia đình đông đúc. Và hơn nữa, anh ta ghét đến phát điên khi lớn lên nghèo đói.

“Tên kia, hãy coi chừng đấy.”

“Mày cần tự lĩnh hội lời khuyên của chính mày đấy, anh bạn ạ.” Joe dắt một cái áo phông màu xanh biển vào cặp chiếc quần Levi’s của anh và ngược lên nhìn Sam. “Tao không phải cái đũa cán đồ gỗ hoặc tự giặt lông mình khi tao phát rồ,” anh nói, rồi rút ra một cái mũ bóng chày của đội New York Rangers để che tóc. Anh không bao giờ thì biết được khi nào thì va phải một ai đó anh từng tổng giam trong quá khứ, đặc biệt là ở một nơi kì cục như lễ hội Coeur.

Khi anh rời khỏi nhà là gần một giờ, và anh ghé nhanh qua một chỗ trên đường tới công viên. Anh dừng ở cửa hàng thức ăn trên đường Eighth của Ann. Ann đứng sau quầy hàng, một nụ cười ấm áp rạng rỡ sáng khuôn mặt cô khi cô ngược lên và nhìn anh. “Xin chào, Joe. Em vẫn hy vọng anh sẽ đến.”

Cái cách cô nhìn anh, anh không làm gì ngoài đáp lại nụ cười của cô. “Anh đã bảo em là anh sẽ đến mà.” Anh thích tia sáng thích thú lấp lánh trong đôi mắt cô. Một tia sáng xinh xắn bình thường. Kiểu tia sáng mà một phụ nữ sẽ cho người đàn ông thấy cô ta muốn tiến xa hơn.

Anh gọi một bánh mì trắng kẹp giảm bông và xúc xích, và vì anh không biết một người ăn cay sa ngã sẽ ăn gì, anh gọi một bánh mì kẹp thịt gà cho Gabrielle - rất nhiều mầm cây đấy.

“Khi em gọi chị em, Sherry, tối hôm qua và bảo chị ấy rằng em đã chạm mặt anh, chị ấy nói chị ấy nghĩ anh là một cảnh sát. Có đúng không?” Cô hỏi khi cô cắt lát bánh mì và đặt một đồng thịt vào mỗi lát.

“Anh là một thám tử phòng Trộm cắp Tài sản.”

“Em không ngạc nhiên đâu. Sherry nói anh thường lục soát chị ấy vào năm lớp chín.”

“Anh tưởng đó là lớp mười chứ.”

“Không phải đâu.” Cô bọc mấy miếng sandwich lại và đặt chúng vào một bao giấy. “Anh có muốn thêm salad hoặc khoai tây chiên không?”

Joe bước lùi lại và nhìn vào cái hộp mẫu được đặt đầy nhiều loại salad và tráng miệng khác nhau. “Cái gì thì ngon?”

“Tất cả đều ngon hết. Em chỉ vừa làm chúng sáng nay thôi. Ít bánh kem thì sao?”

“Anh không biết nữa.” Anh rút một tờ hai mươi đô ra khỏi ví và đưa nó cho cô. “Anh cực kì khó tính về bánh kem của anh.”

“Em sẽ nói với anh điều này,” cô nói và mở máy tính tiền ra. “Em sẽ đưa anh vài miếng, và nếu anh thích nó, anh sẽ quay lại vào ngày mai và mua cho em một cốc cà phê vào giờ nghỉ của em nhé.”

“Giờ nghỉ của em là khi nào?”

Nụ cười của cô lại một lần nữa thấp sáng đôi mắt cô, và hai má lúm đồng tiền lún hai má cô xuống. “Mười giờ ba mươi,” cô trả lời và đưa anh tiền thối lại.

Anh phải làm việc lúc mười giờ. “Chuyển thành chín đi.”

“Đồng ý.” Cô mở hộp kính ra và cắt hai lát bánh kem và bọc chúng lại trong giấy sáp. “Đây là một cuộc hẹn.”

Anh sẽ không đi xa đến thế. Nhưng cô rất tử tế và rõ ràng là có thể nấu ăn. Cô chắc chắn không nhìn anh như thể thứ duy nhất cứu anh không bị thụ mạnh vào vào bụng là lòng tin vào phi bạo lực của cô. Anh nhìn cô đặt hai cái bánh và hai cái đĩa nhựa lên đỉnh chồng sandwich, rồi cô đưa anh cái túi.

“Gặp anh vào buổi sáng nhé, Joe.”

Có lẽ Ann chính là những gì anh cần.

17. Rachel Gibson - Chương 9

Chương 9

Ba mươi cái mái che vải sọc quây riêng một khu của công viên Julia Davis gần dàn nhạc. Một tốp các nghệ sĩ ngẫu hứng ngồi vắt chéo chân dưới một tán cây sồi hùng vĩ, đập những ngón tay vững vàng vào bề mặt cả những chiếc trống bongo. Vài người thổi sáo quạt và một nhóm dân du mục chuyên sống trên xe buýt đỗ dành những giai điệu da diết từ những dụng cụ thủ công cũng tham gia cùng. Những vũ công chân trần xoay mình, chân vẩy bằng sa mỏng và những bím tóc dài xoay tít theo nhịp điệu lôi cuốn, trong khi những người Mỹ da trắng nhìn từ ngoài rìa trông hơi bối rối.

Ở Lễ hội Coeur, bạn có thể mua các viên pha lê chữa bệnh và sách về nghệ thuật xem bói. Đọc lòng bàn tay, tiên đoán số mệnh, và giải thích quá khứ. Các lều đồ ăn mời mọc những món ăn hữu cơ ngon lành như bánh thịt chay, rau xào, rau trộn ớt, và bánh mỳ đậu với nước rưới đậu phụ.

Lều của Gabrielle nằm giữa Tâm Hồn Mẹ, người xoa dịu tinh thần, và Ngài Hữu Cơ, nhà dược thảo ưu tú. Lễ hội này là một tổ hợp cả tinh thần lẫn thương mại của Kỷ nguyên mới, và nhân dịp này Gabrielle đã mặc một cái áo vải mỏng không tay, thêu hình mặt trời vàng và kỳ lân, buộc lại dưới ngực. Chiếc váy đồng bộ trễ thấp trên hông cô và cài khuy đằng trước. Cô mở nút váy từ đầu gối tới mắt cá chân, và cô đã cho chân vào một đôi ủng đan bằng da thủ công. Cô đã thả tóc xuống, và đôi vòng tai vàng mỏng trên tai cô hợp tông với chiếc nhẫn ở rốn. Bộ đồ này gợi cho cô nhớ tới một ít quãng thời gian ngắn ngủi cô đam mê múa bụng.

Tinh dầu và nền thơm của cô đang bán còn tốt hơn cả những gì cô đang hy vọng. Cho đến giờ, món hàng bán chạy nhất của cô là tinh dầu có tác dụng chữa bệnh, với dầu massage về sát nút ở vị trí thứ hai. Đối diện thẳng lều hàng của Gabrielle là một phụ nữ vẽ hình trang trí lên mu bàn tay, và kế bên cô ấy, Doug Tano, nhà chữa bệnh ruột kết bằng nước.

Không may cho Gabrielle, Doug không ở trong lều của anh ta. Anh ta đang ở trong lều của cô, nhồi nhét cho cô những lợi ích của phương pháp chữa bệnh ruột kết bằng nước. Gabrielle vốn tự hào về đầu óc cởi mở của bản thân. Cô thấu hiểu. Cô hiểu và chấp nhận niềm tin của mọi người về những vùng đất siêu hình khác. Cô ủng hộ những nghệ thuật và liệu pháp chữa bệnh không chính thống, nhưng giữ, thảo luận về chất thải vượt quá mức sức chịu đựng của cô và gần như đã tiếp giáp đến địa hạt tục tĩu.

“Cô nên đến và làm sạch đi,” anh ta bảo cô khi cô đứng lại mấy cái chai tinh dầu làm đẹp và dầu tắm nhỏ nhắn.

“Tôi chỉ không thấy là mình có thời gian.” Và cô cũng sẽ không bao giờ thấy mình dành ra thời gian. Về mặt nghề nghiệp, cô xếp hạng công việc rửa sạch ruột kết cùng một vùng với tổ chức tang lễ. Một trong hai

việc ấy cô cho là ai cũng phải có ai đó làm thôi nhưng cảm tạ nhân quả may mắn của cô khi đó không phải là cô.

“Cô không thể trì hoãn một việc quan trọng đến thế,” anh ta nói, cũng kiểu gọi cô nhớ đến một tay làm dịch vụ tang lễ. Giọng anh ta hơi quá đều đều, móng tay anh ta hơi quá chải chuốt, và da hơi quá nhợt nhạt. “Tôi nói với cô đấy, cô sẽ cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều khi tất cả những thứ độc hại đó đã được tổng khứ.”

Cô sẽ tin lời anh ta về chuyện đó. “Ồ, thật sao?” là tất cả những gì cô rặn ra được, rồi giả vờ vô cùng thích thú với những cây nến thơm của cô. “Tôi nghĩ có ai đó đang ở lều của anh kìa,” cô nói, tuyệt vọng muốn thoát khỏi anh ta đến mức cô cố tình nói dối.

“Không, họ chỉ đi ngang qua thôi.”

Qua khoeo mắt cô, một túi giấy màu nâu rơi bịch xuống cạnh mấy bình xịt thủy tinh của cô. “Tôi đã làm bữa trưa đây,” vang lên từ một giọng nói trầm ấm mà cô không bao giờ lại nghĩ rằng cô sẽ thực sự vui mừng được nghe thấy. “Cô có đói không?”

Cô để ánh mắt mình nhẩn nha lên chiếc áo phông trắng trơn của Joe, qua hõm cổ rám nắng của anh, lên tới chỗ lõm sâu ở môi trên của anh. Bóng của một cái mũ bóng chày màu xanh pha đỏ che mất nửa mặt, tô đậm những đường nét nhục dục của miệng anh. Sau cuộc trò chuyện với Doug, cô ngạc nhiên là mình rất đói. “Đói ghgou,” cô trả lời và quay sang người đàn ông đang đứng cạnh cô. “Joe, đây là Doug Tano. Doug có lều hàng ở đằng kia.” Cô chỉ ngang qua đường và không thể dừng chú ý đến sự khác biệt lồ lộ giữa hai người đàn ông. Doug là một linh hồn hiền hòa tương tác với bản chất nội tâm của anh ta. Loe thì lại phóng ra nguồn năng lượng nguyên thủy, nam tính và cũng hiền hòa như một vụ nổ hạt nhân.

Joe liếc qua vai, rồi chuyển sự chú ý của anh sang Doug. “Trị liệu ruột kết bằng nước à? Là anh phải không?”

“Đúng vậy. Thời gian làm việc của tôi là trừ thứ sáu. Tôi trợ giúp giảm cân, khử độc cho cơ thể, tăng khả năng tiêu hóa, và nâng cao các bậc năng lượng. Trị liệu bằng nước có tác dụng rất êm dịu tới cơ thể.”

“Ồ đấy. Các anh không phải tọng một cái vôi vào mông à?”

“Chà, à... à,” Doug lấp bắp. “Tọng... là một từ mạnh ghê tởm. Chúng tôi có đặt một cái ống rất mềm dẻo...”

“Tôi sẽ phải ngăn anh lại ở đó thôi, anh bạn ạ,” Joe ngắt ngang và giơ một tay lên. “Tôi sắp sửa ăn trưa, và tôi thực sự muốn tận hưởng món xúc xích và dăm bông của mình.”

Về chệch làm các đường nét của Doug rúm ró lại. “Anh đã từng thấy thịt được tiêu hóa làm gì với ruột kết của anh chưa?”

“Chưa,” Joe trả lời khi anh ngó nghiêng trong lều. “Tôi đoán là cách duy nhất để tôi có thể thấy được những gì bên trong ruột kết của tôi là thọc đầu tôi vào mông. Và anh biết gì không, Doug? Điều đó đơn giản là sẽ không bao giờ xảy ra.”

Gabrielle cảm thấy cảm cô rơi xuống một tí. Anh thật thô lỗ... thậm chí là Joe... nhưng cũng rất hiệu quả. Doug quay người và chạy thẳng ra khỏi lều của cô để tránh xa khỏi anh. Và mặc dù cô ghét phải thú nhận điều này, nhưng cô rất biết ơn và còn hơi chút ghen tị nữa.

“Chúa ơi, tôi đã không nghĩ là hân ta có định rời đi đâu đấy.”

“Tôi đoán là phải cảm ơn anh,” cô lầm bầm. “Anh ta không hề ngừng nói về ruột kết của tôi, và tôi đã không thể thoát khỏi anh ta.”

“Đó là vì hân ta muốn nhìn cái mông trần của cô.” Joe túm lấy tay cô và đập một cái sandwich gói trong giấy sấp vào lòng bàn tay cô. “Không thể nói là tôi có gì trách móc hân.”

Anh băng qua cô đi về phía sau lều và ngồi vào một trong hai cái ghế xếp mà cô mang đi từ nhà. Cô không chắc lắm, nhưng cô nghĩ anh vừa cho cô một lời khen.

“Hôm nay Mara có tới giúp cô không?” anh hỏi

“Một tí nữa thôi cô bé sẽ tới đây.” Gabrielle nhìn vào cái bánh sandwich trong tay cô. “Cái gì đây?”

“Thịt gà kẹp lúa mì.”

Cô ngồi xuống cái ghế cạnh anh và liếc xung quanh. “Tôi đoán là anh không biết,” cô nói chỉ hơn một lời thì thào, “nhưng Lễ hội Coeur là hội chợ ăn chay.”

“Tôi tưởng cô đã sa ngã rồi.”

“Đúng vậy.” Cô mở gói giấy sấp ra và nhìn vào một ụ thịt gà và mầm lúa được nhét giữa hai mẩu bánh mì mềm. Dạ dày cô sôi lên và miệng cô chảy nước, và cô cảm thấy vừa có tội vừa nổi bật, như một người dị giáo trong một buổi lễ của đạo cơ đốc.

Joe huých khuỷu tay anh vào cánh tay cô. “Ăn đi. Tôi sẽ không nói cho ai đâu,” anh nói như thể là quý Sa tăng mời mọc cô những tội lỗi bản năng.

Gabrielle nhắm mắt lại và cắn phập răng vào miếng sandwich. Vì Joe đã tử tế một cách khác thường và mang bữa trưa cho cô, không ăn thì thật là bất lịch sự. Cô đã rời khỏi nhà sáng nay mà không ăn sáng, và cô thực sự đang đói ngấu. Cho đến nay, cô đơn giản là không thể thôi thúc lòng thèm ăn món rau cải xào ớt. Cô thở dài và môi cô cong lên trong một nụ cười mãn nguyện.

“Đói sao?”

Cô mở mắt ra. “Ừm, ừm.” Anh nhìn cô chăm chăm từ dưới vành mũ, quan sát cô khi anh từ tốn nhai, rồi nuốt xuống. “Có một ít bánh ngọt nếu cô muốn đấy.”

“Anh mua bánh ngọt cho tôi à?” Cô ngạc nhiên và không chỉ hơi cảm động bởi sự sâu sắc của anh.

Anh nhún vai. “Ừ, chắc rồi. Sao lại không chứ?”

“Bởi vì tôi không nghĩ là anh lại thích tôi cơ đấy.”

Ánh mắt anh hạ xuống miệng cô. “Cô được mà.” Anh cắn một miếng sandwich lớn, rồi chuyển sự chú ý của anh sang công viên đông đúc. Gabrielle cầm hai chai nước từ một cái thùng ướp lạnh cạnh ghế của cô và đưa một chai cho Joe. Anh lấy nó từ tay cô, và họ ăn trong sự im lặng thân thiện. Cô ngạc nhiên khi không cảm thấy nhu cầu cần lấp đầy sự im lặng bằng chuyện trò. Cô cảm thấy dễ chịu khi ngồi cạnh Joe, ăn thịt gà tây của cô, không nói chuyện, và ngạc nhiên rằng điều đó càng khiến cô ngạc nhiên hơn.

Cô đá văng đôi sandal của mình ra và vắt chéo chân, ngồi tựa ra sau nhìn đám đông đang trôi qua lều của cô. Đó thực sự là một hỗn hợp đa dạng thực sự từ những người trẻ tuổi giàu có của Bennetton cho tới lớp thanh niên thời đại mới ở Birkenstock, từ những người nghỉ hưu yêu vải bông, cho tới những con người tham vọng sinh cùng năm với cơn sốt nhạc disco. Và lần đầu tiên kể từ khi Joe tấn công cô trong công viên không quá xa nơi họ đang ngồi, cô tự hỏi anh thấy gì khi nhìn cô. Vài người bán hàng khác trông đặc biệt kì dị, và cô tự hỏi anh có thấy cô như thế hay không. Giống như Mẹ Tâm Hồn, với mớ tóc lộn dài, khuyên mũi, và cái áo choàng sáng màu đang ngồi thiền trên tấm thảm cầu nguyện. Và cô tự hỏi sao cô lại phải quan tâm đến những gì anh nghĩ cơ chứ.

Gabrielle đã no sau nửa cái bánh sandwich to đùng, nên cô gói nửa còn lại, rồi đặt nó lên trên một khối đá trong thùng lạnh của cô. “Tôi đã không nghĩ hôm nay tôi sẽ gặp anh đấy,” cô nói, cuối cùng cũng phá vỡ sự im lặng. “Tôi cứ nghĩ anh sẽ ở cửa hàng của tôi, dán mắt vào Kevin.”

“Tôi sẽ đến đó một lúc.” Anh ngón nốt chỗ sandwich còn lại và súc nó xuống với nửa chai nước của anh. “Kevin sẽ không đi đâu đâu, nhưng thậm chí nếu có, thì tôi cũng sẽ biết về điều đó.”

Cảnh sát đang theo đuôi Kevin. Cô không nghĩ họ sẽ nói điều đó với cô, nhưng cô cho là mình cũng không quá ngạc nhiên. Cô bóc nhãn chai nước của cô đi và quan sát anh qua khóe mắt. “Hôm nay anh định làm gì? Hoàn thành nốt bộ giá trong nhà kho à?” Đến giờ đóng cửa ngày hôm trước, anh đã cắt bộ giá và đóng bộ giá đỡ vào tường. Tất cả những gì anh phải làm là đặt mấy cái giá vào đúng chỗ. Việc đó sẽ không mất lâu.

“Tôi sẽ sơn chúng trước, nhưng đến cuối ngày chắc tôi sẽ xong. Tôi cần việc gì đó để làm vào ngày mai.”

“Thế còn cái mặt quây ở phòng phía sau thì sao? Kevin đã nói là anh ấy không ngại thấy nó được thay đâu, và một việc như vậy hẳn phải kéo dài qua thứ Hai.”

“Hy vọng là Kevin sẽ có động tĩnh trong tuần này, và thứ Hai tôi sẽ không ở đây nữa.”

Các ngón tay của Gabrielle sưng lại. “Có lẽ chúng ta không nên nói về chuyện này. Anh vẫn nghĩ Kevin có tội, còn tôi thì không.”

“Dẫu sao tôi cũng thà là không nói về Kevin lúc này.” Anh nâng chai nước lên và rót một dòng nước vào miệng. Khi anh uống xong anh mút một giọt nước từ môi dưới và nói, “Tôi có vài câu hỏi quan trọng tôi muốn hỏi cô đây.”

Cô đáng lẽ phải nghi ngờ chuyện anh đối tốt với cô vì anh muốn gì đó chứ. “Gì?”

“Cô lấy cái bộ đồ Barbara Eden (Nữ diễn viên chính trong phim Mơ về Jeanie), Mơ về Jeanie đó ở đâu ra thế?”

Cô liếc xuống cái áo cánh nhỏ xinh và phần bụng trần của mình. “Đây là một trong những câu hỏi quan trọng của anh đấy à?”

“Không, tôi chỉ tò mò thôi.”

Vì ánh mắt anh chiếu thẳng vào bụng cô, cô không thể biết anh đang nghĩ gì. “Anh không thích nó à?”

“Tôi đâu có nói thế.” Anh nhìn thẳng vào mặt cô, đôi mắt cảnh sát của anh trống rỗng một cách cẩn trọng, và cô vẫn không thể biết anh nghĩ gì. “Sau khi cô rời cửa hàng ngày hôm qua,” anh tiếp tục, “cô đã nói gì với mẹ và cô của cô về tôi?”

“Tôi đã kể cho họ sự thật.” Cô khoanh tay dưới ngực và nhìn anh biểu hiện thái độ không hài lòng theo cách thường lệ. Anh cau có với cô.

“Cô đã kể cho họ về việc tôi là một cảnh sát ngầm à?”

“Đúng thế, nhưng họ sẽ không nói gì với bất kỳ ai đâu,” cô trấn an anh. “Họ đã hứa rồi, và thêm vào đó, họ tin rằng số mệnh đưa chúng ta đến với nhau. Họ không làm loạn với số mệnh đâu.” Cô đã cố bảo Claire rằng Joe không phải người tình nồng cháy u ám trong viễn cảnh tâm linh của bà, rằng anh ta thực sự chỉ là một tay thanh tra nóng tính mà thôi. Nhưng cô càng giải thích nhiều, thì mẹ cô càng trở nên tin rằng định mệnh thực sự đóng vai trò trong đời sống tình yêu của Gabrielle. Sau cùng thì, Claire đã phân tích, bị bám đuôi, tấn công, và ép đóng vai bạn gái cùng một sĩ quan cảnh sát ngầm đầy nam tính như Joe không phải chỉ là một sự kiện thường thấy, kể cả trong chuỗi những vụ trùng hợp ngẫu nhiên thường thức của vũ trụ. “Anh còn muốn biết gì nữa không?” cô hỏi.

“Có đấy. Sao cuối tuần trước cô lại biết tôi đang theo đuôi cô? Và đừng có cho tôi cái đồng tạp nham như là cảm thấy tần sóng của tôi nhé.”

“Tôi không cảm nhận được tần sóng. Thế nếu tôi nói rằng đó là luồng khí đen ngòm của anh thì sao?” cô hỏi, mặc dù nói thực là cô không hề chú ý đến khí của anh mãi đến sau khi anh tổng giam cô.

Từ dưới vành mũ, mắt anh nheo lại, và Gabrielle quyết định giải thoát cho anh. “Dễ thôi. Anh hút thuốc. Tôi không hề biết bất kỳ một người chạy bộ nào lại hút một điếu thuốc xinh xắn có lợi cho sức khỏe trước khi bắt đầu chạy đâu. Mầm lúa mì, có. Một điếu Marlboro ư, không.”

“Thật đáng chê trách.”

“Lần đầu tiên tôi chú ý đến anh, anh đang đứng dưới một tán cây, khói thuốc bao quanh đầu anh như một đám mây hình nấm vậy.”

Joe khoanh tay ngang ngực, và miệng anh mím lại thành một đường thẳng dữ tợn. “Giúp tôi một việc nhé? Nếu có ai đó hỏi cô xem làm sao mà cô lại phát hiện ra người theo dõi mình, cứ dán chặt vào cái chuyện luồng khí đen ngòm ấy.”

“Sao chứ? Anh không muốn những cảnh sát khác biết một điếu thuốc đã thổi tung vỏ bọc của anh à?”

“Không, nếu tôi có thể ngăn lại.”

Cô nghiêng đầu sang một bên và trao cho anh một nụ cười mà cô hy vọng sẽ khiến anh run rẩy. “Đồng ý, tôi sẽ giúp anh thoát, nhưng anh nợ tôi.”

“Cô muốn gì?”

“Tôi chưa biết. Tôi sẽ nghĩ về nó và báo lại cho anh.”

“Những người cung cấp thông tin khác của tôi luôn biết họ muốn gì.”

“Họ muốn gì?”

“Thường là thứ gì đó bất hợp pháp.” Ánh mắt anh chiếu thẳng vào cô khi anh nói, “như kiểu bắt tôi làm biên bản tiền án tiền sự của họ biến mất hay nhìn ra chỗ khác khi họ hút cần sa.”

“Anh sẽ làm thật sao?”

“Không, nhưng cô có thể hỏi. Điều đó sẽ cho tôi một cái cớ để lục soát cô.” Giờ thì đến lượt anh cười. Và anh cười thật. Môi anh cong lên lưỡi biếng khiến dạ dày cô nhộn nhạo. Anh hạ ánh mắt xuống miệng cô, rồi để nó trượt xuống ngay trên ngực áo cô. “Có lẽ thậm chí còn ép tôi phải lục soát thoát ỵ.”

Hơi thở nghẹn lại trong phổi cô. “Anh sẽ không làm thế đâu.”

“Tất nhiên là tôi sẽ làm rồi.” Ánh mắt anh tuột xuống hàng khuy của cô, nấn ná trên rốn cô, rồi hạ xuống váy và khe hở kéo dài lên tận đùi trái của cô. “Tôi đã tuyên thệ danh dự. Tôi đã thề có trách nhiệm bảo vệ, phục vụ và lục soát thoát ỵ. Đó là công việc của tôi.”

Cơm nhộn nhạo trong dạ dày cô trở nên nóng bừng. Cô chưa bao giờ giỏi tán tỉnh, nhưng cô không thể không hỏi. “Và anh làm việc có giỏi không?”

“Rất giỏi.”

“Nghe anh có vẻ khá tự tin đấy nhỉ.”

“Cứ nói rằng tôi sẽ ở đó cho đến khi mọi việc được phụ trách.”

Cô có thể cảm thấy bản thân tan chảy, và điều đó chẳng liên quan gì đến nhiệt độ ngoài căn lều hết. “Mọi việc nào cơ?”

Anh cúi người về phía cô và nói bằng giọng trầm ấm chảy tràn khắp da cô và nâng nhiệt độ của cô thêm vài độ nữa, “Bất kì việc gì thổi ngược tóc em ra sau, cưng ạ.”

18. Rachel Gibson - Chương 10

Chương 10

Joe nhìn mẹ và các chị anh nhanh chóng biến mất trong đám đông, và lông mày anh cau lại. Họ tha cho anh dễ dàng quá. Thường thì, khi anh trở nên “cáu kỉnh” họ sẽ hòa nhau vào giết chết anh. Anh không rõ lý do họ không bối ra thêm một câu chuyện nhớ - khi xa xưa nào nữa, nhưng anh đoán là có liên quan tới người phụ nữ bên cạnh mình. Gia đình anh rõ ràng là tin rằng Gabrielle thực sự là bạn gái anh, bất kể những gì anh đã nói, và người này nối tiếp kia làm cho anh có vẻ một con mồi béo bở thực sự trong mắt cô. Điều đó làm anh ngạc nhiên, khi anh cho rằng chỉ nhìn Gabrielle một cái thôi đáng lẽ cũng phải đủ để thuyết phục gia đình anh rằng cô không phải tuýp phụ nữ của anh chứ.

Anh liếc nhìn cô, nhìn khuôn mặt xinh đẹp, mái tóc hoang dại, và khoảng bụng trần mượt mà khiến anh muốn khụy gối xuống và ấn miệng mình vào cái bụng phẳng lì của cô. Cô đã quần cơ thể lỏng lẻo của mình trong một bộ cánh mà anh có thể dễ dàng xé toạc bằng tay, và anh tự hỏi có phải cô cố tình làm thế để khiến anh phát điên hay không nữa.

“Anh có một gia đình thật tốt.”

“Họ không tốt đâu.” Anh lắc đầu. “Họ chỉ đang lừa cô nghĩ rằng họ tốt, phòng trường hợp cô là em dâu tương lai của họ thôi.”

“Tôi sao?”

“Đừng có phồng mũi lên đấy. Họ sẽ hạnh phúc với bất kỳ người phụ nữ nào. Thế cô nghĩ vì sao mà họ lại nói tất cả những cái thứ vớ vẩn về việc tôi yêu trẻ con và động vật chứ?”

“À!” Gabrielle làm cho đôi mắt màu xanh dương to tròn của cô mở to đầy ngạc nhiên. “Đó là anh sao? Ngoài trừ phần cấu kính, tôi không hề biết họ đang nói về ai đâu.”

Anh cầm lấy cái túi giấy mà anh đã mang đến từ cửa hàng ăn. “Tử tế đi không thì tôi sẽ bảo Doug là cô muốn tẩy ruột kết đấy.”

Tiếng cười dịu dàng tràn ra khỏi môi cô, khiến anh bất ngờ. Trước kia anh chưa bao giờ nghe thấy tiếng cười chân thật của cô, và âm điệu nữ tính ấy vừa ngọt ngào vừa êm dịu, dễ chịu đến mức nó làm khoe môi anh cong lên trong một nụ cười không đoán trước. “Gặp cô sáng mai nhé.”

“Tôi sẽ ở đây.”

Joe quay lại và luồn lách qua hội chợ ra khu đỗ xe mà anh đã đậu chiếc ô tô của mình. Nếu anh không cẩn thận, anh có thể kết thúc với việc thích cô hơn nên thích. Anh sẽ xem cô nhiều hơn một phương tiện để đạt được kết quả, và anh không thể gánh vác được nếu cô trở thành bất kỳ một cái gì khác ngoài tay chỉ điểm của anh. Anh không thể gánh vác được việc xem cô như một phụ nữ đáng khao khát, như ai đó anh không ngại lột trần và lục soát bằng lưỡi mình. Anh không thể gánh vác được nếu làm loạn vụ án này thêm nữa.

Ánh mắt anh dò quét đám đông, vô thức tìm kiếm những tay buôn ma túy. Những người tiêu dùng lập dị, một tên hút thuốc mắt thâm quầng, và những con nghiện thuốc bồn chồn, đầu quay mòng mòng. Tất cả chúng đều nghĩ rằng chúng duy trì đều đặn, kiểm soát được cơn thèm thuốc, khi mà cơn thèm thuốc quá rõ ràng là đang kiểm soát chúng. Anh đã không làm các vụ về ma túy trong gần một năm rồi, vậy mà có những lúc, đặc biệt là khi anh ở trong đám đông, anh vẫn nhìn thế giới qua con mắt của nhân viên điều tra ma túy. Đó là những gì anh được huấn luyện để làm, và anh tự hỏi sự huấn luyện đó còn ở với anh bao lâu nữa. Anh biết có những viên cảnh sát điều tra tội sát nhân đã nghỉ hưu đến mười năm mà vẫn nhìn mọi người như một tay sát thủ hoặc nạn nhân tiềm tàng.

Chiếc Chevy Caprice màu be được đỗ ở ven đường cạnh thư viện thành phố Boise. Anh trượt vào sau tay lái của chiếc xe cảnh sát không gắn phù hiệu và chờ cho một chiếc xe tải nhỏ vượt qua rồi mới quành xe nhập vào luồng giao thông. Anh nghĩ đến nụ cười của Gabrielle, mùi vị miệng cô, và chất liệu làn da cô dưới bàn tay anh. Anh nghĩ về cặp đùi mềm mại mà anh đã thoáng thấy giữa váy cô. Cảm giác khao khát nhức nhối nặng nề giục giã ở háng anh, và anh cố không nghĩ đến cô thêm nữa. Thậm chí nếu cô không gần gũi, thì cô cũng rắc rối. Loại rắc rối sẽ giáng cấp anh xuống làm việc tuần tra làm việc lúc nửa đêm. Loại rắc rối mà anh không cần đến, anh đã hầu như không trụ nổi qua vụ thẩm tra công việc nội bộ lần mới rồi. Anh không bao giờ muốn trải qua điều đó nữa. Không phải vì công việc của anh. Không phải vì bất cứ thứ gì.

Mới có chưa đầy một năm, nhưng anh biết anh sẽ không bao giờ quên việc phòng Tòa Án đã điều tra, xét hỏi, và cả lý do anh bị buộc phải trả lời các câu hỏi của họ. Anh sẽ không bao giờ quên việc đồn Robby Martin vào một con hẻm tối tăm, tia lửa màu vàng cam phóng ra từ khẩu súng ngắn của Robby và cú bắn đáp trả của chính anh. Suốt cả cuộc đời còn lại, anh biết mình không bao giờ quên cảnh nằm gục trong con hẻm, nắm chắc khẩu súng Colt rỗng không trong bàn tay lạnh lẽo. Không khí buổi đêm bị xé toạc bởi những tiếng còi báo động ầm ỉ và những màu đỏ, trắng, và xanh dương xoay tít mù ra ra vào vào các lùm cây và tường nhà. Hơi ẩm của máu anh rỉ ra qua cái lỗ trên đùi, và cơ thể bất động của Robby Martin cách đó sáu mét. Đôi giày Nike trắng của anh chói lọi trong bóng đêm. Anh không bao giờ quên được những ý nghĩ rời rạc cứ tích tắc tích tắc trong đầu anh khi anh hét vào một thằng bé mà không còn có thể nghe thấy gì nữa.

Phải mất một lúc sau, khi nằm trong bệnh viện, với mẹ và các chị anh nức nở bên cổ, bố anh quan sát anh từ cuối giường, chân anh cố định bằng một cái khung kim loại trông như thứ gì đó mà một đứa trẻ sẽ xây nên với bộ đồ lắp ráp của nó, thì buổi tối hôm đó mới chậm dần lại và chiếu đi chiếu lại trong đầu anh. Anh suy xét lại tất cả mọi động thái mà anh đã thực hiện.

Có lẽ anh không nên theo Robby vào con hẻm đó. Có lẽ anh nên thả thẳng nhóc đi. Anh đã biết nơi nó sống, có lẽ anh nên đợi viện trợ và lái xe tới nhà nó.

Có lẽ, nhưng công việc của anh là truy đuổi lũ kẻ xấu. Cộng đồng muốn lũ buôn thuốc phiện rút khỏi đường đi của họ - phải chứ?

Chắc, có lẽ.

Nếu tên của Robby là Roberto Rodriguez, khả năng lớn là sẽ chẳng có ai ngoài gia đình của thằng nhóc đấy thêm quan tâm. Thậm chí còn có thể không phải là điểm tin hàng đầu trên mục tin tức của tivi, nhưng thằng nhóc đấy lại trông như thể một ngày nào đó sẽ thành một thượng nghị sĩ. Một cậu bé Mỹ đặc sệt. Một cậu bé Mỹ đặc sệt gốc u với hàm răng trắng và nụ cười thiên thần toe toét. Buổi sáng sau vụ bắn nhau đó, tờ Idaho Stateman đã in hình Robby lên trang bìa. Mái tóc của cậu ta tỏa sáng như một vận động viên lướt sóng bành bao, và đôi mắt màu xanh dương to tròn nhìn thẳng vào các độc giả suốt thời gian uống cà phê buổi sáng của họ.

Và độc giả nhìn vào khuôn mặt ấy, rồi họ bắt đầu tự hỏi viên cảnh sát ngầm kia có thật cần thiết phải bắn chết người không. Chẳng để tâm đến việc Robby đã chạy trốn cảnh sát, việc cậu ta đã bắn trước, và rằng cậu ta có một tiểu sử lạm dụng thuốc phiện. Trong một thành phố đang phải vật lộn với ngày càng nhiều tệ nạn, một thành phố rõ ràng là đồ hết mọi rắc rối lên dòng người nhập cư ngoại quốc và những người bang khác, được sinh ra ở bệnh viện trung tâm, không phù hợp với quan điểm của công dân thành phố về bản thân họ và thành phố của họ một cách dễ chịu cho lắm.

Và họ chất vấn lực lượng cảnh sát. Họ tự hỏi thành phố có cần một hội đồng công dân thẩm tra để đánh giá chính sách buộc phải bắn chết của bộ phận cảnh sát, và họ tự hỏi có phải họ có một tên cảnh sát phản trắc, chạy nháo nhào giết chết những người đàn ông trẻ của họ hay không.

Cục trưởng cục cảnh sát đã xuất hiện trên mục tin tức địa phương và nhắc nhở trên mọi người nhớ về tiền án của Robby. Phòng khám nghiệm đã tìm thấy những dấu hiệu chất kích thích và cần sa đáng kể trong máu của cậu ta. Tòa án và phòng nội vụ đã tẩy sạch tên Joe khỏi bất kỳ hành động sai trái nào và quyết định rằng hành động buộc phải bắn chết là cần thiết. Nhưng mỗi lần bức hình của Robby lóe lên qua màn hình hay xuất hiện trên mặt báo, người ta vẫn cứ bồn chồn.

Joe đã bị yêu cầu gặp bác sĩ tâm lý của cảnh sát, nhưng anh chỉ nói rất ít. Thực sự thì có gì để mà nói nào? Anh đã giết chết một thằng bé, thậm chí còn chưa phải là đàn ông. Anh đã cướp đi một sinh mạng. Anh có lý do chính đáng để làm những gì anh buộc phải làm. Anh biết tuyệt đối chắc chắn rằng anh sẽ chết nếu Robby là một tay súng cừ hơn. Anh không có lựa chọn nào.

Đó là những gì anh đã tự bảo mình. Đó là những gì anh phải tin.

Sau hai tháng ngồi bệt mông ở nhà và thêm bốn tháng điều trị thể chất khắc nghiệt, Joe đã được minh oan để quay lại làm việc. Nhưng không phải về bộ phận chống Ma túy nữa. Anh đã bị im lặng điều chuyển sang phòng Trộm cắp tài sản. Đó là cách họ đã gọi, điều chuyển. Nhưng chắc chắn với anh đó là giáng chức, như là anh đã bị phạt vì làm công việc của mình vậy.

Anh quàng chiếc Caprice vào một chỗ đỗ xe cách Anomaly nửa con đường và lấy một thùng sơn, một bao đầy chổi quét, một chổi lăn, và một cái nôi ra khỏi xe tải. Mặc dù anh đã bị điều chuyển, anh chưa bao giờ xem những gì xảy ra trong con hẻm với Robby là sai lầm. Đáng buồn và bất hạnh, và một thứ mà anh cố không nghĩ đến - một thứ anh từ chối không nói đến - nhưng không phải sai lầm của anh.

Không như Gabrielle Breedlove. Giờ thì chính điều đó mới là mớ bòng bong của anh. Anh đã đánh giá thấp cô, nhưng thực lòng, ai mà lại nghĩ rằng cô sẽ nảy ra một kế hoạch đàn độn như là lừa anh vào công viên mà không có gì hơn ngoài một khẩu súng lục cổ và một chai keo xịt tóc chứ?

Joe đi ra phía sau cửa hàng và đặt thùng sơn lẫn bao dụng cụ lên mặt quầy cạnh bồn rửa. Mara Paglino đứng ở đầu quầy bên kia đang mở gói gói hàng mà cửa hàng vừa nhận được ngày hôm qua. Hàng gửi không có vẻ có đồ cổ. “Em có gì ở đó thế?”

“Chị Gabrielle đã đặt hàng mấy món pha lê Baccarat.” Đôi mắt nâu to tròn của cô ta nhìn anh hơi quá mãnh liệt. Cô ta đã uốn lọn mái tóc đen dày, và môi cô hơi bóng đỏ. Từ giờ phút anh gặp cô ta, anh đã nhận thức được rằng cô ta có thể hơi say nắng anh. Cô ta theo anh đi lòng vòng và đề nghị được mang đồ đạc cho anh. Anh hơi thấy phồng mũi nhưng chủ yếu là khó chịu. Cô ta chỉ lớn hơn Tiffany, cháu gái anh, một hai tuổi gì đó, và Joe không có hứng thú với mấy cô bé gái. Anh thích phụ nữ. Những người đàn bà

đã phát triển hoàn toàn không cần phải chỉ dẫn xem phải làm gì với miệng và tay họ. Những người đàn bà biết cách di chuyển cơ thể họ để tạo ra đúng chuẩn ma sát. “Anh có muốn giúp em không?” cô hỏi.

Anh lấy một cái cọ sơn ra khỏi túi. “Anh tưởng em đáng lẽ đang phải ở công viên để giúp đỡ Gabrielle chứ.”

“Em đã định đi, nhưng Kevin bảo em phải dỡ mấy món pha lê này ra và bỏ chúng ra khỏi lối đi nhằm trường hợp hôm nay anh muốn đo đạc mặt quầy.”

Các kỹ năng thợ mộc của anh không rộng đến tận việc thay thế mặt quầy. “Anh sẽ không động tới nó cho tới tuần sau.” Hy vọng tuần sau anh sẽ không phải lo lắng về nó nữa. “Kevin đang ở trong văn phòng à?”

“Anh ấy vẫn chưa quay về từ bữa trưa.”

“Ai ở ngoài đằng trước thế?”

“Không ai hết, nhưng em sẽ nghe thấy tiếng chuông nếu khách hàng bước vào.”

Joe cầm lấy một cây cọ và thùng sơn rồi đi vào nhà kho nhỏ xíu. Đây là phần công việc của một cảnh sát ngầm khiến anh gần như phát điên - chờ đợi loay hoay quanh chờ nghi phạm có động tĩnh. Tuy vậy anh cho rằng làm việc trong cửa hàng còn tốt hơn ngồi ngoài đường trong một cái ô tô không phù hiệu và bị béo phì với món Yankee Dogs. Tốt hơn, nhưng không nhiều lắm.

Anh che sàn bằng vải phủ chống sơn và dựa mấy tấm bảng mà anh đã cắt cho bộ giá ngày hôm qua vào tường. Mara lẻo đẻo theo anh như một con cún và luyên thuyên không ngừng nghỉ về những anh chàng sinh viên non nớt mà cô ta từng hẹn hò. Cô ta rời đi một lần khi chuông reo, nhưng xuất hiện lại không lâu sau để trấn an anh rằng cô ta đang tự do ột người đàn ông chín chắn, già dặn hơn.

Đến lúc Kevin quay lại, Joe đã sơn xong hai cái giá và đang chuẩn bị quét sơn tường của căn phòng nhỏ. Kevin nhìn Mara một cái và cho cô ta đi giúp Gabrielle, bỏ lại hai người họ một mình.

“Tôi nghĩ cô ta say nắng cậu,” Kevin nói khi Mara liếc qua vai nhìn một lần cuối cùng và đi ra khỏi cửa.

“À, có thể.” Joe đặt một tay sau vai và nâng cánh tay lên quá đầu. Dù anh rất ghét phải thú nhận, nhưng cơ bắp anh nhức nhối kinh khủng. Anh giữ cơ thể trong tình trạng ngon lành. Chỉ có một lời giải thích duy nhất còn lại. Anh đang già đi.

“Gabrielle có trả anh đủ để chịu đựng cơ bắp rã rời không?” Kevin mặc đồ hàng hiệu từ đầu đến chân và một tay cầm một cái túi từ cửa hàng tổ chức tiệc còn tay kia cầm một cái túi từ cửa hàng đồ lót phụ nữ dưới phố.

“Cô ấy trả cho tôi cũng đủ.” Anh thả cánh tay xuống bên người. “Tiền không phải tất cả những gì quan trọng với tôi.”

“Tức là anh chưa bao giờ nghèo. Tôi đã từng, anh bạn ạ, và nó thật tệ hại. Nó ảnh hưởng đến cả cuộc đời anh.”

“Sao anh lại cho là thế?”

“Mọi người đánh giá anh dựa vào nhãn hiệu áo sơ mi và tình trạng đôi giày của anh. Tiền là tất cả. Không có nó, người ta sẽ nghĩ anh là rơm rác. Và phụ nữ, quên luôn đi. Phụ nữ không có gì để làm với anh hết. Trường kỷ.”

Joe ngồi lên mép một cái hòm và khoanh tay ngang ngực. “Còn tùy vào loại phụ nữ mà anh đang cố gây ấn tượng.”

“Loại đòi bảo dưỡng cao cấp. Những phụ nữ biết về sự khác biệt giữa một chiếc Toyota và Mercedes.”

“À.” Joe ngả đầu ra sau và nhìn người đàn ông trước mặt. “Những phụ nữ đó tốn nhiều tiền lắm đây. Anh có số tiền đó không?”

“Có chứ, và nếu tôi không có, thì tôi cũng biết cách kiếm được chúng. Tôi biết cách kiếm được những gì tôi cần.”

Bingo. “Bằng cách nào vậy?”

Kevin chỉ mỉm cười và lắc đầu. “Anh sẽ không tin tôi nếu tôi kể cho anh nghe đâu.”

“Cứ thử đi.” Joe nài ép.

“Sợ là tôi không thể.”

“Anh đầu tư vào thị trường chứng khoán à?”

“Tôi đầu tư vào tôi, Kevin Carter, và đó là tất cả những gì tôi sẽ nói.”

Joe biết khi nào thì phải lùi. “Trong túi kia là cái gì thế?” anh hỏi và chỉ vào tay Kevin.

“Tôi đang tổ chức một buổi tiệc sinh nhật cho bạn gái tôi, China.” (1- Trong tiếng Anh có nghĩa là đồ sứ hoặc Trung Quốc)

Không nhầm chứ? China là tên thật hay nghệ danh của cô ấy vậy?”

“Không phải cả hai,” Kevin cười khục khặc. “Chỉ là cô ấy thích nó hơn tên thật, Sandy. Tôi đã kể về buổi tiệc với Gabrielle vào sáng nay khi ghé qua gian hàng của cô ấy. Cô ấy có nói hai người đã lên kế hoạch khác rồi.”

Joe nghĩ anh đã thực sự làm rất rõ khi bảo Gabrielle rằng cô phải dừng ngay việc chặn đường vụ điều tra của anh. Rõ ràng là, anh sẽ phải nói chuyện với cô lần nữa. “Tôi nghĩ chúng tôi có thể ghé thăm bữa tiệc của anh một tí.”

“Anh chắc chứ? Cô ấy có vẻ cực kỳ quyết tâm dành cả buổi tối ở nhà.”

Thường thì, Joe không phải loại đàn ông ngồi trên ghế quán bar và trò chuyện về phụ nữ, dù của anh hay của ai khác. Nhưng lần này thì khác, đây là công việc của anh và anh biết phải chơi như thế nào. Anh hơi rướn người về phía trước như thể sắp sửa chia sẻ một bí mật. “Chắc, chỉ giữa anh và tôi thôi nhé, Gabrielle là một người đàn bà cuồng dâm.”

“Thực sao, tôi luôn nghĩ cô ấy là người cả thẹn cơ.”

“Cô ấy là loại kín đáo nhất.” Anh dựa người ra sau và toe toét như thể anh và Kevin cùng một dòng máu anh em thân thiết. “Nhưng tôi nghĩ mình có thể tìm cô ấy lại trong vài tiếng. Bữa tiệc của anh là vào mấy giờ?”

“Tám,” Kevin trả lời khi anh ta hướng vào văn phòng, và Joe kẹt với việc sơn quét trong hai giờ kế tiếp. Sau khi Anomaly đóng cửa buổi tối, anh lái xe tới sở cảnh sát và đọc qua các báo cáo hàng ngày về vụ trộm nhà Hillard. Không có nhiều thông tin mới kể từ danh sách buổi sáng. Kevin đã gặp một phụ nữ lạ mặt để ăn trưa ở nhà hàng trung tâm. Hắn đã mua đồ đặc cho buổi tiệc và dừng lại ở cửa hàng tiện lợi Circle K mua một cái cốc cỡ bự. Chuyện thú vị đây.

Joe báo cáo lại cuộc trò chuyện của anh với Kevin và để Luchetti biết rằng anh đã được mời tới bữa tiệc của Kevin. Rồi anh vợ lấy một tập giấy tờ từ bàn làm việc và hướng về nhà với Sam.

Trong bữa tối, anh nướng một ít sườn và ăn salad macaroni mà chị gái Debby của anh đã bỏ lại trong tủ lạnh trong khi anh ở chỗ làm. Sam đứng trên bàn cạnh đĩa thức ăn của anh và từ chối không ăn món mầm cho chim và cà rốt trẻ em của nó.

“Sam yêu Joe.”

“Mày không thể có món sườn của tao được đâu.”

“Sam yêu Joe - braack”

“Không.”

Sam chớp chớp đôi mắt màu vàng pha đen, nâng mồm, và nhái tiếng chuông điện thoại.

“Tao không đồ vì thứ đó mấy tháng rồi.” Joe dùng nĩa xiên một ít macaroni và cảm giác như thể anh đang trêu chọc một đứa trẻ hai tuổi bằng một cây kem ốc quế vậy. “Bác sĩ thú y nói rằng mày cần ăn ít đi và tập luyện nhiều hơn không thì sẽ bị bệnh gan đấy.”

Con chim bay lên vai anh, rồi ngả cái đầu đầy lông vào tai Joe. “Con chim xinh đẹp.”

“Mày béo.” Anh vẫn cứng rắn như thế suốt bữa ăn và không cho Sam ăn, nhưng khi con chim nhái lại một trong những cụm từ ưa thích nhất của Joe từ một bộ phim của Clint Eastwood, anh mềm lòng và cho nó ăn mấy miếng bánh ngọt của Ann Cameron. Nó cũng ngon y như cô đã khẳng định, nên anh đoán anh nợ cô cà phê. Anh cố nhớ lại Ann khi còn bé, và mang máng gợi ra một cô gái với cặp kính kim loại ngồi trên một trong mấy cái ghế nhung nhẵn màu lục bảo ở nhà bố mẹ cô, nhìn anh chăm chăm trong lúc anh đợi chị gái cô, Sherry. Cô chắc nhỏ hơn anh khoảng sáu đến mười tuổi. Khoảng tầm tuổi Gabrielle.

Ý nghĩ về Gabrielle mang một cơn đau nhức ảm đạm đến lông mày anh. Joe kẹp sống mũi giữa ngón cái và ngón giữa rồi vát óc để tìm ra xem phải làm gì với cô. Anh chẳng có manh mối nào.

Khi vàng mặt trời đang lặn đẩy cả thung lũng trong luồng ánh sáng chạng vạng, Joe đặt Sam vào lồng chim và nhét Dirty Harry vào đầu xem băng. Ngoài Too Hot For Television của Jerry Springer, đây là cuộn băng duy nhất mà Sam thích. Trong quá khứ, Joe đã thử khuyến khích chú chim của anh xem Disney hoặc Sesame Street hoặc là một trong những đĩa giáo dục mà anh đã mua. Nhưng Sam nghiện Jerry, và giống phần lớn các bậc phụ huynh, Joe nhượng bộ rất nhiều.

19. Rachel Gibson - Chương 9.2

Chương 9 (tiếp)

Cô đứng dậy thật nhanh và vuốt mềm những nếp nhăn trên váy. “Tôi phải...” Cô chỉ về mặt lều, lúng túng. Cơ thể cô đang tranh đấu với đầu óc và tinh thần. Khao khát thể chất đang chiến đấu để chế ngự mọi lý lẽ. Thật hỗn loạn. “Tôi chỉ...” Cô đi tới bàn để dầu massage và dựng thẳng gọng gàng một hàng lọ nhỏ màu xanh. Cô không muốn sự hỗn loạn. Một cảm xúc điều khiển những cảm xúc khác là không tốt. Không, rất xấu. Cực kì xấu. Cô không muốn cảm thấy da cô râm ran, dạ dày cô nhộn nhạo, và hơi thở cô nghẹn lại. Không phải bây giờ. Không phải giữa công viên. Không phải với anh.

Vài cô gái đại học đến chỗ cái bàn và hỏi Gabrielle về dầu của cô. Cô trả lời, giải thích, và cố giả vờ như cô không nhận thấy sự hiện diện của Joe một cách mạnh mẽ y như thể anh đang chạm vào cô. Cô bán hai chai dầu hoa lài và cảm thấy, chứ không phải nhìn thấy, anh đi đến đứng đằng sau cô. “Cô có muốn tôi để lại bánh ngọt của cô không?”

Cô lắc đầu.

“Tôi sẽ đặt nó vào tủ lạnh ở cửa hàng của cô nhé.”

Cô nghĩ sau đó anh sẽ rời đi, nhưng không. Thay vào đó, anh vòng tay quanh eo cô tới khoảng bụng trần của cô và kéo lưng cô áp vào lồng ngực anh. Gabrielle đóng băng.

Anh vùi mặt vào tóc cô và nói bên tai cô. “Nhìn thấy cái tên mặc áo ba lỗ đỏ và quần đùi màu xanh lá cây đó không?”

Cô liếc qua con đường đi bộ nhìn sang lều của Tâm Hồn Mẹ. Người đàn ông trong câu nói trông giống như rất nhiều người đàn ông khác ở hội chợ. Sạch sẽ. Bình thường. “Có.”

“Đó là Ray Klotz. Hắn có một hàng cầm đồ ở Main. Tôi đã tổng giam hắn năm ngoài vì tội nhận và bán đầu máy video ăn cắp.” Anh xòe rộng ngón tay trên bụng cô, và ngón tay cái của anh ve vuốt cái nút thắt trên áo ngay dưới ngực cô. “Ray và tôi đã quen nhau một quãng đường khá dài, và có thể tốt nhất là hắn không nhìn thấy tôi ở cùng cô.”

Cô cố rời ý nghĩ khỏi những vuốt ve của ngón tay anh trên da thịt trần trụi của cô nhưng thấy thật khó khăn. “Vì sao? Anh nghĩ anh ta biết Kevin à?”

“Chắc hẳn.”

Cô xoay lại, và không có giày, đỉnh đầu cô vừa khớp dưới vành mũ của anh. Cánh tay anh trượt ra sau lưng cô và ôm cô gần gũi đến nỗi mũi anh chạm vào mũi cô và ngực cô hơi chạm nhẹ lồng ngực anh. “Anh chắc là hần sẽ nhớ anh chứ?”

Bàn tay tự do của anh trượt lên cánh tay tới vừa đúng quá khuỷu tay cô. “Khi tôi còn làm các vụ án về ma túy, tôi đã từng bắt hần chịu một án buồn lậu. Tôi đã phải thọc các ngón tay tôi xuống họng hần và bắt hần ói ra những bao cao su chứa đầy thuốc phiện mà hần đã nuốt,” anh nói, các ngón tay anh vuốt ve lên xuống xương sống của cô.

“Ồ,” cô thì thào. “Điều đó thật tửm.”

“Đó là bằng chứng,” anh nói ngay trên miệng cô. “Không thể để một gã nào đó cuỗm đi bằng chứng của tôi được.”

Đứng thật gần với anh, ngửi hương làn da anh, âm sắc trầm ấm trong giọng anh tràn ngập đầu cô, nghe anh nói thật hợp tình hợp lý, như thể bắt một gã nào đó nôn mửa là chuyện bình thường lắm vậy. Như thể lòng bàn tay ấm áp của anh trên làn da trần của cô chẳng ảnh hưởng gì tới anh hết. “Hần đi chưa?”

“Chưa.”

Cô nhìn vào mắt anh và hỏi. “Anh định làm gì?”

Thay vì trả lời, anh bước lùi lại vài bước vào bóng tối của căn lều, kéo cô đi cùng anh. Anh nâng ánh mắt lên tóc cô. “Tôi định làm gì về chuyện gì cơ?”

“Về Ray ấy.”

“Hần sẽ đi tiếp thôi.” Anh nhìn vào mắt cô, và các ngón tay anh vuốt ve eo lưng cô. “Nếu tôi hôn cô, cô có coi đó là chuyện cá nhân không?”

“Có. Anh thì không sao?”

“Không”. Anh lắc đầu, môi anh mơn trớn môi cô. “Đó là một phần công việc của tôi.”

Cô giữ mình ngừng trệ để khỏi tan chảy trong bức tường ấm áp, vững chãi là lồng ngực anh. “Hôn tôi là một phần công việc của anh sao?”

“Phải.”

“Như lục soát thoát y sao.”

“Đúng rồi.”

“Điều đó không thu hút sự chú ý của Ray về chỗ anh ư?”

“Còn tùy,” anh nói sát miệng cô. “Cô có rên không?”

“Không.” Nhịp tim của anh đập nặng nề sát ngực cô, và cô đặt tay lên vai anh và cảm nhận những cơ bắp cứng cáp dưới lòng bàn tay cô. Sự cân bằng tinh thần của cô bấp bênh nghiêng về phía rơi chúi đầu vào dòng khao khát đang cướp đi sự tự chủ ra khỏi cô và khiến cô yếu ớt. “Anh có rên không?”

“Có thể.” Anh dịu dàng hôn môi cô, rồi nói, “Cô có vị thật tuyệt, Gabrielle Breedlove.”

Cô phải nhắc nhở bản thân rằng người đàn ông đang ôm cô trong vòng tay vững chắc của anh ta cũng thông thái như một tảng đá vậy. Anh không phải bạn tâm giao của cô. Anh còn chả gần vị trí đó nữa. Nhưng anh có vị thật tuyệt.

Miệng anh mở ra trên miệng cô, và anh luồn lưỡi vào trong. Cô không rên rỉ, nhưng cô rất muốn. Các ngón tay cô bấm vào áo phông và da thịt anh, và cô nín lấy anh. Anh nghiêng đầu sang một bên và tìm sâu vào trong miệng cô. Lòng bàn tay anh lướt sang sườn cô, và anh vuốt ve những rãnh sườn trần trụi và ấn ngón tay cái vào rốn cô. Và ngay khi cô sắp sửa chìm vào nụ hôn ấy và ngơ ngẩn ở đó một lúc, thì anh lùi ra và buông tay xuống hai bên.

“A khỉ thật,” anh thì thào bên tai trái của cô.

“Joey, là em đây à?”

“Em đang làm gì thế, Joey?” một giọng nữ hỏi từ chỗ nào đó phía sau Gabrielle.

“Trông như thể nó đang hẹn hò với một cô gái.”

“Ai thế?”

“Con còn không biết nó đã có một cô bạn gái nữa. Mẹ có biết không?”

“Không. Nó không bao giờ nó gì hết với mẹ.”

Joe thì thầm bên tai Gabrielle. “Chỉ cần phối hợp theo bất kỳ những gì tôi nói, và có khi chúng ta sẽ sống sót mà không khiến họ đi chọn đồ sứ và lên kế hoạch đám cưới cho chúng ta.”

Gabrielle quay lại và nhìn vào năm đôi mắt nâu đang nhìn cô chằm chằm với sự thích thú rõ rệt. Những người phụ nữ được bao quanh bởi một lũ trẻ con đang cười mỉm, cười khúc khích, và cô không biết nên bật cười hay trốn đi nữa.

“Bạn gái con là ai thế, Joey?”

Cô liếc qua vai nhìn người đàn ông bên cạnh cô. Joey sao? Những đường rãnh sâu hằn trên miệng anh, trong khi một loại cảm giác ngờ ngợ kỳ cục dựng đứng lông trên cánh tay cô lên. Chỉ có điều lần này anh không gặp gỡ gia đình cô. Cô đang gặp gỡ gia đình anh. Nếu Gabrielle tin vào định mệnh, cô hẳn đã nghĩ mẹ cô nói đúng, điều này quá lạ lùng để là một trùng hợp ngẫu nhiên trong vũ trụ. Không, cô không tin vào định mệnh, nhưng cô không thể nghĩ đến một lời giải thích nào khác cho những cú ngoặt quái đản trong đời cô từ khi cô gặp Joe.

Sau vài giây dài dằng dặc, Joe hít vào một hơi chịu đựng và giới thiệu. “Gabrielle,” anh bắt đầu, “đây là mẹ tôi, Joyce.” Anh chỉ về một người phụ nữ lớn tuổi mặc áo phông in hình đầu Betty Boop gắn trên cơ thể Rambo. Trên băng đô của Betty viết chữ Rambo Boop. “Đây là các chị tôi, Penny, Tammy, Tanya, và Debby.”

“Cháu cũng ở đây nữa, chú Joey ơi.”

“Cả cháu nữa.”

“Và đây là phần lớn lũ cháu trai cháu gái của tôi,” anh nói, điểm tên lũ trẻ bằng ngón trỏ. “Eric, Tiffany, Sara, Jeremy, Pete út, và Christy. Còn bốn đứa nữa ở đâu đó.”

“Chúng hoặc đang ở phố mua sắm hoặc đang chơi bóng rổ ở nhà thờ,” một người chị gái giải thích.

Gabrielle nhìn Joe, rồi quay lại nhìn gia đình anh. Còn nữa sao? Nhóm người trước mặt cô quá đủ áp đảo rồi. “Tất cả là có bao nhiêu người vậy?”

“Bác có năm đứa con,” Joyce trả lời. “Và mười đứa cháu. Tất nhiên điều đó sẽ thay đổi khi Joey kết hôn và cho bác thêm vài đứa nữa.” Bà bước lùi lại một bước nhỏ và nhìn vào cái bàn xếp đầy những lọ nhỏ. “Cái gì đây vậy?”

“Gabrielle chế tạo một số loại dầu,” anh trả lời.

“Cháu điều chế tinh dầu và nền thơm,” cô sửa lại. “Cháu bán chúng trong cửa hàng của cháu.”

“Cửa hàng của cháu ở đâu thế?”

“Mẹ sẽ không thể tìm ra nó đâu,” Joe trả lời trước khi cô kịp mở miệng, như thể anh sợ những gì cô có thể nói.

Một cô chị gái nhắc một lọ gừng pha tuyết từng lên. “Đây có phải hương kích thích tình dục không?”

Gabrielle mỉm cười. Đây là lúc cô giúp nhân quả của Thám tử Shanahan trả lễ cho anh ta. Vài loại dầu massage của em có tác dụng hóa học của chất kích thích tình dục. Cái chị đang có trong tay đã làm Joe phát cuồng.” Cô vòng tay quanh eo anh và rúc lại gần. Cô rõ ràng sẽ rất vui vẻ nhìn anh co rúm lại gọi là thay đổi. “Không phải thế sao... anh yêu?”

Mắt anh nheo lại, và nụ cười của cô càng rực rỡ hơn.

Cô chị gái đặt lại cái chai xuống và nháy mắt với Joey. “Hai em biết nhau bao lâu rồi?”

“Vài ngày thôi,” anh nói, giật nhẹ tóc của cô, hành động mà cô cho là nhằm nhắc cho cô nhớ phải để mỗi anh nói thôi.

Các cô chị gái liếc nhau. “Với chị thì trông có vẻ như là không chỉ vài ngày đâu. Đó là một nụ hôn nghiêm túc. Trông nó có giống một nụ hôn nghiêm túc với mọi người không?”

Tất cả các cô chị đều gật đầu với nhau. “Trông như thể nó đang cố nuốt sống em ấy vậy. Chị sẽ nói đó là nụ hôn mà một người đàn ông trao đi sau ba tuần. Chắc chắn là không chỉ vài ngày.”

Gabrielle tựa đầu vào đầu Joe và thú nhận, “Chà, bọn em có thể đã biết nhau ở kiếp trước.”

Tất cả phụ nữ trong gia đình anh trở mắt ra.

“Cô ấy đang đùa mọi người đấy,” anh trấn an họ.

“À.”

“Khi con ghé qua nhà ngày hôm nọ,” mẹ anh lại bắt đầu, “con đã không nhắc đến bạn gái. Con chả bao giờ nói gì hết.”

“Gabrielle chỉ là một người bạn thôi,” Joe thông báo cho gia đình anh. Anh giật nhẹ cô một cái nữa. “Không đúng sao?”

Cô ngửa ra sau, cổ tình nhìn anh một cách trống rỗng, rồi nói, “À! À đúng vậy. Đúng thế.”

Lông mày anh nhíu xuống, và anh cảnh cáo nhóm phụ nữ trước mặt, “Đừng có nghĩ gì đấy.”

“Gì là gì cơ?” một cô chị hỏi, mắt cô ấy mở to và ngây thơ.

“Về việc em sẽ sớm kết hôn.”

“Em đã ba mươi lăm rồi.”

“Ít nhất nó cũng thích con gái. Bọn chị đã từng hay lo rằng nó sẽ trở thành gay đấy.”

“Nó thường đi đôi giày cao gót màu đỏ của mẹ và giả vờ làm Dorothy trong Phù thủy xứ Oz.”

“Nhớ khi nó va vào tường và bị khâu mấy mũi trên trán chứ.”

“Thật náo loạn.”

“Chúa ơi, em mới có năm tuổi,” anh rít lên qua kẽ răng. “Và mấy người các chị đã cho em ăn mặc giống Dorothy.”

“Nó thích thế.”

“Các con, các con đang làm em trai xấu hổ đấy,” Joyce quở trách.

Gabrielle bỏ tay ra khỏi eo Joe và vắt cổ tay cô lên vai anh. Dưới làn da rám nắng, má anh đỏ ửng một cách đáng ngờ, và cô cố không bật cười. “Và giờ khi anh không còn mặc quần áo của phái nữ đi giày cao gót đỏ, anh là một cú béo bở sao?”

“Và giờ nó sẽ không còn bao giờ bị bắn nữa,” một cô chị thêm vào.

“Nó là một anh chàng tuyệt vời.”

“Yêu trẻ con.”

“Và động vật.”

“Nó rất tốt với con chim của nó.”

“Nó khá khéo tay với các dụng cụ.”

Như thể từng đẩy lời tán tụng không thể thoát ra mà không bị trừng phạt, một cô chị quay sang những người khác và lắc đầu. “Không, không đâu. Nhớ khi nó mổ xẻ con Paula Chạy nhảy của em để xem thứ gì khiến nó đi bộ được chứ?”

“Đúng rồi. Nó không bao giờ có thể xếp lại cái chân đó vào nữa. Con búp bê cứ gục xuống một bên và lắc lư.”

“Ừ đây, sau đó Paula không thể chạy nhảy được nữa.”

“Chà,” một cô chị nói át những người còn lại, nhắc cho họ nhớ rằng tất cả đáng lẽ phải bán ra những phẩm chất tốt đẹp hơn của Joe, “nó tự giặt giũ đồ của mình.”

“Đúng vậy, và nó không còn biến tất thành màu hồng nữa.”

“Nó làm ra những đồng tiền lương thiện.”

“Và nó...”

“Em có đủ răng,” Joe ngắt lời, rút ra từng từ. “Em không có lông trên lưng, và em vẫn có thể cương cứng.”

“Joseph Andrew Shanahan,” mẹ anh há hốc và che lấy tai đứa trẻ ở gần bà nhất.

“Mấy người các chị không còn gì nữa phải bận tâm sao?” anh hỏi.

“Chúng ta nên đi thôi. Chúng ta vừa làm nó cáu kỉnh rồi.” Như thể các cô chị không muốn đem lại xui xẻo ột chuyện tốt lành, họ nhanh chóng dồn lũ nhóc của họ lại và nói chào tạm biệt nối tiếp nhau.

“Rất vui được gặp tất cả mọi người,” Gabrielle bảo họ vừa đứng trước khi họ đi sâu hơn vào công viên.

“Bảo Joey mang cháu đến ăn tối một hôm nào đó vào tuần sau nhé,” Joyce mời trước khi bà cũng bỏ đi.

“Chuyện đó là vì sao vậy?” anh hỏi. “Cô đang trả đũa tôi vụ hôm qua đấy à?”

Cô thả tay xuống khỏi vai anh và cắm gót chân xuống đất. “Ồ, chỉ một tí thôi mà.”

“Tôi ghét phải thú nhận điều này, nhưng cảm giác thật là tuyệt, Joe ạ. Thực ra thì, tôi không bao giờ lại nghĩ rằng trả thù thực sự có thể tuyệt đến thế này.”

“Chà, vậy thì cứ tận hưởng trong khi còn thấy thế đi.” Giờ đến lượt anh mỉm cười. “Trả đũa khó nhằn lắm đấy.”

20. Rachel Gibson - Chương 10.2

Chương 10 (tiếp)

Anh lái xe tới ngôi nhà gạch nhỏ bên kia thị trấn và đỗ chiếc Bronco của anh cạnh lề đường. Một ngọn đèn hiên màu hồng chiếu sáng lên cửa trước. Cách đây vài đêm, bóng đèn này màu xanh lục. Joe bắn khoắn trước dấu hiệu đấy nhưng đoán là anh chắc cũng không muốn biết đâu.

Một đôi sóc phóng qua bãi cỏ, vĩa hè và bay lên lớp vỏ cây xù xì của một cây sồi cổ thụ. Lên được nửa đường, chúng dừng lại để trừng trừng nhìn anh, cái đuôi xù lông ngoe ngậy. Tiếng lú lú khích động của chúng tràn đầy tai anh, đục xuyên qua anh như thể bằng cách nào đó anh đã thô lỗ đánh cắp đồ dự trữ của chúng. Anh thích sóc còn ít hơn cả mèo.

Joe gõ cửa nhà Gabrielle ba lần trước khi nó bật mở. Cô đứng trước mặt anh với chiếc áo sơ mi trắng lớn cài nút phía trước. Đôi mắt màu xanh lục mở to, và mặt cô đỏ bừng bừng.

“Joe! Anh đang làm gì ở đây thế?”

Trước khi trả lời câu hỏi của cô, anh để mắt mình ngắm cô, từ những lọn tóc màu nâu đỏ loăn xoăn rũ xuống từ đỉnh đầu, tới cái dây cườm buộc quanh mắt cá chân. Cô đã xắn tay áo lên bấp tay cùng lúc vật áo chạm vào khoảng vài phân trên hai đầu gối trần của cô. Theo những gì anh thấy, cô mặc rất ít đồ nữa trừ những vết sơn sắc sỡ. “Tôi cần nói chuyện với cô,” anh nói, quay ánh mắt lại với hơi nóng đang dâng trào trên má cô.

“Ngay bây giờ sao?” Cô liếc ra phía sau như thể anh vừa tóm được cô đang làm dang dở một việc phạm pháp nào đó.

“Ừ, cô định làm gì thế?”

“Không gì hết!” Cô trông tội lỗi khủng khiếp về một thứ gì đó.

“Đêm hôm trước tôi đã nói với cô về chuyện can thiệp vào cuộc điều tra này, nhưng chỉ để đề phòng trường hợp cô không hiểu tôi, tôi sẽ nói lại với cô lần nữa. Bỏ ngay việc bảo vệ Kevin đi.”

“Tôi đâu có.” Ánh sáng phía sau luồn vào tóc cô và tỏa sáng qua chiếc áo sơ mi trắng, phác họa bộ ngực đầy đặn và vòng hông mảnh mai của cô.

“Cô đã từ chối một lời mời tới bữa tiệc tối mai của anh ta. Tôi đã chấp nhận hộ chúng ta rồi.”

“Tôi không muốn đi. Kevin và tôi là bạn bè và đối tác làm ăn, nhưng chúng tôi không vui chơi với nhau. Tôi luôn nghĩ tốt nhất là chúng tôi không dành thời gian ngoài lúc làm việc với nhau.”

“Quá tệ.” Joe chờ cô mời anh vào trong, nhưng cô không mời. Thay vào đó, cô khoanh tay lại, thu hút sự chú ý của anh về vết mực đen trên ngực trái cô.

“Bạn bè của Kevin rất nông cạn. Chúng ta sẽ không có một quãng thời gian vui vẻ đâu.”

“Chúng ta sẽ không ở đó để có một quãng thời gian vui vẻ.”

“Anh sẽ không tìm kiếm bức Monet chứ, phải không?”

“Có.”

“Tốt thôi, nhưng không hôn hít gì nữa đâu đấy.”

Anh ngả gót chân ra sau và nhìn cô dưới hàng lông mi lim dim. Lời yêu cầu của cô hoàn toàn hợp lý và khó chịu hơn anh sẽ bao giờ chịu thú nhận. “Tôi đã bảo cô đừng coi đó là hành vi cá nhân rồi.”

“Không hề, nhưng tôi không thích nó.”

”Cô không thích gì cơ? Hôn tôi hay không coi đó là hành vi cá nhân?”

“Hôn anh.”

“Vớ vẩn, cô ám rục và hỗn hển.”

“Anh nhầm rồi.”

Anh lắc đầu và nói qua một nụ cười. “Tôi không nghĩ thế.”

Cô thở dài. “Đó là tất cả những gì anh muốn nói phải không, thám tử?”

“Tôi sẽ đón cô lúc tám giờ.” Anh quay người để rời đi, nhưng ngoái lại nhìn cô qua vai. “Và Gabrielle này?”

“Gì cơ?”

“Mặc thứ gì đó gợi cảm vào nhé.”

Gabrielle đóng cửa lại và tựa lưng vào đó. Cô cảm thấy hơi lâng lâng và nôn nao, như thể bằng cách nào đó cô đã triệu hồn Joe đến. Cô hít một hơi thật sâu và đặt một bàn tay lên trái tim đang đập dồn dập của mình. Việc anh xuất hiện ở thêm nhà cô vào chính xác khoảnh khắc ấy hơi kiểu bất bình thường.

Kể từ khi anh đi khỏi gian hàng của cô chiều hôm đó, cô có một khao khát mạnh mẽ muốn vẽ anh thêm lần nữa. Lần này đứng trong luồng khí đồ rục của anh. Trần tròng. Sau khi cô trở về nhà sau một ngày thành công ở Lễ hội Coeur, cô ngay lập tức bước vào phòng tranh và chuẩn bị vẽ. Cô đã phác họa và vẽ

khôn mặt lẫn những cơ bắp rắn chắc của cơ thể anh. Với hình ảnh David của Michelangelo làm cảm hứng, cô vừa bắt đầu vẽ các bộ phận của Joe lúc anh gõ cửa. Cô đã mở cửa ra và thấy anh đứng đó, và trong vài phút giây xao xuyến cô sợ rằng bằng cách nào đó anh đã biết những gì cô định làm. Cô cảm thấy tội lỗi, như thể anh bắt quả tang cô đang dòm anh mà không có quần áo anh trên người ấy.

Cô không tin vào số mệnh. Cô tin tưởng quá mạnh mẽ vào tự do ý chí, nhưng cô không thể lờ đi những cảm giác linh tinh đang dựng tóc gáy cô lên.

Gabrielle rời khỏi cánh cửa và hướng đến phòng vẽ. Cô thực sự có ý làm những gì đã bảo Joe, không hôn hít thêm nữa. Cùng lúc cô thấy ăn nằm với anh dễ hơn cô đã tưởng tượng một tuần trước, cô cũng không thể nói dối bản thân mình. Vì những lý do cô không thể đo định, đứng quá gần với Joe, hơi thở anh thì thăm quét ngang má cô và môi anh vuốt ve môi cô không hoàn toàn dễ chịu. Không, chẳng hề dễ chịu tí nào.

Gabrielle tin vào việc bộc lộ tình yêu một cách trung thực và cởi mở, nhưng không phải trong một công viên đông đúc, và không phải cùng thám tử Joe Shanahan. Anh không quan tâm đến cô, và anh đã tỏ ra cực kỳ rõ ràng là anh coi việc hôn cô là một phần công việc. Cô nghĩ về phản ứng của cô với nụ hôn của anh và đã đi đến kết luận logic rằng sự động chạm của Joe đã làm rối loạn nhịp sinh học của cô cũng như làm mọi thứ loạn xạ ngẫu. Kiểu như một cơn nấc hoặc lỗi nhịp trong dòng năng lượng sống kết nối cơ thể, trí óc, và tinh thần cô.

Nếu Kevin bắt gặp họ đang cãi vã một lần nữa, hoặc nếu Joe gặp bất kỳ ai trong quá khứ của anh, anh sẽ phải tìm ra một thứ nào khác. Không có đứng gần, lấp đầy các giác quan của cô bằng hương thơm làn da anh thêm nữa. Không có những nụ hôn băng quơ chạm vào tận bên trong và cướp đi hơi thở của cô thêm nữa. Và tuyệt đối sẽ không đời nào có chuyện cô mặc vào “thứ gì đó gợi cảm” cho anh hết.

Khi chuông cửa reo tối hôm sau, Gabrielle nghĩ lần này cô đã sẵn sàng cho Joe. Không còn bất ngờ nữa. Cô nắm vững kiểm soát và nếu anh đã mặc một chiếc quần jean bạc phéch và áo phông, cô cũng có thể xoay sở được. Nhưng nhìn anh một cái thôi mà trung tâm bình yên của cô đã lộn vòng vòng vào một vũ trụ nào đó rồi.

Anh đã cạo bộ râu lú nhú mọc của mình đi, và đôi má rám nắng của anh thật mượt mà. Chiếc áo thể thao bó màu đen được làm từ lụa và vừa vặn một cách đẹp đẽ trên lồng ngực rộng và cái bụng phẳng của anh. Anh đã luồn một cái thắt lưng tết qua đĩa quần của một chiếc quần vải chéo là lướt với những nếp li phẳng phiu. Thay vì đôi giày chạy cũ kĩ hoặc đôi bốt đi làm, anh đi đôi giày da lộn. Anh có mùi thật tuyệt vời và trông càng tuyệt hơn.

Không như Joe, Gabrielle đã chủ tâm đặt ít công sức hơn vào diện mạo của mình. Cô đã ăn vận đơn thuần cho thoải mái với cái áo cánh trắng trơn và một cái váy yếm kẻ ca rô màu xanh pha trắng chạm vừa tới đầu gối. Cô chỉ trang điểm rất ít và không hề nỗ lực tạo kiểu khác đi mái tóc, chỉ để nó xoắn lại quanh vai và buông xuống lưng như vẫn luôn thế. Nhưng bộ duy nhất của cô với bất kỳ thứ gì tương đồng với thời trang là đôi khuyên bạc trên tai và chiếc nhẫn bạc ở ngón giữa bàn tay phải. Cô đã bỏ quần tất lại trong tủ và cho chân vào một đôi giày vải. Cô cho là mình trông đối lập với từ gợi cảm.

Một bên lông mày nhướn lên tới tận trán anh bảo cô rằng anh cũng nghĩ thế. “Con chó Toto bé nhỏ của cô đâu?”

Bộ cánh của cô có tẻ đến thế đâu. “Này, tôi không phải cái người đi đôi cao gót đỏ của mẹ và đâm bổ vào tường đâu nhé.”

Anh khinh khỉnh nhìn cô. “Tôi mới có năm tuổi.”

“Đó là điều tất cả bọn họ nói.” Cô bước ra bậc thềm và khóa cánh cửa lại sau lưng. “Thêm vào đó, tôi chắc chắn bữa tiệc này không trang trọng.” Cô thả chìa khóa vào cái túi to bụi kiểu hoa văn đan chéo bằng dây thừng và quay lại để đối mặt với anh. Anh không dịch chuyển lấy một phân, và cánh tay trần của cô chạm nhẹ qua ngực anh.

“Tôi nghi ngờ điều đó đấy.” Joe đỡ lấy khuỷu tay cô như thể họ đang trong một buổi hẹn hò thực sự và dẫn cô tới chiếc xe màu be khổng lồ mà cô nhớ quá rõ. Lần cuối cùng cô bị công ở ghế sau. “Tôi đã gặp Kevin, và tôi nghi ngờ chuyện anh ta làm bất cứ việc gì tầm thường, có lẽ trừ ra tình dục tầm thường.”

Hơi ấm lòng bàn tay anh quét lên cánh tay và đi xuống tận đầu ngón chân cô. Cô ép mình đi điềm tĩnh bên cạnh anh, như thể sự động chạm của anh không làm cô muốn giật tay khỏi tay anh. Như thể cô cũng bình tĩnh và thản nhiên như Joe. Cô cố lờ đi những cảm giác đang khiến bàn tay cô đỏ mề hôi, và cô không thêm bình luận về quan điểm của Joe đối với Kevin, vì những gì anh nói cũng khá đúng sự thật. Điều cũng chả làm Kevin tốt hơn hay xấu hơn rất nhiều những tên đàn ông khác.

“Tối qua tôi tưởng anh lái một chiếc Bronco chứ?”

“Đúng thế, nhưng Kevin nghĩ tôi là một đứa vớt đi khánh kiệt. Đó là những gì tôi muốn anh ta nghĩ,” anh nói và cúi người mở cửa bên ghế hành khách. Lòng ngực anh lại chạm nhẹ vào cô, và cô hít một hơi thật sâu qua lỗ mũi và tự hỏi nước hoa của anh có phải là hỗn hợp của tuyết tùng, hoa cam và một thứ gì đó nữa hay không.

“Sao cô làm thế?”

“Làm gì?”

“Ngửi tôi như thể tôi có mùi thối lảm vậy.” Anh thả khuỷu tay cô ra, và cô cảm thấy như mình lại có thể thư giãn.

“Anh tưởng tượng ra đấy thôi,” cô nói và chui vào ô tô. Không giống Joe, bên trong xe vẫn có mùi khủng khiếp như cái ngày anh bắt giam cô. Kiểu như dầu nhớt mô tô, nhưng ít nhất ghế cũng sạch sẽ.

Chuyến lái xe tới nhà Kevin mất chưa đến mười phút, và Joe dùng khoảng thời gian đấy để nhắc cho cô nhớ về hiệp ước cung cấp thông tin mà cô đã kí. “Nếu Kevin vô tội,” anh nói, “anh ta không cần sự giúp đỡ của cô. Và nếu anh ta có tội, thì đằng nào cô cũng không bảo vệ được anh ta.”

Luồng không khí lạnh giá quét qua chân, cánh tay và cái cổ trần trụi của cô. Cô ước gì mình đã ở nhà. Cô ước gì mình được cho lựa chọn.

Gabrielle đã tới nhà Kevin vài lần, tất nhiên, nhưng cô thực sự không quan tâm đến nó. Kiến trúc hai tầng kiểu đương đại đậu trên sườn một ngọn núi được trụ đỡ bởi các cột chống và có một tầm nhìn thành phố ngoạn mục. Bên trong được dựng nên từ rất nhiều đá hoa cương, gỗ cứng, thép, và mang lại cảm giác ấm cúng như một bảo tàng nghệ thuật đương đại.

Gabrielle và Joe sóng đôi lên vỉa hè, vai chạm vai, gần như không động chạm.

“Sẽ thế nào nếu bạn bè của Kevin nhận ra anh? Anh sẽ làm gì?”

“Tôi sẽ tìm ra thứ gì đó.”

Đó chính xác là những gì mà cô lo sợ. “Như là?”

Joe rung chuông cửa và họ đứng cạnh nhau, nhìn thẳng về phía trước. “Cô sợ ở một mình với tôi sao?”

Hơi hơi. “Không.”

“Vì trông cô lo lắng về chuyện đó.”

“Trông tôi không lo lắng.”

“Trông cô như là cô không tin tưởng bản thân mình.”

“Tin để làm gì?”

“Để giữ chặt tay cô trên người.”

Trước khi cô kịp đáp trả, cánh cửa mở ra và màn hài kịch bắt đầu. Joe vòng tay quanh vai cô, hơi nóng từ lòng bàn tay anh sưởi ấm da thịt cô qua chất vải mỏng manh trên áo sơ mi của cô.

“Tôi đã tự hỏi hai người có đến không.” Kevin bước lùi lại, và họ đi vào trong. Như thường lệ, anh trông như vừa chụp hình cho tờ GQ.

“Tôi đã bảo anh là tôi có thể mang cô ấy ra khỏi nhà trong vài tiếng đồng hồ mà.”

Kevin liếc nhìn cái yếm của Gabrielle, và một đường rãnh xuất hiện trên trán anh. “Gabe, đây là một vẻ ngoài mới cho em. Thú vị thật.”

“Không tệ đến thế mà,” cô tự biện hộ ỉn.

“Không, nếu em sống Kansas.” Kevin đóng cửa lại và họ theo anh về hướng phòng khách.

“Em trông không giống Dorothy mà.” Gabrielle liếc xuống cái váy kẻ ca rô màu xanh pha trắng của cô. “Phải không?”

Joe kéo cô vào cạnh anh. “Đừng lo, anh sẽ bảo vệ em khỏi lũ khỉ có cánh (1.)” (Một hình ảnh trong phim The wonderful Wizard of Oz, hàm ý chỉ ác quỷ.)

Cô nâng mắt lên mắt anh, với đôi tròng mắt màu nâu sậm và hàng lông mi dày, sắc nhọn, và lũ khỉ có cánh không phải điều làm cô lo lắng.

“Sao em không để Kevin để cái ví to đùng mà em đã mang theo vào đâu đó nhỉ?”

“Anh có thể để nó vào phòng ngủ thừa,” Kevin đề nghị.

“Em muốn giữ nó cạnh mình.”

Joe gạt nó ra khỏi vai cô và đưa nó cho Kevin. “Em sẽ bị viêm túi dịch đấy.”

“Ồ vai sao?”

“Chẳng bao giờ nói gì được về bệnh viêm túi dịch,” Joe dự đoán khi Kevin rời đi với túi xách của cô.

Phòng khách, phòng bếp, và phòng ăn chia sẻ cùng một không gian thoáng khí rộng lớn và tầm nhìn thành phố ngoạn mục. Một nhóm khách nhỏ lẫn lộn ở quầy bar, cùng lúc Mariah Carey hát vang từ một bộ loa kín, lấp đầy ngôi nhà với từng quãng tám mà cô ta có thể kéo ra từ dây thanh quản của mình. Riêng Gabrielle chẳng có gì phản đối Mariah, nhưng cô nghĩ nàng diva này cần học hỏi một bài học về sự khiêm tốn. Gabrielle di chuyển ánh mắt khắp khoảng không gian, từ da ngựa vằn trải trên thành bộ ghế sofa bằng da cho đến những món đồ thủ công nghệ thuật rải rác khắp ngôi nhà. Kevin cũng có thể dùng đến cùng bài học đó.

Khi Kevin quay lại, anh giới thiệu Joe và Gabrielle với bạn bè anh, một nhóm doanh nhân keo kiệt, những người mà, theo những gì Gabrielle thêm quan tâm, lo lắng đến tình trạng tài khoản ngân hàng của họ nhiều hơn hẳn tình trạng lương tâm. Joe để yên tay quanh Gabrielle khi họ bắt tay với một người đàn ông và vợ ông ta, những người sở hữu một chuỗi cửa hàng cà phê thành công. Những người khác thì bán vitamin hoặc máy tính hoặc nhà cửa và rõ ràng là đều buôn bán rất tốt. Kevin giới thiệu họ với bạn gái hần, China, người mà, Gabrielle có thể thề là có tên Sandy lần cuối cùng họ gặp nhau. Bất kể bây giờ tên cô ta là gì, người phụ nữ đó vẫn nhỏ nhắn, tóc vàng, và hoàn mỹ, Gabrielle cảm thấy thôi thúc mãnh liệt muốn khuyền người xuống.

Cạnh China là cô bạn gái xinh đẹp và nhỏ nhắn tương đương cô ta, Nancy, người còn không thêm giả vờ có hứng thú với bất kỳ điều gì Gabrielle có thể nói. Sự chú ý của cô ta dán lên người đàn ông đang đứng với hông ép vào Gabrielle. Qua khóe mắt, cô quan sát vẻ hài lòng uốn cong hai khóe môi Joe thành một nụ cười tán thưởng. Ánh mắt anh bập bùng qua bộ ngực của Nancy, và anh chuyển trọng lượng sang chân bên kia. Bàn tay ấm áp của anh trượt khỏi vai Gabrielle và ngang qua lưng cô, rồi anh cho tay vào túi quần và sự động chạm của anh hoàn toàn biến mất.

Cô đáng lẽ phải mừng. Cô mừng. Chỉ là cô thấy hơi giống bị bỏ rơi và còn gì đó hơn thế nữa. Gì đó khó chịu có cảm giác như ghen tuông, nhưng không thể nào là ghen tuông bởi vì: (a) Joe không phải bạn trai thật sự của cô; (b) cô không quan tâm đến anh; và (c) cô không bị những tên đàn ông nông cạn thu hút.

Kevin nói gì đó mà Joe hẳn phải nghĩ là hài hước, bởi vì anh hơi ngả đầu ra sau và cười lớn, để lộ hàm răng trắng thẳng đều và cổ họng râm nắng mượt mà. Những rãnh nhỏ xuất hiện ở khóe mắt anh, và âm thanh thoải mái trầm ấm chạm vào tận bên trong cô và lắng lại trong lồng ngực cô.

Có ai đó nói gì đó nữa, và tất cả cùng bật cười. Trừ Gabrielle. Cô không nghĩ có gì đáng để cười. Không, tuyệt đối không có gì khôi hài về cảm giác nhói nhói dưới xương ức của cô, hay tình trạng hỗn loạn nóng

bông trắng xóa chạy dồn dập qua huyết quản cô, khuấy lên một khao khát thể xác mà cô thấy không thể lờ đi.

21. Rachel Gibson - Chương 11

Chương 11

Gabrielle cắn một miếng măng tây và liếc nhìn cái đồng hồ bạc đeo quanh cổ tay trái của cô. Chín giờ ba mươi. Cứ như là muộn hơn nhiều.

“Nếu em không cẩn thận, Nancy sẽ cướp mất bạn trai của em đấy.”

Gabrielle liếc nhìn Kevin qua vai, rồi quay ánh mắt lại với tay cảnh sát ngằm kẻ mà rõ ràng là đã quên bồng rằng anh ta được cho là có một cô bạn gái, hay rằng anh ta đáng lẽ đang phải tìm kiếm bức Monet của nhà Hillard.

Trừ khi Nancy có bức vẽ đó dưới váy, không thì Joe không đời nào tìm ra được nó đâu. Anh đứng bên kia phòng với cánh tay ngả trên quầy bar, bàn tay ôm quanh một cốc rượu với một nửa. Đầu anh nghiêng sang một bên về hướng Nancy, như thể anh không thể chịu được việc bỏ lỡ một từ vàng ngọc nào thoát ra từ đôi môi đỏ chót của người phụ nữ đó. “Em không lo lắng đâu.” Gabrielle vươn tay lấy một mẫu bánh mì gây kẹp pho mai nướng Brie.

“Có lẽ em nên lo đấy. Nancy thích đánh cắp đàn ông khỏi vợ hoặc bạn gái họ.”

“Hôm nay cửa hàng hoạt động thế nào?” cô hỏi, cố tình chuyển chủ đề và chuyển toàn bộ sự chú ý của cô sang Kevin.

“Chúng ta đã bán được vài viên hồng lựu, và cái giỏ liễu gai đi picnic to tướng. Được khoảng bốn trăm đô la. Anh đoán là không tệ cho tháng Sáu.” Anh nhún vai. “Em làm ăn thế nào với các tinh dầu của mình?”

“Em bán hết gần như tất cả. Vào lúc hai giờ. Em chỉ còn lại vài lọ dầu chống nắng. Nên em đã thu dọn và dành cả ngày còn lại ở nhà vẽ vời và ngủ nghỉ.”

Cô cắn một miếng bánh mì, và ánh mắt cô lang thang sang bên kia phòng. Giờ thì hai người đó đang mỉm cười với nhau, và cô tự hỏi Joe có bí mật xếp một cuộc hẹn để gặp Nancy sau hay không. Họ tạo thành một cặp đôi đẹp đẽ. Nancy không chỉ nhỏ nhắn mà còn có một vẻ ngoài mỏng manh, dễ vỡ, như thể cô ta cần một người đàn ông bảo vệ mình. Một người đàn ông cao to lực lưỡng có thể ném cô ta qua vai và cứu cô ta khỏi những tòa nhà đang bốc cháy. Một người đàn ông như Joe.

“Em chắc là em sẽ không lo lắng về Joe và Nancy chứ?”

“Không hề.” Để chứng minh điều đó, cô quay lưng lại với họ, quyết tâm quên sạch Thám tử Shanahan. Cô hẳn cũng có thể thành công, nhưng tiếng cười trầm ấm của anh át hẳn những âm thanh ồn ã khác trong phòng và nhắc cô nhớ đến vị trí chính xác của anh bên cạnh quầy bar - cạnh một cô nàng tóc vàng bé nhỏ xinh xắn trong bộ váy nhỏ xíu. “Đoán xem hôm nay em đã gặp ai nào?” cô hỏi, cố điều chỉnh lại sự chú ý của cô. “Cái người em đã hẹn hò năm ngoái, Ian Raney. Anh ta vẫn điều trị cho Reiki ở trung tâm chữa bệnh. Anh ta có một gian hàng ở Lễ hội và đang chữa lành luồng khí.”

“Anh ta là một kẻ lập dị,” Kevin tặc lưỡi.

“Giờ anh ta là gay.” Cô cau mày. “Hoặc từ trước anh ta là gay, và chỉ là em không biết điều đó.”

“Thật à? Sao em lại biết bây giờ anh ta là gay?”

“Anh ta đã giới thiệu em với Brad ‘người bạn đặc biệt’ của anh ta.” Cô thả nốt chỗ pho mát Brie còn lại vào miệng và đẩy nó xuống bằng một ngụm rượu vang. “Không còn nghi ngờ về xu hướng tình dục của Brad.”

“Gay nặng à?”

“Đại nạng, em rất tiếc phải nói thế. Sao em lại có thể từng hẹn hò với một người gay mà lại không hề biết về điều đó nhỉ? Không phải có các dấu hiệu sao?”

“Chà, anh ta có từng cố đưa em vào giường không?”

“Không.”

Kevin vòng tay qua Gabrielle và siết lấy cô an ủi. “Vậy thì đúng rồi đấy.”

Cô nhìn vào đôi mắt màu xanh dương quen thuộc của anh và cảm thấy bản thân mình hơi giãn ra. Cô đã từng trò chuyện với Kevin như thế này trong quá khứ. Họ ngồi trong văn phòng của mình trong những ngày biếng nhác, chân tung tẩy, lơ đãng một nghìn lẻ một những chi tiết và đòi hỏi trong công việc điều hành một doanh nghiệp nhỏ, và họ trò chuyện về tất cả mọi thứ. “Không phải tất cả đàn ông đều giống anh.”

“Có đấy. Nhưng phần lớn đàn ông sẽ không nói cho em sự thật nếu họ nghĩ họ có một cơ hội ghi điểm. Anh biết anh không có, nên anh không có gì để mất.”

Cô bật cười và nhấp một ngụm rượu nữa. Kevin có thể cũng nồng nặc như những người bạn khác của anh, nhưng anh không bao giờ như thế với cô. Cô không biết làm sao anh có thể pha trộn những nhân cách khác nhau của mình, nhưng bằng cách nào đó anh đã xoay sở được. Anh trung thực, cởi mở, rất hài hước và có thể gần như khiến cô quên tất tần tật về người đàn ông bên kia phòng và cả lý do cô lại ở đây. “Vậy là anh chỉ nói với em sự thật bởi vì chúng ta sẽ không bao giờ ngủ với nhau?”

“Chính là như thế.”

“Nếu anh nghĩ có cơ hội, anh sẽ nói dối sao?”

“Không ngại ngần.”

“Và anh nghĩ tất cả đàn ông đều như anh sao?”

“Đúng thế. Nếu em không tin anh, cứ hỏi bạn trai em xem.” Anh ta thả tay xuống khỏi vai cô.

“Hỏi tôi cái gì cơ?”

Gabrielle quay lại và nhìn vào đôi mắt cảnh giác của Joe. Dạ dày cô xoắn lại, và cô cố bảo mình rằng đó là do pho mai Brie. Cô thậm chí không muốn nghĩ rằng có thể do lý do gì khác ngoài thức ăn giàu chất béo. “Không gì hết.”

“Gabrielle không muốn tin rằng đàn ông nói dối phụ nữ để đưa họ lên giường.”

“Em đã nói không phải tất cả đàn ông.” cô nói rõ.

Joe liếc nhìn Kevin, rồi quay ánh mắt anh lại với Gabrielle. Anh trượt tay ra sau eo lưng cô. “Đây là một câu hỏi bẫy đúng không? Dù anh trả lời thế nào, anh cũng bị giận.”

Cảm giác râm ran ấm áp quét lên dọc xương sống cô, và cô bước tránh ra khỏi sự đụng chạm của anh. Cô đặc biệt không muốn nghĩ đến việc người đàn ông này mới thật dễ dàng ảnh hưởng đến cô biết bao nhiêu chẳng với gì hơn một cái liếc mắt hay vuốt ve.

“Trông như thể anh cũng đã bị giận rồi. Có lẽ anh nên chú ý nhiều đến Gabrielle hơn và ít đến Nancy thôi,” Kevin nói, nhận thấy phản ứng của cô và lý giải nhầm nó thành ghen tuông. Mà tất nhiên là không phải.

“Gabrielle biết rằng cô ấy không phải lo lắng về những người phụ nữ khác.” Anh cầm lấy ly rượu vang của cô và đặt nó lên bàn. “Tôi thật sự mê đắm cái nốt ruồi nhỏ ở đuôi trong của cô ấy.” Anh nâng tay cô lên miệng và đắp nhẹ một nụ hôn lên khớp ngón tay cô. “Anh cũng có thể nói tôi bị ám ảnh.”

Anh liếc nhìn cô qua mu bàn tay cô. Các ngón tay cô run rẩy, và cô cố nhớ ra xem mình có cái nốt ruồi nào không và không thể nhớ nổi.

“Em đã ăn đủ chưa?” anh hỏi cạnh các khớp ngón tay cô.

“Gì cơ?” Anh đang thực sự hỏi về thức ăn ă ă? “Em không đói.”

“Vậy thì sẵn sàng về nhà chứ?”

Chậm chậm, cô gật đầu.

“Hai người đã định rời đi rồi sao?” Kevin hỏi.

“Hôm nay là kỷ niệm một tháng của chúng tôi.” Joe giải thích khi anh hạ tay cô xuống và nắm chắc nó trong bàn tay anh. “Tôi rất ủy mị về những thứ như thế. Hãy nói tạm biệt và đi lấy túi của em đi nào.”

“Tôi sẽ lấy nó cho các bạn,” Kevin đề nghị.

“Cảm ơn, nhưng chúng tôi sẽ đi lấy nó,” Joe khẳng định.

Nói tạm biệt với bạn bè của Kevin mất khoảng ba mươi phút, và phần lớn trong đó dùng để thuyết phục Nancy rằng họ thật sự cần rời đi sớm. Joe lồng các ngón tay anh vào tay cô, và họ đi ra khỏi phòng, tay áp tay. Nếu họ mà là một cặp đôi thực sự, cô hẳn đã ngã đầu mình vào đầu anh, và anh có thể quay sang và ấn một nụ hôn dịu dàng lên má cô hoặc thì thầm điều gì đó ngọt ngào vào tai cô. Nhưng chẳng có gì dịu dàng hay mềm mại ở Joe hết, và họ cũng chẳng phải một cặp đôi thực sự nữa. Họ là một sự dối trá, và cô tự hỏi sao những người nhìn họ lại không thể nhìn thấy sau lớp vỏ ngoài nhĩ.

Cảm giác ám áp từ sự đụng chạm của anh khơi mào một khao khát thể xác còn ấm nóng hơn, chỉ là lần này đầu óc và tinh thần cô đều được kiểm soát. Nhưng để cho chắc, cô thả tay anh ra và giữ một khoảng cách vài chục phân giữa hai người. Cô tự hỏi làm sao Kevin lại dễ dàng bị đánh lừa đến thế cơ chứ.

Kevin dán chặt ánh mắt lên lưng Gabrielle khi cô và bạn trai rời khỏi phòng. Anh nhìn cô thả tay Joe ra và biết cô đang buồn bã vì một điều gì đó. Nhưng bất kể đó là gì, Kevin cũng rất chắc chắn rằng bạn trai cô có thể làm cô quên nó đi. Những tên như Joe là như vậy. Chúng có thể là lũ vứt đi mà vẫn có được những gì chúng muốn dâng đến tận tay. Không phải Kevin. Anh phải chiếm lấy những gì anh muốn.

Anh liếc quanh nhìn những vị khách trẻ tuổi giàu có, đang ăn thức ăn, uống rượu, đứng trong ngôi nhà xinh đẹp của anh. Anh đã chất đầy ngôi nhà của mình với những bức tranh tuyệt đẹp, đồ cổ hảo hạng, và đồ thủ công nghệ thuật. Anh có một trong những tầm nhìn đẹp nhất trong thành phố, và nó không đến một cách rẻ mạt. Anh đã treo lên tới tận đỉnh ngọn đồi, nhưng nhìn một cái vào tên đàn ông giống Joe thôi, anh lại có cảm giác đói khát quen thuộc trong ruột muốn có nhiều hơn và những cơn đau nặng trĩu quen thuộc trong đầu bảo anh rằng sẽ không bao giờ thấy đủ, không bao giờ có đủ. Đủ tiền, quần áo đẹp, nhà rộng rãi, và xe đua tốc độ. Đủ những phụ nữ xinh đẹp làm cho anh cảm thấy rằng mình khác biệt so với mọi tên đàn ông khác đang đi lại trên hành tinh này. Như thế anh không vô hình. Cơn đói khát bên trong không thể thỏa mãn được, và đôi khi anh sợ rằng sẽ không bao giờ đủ.

o o o

“Đứng ngay đây,” Joe ra lệnh khi họ ra khỏi tầm mắt của Kevin và bạn bè anh ta. “Nếu có bất kì ai đến, nói to lên tiếng và đừng để họ vào phòng.”

“Anh định làm gì?” Gabrielle hỏi khi cô quan sát anh lên vào căn phòng đầu tiên họ bắt gặp. Anh nhẹ nhàng đóng cánh cửa lại mà không trả lời, bỏ lại cô một mình trong hành lang.

Cô đứng im như tượng, hy vọng rằng anh sẽ nhanh lên, cố nghe ra những âm thanh trên trái tim đang đập dồn dập của mình. Cô cảm giác như một gián điệp, nhưng không phải là một gián điệp giỏi. Tay cô run rẩy và da đầu cô căng chặt. Cô không được sinh ra để là một Bond Girl. Đâu đó trong căn nhà một cánh cửa tủ đóng saafm lại, và Gabrielle nhảy dựng lên như thể có ai đó vừa dùng súng hạ gục cô. Cô cào cào tay qua mái tóc và hít vài hơi thở không khí thật sâu. Cô không có dây thần kinh thép. Cô liếc nhìn đồng hồ đeo tay và chờ đợi năm phút đằng đằng dài nhất cuộc đời cô.

Khi Joe xuất hiện trở lại, vẻ cau có làm nhăn trán anh lại và kéo trĩu lông mày anh xuống. Vì anh trông không vui và không gọi hỗ trợ hay bắt đầu lôi cái còng tay ra, Gabrielle cho là anh không tìm thấy cái gì hết. Cô hơi giãn ra. Giờ thì họ sẽ rời đi.

Joe đẩy cái túi vào người cô, rồi đi băng qua hành lang và nhẹ nhàng lẩn vào một phòng khác. Cánh cửa chỉ khép hờ khi cô nghe thấy tiếng chữi rửa quen thuộc của anh.

“Trời đất quỷ thần ơi!”

Mọi thứ trong Gabrielle khựng lại. Anh đã tìm ra thứ gì đó. Cô lên vào trong phòng và đóng cánh cửa lại sau lưng, gần như mong đợi sẽ thấy bức Monet của nhà Hillard treo trên tường. Những gì cô nhìn thấy cũng gây sốc tương tự. Gương. Ở khắp nơi. Trên tường, mặt cánh cửa đi vào phòng để đồ cỡ to, và trên trần nhà. Một cái giường tròn đặt giữa phòng và được phủ lên bằng một tấm drap bằng da cừu đen trắng có một biểu tượng phương Đông to đùng ở chính giữa. Không có một cái tay nắm tủ hay một cái bàn nhỏ nào để giới hạn tầm nhìn qua các tấm gương. Được đặt cạnh khung cửa hình vòm dẫn tới phòng tắm là một cái bàn tròn nhỏ với một bộ cờ vua bằng ngà voi phía trên. Thậm chí từ khoảng cách nửa độ rộng căn phòng, Gabrielle vẫn có thể nhìn thấy bộ cờ đó là đồ cổ, từ phương Đông và đặc trưng cho thời kì đó, những mảnh quân cờ hình người trần trụi không cân xứng về tỉ lệ. Gabrielle cảm thấy như thể cô vừa bước vào một căn phòng ở biệt thự Playboy. Hang ổ dâm dục của Hugh Hefner.

“Nhìn chỗ này đi. Làm cô tự hỏi loại hoạt động gì anh ta xem ở đây,” Joe nói chỉ hơn một lời thì thầm.

Gabrielle ngả đầu ra sau và ngược lên. “Và anh ta phải dùng hết bao nhiêu chai nước lau kính Windex.”

Ánh mắt anh gặp ánh mắt cô qua những tấm gương trên trần nhà. “Phải rồi, đó là ý nghĩ thứ hai của tôi.”

Cô đeo túi lên vai và quan sát anh im lặng bước ngang qua căn phòng, tấm thảm trắng dày bịt kín âm thanh từ đôi giày da. Bất kể nhìn đi đâu, cô cũng được bao quanh bởi hình ảnh của anh. Bị tóm bởi đôi mắt hăng hái và những đường nét gợi dục ở miệng anh. Nét nhìn nghiêng của cái mũi thẳng và quai hàm vuông, ương ngạnh. Những lọn xoắn ở gáy anh, và bờ vai rộng được phác họa hoàn hảo trong cái áo thể thao bó. Ánh mắt cô di chuyển xuống lưng tới eo của chiếc quần vải chéo, rồi anh biến mất trong tủ đồ, và cô lại một mình với hình ảnh của chính cô. Cô cau mày với ảnh phản chiếu của chính cô và đứng hơi thẳng lên.

Vậy là, Kevin hơi đồi trụy, cô nghĩ khi vén tóc ra sau tai. Đó không phải việc của cô. Phủ kín phòng ngủ bằng gương không trái luật. Cô vuốt tay dọc cái yếm ở váy cô, nghiêng đầu sang một bên, và nhìn chính mình với đôi mắt phê phán. Cô chẳng giống Nancy chút nào. Cô không nhỏ nhắn, tóc vàng, hay giỏi tán tỉnh, và một lần nữa cô lại tự hỏi Joe thấy gì khi anh nhìn cô.

Cô thấy từng khiếm khuyết nhỏ nhân lên nhiều lần khắp căn phòng và không thể tưởng tượng cảnh nhìn bản thân đang làm tình. Hoàn toàn trần truồng. Rõ ràng là Kevin không có cùng cảm giác buồn nôn ấy, và điều này hơi quá nhiều thông tin hơn những gì cô muốn biết về anh.

Cô đi vào phòng tắm, qua bộ cờ vua, với những hàng quân tốt có vòng một cỡ bự và của quý dựng đứng. Cô không dừng lại để xem xét kỹ những quân khác, cô thực sự không muốn biết.

Không gian phòng tắm cũng được lấp đầy gương, một vôi hoa sen, và một cái bồn tắm Jacuzzi lớn có đá lát bao quanh. Một bộ cánh cửa kiểu Pháp dẫn ra ngoài một khoảng ban công nhỏ và một bồn Jacuzzi nữa. Ngoại trừ mấy tấm gương, cô có thể tưởng tượng cảnh mình pha nước tắm để ngâm mình thư giãn, có thể thêm vào ít hoàng lan, chắc chắn phải có oải hương và hương thảo.

Gabriell ngồi trên mép bồn Jacuzzi và liếc nhìn đồng hồ. Nếu Joe không nhanh lên, cô không biết họ làm cách nào mà giải thích xem điều gì đã khiến họ lâu đến thế để lấy lại túi của cô được. Cô giật gấu váy xuống đùi, rồi lại nhấc lên để xem xem cô có thực sự có một cái nốt ruồi hay không. Cô cúi người về phía trước và nhìn thấy một cái nốt tròn hoàn hảo dưới mép quần lót co giãn của cô khoảng vài phân. Nó thậm chí còn không dễ nhận thấy lắm, và cô tự hỏi làm sao mà Joe lại có thể biết được về nó.

“Cô đang làm gì thế?”

Cô nhìn lên mặt Joe và đẩy váy cô xuống. Lông mày anh nhíu lại với nhau thành một đường thẳng tắp ngang trán.

“Nhìn nốt ruồi của tôi. Sao anh lại biết về nó?”

Anh cười không ra tiếng và quỳ một gối xuống trước cái bồn. “Tôi biết mọi thứ về cô,” anh trả lời và bắt đầu khám xét cái tủ.

Cô mở miệng để bảo anh rằng cô nghi ngờ chuyện nốt ruồi của cô là điều mà cảnh sát quan tâm đến, nhưng cánh cửa phòng ngủ bật mở và cô nhận ra giọng của Kevin.

“Em muốn gì?” anh ta hỏi.

Hơi thở của Gabrielle nhen lại trong họng, và mắt cô tìm ảnh phản chiếu của Joe trong tấm gương trên bồn rửa. Anh chậm rãi đứng dậy và nhấc một ngón tay lên môi.

Giọng nữ trả lời Kevin không thuộc về bạn gái của anh ta. “Em muốn cho anh xem vài thứ,” Nancy trả lời.

“Cái gì vậy?” Có một khoảng lặng dài trước khi Kevin lên tiếng trở lại. “Rất đẹp,” anh ta nói.

“China đã kể em về căn phòng này. Về những tấm gương.”

“Và em muốn tự mình nhìn thấy sao?”

“Phải.”

Joe với lấy tay Gabrielle và kéo cô cùng anh tới chỗ cánh cửa kiểu Pháp.

“Em có chắc không? China có thể phát hiện ra đấy.”

“Em không quan tâm.” Có một âm thanh nghe như là quần áo rơi xuống thảm và Kevin nói, “Vậy thì đến đây và nói xin chào với Ngài Vui Về đi nào.”

22. Rachel Gibson - Chương 11.2

Chương 11 (tiếp)

Một cách lặng lẽ, Gabrielle và Joe lẩn ra ngoài ban công và đóng cánh cửa lại phía sau. Một cơn gió lạnh nâng tóc và chân váy cô lên. Những tia nắng màu vàng và hồng cuối cùng của vầng dương đang lặn chiếu ngang qua bầu trời đang cuộn cuộn mây, và các ngọn đèn của thành phố lung linh sáng dậy trong thung lũng bên dưới. Bất kì lúc nào khác, Gabrielle hẳn đã dừng lại để tán thưởng khung cảnh này, nhưng tối nay cô hầu như không chú ý đến. Tim cô nện thình thịch bên tai, và giờ cô đã biết thêm một vài mẩu thông tin về Kevin mà cô thực sự ước gì mình đã không biết. Như là anh lừa dối bạn gái với cô bạn thân nhất của cô ta, và gọi của quý của mình là Ngài Vui Về.

“Anh nghĩ Kevin có nghe thấy chúng ta không?” cô hỏi chỉ hơn một lời thì thầm.

Joe đi tới hàng lan can kim loại và nhìn qua đó. “Không. Nghe anh ta có vẻ khá bận rộn.” Anh thẳng người dậy và đi tới góc trái ban công. “Chúng ta có thể nhảy xuống từ đây.”

“Nhảy xuống ư?” Gabrielle đi tới đứng bên cạnh Joe và nhìn qua mép lan can. Nửa sau nhà Kevin và toàn bộ ban công lơ lửng trên sườn một ngọn núi và được vài cây cột vạm vỡ chống đỡ. Mặt đất bên dưới lượn sóng với những bậc thang rộng một mét và được phủ bê tông để ngăn sỏi mòn. “Khi tôi kí và hiệp ước bí mật, nó không nói gì đến việc nhảy ra khỏi ban công nhà Kevin và ngã gãy cổ cả.”

“Cô sẽ không gãy cổ đâu. Chỉ có khoảng ba đến ba mét rưỡi từ trên này. Tất cả những gì chúng ta phải làm là trèo qua lan can, treo mình ở chân ban công, và thả ra. Chỉ nhảy xuống khoảng một mét hai thôi.”

Vai cô chạm nhẹ vai anh khi cô hơi rướn người ra trước tí nữa. Anh là nó nghe dễ dàng quá nhỉ. “Trừ khi cô trượt khỏi mái hiên mà cô nhắm, không thì chỉ khoảng thêm một mét hai nữa thôi.” Cô quay lại và nhìn nét mặt nhìn nghiêng của anh, tấm trong luồng bóng đêm đầu tiên của buổi tối. “Phải có cách khác chứ.”

“Chắc chắn rồi. Chúng ta có thể quay vào trong và ngắt ngang Kevin. Tôi cho là khoảng lúc này đây câu chuyện đang trở nên thực sự thú vị đấy.” Anh nhìn cô ngang qua vai.

“Có khi chúng ta có thể đợi một tí và đi xuyên qua nhà.”

“Và cô định nói với Kevin là điều gì đã làm chúng ta mất lâu đến thế để lấy túi của cô? Anh ta sẽ nghĩ chúng ta quấn chân nhau trong bồn tắm suốt quãng thời gian đó.”

“Có thể anh ấy sẽ không nghĩ thế đâu,” cô nói nhưng thực sự không tin điều đó lắm.

“Có đấy, và tôi sẽ phải cho cô một dấu hôn thật lớn trên cổ và làm rối tung tóc cô lên chỉ để đảm bảo rằng đó chính xác là những gì anh ta đã nghĩ.” Anh tựa người qua lan can. “Dù vậy điều đó tùy vào cô đấy.”

Nhưng nếu chúng ta định nhảy, tốt nhất là nên làm trước khi trời ngoài này tối hơn nữa. Tôi không muốn trượt khỏi mái hiên kia đâu.” Anh thẳng người dậy, nhìn cô, và cười toe toét như thể anh đang cực kì vui vẻ. “Cô sẵn sàng chưa?” anh hỏi như thể anh mới vừa rồi không cho cô lựa chọn giữa một vết hằn trên da hay nhảy võ sọ ấy.

“Không!”

“Cô không sợ đây chứ hả?”

“Có! Bất kì ai có tí trí khôn nào cũng phát khiếp lên được.”

Anh lắc đầu và quăng một chân, rồi chân kia, qua lan can. “Đừng nói với tôi là cô sợ độ cao đây chứ?” Anh đứng bên ngoài mép ban công, đối mặt với cô, tay nắm chắc thanh ngang bằng kim loại.

“Không. Tôi sợ ngã võ sọ.”

“Cô chắc sẽ không chết đâu.” Anh liếc nhìn mặt đất bên dưới, rồi quay lại nhìn cô. “Dù vậy chắc có thể gây một chân đây.”

“Điều đó không làm tôi thấy khá hơn đâu.”

Nụ cười của anh nở rộng. “Câu cuối cùng tôi chỉ đùa thôi.”

Cô cúi người về phía trước một phân và nhìn xuống. “Đây không phải một khoảng thời gian tốt đẹp để mà đùa cợt đâu.”

“Cô nói đúng.” Anh đặt một tay dưới cằm cô và nâng ánh mắt cô lên nhìn anh. “Tôi sẽ không để bất kì điều gì xảy ra với cô đâu, Gabrielle. Tôi sẽ không để cô bị đau đâu.”

Họ đều biết anh không thể hứa hẹn một điều như thế, nhưng nhìn thẳng vào đôi mắt nâu kiên định của anh, cô gần như tin rằng anh có quyền lực để giữ cô an toàn.

“Hãy tin tôi.”

Tin anh ư? Cô không thể nghĩ ra một lý do tốt đẹp nào để xem sao cô lại nên tin anh, nhưng khi cô đứng đó đậu trên nóc thành phố, ngẫm nghĩ về cách nhảy qua một cái ban công, cô khám phá ra rằng cô có tin anh. “Được rồi.”

“Thế mới là cô gái của tôi chứ,” anh nói với một nụ cười toe toét. Rồi anh trượt tay xuống chân chấn song, hạ mình xuống cho đến khi tất cả những gì cô có thể nhìn thấy ở anh là đôi bàn tay to lớn. Rồi chúng cũng bỏ đi, theo sau bởi một tiếng bịch nặng nề.

Gabrielle nhìn xuống đỉnh đầu anh, và anh ngược mặt lên nhìn cô. “Đến lượt cô,” anh nói, nâng giọng lên vừa đủ để nghe thấy.

Cô hít một hơi thật sâu. Cô có thể làm việc này. Cô có thể trèo ra ngoài lan can mỏng manh và treo lủng lẳng ba đến ba mét rưỡi trong không trung, rồi nhảy xuống và hy vọng cô đáp xuống một bậc thang rộng một mét. Không vấn đề gì. Cô trượt quai túi qua đầu và vai, rồi đẩy cái túi to ra sau lưng. Cô cố không nghĩ đến cảnh ngã võ sọ. “Mình có thể làm được việc này,” cô thì thầm và bước lên để ngang của lan can.

“Mình bình tĩnh mà.” Cô cố gắng giữ cơn hoảng loạn tít trong góc khi quăng một chân, rồi chân kia, qua lan can. Một luồng không khí lạnh thổi tung vấy cô lên khi cô giữ thăng bằng trên mép ban công, gót chân đậu bấp bênh. Thanh kim loại sắc lạnh trong nắm tay siết chặt của cô.

“Đúng thế,” Joe khuyến khích cô từ dưới mặt đất.

Cô biết tốt hơn là không nên liếc qua vai, nhưng cô không thể ngăn mình lại. Cô nhìn ra ánh đèn thành phố bên dưới, và đông cứng lại.

“Tiếp đi nào, Gabrielle. Tiếp đi nào, em yêu.”

“Joe?”

“Tôi ở ngay đây.”

Cô nhắm mắt lại. “Tôi sợ lắm. Tôi không nghĩ mình có thể làm được điều này đâu.”

“Chắc chắn cô có thể. Cô là cùng một người phụ nữ đã đập tôi đập mông ở công viên kia mà. Cô có thể làm tất cả mọi thứ.”

Cô mở mắt ra và nhìn về phía anh bên dưới, nhưng trời tối và đang lẫn mình trong bóng đen của ngôi nhà, nên cô chẳng nhìn thấy gì ngoài một đường chân trời xám xịt.

“Chỉ cần cúi xuống một ít và nắm lấy chân chốn song thôi mà.”

Cô chậm chạp trượt tay dọc thanh kim loại cho đến khi núm mình xuống tận đáy, phần lưng của cô lơ lửng bên ngoài phía trên thành phố. Cô không nghĩ mình từng khiếp đảm đến thế này trong đời. “Mình có thể làm được điều này,” cô thì thầm cùng một hơi thở không khí. “Mình bình tĩnh mà.”

“Nhanh lên trước khi lòng bàn tay cô đổ mồ hôi.”

Gừ, cô đã không nghĩ đến lòng bàn tay nhớp nháp, nhưng giờ thì có rồi đấy. “Tôi không thể nhìn thấy anh. Anh có thể nhìn thấy tôi không?”

Tiếng cười thầm trầm, dịu dàng của anh vọt lên chỗ cô khi cô khom mình nắm chặt tay vào lan can. “Tôi có thể nhìn thấy rất rõ cái quần lót màu trắng của cô.”

Vào khoảnh khắc này, Joe Shanahan ngược lên nhìn váy cô là thứ rắc rối ít quan trọng nhất của cô.

“Tiếp tục nào, cưng” anh dỗ dành từ bên dưới.

“Sẽ thế nào nếu tôi bị ngã?”

“Tôi sẽ bắt được cô. Tôi hứa đấy, chỉ là cô phải thả ra ngay bây giờ, trước khi trời quá tối để nhìn thấy cái quần lót đó.”

Cô chậm chạp trượt chân bên kia ra khỏi ban công và dùng đưa trên khoảng mặt đất tối mù bên dưới. “Joe,” cô gọi đúng lúc chân cô va vào một thứ gì đó rất cứng.

“Khỉ gió!”

“Cái gì thế?”

“Đầu tôi.”

“Ồi, xin lỗi.” Đôi bàn tay mạnh mẽ của anh túm lấy cổ chân cô, rồi trượt lên bấp chân tới đầu gối cô.

“Tôi có cô rồi.”

“Anh chắc chứ?”

“Thả ra đi.”

“Anh chắc chứ?”

“Ừ, thả ra đi.”

Cô hít một hơi thật sâu, đếm tới ba, rồi thả chân song ra. Và cô rơi, trượt xuống trong vòng tay rộng lớn của anh. Anh ôm chặt cô vào người anh, và chiếc váy của cô chụm lại quanh eo khi cô trượt xuống ngực anh. Tay anh trượt lên sau chân cô, và anh ôm cặp đùi trần của cô trong tay. Cô nhìn xuống gương mặt tối đen của anh ngay dưới mặt cô.

“Tôi đã làm được.”

“Tôi biết.”

“Váy tôi bị tóc lên quanh eo rồi,” cô nói.

Răng anh trông cực kì trắng khi anh cười. “Tôi biết.” Anh chậm rãi thả cô xuống cho đến khi chân cô chạm mặt đất, và lòng bàn tay anh để yên sau hông cô. “Cô không chỉ xinh đẹp, mà còn dũng cảm nữa chứ. Tôi thích điều đó ở một người phụ nữ.”

Gabrielle có thể thành thật nói rằng trước đây chưa một người đàn ông nào từng chọn đúng cái từ ngữ đó để khen ngợi cô. Thường thì họ dính chặt với những từ ngữ bay bổng hơn và bình luận về chân và mắt cô.

“Cô sợ hãi, nhưng cô vẫn đi qua cái lan can đó.” Bàn tay nóng hổi của anh sưởi ấm làn da cô qua lớp vải ren quần lót. “Cô nhớ đêm qua khi cô nói tôi không thể hôn cô thêm nữa không?”

“Tôi vẫn nhớ.”

“Ý cô là vào môi à?”

“Tất nhiên rồi.”

Anh hạ miệng xuống và hôn cổ họng cô. “Điều đó để lại rất nhiều vị trí thú vị còn tự do,” anh nói khi tay anh bóp hông cô.

Gabrielle mở miệng ra, rồi khép vào. Cô có thể nói gì với điều đó đây.

“Cô muốn tôi tìm chúng ngay bây giờ hay để sau?”

“À... để sau chắc sẽ tốt hơn.” Cô giật giật chân váy, nhưng nắm tay Joe siết chặt trên hông cô.

Giọng anh trầm và khàn khàn khi anh hỏi, “Cô chắc chứ?”

Không hẳn. Cô đứng trên một sườn núi bậc thang, mông lộ ra ngoài váy, và cô không chắc mình có muốn ở bất kì chỗ nào khác ngoài chính nơi cô đang đứng hay không nữa. Được bọc trong bóng tối, bị đẩy vào lồng ngực vững trãi của Joe. “Ừ.”

Anh kéo chân váy của cô xuống và vuốt thẳng nó trên đường cong mông cô. “Hãy cho tôi biết nhé.”

“Tôi sẽ nói.” Cô bước ra khỏi sự quyến rũ mời mọc trong giọng nói của anh và hơi ẩm từ vòng ôm của anh. “Đầu anh thế nào?”

“Tôi sẽ sống thôi.” Anh quay người và nâng mình lên bậc tường bậc thang bảo vệ kế tiếp. Cô ngược lên nhìn đường nét của anh, và anh với xuống cầm tay cô và kéo cô lên sau anh. Anh nâng cô lên thêm ba lần nữa và khiến nó có vẻ thật dễ dàng.

Buổi đêm đã bắt đầu trở nên lạnh giá thấy rõ vào lúc họ đi tới chiếc Chevy cũ kỹ của anh, và Gabrielle mong đợi được ngâm mình ấm áp thoải mái trong bồn tắm khi cô về nhà. Nhưng mười lăm phút sau, cô thấy mình đang ngồi trên cái sofa màu nâu pha be của Joe, đôi mắt sáng quắc màu vàng xen kẽ màu nâu đen của con vệt của anh ghì chặt cô vào ghế. Bên kia phòng Joe đứng quay lưng lại với cô, thân máy điện thoại lủng lẳng trong một tay, ống nghe trong tai kia. Anh nói nhỏ vừa đủ để không bị nghe thấy, rồi đi vào phòng khách, cái dây dài trải dọc phía sau.

“Mày phải hỏi bản thân mày một câu hỏi. Mày có cảm thấy may mắn không? Chà có không - tên gốc?”

Gabrielle nhảy dựng lên và chuyển toàn bộ sự chú ý sang Sam. “Xin lỗi?”

Con vệt vỗ cánh hai lần, rồi bay tới tay vịn của chiếc ghế. Nó chuyển từ chân này sang chân kia, rồi nghiêng đầu sang một bên và sầm soi cô.

“À... vệt con muốn bánh quy giòn à?”

“Tiếp tục đi, ghi dấu ngày của tôi nào.”

Cô cho là cũng hợp lý thôi khi con chim của Joe trích dẫn Dirty Harry. Cô ngồi bất động khi con chim đi dọc thành sofa, một cái vòng kim loại màu xanh đeo quanh một cái chân đây vậy. “Chú vệt dễ thương đấy,” cô nói nhẹ nhàng và liếc nhìn về hướng Joe. Anh vẫn đứng trong phòng khách, quay lưng về phía cô, trọng lượng của anh trụ trên một chân. Anh kẹp ống nghe điện thoại giữa vai và tai, rồi xoa bóp vai kia của anh bằng bàn tay bên này. Trong một giây ngắn ngủi, cô băn khoăn có phải anh đã tự làm mình đau khi giúp cô leo lên các bậc tường bao hay không, nhưng rồi Sam thốt ra một tiếng huýt sáo inh tai, và cô quên bẵng về Joe. Con chim lác lư ra trước ra sau, rồi nhảy lên vai cô.

“Tên kia hãy coi chừng đấy.”

“Joe,” cô kêu lên, giữ chặt ánh nhìn trên cái mỏ đen của Sam.

Sam tựa đầu mình vào thái dương cô và phập phồng lồng ngực. “Chú chim xinh đẹp.”

Trước đây Gabrielle chưa bao giờ ở quanh lũ chim, đừng nói đến việc có một con đứng trên vai cô. Cô không biết nên nói hay làm gì. Cô không biết gì về cách hành xử của loài chim, nhưng cô biết mình không muốn làm nó giận dữ. Cô đã xem phim cổ điển của Alfred Hitchcock rất nhiều lần, và hình ảnh Suzanne Pleshette với đôi người lòi ra lóe lên qua đầu cô. “Chú vẹt dễ thương đấy,” cô nói và liếc sang bên kia phòng. “Giúp.”

Joe cuối cùng cũng nhìn cô qua vai, cái cau mày giờ đã quen thuộc của anh kéo trĩu lông mày anh xuống khi anh nói vài từ vào ống nghe. Sau vài câu gọn lỏn, anh kết thúc cuộc gọi và quay lại phòng khách. “Sam, mày nghĩ mày đang làm gì chứ?” anh hỏi khi anh đặt điện thoại lên cái bàn cà phê. “Rời khỏi cô ấy đi.”

Con chim dụi cái đầu mềm mại của nó vào Gabrielle, nhưng không bay khỏi vai cô.

“Đến ngay đây.” Joe vỗ lên vai anh. “Đến đây.” Sam không di chuyển.

Thay vào đó nó cúi đầu và chạm mỏ vào má cô. “Chú chim xinh đẹp.”

“Ừm, tôi chết mất.” Joe chống tay lên hông và hếch đầu sang một bên. “Nó thích cô.”

Cô không thấy tin. “Thật à? Sao anh biết?”

Joe đi tới đứng thẳng trước mặt cô, “Nó vừa hôn cô,” anh nói, rồi cúi người về phía trước và đặt tay ngay dưới chân Sam. “Dạo gần đây, nó đang trong tâm trạng tìm bạn đời.” Joe búng ngón tay, và mép tay anh chạm nhẹ vào ngực cô qua lớp áo cánh trắng. “Tôi đoán nó nghĩ nó đã tìm thấy một cô bạn gái.”

“Tôi sao?”

“Ừ đấy.” Ánh mắt anh hạ xuống miệng cô, rồi quay lại với con vẹt. “Tiến ra đây, Sam. Làm một chú chim ngoan nào” Cuối cùng Sam cũng tuân theo và nhảy sang tay Joe.

“Tên kia coi chừng đấy.”

“Tao sao? Tao không phải cái đũa dụi dụi đầu vào một cô nàng xinh xắn và hôn cô ấy đâu nhé. Tao vẫn đang coi chừng đấy. À chắc, dẫu sao thì tối nay tao cũng dè chừng.” Anh cười lóe lên với cô, rồi đi tới cái lồng lớn đặt trước một cửa sổ bằng tranh.

Gabrielle đứng dậy và nhìn anh vuốt một bàn tay cẩn thận lên bộ lông của Sam trước khi đặt nó vào trong lồng. Tên cảnh sát to lớn xấu xa sau rớt thì cũng không quá to lớn và xấu xa đấy chứ. “Nó thật sự nghĩ tôi là một cô bạn gái tiềm năng sao?”

“Chắc thế. Nó cứ xé nát báo và lại đậu xuống ngủ trên những động vật nhồi bông của nó.” Sam nhảy lên chỗ đậu và Joe đóng cánh cửa song sắt lại. “Nhưng tôi chưa bao giờ thấy nó cư xử như với cô. Nó thực sự ghen tuông với những phụ nữ mà tôi mang về nhà và cố đuổi họ ra khỏi cửa.”

“Tôi đoán mình đã gặp may,” cô nói, giờ thì tự hỏi anh đã mang bao nhiêu người phụ nữ về nhà, và rồi, sao cô lại quan tâm chứ.

“Ừ đấy, nó muốn đậu ngủ cùng cô.” Anh quay lại và nhìn cô. “Tôi không thể nói là tôi trách mắng gì nó.”

Khi lời khen ngợi thoát ra, nó không hề tuyệt vời. Nhưng vì vài lý do kì lạ những từ ngữ của anh lắng xuống gần trái tim cô và khiến tim cô hồi hộp. “Anh rất tệ việc tăng bốc, Shanahan ạ.”

Anh chỉ mỉm cười như biết không chỉ có vậy và ra dấu về hướng cánh cửa. “Cô có cần ghé qua đâu đó trên đường về nhà không? Có khi rẽ vào đâu đấy và ăn tối?”

Cô đứng lên và đi theo anh. “Anh đói à?”

“Không, tôi nghĩ cô có thể đói thôi.”

“Không, tôi đã ăn trước bữa tiệc của Kevin rồi.”

“À.” Anh liếc nhìn cô qua vai. “À, được rồi.”

Trong suốt chuyến lái xe về nhà Gabrielle, những ý nghĩ của cô một lần nữa lại xoay sang tuýp mà Joe có thể mang về nhà. Cô tự hỏi họ trông thế nào, và họ trông giống Nancy không. Cô cá là có.

Joe dường như cũng lơ đãng như Gabrielle, và không ai trong hai người nói gì cho đến lúc cô cố gắng trò chuyện khi còn cách nhà cô ba con phố. “Kevin đã có một bữa tiệc thật thú vị.” Cô chắc chắn anh có rất nhiều thứ để nói về nó.

Không hề. Anh chỉ hơi cầu nhàu và nói, “Kevin là một thằng ngốc.”

Cô từ bỏ, và họ lái xe nốt quãng đường ngắn ngủi còn lại trong im lặng. Anh không nói gì khi đưa cô lên vỉa hè hay khi lấy chìa khóa khỏi tay cô. Ngọn đèn màu hồng trước nhà ve vuốt nét nhìn nghiêng của anh và nấn ná trên những lọn xoắn mềm mại trên tai anh khi anh cúi xuống và mở cánh cửa ra. Anh thẳng người dậy và cử động vai như thể nó vẫn gây phiền phức cho anh.

“Anh đã làm đau mình vì giúp tôi tối nay à?” cô hỏi.

“Tôi đã làm đảo cơ ngày hôm trước khi chuyển mấy cái giá trong cửa hàng của cô, nhưng tôi sẽ sống thôi.”

Anh thẳng người dậy, và cô nhìn anh, nhìn đôi mắt sẫm màu mệt mỏi của anh, một lớp râu mới mọc khác, và cơn căng thẳng làm nhăn trán anh lại. “Tôi có thể massage cho anh,” cô gợi ý trước khi cô kịp cho bản thân suy nghĩ cẩn thận hơn về lời đề nghị.

“Cô biết cách sao?”

“Tất nhiên rồi.” Viễn cảnh Joe chẳng mặc gì ngoài một cái khăn tắm dạt qua đầu cô và làm bụng cô ầm lên. “Tôi suýt soát chuyên nghiệp đấy.”

“Ý cô là, cũng như cô suýt soát một tay ăn chay chứ gì?”

“Anh lại đang chế nhạo tôi đấy à?” Cô đã đi học về massage và, mặc dù cô không phải một chuyên gia có chứng nhận, cô cũng xem mình là bán chuyên.

Tràng cười lặng lẽ của anh vang khắp không khí buổi đêm tĩnh lặng và bao bọc cô trong độ sâu của luồng âm thanh nam tính ấy. “Tất nhiên,” anh thú nhận không chút xấu hổ.

Ít nhất anh cũng trung thực. “Tôi cá mình có thể khiến anh khá lên trong hai mươi phút.”

“Cô muốn cá gì nào?”

“Năm đô.”

“Năm đô? Thành mười đi và cô đã vào cuộc.”

23. Rachel Gibson - Chương 12

Chương 12

Joe liếc cái khăn tắm nhỏ xíu được trao cho anh một cái rồi ném nó lên ghế sofa. Anh thích sự thoải mái rộng rãi của quần đùi hơn. Anh thích có nhiều chỗ để thằng bé của anh có cơ hội mà hít thở, và không đòi hỏi anh chịu mạo hiểm cho thằng bé của anh nhắc nhở cái khăn đó thành hình lều dậu.

Anh chuyển trọng lượng sang một chân và chống tay vào hông. Chết tiệt, lúc này anh không nên đứng ở chính giữa phòng khách của Gabrielle. Anh nên trên đường về nhà, về với một giấc ngủ tối ngon lành. Anh có một buổi họp lúc tám giờ sáng mai để thảo luận về những món đồ cổ bị đánh cắp mà anh đã thấy trong phòng khách của Kevin. Anh cần được nghỉ ngơi và cần có đầu óc thanh tịnh khi chuẩn bị bản khai kèm tuyên thệ mà anh sẽ dùng để lấy một lệnh khám xét. Cách diễn đạt phải rõ ràng, súc tích, và chặt chẽ như âm đạo còn trinh. Nếu không, anh sẽ chịu mạo hiểm bị tịch thu tất tần tật trong một cuộc kiểm tra được tiến hành sau đó ở tòa. Cũng có những chuyện khác mà anh phải làm tối nay. Anh cần giặt giũ vài thứ, và gọi cho Ann Cameron để bảo cô ấy rằng anh không thể gặp cô uống cà phê vào sáng mai. Sáng nay anh đã

ghé qua cửa hàng ăn của cô trước khi làm việc và cô đã làm bữa sáng cho anh. Cô là một quý cô tử tế thật sự, và anh cần gọi điện để hủy cuộc hẹn của họ.

Thay vào đó, anh đứng trong nhà của Gabrielle nhìn cô đổ dầu vào một cái bát nông và thấp nền trên cả mặt lò sưởi lẫn cả những cái bàn kính khác nhau như thể cô đang chuẩn bị một cuộc tế lễ. Thay vì bỏ đi, anh nghiêng đầu sang một bên, và nhìn bộ váy xấu xí, lụng thụng của cô xẻ dọc sau cái đùi mịn màng, dừng lại không xa vùng đất thần tiên.

Cô tắt đèn đi, rồi bật công tắc cạnh lò sưởi, thế là ngọn lửa màu vàng cam bắn ra từ miệng gas và liếm láp những khúc gỗ giả. Anh quan sát cô buộc mái tóc xoăn dài lại bằng một sợi ruy băng, và anh tranh đấu xem có nên nói với cô rằng bộ cờ bằng ngà voi trong phòng ngủ của Kevin, cái bộ cờ với tất cả những quân tốt nhỏ xíu cùng của quý cường cứng bé tẹo gớm ghiếc, đã bị ăn trộm từ một ngôi nhà ở River Run tháng trước.

Kể từ khi anh nhìn cô leo qua cái ban công đó, anh đã nghĩ đến việc kể cho cô sự thật. Anh nghĩ về nó trong chuyến lái xe về nhà, khi nói chuyện với Walker trên điện thoại, và cả sau khi anh đã gác máy. Anh nghĩ về nó khi anh đứng trên hiên nhà cô với chìa khóa của cô trong tay anh, và cả khi anh nhìn vào đôi mắt xanh tin tưởng của cô. Anh nghĩ về nó kể cả khi anh đồng ý nhận một bài massage mà anh đã sớm biết là một ý tồi.

Đại úy không muốn Gabrielle được thông báo một điều gì hết, nhưng Joe nghĩ cô xứng đáng được biết sự thật về Kevin và những cái giá chất đầy những món đồ cổ được ghi lại là bị trộm trong hồ sơ chính của cảnh sát.

Cho đến cách đây khoảng một giờ, Joe hẳn sẽ hoàn toàn tán thành với Walker. Nhưng đó là trước khi cô đứng canh gác ngoài cửa phòng khách trong khi anh lục soát. Trước khi anh nhìn vào mắt cô và hỏi xin sự tin tưởng của cô. Trước khi cô trèo qua cái lan can đó vì anh. Cho đến một giờ trước, anh vẫn còn không chắc về sự vô tội của cô, mà anh cũng chẳng quan tâm. Công việc của anh không phải là quan tâm. Nó vẫn không phải công việc của anh.

“Tôi sẽ đi lấy bàn massage của tôi và anh có thể được thoải mái.”

“Tôi muốn ngồi trên ghế. Một trong mấy cái ghế phòng ăn là tốt rồi.” Một cái ghế cứng, khó chịu mà không để anh thư giãn đến mức quên luôn cô là người cung cấp thông tin của anh, chứ không phải một người phụ nữ anh muốn biết rõ thêm nhiều nữa.

“Anh chắc chứ?”

“Chắc.” Nhưng lúc anh nhìn cô leo qua cái lan can ấy, khiếp đảm rõ ràng rành rành, thứ gì đó đã chuyển dịch bên trong anh và thay đổi cách anh nhìn cô, những gì anh cảm thấy sâu trong thâm tâm. Nhìn cô lắc lư trên đầu anh, cái quần lót trắng nhỏ xinh lấp đầy tầm nhìn của anh, tim anh đã nghẹn lại đầu đó trong cổ họng. Khi anh ngược lên nhìn cô đang treo phía trên anh, anh đã biết mình sẽ gặp nhiều khó khăn để bắt lấy cô nếu cô bị rơi, cũng như là anh biết sẽ không đời nào anh để cô ngã xuống. Và trong khoảnh khắc ấy cô đã không còn chỉ là người chỉ điểm với một cơ thể chết người của anh nữa, cô đã trở thành một người mà anh muốn giữ an toàn. Một người anh muốn bảo vệ.

Anh cũng cảm thấy một điều gì đó nữa. Khi anh ôm cô trong vòng tay và hôn cổ cô, anh đã cảm thấy cảm giác thít chặt sắc bén trong lồng ngực thậm chí cả sau khi nguy hiểm đã trôi qua. Có lẽ đó là tàn dư sợ hãi hoặc áp lực âm ỉ. ải rồi có thể, nhưng bất kể đó là gì, anh không có ý định xem xét nó một cách quá chi tiết. Thay vào đó anh chọn tập trung sự chú ý của mình vào tiến triển của Gabrielle khi cô kéo một cái ghế gỗ từ phòng ăn và đặt nó xuống trước lò sưởi.

Dù cho anh tin rằng cô xứng đáng được biết về Kevin, anh cũng không thể nói với cô, bởi vì cô cực kì dễ đoán. Tất cả những gì cô cảm thấy đều hiện lên trong mắt. Cô không thể nói dối mà không có vẻ như cô đang đợi một tia sét hạ gục mình. Anh không thể nói với cô, và anh không nên ở lại.

Anh bước lùi lại một bước và cân nhắc đến sự khôn ngoan của việc cho Gabrielle xoa tay lên người anh. Sự cân nhắc không kéo dài lâu. Cô nghiêng đầu sang một bên và nhìn anh. “Joe, cởi áo anh ra,” cô nói, và giọng cô chảy qua anh như chất dầu mà cô đang đun nóng trên một cái máy đốt nhỏ. Anh cho là mình không phải rời đi ngay. Anh đã ba mươi lăm tuổi rồi và rất kiểm soát.

Đây là một bài massage. Không phải tình dục. Sau khi bị bắn, anh đã tắm quất các cơn đau nhức ra khỏi cơ bắp một cách thường xuyên như một phần liệu pháp chữa trị. Tất nhiên, nhà trị liệu của anh đã ở độ tuổi năm mươi và trông không hề giống Gabrielle Breedlove tí nào.

ải rồi, anh có thể ở lại. Miễn là anh còn nhớ rằng Gabrielle Breedlove là người cung cấp thông tin cho anh, nhớ rằng chơi đùa lung tung với cô sẽ hủy hoại sự nghiệp của anh. Và điều đó đơn giản là sẽ không xảy ra. Không đời nào.

“Anh không định cởi quần áo của mình ra à?”

“Tôi sẽ để quần dài lại.”

Cô lắc đầu. “Tôi mong là anh không làm thế. Dầu sẽ phá hỏng cái quần của anh đấy.”

“Tôi sẽ mạo hiểm thôi.”

“Tôi sẽ không nhìn lên đâu mà.” Tông giọng cô và vẻ khó chịu ở môi cô bảo anh rằng anh thật ngớ ngẩn. Rồi cô nâng bàn tay phải như thể nói lời tuyên thệ. “Tôi xin thề.”

“Cái khăn tắm quá nhỏ.”

“À.” Cô bỏ đi và quay lại một giây sau với một cái khăn đi biển rộng. Cô ném nó lên tay vịn sofa bên cạnh anh. “Nó thế nào?”

“Tuyệt.”

Gabrielle mê mẩn chú ý tới đôi tay của Joe khi anh rút cái vạt áo thể thao lụa ra khỏi quần vải. Giống một điệu múa thoát y chậm chạp đến phát điên, anh kéo mảnh vải sọc lên vừa đủ để cho cô thoáng thấy một cơ bụng phẳng lì và đường lông sẫm màu thẳng xuống trước khi anh thả áo ra và nó rơi xuống eo anh. Cô thở phào ra một hơi, luồng hơi thở mà cô còn không biết là mình đang nín lại và nâng ánh mắt lên mặt anh. Cô nhìn thẳng vào đôi mắt nâu đang nhìn cô quan sát anh. Anh nâng một tay lên nắm lấy một nắm áo giữa hai vai. Rồi anh kéo nó qua đầu và ném nó lên ghế sofa cạnh cái khăn tắm mà anh đã từ chối quần vào. Tay anh di chuyển tới dây lưng, và cô nhanh chóng nhìn đi chỗ khác.

Cô chuyển sự chú ý sang tinh dầu quả hạch mà cô đã rót vào một cái bát sen nông và để hơi ấm trên một cái bình hơi. Miếng cô vừa có cảm giác khô khốc vừa chảy nước đến khó tin cùng một lúc. Cô quay ánh mắt đi để anh không bắt quả tang cô đang nhìn trộm, nhưng không phải trước khi cô nhìn thấy những lọn lông xoắn đẹp đẽ phủ khắp những cơ bắp đẹp như tạc ở lồng ngực anh, trải dọc xuống ức và cái bụng phẳng của anh rồi biến mất dưới cặp quần. Đầu vú anh có màu nâu sậm hơn trong bức vẽ anh của cô, lông trên ngực anh mềm mại hơn và không rậm bằng.

Cô thêm ba giọt hương an túc và bạch đàn vào dầu quả hạch, rồi đặt cái bát và bình đốt lên một cái bàn nhỏ cạnh lò sưởi. Joe quay cái ghế phòng ăn ra đối mặt với ngọn lửa, dặt chân trên ghế, và ngồi thẳng lưng. Anh khoanh tay qua thanh ngang và phờ ra cho cô cái lưng mượt mà của anh. Một miếng dán chứa nicotine dán chặt vào eo anh và bị che khuất một nửa bởi cái khăn tắm dày màu trắng quần trẻ trên hông anh.

“Cô không nghĩ là sẽ trở nên rất nóng khi ngồi quá gần ngọn lửa thế này sao?” anh hỏi.

“Nếu da anh không ấm, các lỗ chân lông của anh sẽ đóng kín trước những tác dụng chữa lành bệnh của hương an túc và bạch đàn.” Cô đứng cạnh anh và đặt một lòng bàn tay ngang trán anh còn tay kia ở gáy anh. “Hơi cúi đầu xuống nào,” cô nói và nhẹ nhàng bóp những cơ bắp cổ đau nhức. “Đưa ý thức tới cảm giác căng thẳng trong đầu anh. Giờ thì hít một hơi sạch sẽ và nín lại cho đến khi tôi bảo,” cô hướng dẫn khi xoa gan ngón tay cái lên những đốt sống trên cùng ở xương sống anh và lùa vào mái tóc đẹp đẽ tới đáy sọ của anh. Cô đếm tới năm và lướt ngón tay xuống. “Giải phóng hơi thở nào, và cùng với nó, cả cảm giác căng thẳng trong đầu anh nữa. Hãy để nó đi.”

“Aaa... Gabrielle?”

“Gì vậy, Joe?”

“Tôi không có cảm giác căng thẳng trong đầu.”

Tính chất thư giãn của oải hương và phong lữ lấp đầy phòng khách của cô khi cô đi tới đứng đằng sau anh. Tay cô lướt trên thái dương anh, và cô xoa bóp xua đi cảm giác căng thẳng mà anh không nghĩ là mình có. “Joe, anh căng thẳng đến mức anh rất dễ cáu.” Cô chậm chạp cào các ngón tay lên hai bên đầu anh, mái tóc mượt như lụa của anh cong lại quanh các khớp tay cô khi cô đan chúng lại trên đỉnh sọ anh. Cô tạo áp lực xuống bằng lòng bàn tay và xoa xoa. “Cảm giác thế nào?”

Anh rên lên.

“Đó là những gì tôi đã nghĩ.” Cô dành hơi nhiều thời gian hơn bình thường lên sọ và cổ anh, nhưng tóc anh có cảm giác mềm mại giữa các ngón tay cô đến mức cô không thể ngăn mình lại. Một cảm giác râm ran ẩm áp chạy dọc lên cánh tay cô rồi siết chặt ngực cô lại, và cô ép mình phải di chuyển tiếp, phải từ bỏ khoái lạc được chạm vào tóc anh.

Cô rót một lượng nhỏ dầu massage từ bát sen vào lòng bàn tay cô. “Hít một hơi thở không khí và nín lại.” Cô đặt tay lên sau vai anh và vờn rồi bóp các cơ bắp của anh. Cơ thang và cơ delta của anh vừa chặt vừa cứng, và cô di chuyển bàn tay tới mép ngoài vai anh rồi dọc xuống cánh tay tới khuỷu tay anh. “Hãy cảm nhận sự căng thẳng ở đáy sọ anh. Để nó đi khi anh thở ra,” cô hướng dẫn dù cho cô có cảm giác rất rõ rằng anh không sử dụng chuyển động hít thở của mình để thư giãn. Cô nhào nặn ngược lên. “Mường tượng cơn stress chảy ra khỏi người anh và thay thế nó bằng hơi thở thông khí, hoặc năng lượng vũ trụ trong lành.”

“Gabrielle, cô đang làm tôi sợ đấy.”

“Suyt.” Cô không tin là có gì đó lại làm anh sợ được, đặc biệt là cô. Cô nhúng tay vào dầu, rồi trượt lòng bàn tay cô xuống, và lại ngược lưng anh lên, chuẩn bị và làm ấm các cơ bắp của anh cho một bài massage sâu hơn. Cô ép tay theo đường viền da thịt anh, cảm nhận và tiếp thu đường nét cùng hình dạng của anh. “Đây là nơi bị đau phải không?” cô hỏi khi tay cô di chuyển tới vai phải của anh.

“Thấp hơn tí nữa.”

Cô tắm quất, bóp nặn, và xoa xoa một giọt dầu hạt tiêu đen lên những cơ bắp cứng nhắc của anh. Hơi nóng từ ngọn lửa làm ấm da anh, trong khi ánh sáng từ những ngọn lửa hồng rập những khoảng tối lên da thịt anh và chiếu sáng lung linh trên mái tóc sẫm màu của anh. Một cơn run rẩy đầy dễ chịu lắng xuống trong dạ dày cô, và cả đầu óc lẫn tinh thần cô đấu tranh để giữ cho sự động chạm của cô không có gì riêng tư. Cô có thể không phải là một chuyên viên massage được cấp phép, nhưng cô biết sự khác biệt rõ rệt giữa một bài massage chữa bệnh và một bài massage nhục dục.

“Gabrielle?”

“Ừ.”

“Tôi xin lỗi về những gì đã xảy ra trong công viên tuần trước.”

“Vì đã quật tôi à?”

“Không, tôi không xin lỗi về điều đó. Tôi quá thích nó đi chứ.”

“Vậy thì anh xin lỗi về điều gì?”

“Vì cô đã thấy sợ.”

“Và đó là điều duy nhất anh thấy xin lỗi à?”

“Chắc, ừ.”

Cô dịu dàng bấm đầu ngón tay vào thịt anh. Cô có cảm giác rằng anh không hay thường xuyên xin lỗi dù vì bất kì điều gì, và cô chấp nhận nó như là nỗ lực tốt nhất của anh.

“Tôi phải thú nhận, trước kia tôi chưa bao giờ bị nhâm thành một tên bám đuôi.”

“Chắc là có rồi đấy, chỉ là trước tôi không ai nói cho anh sự thật hết thôi.” Cô mỉm cười và tiếp tục vỗ ngang vai anh và dọc xuống cánh tay. “Thì thoảng anh có luồng khí đe dọa đấy. Anh nên cải thiện nó đi.”

“Tôi chắc chắn sẽ làm thế.”

Cô lướt tay ngược lên và ấn ngón tay cái của cô vào chóp xương ở đáy sọ của anh. “Tôi xin lỗi là đã làm đau chân anh.”

Một ngón tay cái của cô chạm nhẹ vào cằm anh khi anh liếc nhìn cô qua vai. Đôi mắt đen của anh ngược lên nhìn cô, ánh lửa đúc khuôn mặt anh trong luồng ánh sáng vàng rực. “Lúc nào cơ?”

“Cái ngày hôm đó trong công viên khi tôi hạ anh xuống đất. Sau đó, anh khập khiễng đi về ô tô.”

“Đó là một vết thương cũ. Cô không gây ra việc đó đâu.”

“À.”

“Cô nghe thất vọng thế nhỉ.”

“Không.” Các ngón tay cô xò ra ngoài, và đôi bàn tay cô di chuyển tới hai bên khung xương sườn của anh. “Không chính xác là thất vọng. Anh đã rất khủng khiếp với tôi, tôi chỉ thích nghĩ là ngày hôm đó tôi đã làm cho anh cũng phải chịu đựng một ít.”

Anh mỉm cười trước khi anh quay ánh mắt về với ngọn lửa. “À, có đấy. Mỗi lần tôi đi vào cái trụ sở cảnh sát đó, tôi lại nhận được cả đồng thứ dờ hơi về cô và cái lọ keo xịt tóc của cô. Tôi chắc hẳn sẽ phải nghe về nó nhiều năm nữa.”

“Một khi vụ án này đã xong, mọi người sẽ quên hết về tôi.” Bên dưới cơ bắp rắn chắc của anh, xương sườn anh thon lại vào cái bụng phẳng lì. “Anh chắc cũng sẽ quên thôi.”

“Giờ thì, điều đó sẽ không bao giờ xảy ra,” anh nói từ sâu trong lồng ngực. “Tôi sẽ không bao giờ quên cô, Gabrielle Breedlove.”

Lời nói của anh làm cô vui mừng hơn cô muốn thú nhận. Chúng lắng đọng dưới ngực cô, kế bên trái tim cô, và sưởi ấm cô như ánh sáng của ngọn nến trà. Cô vuốt tay dọc hai bên sườn của Joe xuống eo anh, lên nách anh, rồi ngược xuống. “Giờ thì đưa ý thức của anh tới vai đi. Hít một hơi thật sâu, và nín lại.” Cô cảm thấy anh hóp bụng vào, và cơ bắp của anh trở nên cứng ngắc. “Anh không nín thở sâu phải không?”

“Không.”

“Anh phải dùng chuyển động hít thở nếu muốn thư giãn hoàn toàn.”

“Bất khả thi.”

“Vì sao?”

“Cứ tin lời tôi về chuyện đó.”

“Một ly rượu vang có giúp gì được không?”

“Tôi không uống rượu.” Anh ngừng lại trước khi lại cất tiếng. “Chỉ có một thứ duy nhất sẽ giúp được thôi.”

“Cái gì thế?”

“Tắm nước lạnh.”

“Cái đó nghe không có vẻ thư giãn cho lắm.”

Anh lại cười, nhưng nghe anh không có vẻ vui vẻ. “Chắc, có một thứ khác nữa mà tôi đang ngồi đây cứ nghĩ đến mãi.”

“Gì thế?” cô hỏi dù cô đã biết.

Giọng anh trầm và khàn khi anh nói, “Đừng bận tâm. Nó liên quan đến việc cả hai chúng ta đều trần truồng, và điều đó không thể xảy ra được.”

24. Rachel Gibson - Chương 12.2

Chương 12 (tiếp)

Tất nhiên là cô biết nó không thể xảy ra. Họ đối nghịch hoàn toàn. Anh đánh đổ trạng thái cân bằng vũ trụ của cô. Cô muốn một người đàn ông thông thái. Anh thông thái như người tiền sử. Anh nghĩ cô bị điên, và có lẽ cô thế thật. Chưa đầy một tuần trước, cô đã nghĩ anh là một kẻ bám đuôi, giờ thì anh ngồi ở phòng khách nhà cô trong khi cô bôi dầu lên cơ thể anh như thể anh là một vũ công còi trần. Có lẽ cô điên thật. Dầu vậy cô vẫn hỏi, “Vì sao?”

“Cô là người cung cấp thông tin của tôi.”

Đó không phải một lý do tốt theo những gì cô thêm quan tâm. Hiệp ước cung cấp thông tin mà cô đã kí chỉ là một mẩu giấy. Một mẩu giấy không thể ra lệnh cho khao khát. Giờ thì sự thực rằng họ là hai con người hoàn toàn khác nhau, với những niềm tin hoàn toàn khác biệt, mới nên là một lý do rất tốt cho họ tránh xa cái sai lầm khổng lồ của việc ngã xuống giường cùng nhau.

Nhưng khi cô nhìn ánh sáng ngọn lửa lập lòe ngang tầm lưng trần mượt mà của anh, sự khác biệt của họ dường như không quan trọng đến thế. Chuyển động của tay cô trở nên êm ả, xoa dịu, và gợi lạc. Joe đảo lộn sự cân bằng của cô nhiều đến mức cô quên hẳn về việc giữ cho động chạm của mình không mang tính riêng tư. Cô nhúng các ngón tay vào lớp dầu đã được đốt nóng, và sự vuốt ve của cô trở nên nhẹ như lông khi cô âu yếm xương sống anh. “Đưa ý thức của anh vào hệ thống dây thần kinh ở phía sau dạ dày và vào bụng đi. Hít một hơi thật sâu, rồi cho nó đi.”

Cô nhắm mắt lại và để bàn tay trượt lên những đường nét mềm mại trên phần lưng dưới của anh. Rồi cô chạy nhẹ đầu ngón tay lên xương sống anh. Anh rùng mình thậm chí khi các cơ bắp của anh bó chặt lại dưới lớp da căng, nóng của anh, và cô xòe ngón tay cái qua làn da mượt mà của anh. Đột nhiên, cô có một cảm giác thôi thúc mạnh mẽ muốn rên rỉ, hoặc thở dài, hay cúi người tới trước và cấm phập rằng cô vào người anh. “Đưa ý thức của anh đến háng đi.”

“Quá muộn.” Anh đứng dậy và quay lại đối diện với cô. “Nó đã ở đó rồi.”

Cô ngược lên nhìn vào đôi mắt khép hờ và đường cong của miệng anh. Một giọt mồ hôi trượt xuống má và cằm anh, dọc cổ họng anh, và đọng lại trong hõm cổ râm nắng của anh. Cô nâng bàn tay và đặt chúng lên cái bụng phẳng lì của anh. Ngón tay cái của cô ve vuốt đường lông sẫm màu quấn tròn quanh rốn anh.

Ánh mắt cô hạ thấp xuống eo anh và chỗ phình lên không thể nhầm lẫn của vật cứng cáp của anh. Các ngón tay cô cong lại ép vào bụng anh, và hõm cô đột nhiên khô rang. Cô liếm môi, và ánh mắt cô trôi dạt xuống vết sẹo trên đùi vừa có thể nhìn thấy được qua chỗ hở trên cái khăn tắm biển.

“Ngồi xuống đi, Joe,” cô ra lệnh và đẩy anh cho đến khi hông anh chạm vào ghế. Khăn tắm bị cuộn lên đùi phải của anh, để lộ gấu quần đùi màu đen. “Đây là chỗ anh đã bị bắn à?” cô hỏi khi quỳ xuống giữa hai đầu gối anh.

“Phải.”

Cô nhúng hai ngón tay cái vào dầu, rồi viền tròn chúng trên vết sẹo. “Nó có còn đau không?”

“Không. Ít nhất không như hồi trước nữa,” anh nói, giọng thô ráp.

Ý nghĩ về một hành vi bạo lực như thế làm tim cô tan nát, và ngược lên nhìn khuôn mặt anh. “Kẻ nào đã làm thế này với anh?”

Nhìn xuống cô qua hàng mi lim dim, anh đợi một lúc rất lâu mới trả lời đến mức cô còn không nghĩ là anh sẽ trả lời. “Một tên chỉ điểm có tên Robby Martin. Cô chắc đã nghe đến nó. Nó ở trên tất cả các tờ báo cách đây một năm.”

Cái tên nghe thật quen thuộc, và cô mất một giây để nhớ lại. Rồi bức hình một cậu bé mắt vàng lóe lên qua kí ức của cô. Câu chuyện là tin nóng một thời gian dài. Tên của viên thanh tra ngầm người đã bắn viên đạn chết người chưa bao giờ được nhắc đến, và cô đã quên rằng có một người ngoài Robby đã bị bắn. “Đó là anh sao?”

Một lần nữa anh lại chờ đợi trước khi trả lời, “Phải.”

Chậm chạp, cô trượt ngón tay cái lên xuống dọc vết sẹo dày của anh và ấn thêm chút lực. Cô nhớ nó quá rõ, bởi vì cũng như tất cả mọi người khác trong thành phố này, cô đã trò chuyện về nó với bạn bè, và cô cũng đã tự hỏi liệu Boise có thực là không có vài tên cảnh sát khát máu chạy nhào nhào bắn vào những người đàn ông trẻ của họ chẳng vì gì hơn ngoài hút một điều thuốc nhỏ hay không. “Tôi rất tiếc.”

“Vì sao? Sao cô lại thấy tiếc?”

“Tôi rất tiếc vì anh bị buộc phải làm một việc như vậy.”

“Tôi làm công việc của mình,” anh nói, sự bén nhọn nhấn mạnh từ ngữ của anh.

“Tôi biết.” Cô dịu dàng bấm đầu ngón tay vào cơ bắp đùi anh. “Tôi rất tiếc vì anh đã bị đau.”

“Cô không tin rằng tôi là một kẻ khát máu sao?”

Cô lắc đầu. “Tôi không tin anh là người khinh suất, hay anh sẽ lấy đi mạng sống ai đó trừ phi anh không có lựa chọn nào.”

“Có lẽ tôi là một kẻ máu lạnh như báo chí đã nói. Sao cô biết được chứ?”

Cô trả lời những gì cô biết là đúng từ tận trái tim cô. “Bởi vì tôi hiểu tâm hồn anh, Joe Shanahan.”

Joe nhìn vào đôi mắt xanh tinh khiết của cô, và anh gần như tin rằng cô có thể nhìn vào tận bên trong anh và biết một điều gì đó mà anh còn không biết chắc.

Cô liếm môi, và anh nhìn đầu lưỡi cô trượt tới khóe miệng. Rồi cô làm một việc khiến trái tim anh ngừng đập và mang dục vọng thuần túy dội thẳng vào háng anh. Cô cúi đầu và hôn đùi anh.

“Tôi biết anh là một người đàn ông tốt.”

Hơi thở anh nghẹn lại trong họng, và anh tự hỏi cô có còn nghĩ anh là một “người đàn ông tốt” không nếu anh đề nghị cô dịch chuyển miệng lên phía bắc một tí và hôn một cơn đau khác, lớn hơn của anh. Anh nhìn xuống đỉnh đầu cô, nhưng đúng lúc anh gợi lên một giấc mơ thần tiên thực sự tuyệt vời liên quan đến việc mặt cô vui trong lòng anh, thì cô lại ngược lên và phá hỏng nó. Cô nhìn thẳng vào anh cứ như cô thực sự có thể nhìn vào sâu tận bên trong tâm hồn anh. Như thể cô nhìn thấy một người đàn ông tử tế hơn anh thấy về mình.

Joe đứng bật dậy và xoay lưng lại với cô. “Cô chẳng biết cái gì hết,” anh nói khi di chuyển tới lò sưởi và nắm chặt lấy mặt lò. “Có thể tôi thích tông sập cửa và dùng chính cơ thể tôi là súc gỗ công phá.”

“À, tôi không nghi ngờ về điều đó.” Cô đến đứng cạnh anh, rồi thêm vào, “Anh là một người thô bạo. Tôi chỉ ngờ rằng anh không có lựa chọn nào.”

Anh liếc nhìn cô qua vai, rồi quay lại để nhìn vào những ngọn nến nhỏ đang cháy trên lò sưởi. “Tôi có một lựa chọn rất ổn, tôi không phải đuổi tên buôn lậu đó xuống một con hẻm tối. Nhưng tôi là cảnh sát, và đó là những gì tôi phải làm. Tôi đuổi theo kẻ xấu, và một khi tôi đã tuyên thệ làm việc gì, tôi sẽ phải làm cho đến cùng. Và tin tôi đi, tôi đã tuyên thệ tóm bằng được Robby.” Anh muốn làm cô sốc. Đóng miệng cô lại. Quét ánh mắt đó ra khỏi mắt cô. “Tôi đã phát khùng lên với hắn. Hắn là tay chỉ điểm của tôi, thế mà hắn đã chơi hai mang với tôi, và tôi muốn tự tay xử trí hắn.” Anh lại liếc nhìn cô, nhưng trông cô không có vẻ sốc. Cô đáng lẽ phải là một người yêu hòa bình. Cô đáng lẽ phải ghét những kẻ như anh. Cô đáng lẽ không được nhìn anh như thể cô thực sự thấy tiếc cho anh, vì Chúa.

“Tôi đã nhìn thấy ngọn lửa bùng ra từ súng của Robby,” anh tiếp tục, “và tôi đã trút cả ổ đạn của mình vào ngực hắn trước cả khi tôi biết mình đã rút súng. Tôi không cần phải nhìn hắn cũng biết tôi đã bắn trúng hắn. Một khi cô nghe thấy điều gì như thế, cô luôn biết đó là gì. Và cô không bao giờ quên. Sau này, tôi đã phát hiện ra rằng tôi đã giết chết hắn thậm chí trước cả khi hắn chạm xuống mặt đất. Và tôi không biết mình nên cảm thấy gì về điều đó nữa. Đôi khi tôi cảm giác thật chó chết, và lúc khác tôi chỉ mừng vì tôi là một tay súng cừ hơn. Thật vô cùng khủng khiếp khi biết cô vừa cướp đi tất cả những gì một con người có và tất cả những gì anh ta sẽ có.” Anh rời khỏi mặt lò sưởi. “Có lẽ tôi đã bị mất kiểm soát.”

“Tôi nghi ngờ chuyện anh từng bị mất kiểm soát đến thế.”

Cô sai rồi. Bằng cách nào đó, cô đã khiến anh kể cho cô về vụ bắn súng đó nhiều hơn hẳn những gì anh từng kể cho bất kì ai khác. Tất cả những gì cô phải làm là ngược lên nhìn anh qua đôi mắt to tròn đó như thể cô thực sự tin anh, và anh làm nhảm như một thằng ngốc. Chắc, anh đã nói xong rồi. Trong nửa giờ qua, anh đã ngồi trên một cái ghế khó chịu, tự hỏi ngực cô sẽ vừa vặn thế nào trong lòng bàn tay anh. Anh có một vật cứng cứng dữ dội thúc giục anh nắm lấy một trong hai bàn tay mềm mại mà cô đã xoa khắp người anh và đẩy nó vào quần đùi anh để cô có thể vuốt ve một thứ gì đó thú vị hơn nhiều khuỷu tay anh.

Anh với lấy cô và trườn miệng anh lên miệng cô. Anh nhận ra mùi vị của đôi môi đầy đặn ngọt ngào của cô, như thể họ là người tình. Như thể anh vĩnh viễn biết cô. Anh nghiêng đầu sang một bên, và miệng cô mở ra cho anh, nóng bỏng, trơn mượt, và chào đón. Anh cảm thấy cô rung mình khi lưỡi anh chạm vào lưỡi cô. Cánh tay cô bện lại quanh cổ anh, và cô níu chặt lấy anh. Ngực váy yếm của cô ve vuốt lồng ngực anh, trong khi hông cô cong về phía anh, ấn mạnh vào vật cứng như đá của anh. Joe nắm lấy eo cô, và thay vì chơi một cách khôn ngoan và đẩy cô ra, anh lại ghim chặt vật đàn ông của mình vào cô. Khoái lạc đó thật tuyệt đẹp và đau đớn. Đập rộn rã đầy khó chịu và cũng đầy sung sướng, và anh muốn không chỉ một nụ hôn từ cô.

Bàn tay anh di chuyển tới hai cái móc ở váy ngoài của cô, và anh dễ dàng cởi chúng ra. Cái yếm rơi xuống eo cô, và anh nhanh chóng xử lí mấy cái khuy áo cài áo sơ mi trắng của cô. Anh đẩy hai vật áo sơ mi sang bên và cuối cùng, vun đầy bộ ngực bọc trong ren của cô vào tay anh. Môi anh run run và cô thở dốc khi ngón tay anh vuốt ve đi vuốt ve lại qua đầu ngực cứng ngắc dựng đứng của cô. Rồi anh lùi lại và nhìn vào mặt cô. Mi mắt cô mở ra và cô thì thầm tên anh, âm thanh lấp đầy với cùng nỗi khao khát đang xoắn chặt đầy đau đớn trong bụng anh. Cơ đốn lấp lánh trong mắt cô, và biết rằng cô muốn anh cùng cái cách anh muốn cô khiến máu anh rừng rực trong huyết quản. Cô đẹp cả trong lẫn ngoài. Cô đam mê, đầy khao khát và nóng như lửa trong tay anh, và anh muốn chơi với lửa lâu thêm chút nữa.

Joe hít một hơi thật sâu và thở ra chậm chạp khi ánh mắt anh di chuyển từ mái tóc màu nâu đỏ viền quanh khuôn mặt xinh đẹp của cô với những lọn xoắn hoang dã, qua đôi môi ẩm ướt và căng mọng vì nụ hôn của anh, và dọc xuống họng cô tới đôi bàn tay anh đang được lấp đầy bằng bộ ngực tròn căng của cô. “Giờ thì đến lượt em,” anh nói và ngược lên nhìn vào mặt cô.

Đôi mắt cô nhìn thẳng vào anh khi anh đẩy áo sơ mi của cô ra khỏi vai. Lớp vải trắng trượt khỏi cánh tay cô và rơi xuống nền đất. Cô đứng trước mặt anh, cái váy yếm cài khuy ở hông, và mép ren hình vỏ sò của áo lót ôm lấy hai ngực cô. Anh hơi vặn eo và nhúng tay vào đầu ả. Rồi anh chạm vào cổ họng cô và chậm rãi lướt các đầu ngón tay xuống ức, lướt vào giữa khe ngực cô. Làn da mềm mại đến khó tin của cô mơn man các khớp mu bàn tay anh khi anh vặn cái móc trung tâm ở áo ngực của cô. Nó bật mở, và ngực cô bật ra khỏi hai cúp áo. Xinh đẹp và hoàn hảo đến mức họng anh thít lại. Joe nhấc tay lên vai và trượt hai quai ren xuống cánh tay cô cho đến khi cái áo lót rơi xuống cạnh áo sơ mi của cô. Rồi anh với tay lấy bát sen và nâng nó lên giữa họ. Một cách chậm chạp, anh dốc nó xuống cho đến khi lượng dầu nhỏ còn sót lại rót lên da thịt trắng mịn của cô, chạy dọc xuống hai bờ đầy đặn và vào giữa ngực cô, xuống dạ dày tới rốn cô. Không rời ánh mắt khỏi cô, anh đổ nốt cái bát và ném nó lên ghế gỗ. Một giọt tinh khiết sáng lấp lánh trên ngực cô, và anh chạm vào nó bằng ngón tay mình.

Anh mở miệng ra để bảo cô rằng cô có bộ ngực tuyệt đẹp, nhưng tất cả những gì thốt ra là một mớ từ chối thể lộn xộn khi anh trải những giọt dầu khắp phần đầu và xoay tròn làn da nhăn nheo.

Gabrielle lắc người và đặt một bàn tay lên sau cổ anh. Cô ép đôi môi ẩm ướt của mình lên môi anh và dịu dàng mút lưỡi anh vào miệng mình. Joe xoa dầu lên khắp bộ ngực mềm mại và cái eo mượt mà của cô. Anh muốn cô. Anh chưa bao giờ muốn một điều gì như anh muốn buông mình vào dục vọng nhức nhối đang đập rộn háng anh. Lòng bàn tay anh di chuyển tới hai bên hông cô, và anh ngửa ra sau để nhìn cô, nhìn bầu ngực tỏa sáng trong ánh lửa, hai bầu ngực bóng bẩy và ẩm ướt như thể anh vừa hôn cô ở đó. Anh chưa bao giờ mong muốn một điều gì như muốn đẩy cái quần đùi của mình xuống quanh mắt cá chân và đẩy Gabrielle áp vào một bức tường hoặc xuống cái tràng kỷ hoặc lên sàn hoặc đâu đó. Anh muốn quỳ xuống giữa hai đùi mềm mại của cô, và cùng với mùi hương ngọt ngào của nền và cô lấp đầy đầu anh, vùi mình sâu vào trong cô và ở lại đó thật lâu. Muốn kéo đầu ngực cô vào miệng anh cùng lúc anh ra vào cơ thể nóng bỏng, trơn mượt của cô. Cô cũng muốn điều đó nhiều y như anh. Vậy thì, vì khi lại không trao cho cả hai người họ những gì họ muốn?

Nhưng anh không thể làm tình với cô. Thậm chí nếu cô có không phải là người cung cấp thông tin cho anh đi nữa, anh cũng không phải mấy kẻ mang theo đồ tránh thai trong ví, và anh gần như bật cười vì nhẹ nhõm. “Anh không có cái bao cao su nào trên người.”

“Em đã thực hiện phương pháp kiểm soát sinh đẻ trong tám năm,” cô nói và di một tay anh quay lại bộ ngực trơn bóng của mình. “Và em tin anh.”

Anh ước đến phát điên rằng cô đã không thú nhận điều đó và bật đèn xanh cho anh. Con nhúc nhối ở háng anh đập rộn, và trước khi đầu anh hoàn toàn rơi xuống quần đùi anh buộc mình phải nhớ lại xem cô là ai và cô là gì với anh. Anh muốn cô như thể anh chưa bao giờ muốn một người phụ nữ nào trong đời, và anh phải làm gì đó thật nhanh.

“Gabrielle, cưng à, em có thể bắt sóng với Elvis không?” anh hỏi, hớn hển để thở và cổ vót vát.

“Hmm?” Giọng cô thô ráp, như thể cô vừa ngủ dậy. “Gì cơ?”

“Em có thể bắt sóng với Elvis Presley không?”

“Không,” cô thì thầm và dựa vào anh. Ngực cô vuốt ve ngực anh, và hai đầu vú cứng ngắc sượt qua hai đầu ngực phẳng của chính anh.

“Chúa ơi,” anh khò khè, “em không thể thử sao?”

“Ngay bây giờ sao?”

“Ừ.”

Cô ngửa ra sau để nhìn anh qua đôi mắt lim dim. “Em không phải bà đồng.”

“Vậy là em không thể giao tiếp với người chết ư?”

“Không.”

“Chết tiệt.”

Cô lướt tay lên vai anh và hắng giọng. “Nhưng em có một người em họ có thể giao tiếp với cá voi.”

Khóe miệng anh giãn giãn. Một người em họ giao tiếp với cá voi chỉ làm xao lãng được chút ít, nhưng anh sẽ nhận bất cứ thứ gì đánh chệch sự chú ý của anh khỏi bầu ngực rắn chắc của Gabrielle. “Thật sao?”

“Chắc, dấu sao cô ấy cũng nghĩ thế.”

“Nói gì đó về cá voi đi?” Joe với tay ra sau cô và giật nhẹ dây đeo ngược lại qua vai cô.

“Gì cơ?”

“Chà, chúng nghĩ về cái gì?” Anh khóa dây đeo vào yếm của váy cô và che giấu cảm giác bị quyến rũ hết mức có thể.

“Em không biết. Có thể là loài nhuyễn thể hoặc mực ống chẳng?”

Bất chấp háng vẫn đang đập rộn, Joe đi ra xô pha, thả cái khăn tắm xuống, và nhét chân vào quần.

“Anh đi đấy à?”

Anh nhìn cô, nhìn sự bối rối làm nhăn lông mày cô lại, và nhìn hai bầu ngực căng lên của cô đang tràn ra ngoài hai bên váy. “Mai anh có một ngày làm việc từ sớm,” anh nói và với tay lấy cái áo của anh. Anh nhét tay vào tay áo kéo nó qua đầu.

Thậm chí khi Gabrielle nhìn Joe kéo mép áo thể thao của anh xuống ngực, cô vẫn không thể tin là anh định bỏ đi. Không thể khi mà cô vẫn còn cảm thấy và nếm được vị miệng anh trên lưỡi mình.

“Hôm nay anh đã sơn nhà kho trong cửa hàng của em,” anh nói cứ như cô không đứng đó mà không mặc áo. Cứ như cơ thể cô không phải đang rền rĩ vì sự vuốt ve của anh. “Nếu cuộc điều tra này kéo dài tới tuần sau, chúng ta sẽ phải nghĩ ra cái gì đó để anh làm. Kevin nói gì đó về mặt quây, nhưng anh không có kinh nghiệm với loại việc lắp ráp đó.”

Cô di chuyển ra sau cái ghế ăn mà cô đã đặt trước lò sưởi và quàng tay cô quanh thanh ngang phía trên. Đầu gối cô run rẩy, và cô không thể tin là họ đang trò chuyện về kinh nghiệm lắp ráp của anh. Lần đầu tiên kể từ khi anh lột trần cô tới tận eo, cô cảm thấy thật lỏa lồ và nâng tay lên ngực. “Được rồi,” cô nói.

Joe rút chìa khóa của anh ra và hướng ra cửa trước. “Vậy thì, anh chắc là sẽ không nói chuyện lại với em cho đến thứ Hai. Em có số máy nhắn tin của anh rồi phải không?”

“Có.” Anh sẽ không thử gọi hay gặp mặt cô vào ngày mai. Có lẽ thế là tốt nhất. Cách đây vài giờ cô còn không chắc mình có thích anh, vậy mà bây giờ ý nghĩ không được nhìn thấy anh khiến cô thấy trống hoác bên trong. Cô quan sát anh đi khỏi nhà cô cứ như anh không thể thoát ra đủ nhanh, và ngay khi cánh cửa đóng lại sau lưng anh, Gabrielle trượt vào ghế.

Những ngọn nến trên mặt lò sưởi vẫn bập bùng, nhưng mùi hương của chúng chẳng làm được gì để xoa dịu cô hết. Tinh thần của Gabrielle kéo cô chạy từ bắc xuống nam, vậy mà tất cả khao khát của cô dường như đều tập trung vào cùng một hướng - về hướng của Joe. Nó tuyệt đối không hợp lý tí nào. Chẳng có sự cân bằng trong đời sống của cô khi anh ở quanh. Không một chốn yên bình, nhưng đứng gần đến thế, cảm nhận hơi ấm của làn da trần của anh mang lại cảm giác rất tuyệt. Quá toàn diện. Quá trọn vẹn. Anh đã phó thác bí mật cho cô, và cô cảm thấy như thể họ đã kết nối tinh thần nhiều hơn.

Họ mới biết nhau một khoảng thời gian vô cùng ngắn, vậy mà cô đã để anh đổ dầu lên ngực cô và chạm vào cô như thể họ là người tình. Anh khiến tim cô đập thình thịch và các giác quan của cô sống dậy cho đến khi từng phần của cơ thể, đầu óc, và linh hồn cô đều tập trung vào anh. Cô đáp lại anh không giống một người đàn ông nào cô từng biết, vậy mà cô không hề hiểu rõ anh. Tim cô nện dồn dập như thể cô nhận ra anh và chỉ có một lời giải thích duy nhất. Cô sợ ý nghĩa của nó.

Âm và dương.

Bóng tối và ánh sáng. Cực dương và cực âm. Hai mặt đối lập hoàn toàn đến với nhau để tạo thành một thể cân bằng hoàn hảo.

Cô sợ điều đó có nghĩa rằng cô đang rơi vào tình yêu với Thám Tử Joe Shanahan.

25. Rachel Gibson - Chương 13

Chương 13

Ánh mặt trời ban trưa tràn qua các ô cửa sổ của sở cảnh sát chảy ngang qua bàn của Joe và rọi sáng vũ công hula lò xo bằng nhựa dẻo như một biểu tượng tôn giáo. Joe đọc lướt qua mẫu đơn trước mặt, và với lòng nhiệt tình ít ỏi anh ký bản khai tuyên thệ yêu cầu một lệnh lục soát. Anh đưa nó cho Đại úy Luchetti, rồi ném cây bút của anh lên bàn. Cái bút Bic màu xanh biển lặn qua bản báo cáo hoạt động mà anh đã thực hiện lúc trước và va vào đôi chân trần của vũ công hula, làm hồng cô ta chuyển động.

“Trông được đấy,” đại úy lầm bầm khi ông liếc nhìn mẫu đơn.

Joe gập tay sau đầu và duỗi chân. Đến giờ anh đã ngồi trong phòng họp được ba tiếng đồng hồ thảo luận về vụ án Hillard với các thanh tra khác. Anh kể vắn tắt cho họ những gì anh đã thấy trong nhà Kevin, bắt đầu với những món đồ cổ bị đánh cắp trong phòng khách, tiếp tục với bộ cờ vua bằng ngà voi, và kết thúc bằng những tấm gương trong phòng ngủ. Anh đã nghĩ đến giờ anh đã có Kevin trong vòng giám sát rồi và đang thất vọng như điên. “Ừ, quá tệ là chúng ta không thể nộp nó ngay hôm nay.”

“Đó là rắc rối của cậu đấy, Shanahan, cậu quá nóng nảy.” Đại úy Luchetti liếc nhìn đồng hồ đeo tay và đặt tờ khai lên bàn Joe. “Cậu muốn tắt cả mọi thứ gói gọn trong vòng một giờ, như mấy tên cảnh sát trên tivi vậy.”

Nóng nảy không phải rắc rối của Joe. Chắc, có lẽ một ít, nhưng anh có lý do của mình để muốn vụ án được giải quyết, và chẳng có gì liên quan tới kiên nhẫn mà tất cả đều liên quan đến người chỉ điểm tóc đỏ của anh.

Đại úy luồn vai vào áo vét và vuốt thẳng cà vạt. “Cậu đã làm tốt. Chúng ta sẽ lấy được lệnh của tòa án để nghe lén điện thoại nhà Carter và có được vụ lục soát. Chúng ta sẽ tóm được hắn,” ông ta nói và đi ra khỏi phòng. Bất kể ông ta ở đâu hay ông ta đang làm gì, Vince Luchetti không bao giờ để lỡ thánh lễ ngày Chủ nhật. Joe tự hỏi viên đại úy sợ ai hơn, Chúa trời, hay vợ ông ta, Sonja.

Anh vươn tay qua đầu và đánh giá bản khai. Anh đã rất tỉ mỉ với ngôn ngữ của tài liệu này, đã học được từ rất lâu rằng các luật sư biện hộ làm giàu nhờ những bản mô tả mập mờ hoặc thiếu sót và tìm kiếm đủ mọi cơ để bẫy người ta vào tội. Nhưng với tất cả mọi rắc rối của anh, anh không tin nỗ lực của mình sẽ đáng kể gì. À, anh sẽ có được vụ lục soát, có đủ lý do chắc chắn để quan tòa cho phép khám xét, nhưng Walker và Luchetti muốn đợi. Vì Joe không tìm thấy bức Monet đêm hôm trước, họ không tin rằng một cuộc khám xét nhà Kevin sẽ lấy lại được bức tranh, hay Kevin sẽ khai ra tên người sưu tập mà cảnh sát tin rằng là kẻ đứng sau đặt hàng vụ trộm.

Vì vậy, tờ lệnh lục soát sẽ bị tổng vào hồ sơ vụ án. Giờ họ đã có bằng chứng vững vàng để chứng minh rằng Kevin phạm tội buôn lậu đồ trộm cắp, nhưng tổng giám sẽ không phải do những việc làm của Joe đêm hôm trước. Anh đã nhận được một cái vỗ vào lưng và vài cú đập tay. Nhưng Joe muốn nhiều hơn. Anh muốn Kevin ngồi trong phòng thẩm vấn.

“Này, Shannie.” Winston Densley, tay thám tử người Mỹ gốc Phi duy nhất trong bộ phận Trộm cắp Tài sản, và là một trong ba thám tử được chỉ định theo đuôi Kevin, kéo một cái ghế đến cạnh bàn Joe. “Hãy kể cho tớ về mấy cái gương trong phòng ngủ của Carter đi.”

Joe tắc lưỡi và khoanh tay trước ngực. “Căn phòng được phủ kín toàn bộ, và hắn ta có thể kiểm tra hoạt động của mình ở mọi góc.”

“Một kẻ khá bệnh hoạn à?”

“Ừ đấy.” Và Joe đã đứng trong cái phòng bệnh hoạn đầy gương ấy, kiểm tra tất cả mọi góc độ và hình ảnh của Gabrielle Breedlove trong cái bộ váy xấu xí, lụng thụng đó, tự hỏi cô trông sẽ thế nào khi chẳng mặc gì ngoài một cái áo lót Victoria’s Secret trong suốt và một cái quần lót đồng bộ. Hoặc một cái quần lọt khe bằng ren để anh có thể ôm lấy cặp mông trần của cô trong lòng bàn tay anh.

Trong khi cô bắn khoăn về nước rửa kính Windex, anh đã bắn khoăn xem cô trông thế nào khi để trần từ eo trở lên. Giờ thì anh không phải bắn khoăn nữa. Giờ thì anh đã biết. Anh biết ngực cô còn lớn hơn anh đã tưởng tượng, và vừa vặn hoàn hảo trong bàn tay to bè của anh. Anh biết chất liệu mềm mại của da cô và cảm giác hai đầu ngực cô chọc vào ngực anh. Và anh cũng biết vài điều khác nữa, như là âm thanh thở dài nồng nàn, và tất giật giật ở đôi mắt xanh quỳnh rữ của cô. Anh biết mùi hương của tóc, mùi vị của miệng, và sự vuốt ve từ đôi bàn tay dịu dàng của cô làm anh cứng nhắc đến nỗi anh hầu như không thể suy nghĩ hay hít thở.

Và anh biết không chút nghi ngờ rằng anh sẽ khá hơn rất nhiều nếu không biết. Joe thở dài và gãi tay qua tóc. “Tớ muốn nhanh chóng kết thúc vụ này.”

“Vụ án này sẽ kéo dài đến khi kết thúc. Cậu vội làm gì?”

Anh vội làm gì ư? Anh đã ra trong vòng vài giây làm tình với Gabrielle, và anh không dám chắc là chuyện đó sẽ không xảy ra lần nữa. Anh có thể tự bảo mình chuyện đó sẽ không xảy ra, nhưng những bộ phận nhất định của cơ thể anh không chịu nghe. Anh đã suýt nữa thì liều mạng sự nghiệp của anh vì cô. Nếu cô mà không đưa ra một cô em họ có thể giao tiếp với cá voi, anh hẳn đã nằm lên cô ngay ở đó trên sàn phòng khách nhà cô. “Tớ đoán là bị bồn chồn thôi,” anh trả lời.

“Cậu nghĩ như một nhân viên điều tra buôn lậu ma túy vậy.” Winston đứng dậy và đẩy ghế của anh ta sang bên kia phòng. “Thỉnh thoảng niềm vui ở trong việc chờ đợi, và chúng ta có thể nán lại vụ này một khoảng thời gian dài đấy,” anh ta dự đoán.

Thời gian là một thứ mà Joe không có. Anh cần làm mình được tái bổ nhiệm cho một vụ án khác trước khi

anh làm loạn từng pheo hết cả lên và đánh mất công việc của mình hoặc bị giáng tới bộ phận tuần tra bằng xe đạp. Dù vậy cũng là vấn đề lớn. Anh không thể cứ hỏi xin được tái bổ nhiệm mà không có một lý do cực kỳ tử tế, và “Tôi sợ rằng tôi sẽ trao đổi ít DNA của mình với người chỉ điểm bí mật của tôi” còn thậm chí không đáng được cân nhắc. Anh phải làm gì đó, chỉ là anh chẳng có manh mối xem gì đó là gì.

Anh bỏ lại bản báo cáo và tờ khai trên bàn rồi hướng ra cửa. Nếu anh nhanh chân, có khi anh sẽ kịp gặp Ann Cameron trước khi bữa trưa của cô dồn tới. Cô chính xác là túp phụ nữ anh luôn tìm kiếm trong một cô bạn gái. Cô hấp dẫn, là một đầu bếp giỏi kinh khủng, nhưng quan trọng hơn, cô bình thường. Không phức tạp. Theo đạo Tin lành Baptist. Không giống Gabrielle tí nào.

Trong vòng nửa giờ, Joe đã ngồi ở một cái bàn nhỏ trong quán ăn của Ann, ngấu nghiến bánh mì giòn nóng hổi và đi tới thiên đường - ngoài trừ có một thứ giữ anh không hoàn toàn tận hưởng bữa ăn của mình. Anh không thể rũ bỏ cảm giác mình đang lừa dối bạn gái. Lừa dối Gabrielle vì qua lại với Ann. Cảm giác này thật phi lí. Nhưng nó cứ đục khoét anh, ngay ở sau não anh, và không chịu để anh yên.

Ann ngồi đối diện anh bên kia bàn, ríu rít không ngừng về công việc, cuộc sống của cô và việc lớn lên trong cùng khu dân cư. Cuộc trò chuyện hoàn toàn bình thường, dù vậy cũng vẫn có gì đó mang lại cảm giác không đúng về câu chuyện ấy.

“Em bảo đảm chắc chắn rằng em uống ít nhất ba phần tư lít nước một ngày, và em cũng đi bộ ba dặm một ngày,” cô bảo anh. Mắt cô sáng lấp lánh, như thể cô thực sự thấy kích động, nhưng anh chẳng biết có cái gì thú vị ở việc đi bộ và uống nước hết. “Em nhớ anh hay dắt chó đi dạo mỗi đêm,” cô nói. “Tên nó là gì vậy?”

“Scratch,” anh trả lời, nhớ lại chú chó mà anh đã cứu từ chỗ nhốt chó mèo lạc. Scratch là một chú chó shar-pei lai pitbull và là chú chó tuyệt nhất mà một cậu bé có thể có được. Giờ Joe có một chú chim. Một chú chim muốn đậu ngủ trên người Gabrielle.

“Em có một con chó Pomeranian, tên là Snicker Doodle. Nó rất đáng yêu.”

Quý tha ma bắt. Anh đẩy cái đĩa sang một bên và với tay lấy ly trà đá. Được rồi, anh có thể bỏ qua một con chó nhăm nhặng nhỏ tí hin. Cô là một đầu bếp tuyệt vời và có đôi mắt xinh xắn. Tuyệt đối không có lý do gì mà anh lại không thể gặp gỡ cô. Anh không có một cô bạn gái nào hết.

Anh tự hỏi Sam có thích Ann không, hay nó sẽ cố đuổi cô ra khỏi nhà anh. Có lẽ đã đến lúc mời cô ghé qua và tìm ra. Và còn về những cảm giác tội lỗi của anh, anh tuyệt đối chẳng có gì để mà cảm thấy tội lỗi hết. Không gì hết. Không hề. Không.

o o o

Gabrielle đã lên kế hoạch dành một buổi sáng yên tĩnh ở nhà chuẩn bị tinh dầu. Thay vào đó, cô vẽ như một Van Gogh phát cuồng. Cô đặt bức chân dung mà cô đang thực hiện dựa vào tường và bắt đầu một bức khác. Mẹ cô gọi và làm cô gián đoạn hai lần, nên cô bỏ điện thoại ra khỏi máy.

Đến trưa cô đã hoàn thành bức vẽ Joe mới nhất của mình - tất nhiên là ngoại trừ tay và chân anh. Như những bức khác, anh đứng trong luồng khí của mình, nhưng lần này cô hơi phóng túng sáng tạo hơn với đồ vật đàn ông của anh. Cô không nghĩ mình đã phóng đại. Chỉ phóng đoán, dựa vào chiều dài cứng rắn của anh mà cô đã cảm nhận áp vào đùi trong của cô đêm hôm trước.

Chỉ nghĩ về những gì đã diễn ra trong phòng khách nhà cô thôi cũng khiến má cô ửng hồng. Người phụ nữ cố tình chuyển một bài massage trong sáng thành một thứ thật khiêu dâm không phải cô. Cô không làm những chuyện như thế. Phải có một lời giải thích, như là có thể có thứ gì đó mới mẻ vừa diễn ra trong vũ trụ. Như là có thể trăng tròn đã ảnh hưởng đến dòng máu chảy tới tiểu não của cô, và nếu không có cân bằng trong tiểu não, thì có hỗn mang.

Gabrielle thở dài và nhúng đầu bút cọ vào mực đỏ. Cô không thể bắt bản thân mình thực sự tin vào lý thuyết mặt trăng, và cô cũng không còn chắc về lý thuyết âm dương nữa. Trên thực tế, đến giờ cô khá chắc chắn rằng Joe không phải phần dương của cô. Anh không phải nửa kia của linh hồn cô.

Anh chỉ ở trong đời cô để lấy lại bức Monet của ông Hillard và giả vờ quan tâm đến cô để anh có thể tổng giám Kevin. Anh là một tên cảnh sát khó chung sống, kẻ nghĩ lý tưởng của cô là điên rồ. Anh cười cợt và

trêu chọc cô, rồi mê mẩn cô bằng sự âu yếm của tay và miệng anh. Anh chắc chắn không hôn cô như một người đàn ông giả bộ nồng cháy. Đêm qua, anh đã chia sẻ một phần quá khứ của anh với cô, một phần cuộc đời anh, và cô cứ nghĩ họ thiết lập một mối liên kết.

Anh khiến cô chờ đợi vì thèm muốn, rồi bỏ cô đứng đó một mình và sững sờ. Anh khiến cô khuấy động, rồi đề nghị cô bắt sóng với Elvis, thế mà anh lại gọi cô là kẻ điên ư?

Gabrielle rửa sạch các cây cọ, rồi thay áo mặc vào một cái quần đùi và áo phông với tên một nhà hàng địa phương ngang ngực. Cô mặc kệ luôn giày.

Lúc mười hai giờ ba mươi, Kevin quăng một bao FedEx có vài tấm poster phim cổ mà anh đã mua từ một buổi đấu giá trên Internet. Anh muốn ý kiến của cô về giá trị của chúng, và suốt quãng thời gian anh đứng trong phòng bếp nhà cô nói chuyện về việc định giá, cô chờ đợi anh nói gì đó về việc cô và Joe nhảy khỏi ban công của anh. Nhưng không có, và cô cho là mình nên thấy biết ơn vì anh còn quá bận rộn trình diễn Ngài Vui Vẻ của mình với cô bạn thân của bạn gái. Dù vậy trông cô hẳn phải tội lỗi lắm, vì anh cứ hỏi cô xem có gì bất ổn không.

Sau khi Kevin rời đi, cuối cùng Gabrielle lấy mấy cái hộp dầu của cô ra và đặt chúng cạnh vài cái bát và chai thủy tinh nhỏ trên bàn bếp. Cô muốn thử nghiệm với nước rửa mặt và chất dưỡng ẩm, và cô trộn mỹ phẩm với thuốc vỡ mạch máu và mụn trứng cá. Đúng lúc cô sắp trộn mặt nạ dưỡng da làm từ bột đất sét tự nhiên, nước nóng, và sữa chua, thì Francis rung chuông cửa nhà cô.

Bạn cô đến với một cái áo con vải jean màu xanh và một quần lót cùng bộ. Gabrielle cảm ơn bạn cô, rồi tuyển cô ấy thử nghiệm mặt nạ. Cô quần tóc của Francis vào một cái khăn tắm, rồi bắt cô ấy ngồi xuống trên một cái ghế phòng ăn với đầu ngửa ra sau.

“Bảo tở nếu da cậu bắt đầu cảm thấy quá căng nhé,” cô nói khi đắp mặt nạ đất sét lên mặt bạn cô.

“Sao nó có mùi như cam thảo thế,” Francis phàn nàn.

“Đó là vì tớ đã cho dầu thì là vào đấy.” Gabrielle trải rộng lớp kem trên trán Francis, cẩn thận không để dính vào khăn tắm. Francis có rất nhiều kinh nghiệm với đàn ông, vài kinh nghiệm không tốt lắm, nhưng nhiều hơn hẳn Gabrielle. Có lẽ bạn cô có thể giúp cô hiểu rõ những gì đã xảy ra với Joe. “Nói cho tớ nghe thử đi? Cậu đã bao giờ biết một người đàn ông nào mà cậu thậm chí còn không nghĩ là mình thích, nhưng cậu không thể ngăn mình mơ tưởng và ước ao về anh ta chưa?”

“Rồi.”

“Ai thế?”

“Steve Irwin.”

“Ai cơ?”

“Chương trình Thợ săn Cá sấu ấy.”

Gabrielle nhìn thẳng vào đôi mắt màu xanh dương to tròn của Francis. “Cậu mơ mộng về thợ săn cá sấu sao?”

“Ừ, tớ nghĩ anh ta khá to lớn, ngu ngốc, và chắc có thể dùng liti để khiến anh ta hạ thấp mình xuống, nhưng tớ yêu giọng nói của anh ta. Anh ta trông cũng khá tuyệt trong mấy cái quần đùi safari đó. Tớ mơ đến việc được vật lộn với anh ta.”

“Anh ta đã cưới Teri.”

“Thì sao? Tớ tưởng chúng ta đang nói chuyện về mơ mộng cơ mà.” Francis dừng lại để gỡ gãi tai. “Cậu đang mơ mộng về anh chàng thám tử của cậu đấy à?”

Gabrielle nhúng ngón tay vào kem bôi và trải dọc nó xuống sống mũi của bạn cô. “Rõ ràng đến thế cơ à?”

“Không, nhưng nếu anh ta không phải của cậu, tớ đã mơ vài giấc mơ về anh ta rồi.”

“Joe không phải của tớ. Anh ta đang làm việc trong cửa hàng của tớ, và tớ thấy anh ta hơi hấp dẫn.”

“Vớ vẩn.”

“Được rồi, anh ta nóng bỏng, nhưng không phải tuýp của tớ. Anh ta tin rằng Kevin có dính líu vào việc bán đồ nghệ thuật trộm cắp, và anh ta chắc vẫn còn nghĩ tớ cũng như thế.” Cô dàn kem lên hai má và cầm của Francis trước khi cô thêm vào, “Với cả, anh ta nghĩ tớ quái đản dù cho anh ta mới là người bảo tớ có thể bắt sóng Elvis cho anh ta hay không.”

Francis mỉm cười và bị dính kem lên miệng. “Cậu có thể không?”

“Đừng ngớ ngẩn thế. Tớ không phải bà đồng.”

“Có ngớ ngẩn đâu. Cậu tin vào mấy cái thứ Kỳ Nguyên mới, nên tớ không nghĩ là quá quái đản khi anh ta bảo cậu thế đâu.”

Gabrielle lau tay vào vải ướt, rồi cúi người xuống và quấn một cái khăn tắm lên đầu của chính cô. “Chắc, vào lúc đó chúng tớ gần như đang tiến tới.”

“Tiến tới ư?”

“Hôn.” Cô và Francis đổi chỗ, và Gabrielle ngược lên nhìn khuôn mặt của bạn cô, đang bị che hết, trừ mắt và môi, với hỗn hợp trắng. “Và vài thứ nữa.”

“Ồ, điều đó thật là quái đản.” Lớp kem mịn màng mang lại cảm giác thật tuyệt diệu trên trán Gabrielle, và cô nhắm mắt lại rồi cố thư giãn. “Anh ta muốn cậu là Elvis, hay anh ta chỉ muốn hỏi ông vua vài câu hỏi thôi?”

“Có gì khác biệt nào? Mọi thứ đang trở nên khá là nóng bỏng, và anh ta dừng lại để hỏi xem tớ có thể bắt sóng với Elvis không.”

“Có sự khác biệt lớn đấy. Nếu anh ta chỉ muốn hỏi vài câu hỏi, lấy một ít thông tin, thì anh ta chỉ hơi lập dị thôi. Nhưng nếu anh ta muốn cậu là ông vua nhạc rock and roll, thì cậu phải đi kiếm ình một người đàn ông mới đi.”

Gabrielle thở dài và mở mắt. “Joe không phải là người đàn ông của mình.” Cạnh mặt nạ của Francis và đầu mũi của cô bắt đầu khô đi. “Đến lượt cậu,” cô nói và cố tình thay đổi chủ đề. “Sao cậu không kể cho tớ những gì cậu đã làm tối qua nhỉ.” Cô bối rối hơn bao giờ hết và cũng không biết điều gì đã khiến cô nghĩ là Francis có thể giúp cô lý giải mọi thứ cơ chứ.

26. Rachel Gibson - Chương 13.2

Chương 13 (tiếp)

Sau vụ đắp mặt, họ thử phấn nền và dầu xoa dịu tâm lý của Gabrielle. Đến lúc Francis rời đi, cả hai người phụ nữ đã có lỗ chân lông sạch sẽ và một quảng sáng khỏe mạnh trên làn da. Gabrielle nướng một cái pizza rau cải cho bữa tối, và cô ngồi xuống trước tivi để ăn. Với điều khiển trong tay, cô lướt mạng cáp tìm một tập của Thọ Săn Cá Sấu. Cô muốn xem xem Francis thấy gì hấp dẫn đến thế ở một người đàn ông đầu vật với loài bò sát, nhưng chuông cửa reo trước khi cô có cơ hội kiểm tra hết các kênh. Cô đặt đĩa thức ăn lên bàn cà phê, và đi ra lối vào. Ngay khi tay cô với lấy nắm đấm cửa, Joe xộc vào, lao qua cô như khói tàu hỏa. Mùi gỗ đàn hương và cơn gió đầu tối quét vào trong cùng với anh. Anh mặc một cái quần màu đen với biểu tượng lưới liềm của Nike trên mông. Tay áo đã bị cắt khỏi áo phông hiệu Big Dog, và lỗ cắt gần chạm tới eo anh. Đôi tất trắng của anh hơi cầu kỳ, đôi giày chạy cũ kỹ. Anh trông nam tính và xù xì gần như đến cực hạn, cũng y như lần đầu tiên cô nhìn thấy anh, dựa vào một thân cây trong công viên Ann Morrison, hút thuốc như ống khói.

“Được rồi, chết tiệt, nó ở đâu?” Anh dừng lại chính giữa phòng khách của cô.

Gabrielle đóng cửa lại và tựa lưng vào nó. Ánh mắt cô di chuyển dọc lên bắp chân và cái đùi mạnh mẽ tới vết sẹo làm xây xước làn da rám nắng của anh.

“Nào, Gabrielle. Đưa nó đây.”

Cô nâng mắt lên mặt anh. Râu anh đã mọc rậm hơn, và anh nhìn cô trừng trừng dưới hàng lông mày cau kỉnh. Một lúc nào đó, cô hẳn sẽ nghĩ anh thật khủng bố, đáng sợ, và là một tên du côn lớn tuổi to con. Không còn nữa. “Không phải anh phải có một lệnh khám xét hoặc trát tòa hoặc cái gì đó trước khi đột nhập vào nhà người khác sao?”

“Đừng có giả bộ.” Anh chống tay lên hông và nghiêng đầu sang một bên. “Nó đâu?”

“Cái gì?”

“Tốt thôi.” Anh ném ví và chìa khóa lên bàn cạnh cái đĩa của cô, rồi bắt đầu nhìn ra sau ghế của cô và vào tủ đựng quần áo.

“Anh đang làm gì thế?”

“Tôi bỏ cô lại một mình có một ngày, và cô lại lôi kéo một chuyện thế này đây.” Anh lướt qua cô trên đường tới phòng ăn, nơi anh nhanh chóng liếc nhìn xung quanh, rồi tiếp tục vào sảnh, lời nói của anh kéo lê theo sau. “Đúng lúc tôi bắt đầu nghĩ cô có não, thì cô lại đi làm một chuyện thật ngu ngốc.”

“Gì chứ?” âm thanh bước chân của anh dẫn tới phòng ngủ của cô, và Gabrielle nhanh chóng theo sau. Đến lúc cô đến được đó, anh đã mở và đóng phân nửa ngăn kéo tủ của cô. “Nếu anh nói cho tôi biết anh đang tìm gì, tôi có thể tiết kiệm cho anh ít thời gian đấy.”

Thay vì đưa cô câu trả lời, anh mở cửa tủ quần áo của cô ra và đẩy quần áo của cô sang hai bên. “Tôi đã cảnh báo cô đừng có bảo vệ hân ta.”

Anh cúi người xuống, cho Gabrielle nhìn đẹp mắt phần sau rất ngon lành của anh. Khi anh thẳng người dậy, anh có một cái hộp trong tay.

“Này, đặt nó lại đi. Cái đó chứa những món đồ cá nhân của tôi.”

“Cô đáng lẽ nên nghĩ về điều đó từ trước, Còn ngay bây giờ, cô không có đồ cá nhân nữa. Cô đã ngập quá sâu, tôi thậm chí còn không nghĩ rằng cái tên luật sư chồn con mà cô đã thuê có thể giúp cô đâu đấy.” Anh dốc cả cái hộp lên giường cô, và hàng tá áo con, quần lót, áo ngủ, và những đồ chơi tình dục tràn ra trên chăn lông vịt của cô. Anh nhìn đồ lót của cô, và mắt anh mở to.

Nếu Gabrielle không quá tức giận đến thế, cô hẳn đã bật cười.

“Cái quái gì thế?” Anh với tay lấy một cái quần lót đen bằng nhựa dẻo - tất nhiên là không có đũng. Nó lủng lẳng trên ngón trỏ của anh khi anh xem xét nó ở mọi góc độ. “Cô có quần lót như một gái điếm.”

Cô giật cái quần lót khỏi tay anh và ném nó vào cùng những cái khác trên giường. “Francis cho tôi đồ lót từ cửa hàng của cô ấy. Tôi thực sự không quan tâm đến phần lớn chúng.”

Anh nhặt một cái áo nịt màu đỏ sơ ri viền tua tua đen lên. Anh trông như một đứa trẻ với một bộ sưu tập những loại kẹo ưa thích nhất trải rộng trước mặt. Một đứa trẻ với đôi má nhuốm màu xanh từ lớp râu mới mọc chỉ chút. “Tôi thích cái này.”

“Tất nhiên là anh thích.” Cô khoanh tay dưới ngực và dồn trọng lượng lên một chân.

“Cô nên mặc cái này.”

“Joe, sao anh lại ở đây?”

Một cách miễn cưỡng, anh rời ánh mắt khỏi đồ lót trên giường cô. “Tôi nhận được một cuộc gọi rằng Kevin đã chuyển cho cô một thứ gì đó trong bao FedEx.”

“Gì cơ, tất cả những việc này là vì chuyện đó hả? Anh ấy muốn tôi xem mấy tấm poster phim cổ mà anh ấy đã mua được trên Internet.”

“VẬY là hẳn đã ở đây hả?”

“Phải. Anh làm sao mà biết được về chuyện đó?”

“Chết tiệt.” Anh ném cái áo nịt lên giường và đi ngang cô ra khỏi phòng. “Sao cô lại cho hắn vào?”

Gabrielle đi sát theo sau, ánh mắt ghim chặt trên những lọn tóc xoăn nhỏ đang vuốt ve gáy anh. “Anh ấy là đối tác kinh doanh của tôi. Sao tôi lại không cho anh ấy vào?”

“Ờ, tôi không biết. Có lẽ vì hắn là một tên buôn lậu và có dính líu tới việc ăn trộm đồ nghệ thuật. Cô sẽ hiểu ra thôi.”

Gabrielle hầu như không nghe thấy một từ nào anh nói. Cảm giác hốt hoảng đã gạt tất cả những ý nghĩ khác ra ngoài khi cô theo anh qua phòng tắm đến cuối hành lang. Cô nắm lấy cánh tay anh và kéo lại, nhưng cũng giống như cố ngăn cản một con bò mộng vậy. Cô xông ra trước mặt anh và giang rộng cánh tay, chặn ngưỡng cửa vào phòng vẽ của cô lại. “Đây là phòng riêng của tôi,” cô nói, tim cô ngừng đập và đầu cô nặng trĩu. “Anh không thể vào trong đó.”

“Vì sao?”

“Bởi vì.”

“Đưa ra lý do khác hay hơn đi.”

Với sự thông báo ngắn ngủi như thế cô không thể. “Bởi vì tôi nói thế.”

Anh tóm lấy bắp tay cô trong bàn tay mạnh mẽ của anh và di chuyển cô ra khỏi đường đi của anh.

“Không, Joe!”

Cửa bật mở. Một khoảnh khắc im lặng dài dằng dặc lơ lửng trong không khí, trong suốt quãng thời gian ấy Gabrielle cầu nguyện với bất kỳ vị thánh nào đang nghe rằng bằng cách nào đó phòng vẽ đã thay đổi kể từ khi cô bước vào đó lần trước.

“Trời đất quý thần ơi.”

Cô đoán là không rồi.

Anh chậm chạp bước vào trong phòng, cho đến khi anh đứng cách bức vẽ với kích cỡ thật một cánh tay. Vào khoảnh khắc ấy Gabrielle chẳng muốn gì hơn ngoài việc bỏ chạy và trốn đi, nhưng cô sẽ đi đâu chứ? Cô liếc qua vai anh nhìn tấm vải bạt, nhìn vào ánh nắng lúc mới tối đang tràn qua những tấm màn mỏng, tẩy trắng một dải ánh sáng trên sàn gỗ, và rọi sáng bức chân dung với một quang sáng siêu hình. Cô hy vọng anh sẽ không nhận ra mình.

“Có phải đó,” anh hỏi, chỉ vào bức tranh, “được cho là tôi?”

Giờ thì không còn hy vọng gì nữa. Cô đã bị tóm. Cô có thể có rắc rối với tỉ lệ tay và chân, nhưng cô tuyệt đối không có vấn đề gì với thằng bé của Joe. Chỉ còn lại một thứ khả dĩ để làm - đứng cảm lên và giấu sự xấu hổ của cô hết mức có thể. “Tôi nghĩ nó rất tốt mà,” cô nói và vắt tay dưới ngực.

Anh ngoái lại nhìn cô qua vai, mắt anh hơi mờ dần. “Tôi trần trụi.”

“Khỏa thân.”

“Cùng một thứ chó chết mà thôi.” Anh quay lại, và Gabrielle đi tới đứng bên cạnh anh.

“Tay và chân tôi đâu rồi?”

Cô nghiêng đầu. “Chắc, tôi chưa có thời gian để vẽ chúng.”

“Dù vậy tôi thấy cô đã có thời gian vẽ cửa quý của tôi.”

Cô có thể nói gì đây? “Tôi nghĩ tôi đã làm khá tốt với hình dạng mắt anh.”

“Và cả hai viên bi của tôi nữa.”

Cô cố thêm lần nữa để đánh lạc hướng sự chú ý của anh lên trên. “Tôi đã tóm được cái thần của miệng anh một cách hoàn hảo.”

“Và mấy cái kia được cho là môi tôi hả? Chúng trông sưng húp thế,” anh nói, và cô cho là mình nên biết ơn vì anh không còn chỉ trích bộ phận sinh dục của anh nữa. “Cái cái quả bong tròn đỏ to đùng kia là cái quái gì thế? Lừa hay gì đó?”

“Khí của anh.”

“Ừ, đúng rồi.” Anh chuyển sự chú ý sang hai bức vẽ đang dựa vào bức tường đằng xa. “Cô bận rộn nhỉ.”

Cô cần môi trên và không nói gì. Ít nhất trong bức vẽ anh như một ác quỷ, anh cũng mặc quần áo. Những bức khác, chắc...

“Không có thời gian để vẽ tay hoặc chân ở cả những bức khác nữa à?”

“Chưa.”

“Tôi được xem là quỷ dữ hay gì khác?”

“Gì khác.”

“Với con chó là sao?”

“Đó là một con cừu.”

“Ồ... nó trông như một con chó xù Anh ấy.”

Trông nó chả giống chó xù Anh tí nào, nhưng Gabrielle cũng không tranh luận. Đầu tiên, cô không bao giờ lý giải nghệ thuật của mình, và thứ hai, cô có thể làm ngơ vài nhận xét sống sượng và đổ lỗi cho con sóc. Cô cho là cũng hơi đáng sợ khi mở một cánh cửa ra mà lại thấy một bức chân dung khóa thân của chính bạn đang trừng trừng nhìn lại.

“Ai thế?” anh hỏi, chỉ về bức tranh vẽ đầu anh và cơ thể của David.

“Anh không biết sao?”

“Đó không phải tôi.”

“Tôi đã dùng tượng điêu khắc David của Michelangelo làm hình mẫu. Lúc đó tôi không biết anh có lồng ngực.”

“Có phải điều đó hài hước lắm không?” anh hỏi, hoài nghi, khi anh lắc đầu. “Tôi chưa bao giờ đứng như thế. Anh ta trông quái gở quá.”

Cô hy vọng ý anh quái gở mang nghĩa lạ lùng, nhưng cô nghi ngờ điều đó đấy. “Anh ta đang chuẩn bị cho trận chiến với Goliath.”

“Chết tiệt,” anh chửi thề và chỉ tay vào háng của David. Nhìn chỗ đó kìa. Tôi đã không đóng gói thứ gì nhỏ cỡ đó từ hồi tôi hai tuổi.”

“Anh quá gắn bó với bộ phận sinh dục của anh đấy.”

“Không phải tôi, quý cô ạ.” Anh quay lại và chìa thẳng ngón tay vào cô. “Cô mới là người rình mò xung quanh vẽ tranh về cặp mộng trần của tôi.”

“Tôi là một nghệ sĩ.”

“Phải rồi, và tôi là một phi hành gia.”

Cô đã sẵn lòng tha thứ cho những chỉ trích thô lỗ của anh, nhưng chỉ đến một giới hạn nhất định thôi, và anh vừa bước qua vạch kẻ rồi. “Anh cần rời đi ngay bây giờ.”

Anh vất tay ngang ngực và chuyển trọng lượng sang một chân. “Cô đang đá tôi ra ngoài đấy à?”

“Phải.”

Cái tôi đàn ông nhếch cong hai khóe miệng anh lên. “Cô nghĩ mình đủ lớn chưa?”

“Rồi.”

Anh bật cười. “Mà không có lọ keo xịt tóc ư, quý cô khó chịu bé nhỏ?”

Được rồi, giờ thì cô tức điên lên rồi. Cô đẩy ngực anh và làm anh bước lùi lại một bước. Lần tiếp theo cô đẩy, anh đã sẵn sàng cho cô và không lung lay. “Anh không thể bước vào nhà tôi và ức hiếp tôi. Tôi không phải nhận điều này từ anh.” Cô lại đẩy, và anh tóm lấy cổ tay cô. “Anh là một cảnh sát ngầm. Anh không phải bạn trai thực sự của tôi. Tôi sẽ không bao giờ có một tên bạn trai như anh.”

Nụ cười của anh bệt ra như thể bằng cách nào đó cô vừa sỉ nhục anh. Điều này bất khả thi. Anh phải có cảm xúc của loài người mới thấy bị sỉ nhục được. “Vì quái gì lại không?”

“Năng lượng tiêu cực bao đầy quanh anh,” cô nói khi vùng vẫy để thoát ra khỏi gọng kìm của anh nhưng không thể. “Và tôi không thích anh.”

Anh thả tay cô ra, và cô lùi lại một bước. “Đêm qua cô thích tôi lắm mà.”

Cô khoanh tay, và mắt cô nheo lại. “Đêm qua có trăng tròn.”

“Thế còn về những bức tranh khỏa thân cô vẽ về tôi?”

“Chúng thì sao?”

“Cô không vẽ của quý của một người mà cô không thích.”

“Ý thích duy nhất của tôi với... à,” cô không thể nói từ đó. Cô đơn giản không thể nói từ C đó.

“Cô có thể tiếp tục và gọi nó là Ngài Vui Vẻ,” anh bổ sung thêm. “Hoặc thằng bé cũng tốt.”

“Vật đàn ông,” cô nói, “chỉ là sự quan tâm của một nghệ sĩ.”

“Cô lại thế rồi.” Anh đặt tay lên mặt cô và ôm lấy hai má cô trong lòng bàn tay anh. “Tạo ra nghiệp chướng xấu cho bản thân.” Anh nhẹ nhàng rê một ngón tay cái ngang cằm cô.

“Tôi không nói dối,” cô nói dối. Hơi thở cô nhenh nhènh trong họng và cô nghĩ anh sẽ hôn cô. Nhưng anh chỉ bật cười, thả tay xuống, và quay ra cửa. Cô mắc kẹt đầu đó giữa nhẹ nhõm và tiếc nuối.

“Tôi là một nghệ sĩ chuyên nghiệp,” cô trấn an Joe khi theo anh vào phòng khách.

“Nếu cô nói thế.”

“Đúng thế!”

“Vậy thì tôi sẽ nói với cô điều này,” anh nói khi tóm lấy chùm chìa khóa từ trên bàn cà phê, “lần kế tiếp cô thấy thôi thúc muốn vẽ, hãy hét lớn lên. Cô mặc vào mấy thứ đồ lót hư hỏng của cô và tôi sẽ cho cô xem cấu trúc xương của tôi. Cực gần và thật riêng tư.”

27. Rachel Gibson - Chương 14

Chương 14

Khoảng nửa đêm, Gabrielle đẩy hết đồng hồ lót mà Joe đã đổ ra trên chân của cô xuống sàn và bò vào giường. Cô nhắm mắt lại và cố không nghĩ đến cảnh anh đứng trong phòng cô, bờ vai rộng kéo căng cái áo phông đã cắt tay, một chiếc quần lót không đúng lưng lửng trên ngón tay anh. Anh đúng là người tiền sử. Cơn ác mộng nhằm thời đại của một cô gái. Anh khiến cô tức giận hơn bất kỳ người đàn ông nào mà cô từng biết. Cô nên ghét anh. Thực sự nên. Anh lấy niềm tin của cô ra làm trò đùa và giờ là cả nghệ thuật của cô nữa, và vậy mà bất kể cô đã cố gắng thế nào, cô vẫn không thể không thích anh. Có gì đó ở anh,

thứ gì đó kéo cô về phía anh như tín đồ sùng đạo hướng về Mecca. Cô không muốn đi theo, nhưng trái tim dường như không hề lắng nghe.

Nếu có một người nào đó trên hành tinh mà Gabrielle biết rõ cả trong lẫn ngoài thì đó chính là bản thân cô. Cô biết những gì tốt cho cô và cái gì thì không. Thi thoảng cô cũng sai, như khi cô nghĩ mình muốn trở thành một chuyên viên xoa bóp, để rồi khám phá ra rằng cô cần một lối thoát sáng tạo hơn. Hay khi cô đi học thuật phong thủy và học được rằng lập kế hoạch thiết kế một căn phòng để đạt được sự hòa bình và cân bằng hoàn hảo khiến cô bị đau đầu.

Như kết quả của những lối đi khác nhau mà cô đã đi trong đời, cô biết tí này tí nọ về rất nhiều thứ khác nhau. Vài người có thể lý giải điều đó và lòng bông hoặc vô trách nhiệm, nhưng cô nhìn nó một cách khác hẳn - giống với việc sẵn sàng chịu mạo hiểm hơn. Cô không e dè thay đổi hướng đi giữa dòng. Cô sẵn sàng tiếp thu gần như tất cả mọi thứ. Ngoại trừ cái ý niệm rằng cô nên để trái tim mình dính líu tới Joe. Mọi quan hệ tình cảm giữa họ sẽ không bao giờ có tiến triển. Họ quá khác biệt. Ngày và đêm. Cực dương và cực âm. Âm và dương.

Anh sẽ sớm ra đi, rời khỏi cuộc đời cô. Ý nghĩ không bao giờ nhìn thấy anh nữa đáng lẽ khiến cô hạnh phúc. Thay vào đó, nó khiến cô cảm thấy trống rỗng và khiến cô thao thức gần như cả đêm.

Sáng hôm sau cô chạy bộ hai dặm thường ngày trước khi trở về nhà và sẵn sàng làm việc. Sau khi tắm, cô mặc vào một cái quần lót trắng với các hình trái tim nhỏ và áo lót đồng bộ. Bộ này được làm tách biệt hẳn và là một trong số ít những món đồ từ cửa hàng của Francis mà Gabrielle thực sự mặc. Cô chải tóc cho hết rối, và trong lúc nó khô, cô trang điểm và đeo một đôi khuyên hột cườm dài lên tai.

Thứ Hai là ngày nghỉ của Kevin, và cô sẽ ở một mình với Joe cho đến trưa, khi Mara đến. Ý nghĩ dành thời gian riêng với anh khiến cô sợ hãi kể cả khi những cơn nhộn nhạo kích động run rẩy trong dạ dày cô. Cô tự hỏi anh có dành thời gian khám xét các tài liệu của Kevin lần nữa sau cánh cửa văn phòng đóng kín như anh đã làm tuần trước hay không. Hay họ sẽ nghĩ ra thứ gì đó cho anh dừng lại hoặc sửa chữa. Và cô tự hỏi anh có đeo cái thắt lưng đeo dụng cụ trẻ trên hông nữa không.

Chuông cửa nhà Gabrielle reo lên, theo sau bởi một tiếng gõ nặng trịch mà cô nhận ra. Cô thọc tay vào cái áo choàng vải bông trắng và buộc dây lưng lại khi đi ra cửa. Cô kéo tóc ra khỏi áo choàng và mở then cài cửa. Thay vì quần Jean và áo phông thường ngày, anh mặc một bộ vét màu xanh hải quân, áo sơ mi trắng phẳng phiu, và cà vạt màu xanh dương xen đỏ tía. Cặp kính râm gương che mắt anh lại, và anh cầm một cái túi từ cửa hàng bán thức ăn trên đường Eighth nơi anh đã mua cho cô sandwich hôm thứ Sáu. Tay kia anh thọc vào túi quần trước. “Tôi mang đồ ăn sáng đến cho cô,” anh nói.

“Sao thế, anh cảm thấy tồi tệ về việc lấy tôi ra làm trò đùa tối hôm qua à?”

“Tôi chưa bao giờ lấy cô ra làm trò đùa,” anh nói với khuôn mặt hoàn toàn trung thực. “Cô có mời tôi vào không?”

“Trước đây anh chưa bao giờ hỏi cả.” Cô dịch sang bên để anh có thể đi vào, rồi đóng cửa lại sau lưng anh. “Anh cứ luôn xông thẳng vào.”

“Cửa nhà cô bị chặn lại mà.” Anh đặt cái túi giấy lên bàn trước mặt tràng kỉ và lôi ra hai chiếc bánh xốp và hai cốc cà phê. “Tôi hy vọng cô thích bánh pho mát kem,” anh nói khi với tay lên kính râm và nhét chúng vào túi trong của áo vét. Rồi anh ngược lên nhìn cô qua đôi mắt một mí và xê cái nắp nhựa ra khỏi cốc cà phê Styrofoam. “Đây.”

Gabrielle không thích cà phê, nhưng cô cũng nhận lấy nó. Anh đưa cô một cái bánh nướng và cô cũng nhận lấy. Lần đầu tiên kể từ khi mở cửa, cô mới chú ý đến sự căng thẳng đang ôm lấy hai khóe miệng anh. “Có gì không ổn à?”

“Cô nên ăn trước. Chúng ta sẽ nói chuyện trong mấy phút nữa.”

“Trước ư? Làm sao mà tôi có thể ăn được bây giờ?”

Anh trượt ánh mắt ngang miệng và cằm cô, rồi ngược lên mắt cô. “Đêm qua một tên buôn đồ nghệ thuật từ Portland đã liên lạc với Kevin. Tên hắn là William Stewart Shalcroft.”

“Tôi biết về William. Kevin từng làm việc cho anh.”

“Vẫn còn làm. Lúc ba giờ chiều nay, William Stewart Shalcroft sẽ đến trên chuyến bay Delta hai hai mươi thẳng từ Portland. Hấn và Kevin đã lên kế hoạch gặp mặt ở một ghế dài trên sân bay, đổi bức Hillard lấy tiền mặt, rồi tên Shalcroft định sẽ thuê một chiếc ô tô và lái xe về Portland. Hấn sẽ không bao giờ đến được quầy tính tiền của Hertz 1 đầu. Chúng tôi sẽ bắt cả hai tên ngay khi chúng thực hiện trao đổi.”

Gabrielle chớp mắt. “Anh đang đùa tôi phải không?”

“Tôi ước là thế, nhưng không đâu. Từ đêm xảy ra vụ trộm, Kevin đã có bức tranh trong tay rồi.”

Cô nghe anh nói. Lời lẽ của anh khá rõ ràng, dù vậy chúng vẫn thật khó hiểu. Cô không thể biết về Kevin nhiều năm đến thế mà lại vô cùng nhầm lẫn về anh ta đến vậy. “Phải có nhầm lẫn rồi.”

“Không nhầm đâu.”

Anh trông quá chắc chắn, nghe thật sắt đá, đến mức cảm giác nghi ngờ không chắc chắn đầu tiên đọng lại trong não cô. “Anh tuyệt đối chắc chắn à?”

“Chúng tôi đã đặt một máy nghe trộm vào điện thoại nhà của hấn, và chúng tôi đã ghi âm được hấn đang lập cuộc hẹn với Shalcroft.”

Cô nhìn Joe, nhìn sự kiệt sức và căng thẳng nặng nề trong đôi mắt nâu của anh. “Vậy là, tất cả là sự thực sao?”

“Tôi e là thế.”

Và lần đầu tiên kể từ khi anh còng tay cô và kéo cô vào nhà tù, cô cho phép bản thân mình tin anh. “Kevin đã ăn trộm bức Monet của ông Hillard sao?”

“Hấn đã kí kết với một kẻ nào đó làm kẻ trộm thực sự.”

“Ai?”

“Chúng tôi vẫn chưa biết.”

Cô bầu vịu lấy câu trả lời đó. “Vậy không thể có khả năng rằng tên trộm ‘thực sự’ cũng là tên trộm duy nhất sao?”

“Không. Vụ trộm một món đồ nghệ thuật lớn như bức Monet cần thời gian để lên kế hoạch và cả một mạng lưới liên lạc ngầm thực hiện. Nó bắt đầu với một nhà sưu tập giàu có và tiếp tục đi xuống. Chúng tôi nghĩ chúng đã lên kế hoạch cho vụ trộm này ít nhất sáu tháng, và chúng tôi không tin rằng đây là lần đầu tiên và duy nhất Kevin cùng Shalcroft có dính líu với nhau. Chúng tôi tin rằng chúng vẫn tiến hành loại hoạt động này kể từ khi Kevin làm việc cho Shalcroft ở Portland.”

Tất cả mọi thứ Joe nói đều có thể, nhưng thật phi lý để tương thích với Kevin mà cô biết. “Sao anh ấy có thể dính líu vào một mớ khủng khiếp như thế này?”

“Tiền. Rất nhiều tiền.”

Gabrielle liếc cái bánh nướng xốp và cốc cà phê trong tay cô. Trong một khoảnh khắc bối rối, cô đã quên bằng mắt làm sao chúng lại có mặt ở đó. “Đây,” cô nói, đặt chúng lên bàn. “Tôi không đói.” Joe với lấy tay cô, nhưng cô tránh đi và chậm chạp lún xuống mép ghế. Cô ngồi với hai tay đặt trong lòng và nhìn chăm chăm sang bên kia phòng.

Tất cả mọi thứ trong nhà cô trông đều y nguyên như cách đây một giây. Đồng hồ trên mặt lò sưởi vẫn im lặng đánh dấu thời gian cùng lúc tử lạnh vẫn kêu vo vo trong bếp. Một cái xe bán tải cũ đi qua nhà cô, một con chó sủa ăng ẳng đầu đó cuối đường. Những âm thanh hàng ngày bình thường, vậy mà giờ tất cả mọi thứ đã khác. Giờ đây cuộc sống của cô đã khác.

“Tôi đã để anh làm việc ở Anomaly vì tôi không tin anh,” cô nói. “Tôi cứ nghĩ anh sai rồi, và tôi đã xây nên cả một giấc mơ trong đầu khi anh phải đến bảo tôi rằng anh thấy rất hối tiếc r-rằng,” giọng cô vỡ vụn, và cô hắng giọng. Cô không muốn khóc lóc, tan nát, hay làm trò, nhưng cô dường như không có chút kiểm soát nào với những giọt nước mắt đang đọng đầy mắt cô. Tầm nhìn cô mờ đi, đồng chữ in trên cốc cà phê

nhòe ra và lẫn lộn vào nhau. “Rằng anh sẽ phải xin lỗi tôi vì đã bắt giam tôi ngày đó trong công viên, và vì bắt tôi phản bội Kevin. Nhưng anh lại không nhằm về Kevin.”

“Tôi rất tiếc.” Joe ngồi cạnh cô, chân tách rộng, và anh nắm lấy một bàn tay cô trong bàn tay ấm áp, to bè của anh. “Tôi rất tiếc vì một việc như vậy lại xảy ra với cô. Cô không đáng bị vướng vào một chuyện như thế này.”

“Tôi không hoàn hảo, nhưng tôi chưa bao giờ làm bất kì điều gì đáng phải nhận loại nghiệp chướng khủng khiếp này.” Cô lắc đầu, và một hạt lệ tràn xuống má tới một bên khóe miệng cô. “Sao tôi có thể mù quáng đến thế? Không phải có các dấu hiệu sao? Sao tôi lại có thể ngu ngốc đến thế? Làm sao tôi lại có thể không biết đối tác làm ăn của mình là một tên trộm cơ chứ?”

Anh siết tay cô. “Bởi vì cô không như tám mươi phần trăm dân số khác. Cô không nghi ngờ bất kì một người nào mình gặp có biểu hiện phạm tội. Cô không đi lung tung gặp ai cũng nghi ngờ.”

“Anh thế mà.”

“Bởi vì đó là công việc của tôi, và tôi phải xử lí hai mươi phần trăm những tên ngớ ngẩn chạy vòng vòng.” Anh xoa ngón tay cái trên các khớp mu bàn tay cô. “Tôi biết ngay lúc này cô chắc không thể thấy có gì tốt đẹp đến từ chuyện này, nhưng cô sẽ ổn thôi. Cô có một luật sư tinh khôn, người sẽ đảm bảo cô vẫn giữ được cửa hàng của mình.”

“Tôi không tin công việc kinh doanh của tôi có thể trụ nổi qua chuyện này.” Giọt lệ thứ hai trượt ra từ mắt cô, rồi giọt thứ ba. “Vụ trộm bức tranh này vẫn còn là tin nóng. Khi việc bắt bố Kevin lên báo... tôi sẽ không bao giờ có thể hồi phục lại từ một chuyện như thế này.” Bằng bàn tự do, cô chùi nước mắt ra khỏi mặt. “Anomaly sụp đổ rồi.”

“Có thể không đâu,” anh nói, giọng nói trầm vang lên tự tin đến mức cô suýt thì tin anh.

Nhưng cả hai người đều biết việc kinh doanh của cô sẽ không bao giờ còn như cũ nữa. Cô sẽ luôn bị trói vào vụ trộm bức tranh nhà Hillard. Kevin đã gây ra điều đó. Anh ta đã làm việc đó với cô, và gần như không thể hòa hợp Kevin tên buồn lậu đồ nghệ thuật với người đàn ông đã luôn mang trà hoa hồng đến cho cô khi cô cảm thấy không khỏe. Sao sự dối lập ấy có thể tồn tại trong một con người, và sao mà cô từng có thể nghĩ mình biết Kevin rất rõ, vậy mà thực ra lại không biết tí gì về anh ta cả? “Cảnh sát nghĩ anh ta cũng có thể có những món đồ cổ bị ăn trộm mà tôi được cho xem cái ngày tôi bị bắt sao?”

“Ừ.”

Một ý nghĩ khủng khiếp đập thẳng vào Gabrielle, và cô ngay lập tức nhìn Joe ngang qua vai. “Anh vẫn nghĩ tôi có dính líu sao?”

“Không.” Anh đưa một tay lên và xoa bờ má ẩm ướt của cô bằng mu bàn tay anh. “Tôi biết cô không có dính líu gì.”

“Bằng cách nào chứ?”

“Tôi biết cô.”

Phải, cũng như cô biết anh. Ánh mắt cô dịch lên mặt anh, chỗ hõm nhỏ ở hai bờ má đã được cạo râu sạch sẽ và cái cảm mềm mại của anh. “Sao tôi có thể ngớ ngẩn đến thế hả Joe?”

“Hắn đã lừa rất nhiều người.”

“Ừ, nhưng gần như ngày nào tôi cũng làm việc với anh ta. Anh ta là bạn tôi, nhưng tôi đoán mình cũng chưa bao giờ thực sự biết rõ anh ta. Sao tôi không cảm nhận được năng lượng tiêu cực của anh ta chứ?”

Anh vòng tay quanh vai cô và ép cô cùng anh ngồi dựa vào lưng ghế sofa. “Chắc, đừng cảm thấy tệ quá, luồng khí của con người có thể rất lừa lọc mà.”

“Anh đang lấy tôi ra làm trò cười phải không?”

“Tôi chỉ tỏ ra tử tế thôi.”

Họg cô ghen ngào, và cô nhìn anh. Đầu tiên là Kevin và giờ là Joe. Chẳng lẽ tất cả mọi người đều không phải như những gì cô đã nghĩ sao? “Sao tôi lại luôn khờ dại đến thế? Francis lúc nào cũng bảo tôi rằng tôi quá cả tin. Nó khiến tôi vướng vào rắc rối.” Cô lắc đầu và cố dần lại những giọt nước mắt trong mắt. Mặt Joe gần đến nỗi cô có thể thấy lớp lông mao dưới làn da rám nắng và ngửi thấy cả mùi kem cạo râu của anh. “Một số người tin rằng anh thu hút những sự kiện tích cực hoặc tiêu cực về phía mình, rằng anh lôi kéo những con người mà anh đáng phải nhận.”

“Nghe thật vớ vẩn đối với tôi. Nếu đúng trường hợp đó, cô chỉ thu hút những người nhìn thấy luồng khí, sợ nghiệp chướng, và những kẻ ăn chay sa ngã đến với cô thôi.”

“Anh lại đang cố tỏ ra tử tế đấy à?”

Anh mỉm cười. “Nếu cô không biết, vậy thì có lẽ tôi cần hành động.”

Cô nhìn khuôn mặt đẹp trai mà cô đã biết quá rõ của anh, nhìn vào đôi mắt mãnh liệt với hàng lông mày thường xuyên nhăn nhó khi anh nhìn cô. Nhìn vào cái mũi thẳng và cánh cung trùng sâu kéo cong môi trên của anh. Nhìn vào làn da mềm mại thường xuyên sẫm lại từ khoảng buổi trưa. “Anh bạn trai gần đây nhất của tôi là một người nhìn thấy luồng khí, sợ nghiệp chướng, ăn chay. Chỉ có điều anh ta không sa ngã mà thôi.”

“Nghe như một quả bóng lửa ấy nhỉ.”

“Anh ta rất nhạt nhẽo.”

“Thấy chưa, đó là vì cô là một người phụ nữ sa ngã đấy.” Nhón tay cái của anh quét đi một giọt nước mắt khác khỏi má cô cùng lúc ánh mắt anh đi khắp mặt cô. “Cô cần một người đàn ông biết tán thưởng những phụ nữ hoang dã, phóng khoáng. Tôi đã học ở trường thuộc nhà thờ giáo xứ và trân trọng sâu sắc những cô gái sa ngã. Vào năm lớp bốn, Karla Solazabal thường kéo cái váy kẻ ca rô của cô ấy lên tận eo và cho tôi xem hai đầu gối. Chúa ơi, tôi đã yêu cô ấy vì điều đó.”

Và cô cũng yêu anh vì đang cố làm cô vui lên. “Giờ thì chuyện gì sẽ xảy ra?” cô hỏi.

Ánh mắt anh nghiêm túc. “Khi Kevin bị bắt, anh ta sẽ được đặt phòng trong...”

“Không,” cô ngắt lời anh. “Tôi vẫn còn là người cung cấp thông tin bí mật của anh cho đến hết phiên tòa sao?”

“Không, cô đã được giải phóng khỏi hiệp ước. Vì cô không biết gì hết, tôi chắc chắn rằng cô thậm chí còn không cần ra tòa làm chứng nữa.”

Câu trả lời của anh lắng xuống cạnh trái tim cô như một hòn than nóng. Cô sẽ không hỏi xem anh có bao giờ có ý định gặp lại cô, hay giờ anh có gọi điện cho cô hay không khi cô không còn đóng vai bạn gái anh nữa. Cô sẽ không hỏi, vì cô cũng không chắc chắn về câu trả lời. “Khi nào thì anh phải đi?”

“Một lúc nữa thì vẫn chưa.”

28. Rachel Gibson - Chương 14.2

Chương 14 (tiếp)

Cô trượt tay lên cánh tay anh, qua vai anh, tới bên đầu anh. Cô sẽ không nói về những gì có thể xảy ra lát nữa, hay ngày mai, hoặc tuần tới. Cô không muốn nghĩ về điều đó. Các ngón tay cô xoa nhẹ trên cổ áo len của anh và chải qua mái tóc ngắn, nhọn hoắt của anh. Mắt anh lóe lên đói khát, và anh hạ ánh mắt xuống miệng cô.

“Chuyện gì đã xảy ra với Karla vậy?” cô hỏi.

Anh nâng một tay lên tới cổ họng cô và luồn các ngón tay anh vào dưới áo choàng bông. “Cô ấy là một nhà lập pháp liên bang.” Ngón cái của anh nâng cằm cô lên khi môi anh hạ xuống để ve vuốt môi cô một lần, hai lần, rồi ba lần. Anh diu cô vào một nụ hôn mềm mại dường như chảy tràn qua người cô như ánh mặt trời tháng Tám, sưởi ấm cô từ trên đỉnh đầu, chạy xuống cột sống, tới tận dạ dày cô. Những cơn râm ran nóng bừng trải rộng giữa chân và đùi, kheo chân và cả hai lòng bàn chân cô. Phần miệng mướt mà bên trong của anh có vị bạc hà cà phê, và anh hôn cô như thể cô có vị thật ngọt ngào vô cùng, vô cùng tuyệt vời đối với anh.

Cô nghiêng đầu sang một bên để anh thâm nhập dễ dàng hơn, và anh đẩy cô áp vào lưng ghế rồi làm tình với miệng cô bằng cả môi, lưỡi, và chất dịch nóng hổi của mình. Lòng bàn tay ấm áp của anh lẩn vào dưới áo choàng của cô, và anh lướt các đầu ngón tay dọc mép áo con mìn màng của cô, bàn tay động chạm của anh trượt qua hai đồi gò lên của ngực cô. Da cô căng thít, và cô với tay chạm vào nút cà vạt của anh. Anh không cản cô lại, và cô kéo nó ra cho đến khi hai cái đuôi kẻ sọc lủng lẳng trên ngực anh. Cô mút lấy lưỡi anh khi cởi những cái nút nhỏ ở cổ áo của anh. Các ngón tay cô lẩn xuống cho đến khi cái áo mở hẳn ra, rồi cô kéo vạt áo ra khỏi quần áo. Giữa hai cơ thể, tay cô tìm thấy phần bụng rắn chắc của anh. Anh hít vào một hơi. Những sợi lông xinh đẹp cù cù các ngón tay cô khi cô chải ngược chúng lên trên bụng anh và ép hai bàn tay trên mỗi đầu ti đàn ông. Các cơ bắp của anh rắn lại dưới sự động chạm của cô, da thịt anh nhảu lại, và anh rên rỉ sâu trong lồng ngực.

Anh cũng biểu lộ như thế này cái đêm cô massage cho anh. Anh cũng hành động như thể anh thèm muốn cô, rồi anh hỏi cô về Elvis và bỏ đi. Anh rời đi một cách thật dễ dàng. “Anh có nhớ đêm hôm nọ khi em massage cho anh không?” cô hỏi.

Anh nhún vai thoát khỏi áo vét và ném nó lên sàn. “Anh gần như không thể nào quên cái bài massage đó.”

“Em đã muốn anh và em tưởng anh cũng muốn em. Nhưng anh đã bỏ đi.”

“Anh sẽ không đi đâu hết.” Mắt anh gặp mắt cô khi anh cẩn thận đặt súng và bao đeo lên sàn cạnh áo khoác của anh.

“Sao lại là bây giờ?”

“Bởi vì anh đã phát chán việc đấu tranh với nó rồi. Anh muốn em nhiều đến nhức nhối, và anh phát chán phải đi về nhà với một thứ cương cứng chết người mà không một lượng nước lạnh nào có thể chữa trị. Anh phát chán việc nằm chong chong, vẽ ra cảnh em khỏa thân như thể anh trở lại tuổi mười sáu. Tưởng tượng mặt anh trong ngực em, và em cùng với anh làm tình thật hoang dã. Đã đến lúc anh ngừng ngay việc suy nghĩ quá nhiều đến nó mà phải hành động rồi.” Anh cong cổ tay và xử lý mấy cái khuy ở đó. “Em đã nói thật với anh về mấy biện pháp ngừa thai chứ?”

“Vâng.”

Anh giật cái áo ra và ném nó về phía áo khoác của anh. “Vậy thì giờ là lúc anh làm tình với em,” anh nói và đến chỗ cô, bọc cô trong vòng tay anh khi miệng anh sà xuống chiếm hữu. Anh rê một tay dọc xuống lưng tới hông cô, rồi dịu dàng đẩy cô nằm xuống trên tràng kỉ. Anh quỳ một chân giữa hai đùi cô, chân còn lại chống xuống sàn nhà, và anh ngửa ra sau để nhìn vào đôi mắt đói khát của cô. Áo choàng của Gabrielle mở ra, phơi bày chân phải, hông và đường cong của ngực trái cô. Anh cởi dây lưng và đẩy lớp vải bông sang hai bên. Ánh mắt nóng bỏng của anh chạm vào cô ở khắp mọi nơi. Nấn ná trên hòn đảo cách biệt hình tam giác mỏng manh và những hình trái tim che khắp đũng quần cô, rồi từ từ ngược lên bụng tới dây áo lót kéo căng, đẩy hai bầu ngực cô lại với nhau.

“Em có nhớ buổi tối mà anh đi vào sân sau nhà em và thấy em đang bập bênh trong cái bể bơi trẻ con không?”

“Mmm-hmm”

“Anh đã muốn làm điều này.” Anh cúi người xuống cô và đặt hai tay anh dưới vai cô. Anh nâng lên, rồi vùi mặt vào khe ngực của cô. Anh rải những nụ hôn dịu dàng giữa hai bầu ngực cô khi cô rê tay khắp bờ vai trần rồi xuống tấm lưng mướt mà của anh. Cô quấn một chân quanh eo anh và ẩn mình vào anh. Một tiếng rên trầm sâu lên sâu trong họng anh khi anh ấn ngược lại, đẩy phần cương cứng rắn chắc của mình vào cô. Tất cả mọi thứ trong ý thức của cô đều tập trung vào anh, khoái lạc từ sự động chạm của anh, cơn nhức

nhối ngớ ngẩn giữa hai chân. Những nụ hôn dịu dàng của anh khiến cô muốn thêm nữa đến điên cuồng, và cô ưỡn người lên, ấn phần ngực đầy đặn nhất của mình vào môi anh. Anh nâng ánh mắt lên nhìn cô và mỉm cười, rồi mở miệng anh ra và mút cô qua áo lót mỏng. Anh khiến cô hoang dại với nhịp điệu chậm rãi, uốn lượn từ hông anh. Qua mảnh vải quần lót nhỏ hẹp của cô và vải quần len mịn màng của anh, anh xoáy đảo chất lỏng bên trong cô. Da cô bỏng rẫy, đầu ngực cô căng cứng, và cô đâm móng tay vào vai anh rồi nghiêng chặt vào anh. Anh trượt tay xuống dưới vai cô và níu chặt đùi cô. Ngăn cô lại.

“Chậm lại nào, em yêu, không thì anh sẽ tự làm mình xấu hổ ngay tại đây, trước khi phần hay ho thật sự bắt đầu.”

“Em tưởng đây đã là phần hay ho thật sự rồi.”

Tràng cười khùng khục của anh tràn ngập trong khoảng không gian giữa môi họ. “Nó sẽ còn tốt hơn.”

“Bằng cách nào?”

“Anh sẽ cho em xem, nhưng không phải trên tràng kỉ.” Anh đứng lên, kéo cô đứng dậy, rồi lôi cô ra khỏi phòng. “Anh thích một cái giường nơi anh có thể dang chân dang tay trong lúc làm việc.” Họ đi xa được đến phòng cô, khi cô dừng lại để hôn cổ họng anh. Cô nếm vị nước hoa của anh và trượt một tay nắn cái bụng phẳng lì của anh, dọc xuống trước quần anh, và tìm thấy chiều dài cứng rắn của anh. Rồi trước khi cô biết anh định làm gì, anh đã nhấc bổng cô lên và đặt cô xuống mặt bàn lạnh lẽo. Tay cô đập vào điện thoại, nó rơi đổ xuống sàn. Chẳng ai quan tâm.

“Lần đầu tiên anh nhìn thấy em, em đang chạy bộ qua anh trên vành đai xanh, và anh đã nghĩ em có cặp chân và bộ mông ngọt ngào nhất phía bên này thiên đường. Anh nghĩ em gần như là người phụ nữ xinh đẹp nhất anh từng gặp.” Anh ngồi xuống một cái ghế có thanh ngang ở lưng và hôn bên trong bắp chân cô.

“Anh đã nghĩ em là một tên buồn lậu.”

“Không có nghĩa anh phản đối việc nhìn thấy em khỏa thân.” Anh ấn môi vào trong đầu gối cô. “Không có nghĩa anh không mong đợi một lần lục soát thoát y. Không có nghĩa anh không biết mình là một tên con hoang may mắn đến thế nào.”

Ánh mắt Gabrielle mê mải ngắm tóc anh và nụ cười mà anh vừa lướt nhẹ qua đùi trong của cô. Dục vọng cháy âm ỉ trong đôi mắt sẫm màu của anh khi đầu lưỡi anh chạm đến nốt ruồi nhỏ cách mép quần cô có vài phân. Hơi thở cô tắc lại trong họng và anh giữ chặt cô tại đó, lâng lâng, đốt nóng bên trong cô, và làm cô băn khoăn anh sẽ làm gì kế tiếp. “Hoặc nếm em ngay ở đây,” anh nói và dịu dàng hút da cô vào khuôn miệng ấm áp của anh. Mọi mũi ghim khao khát trong cơ thể cô thêm dữ dội và bỏng cháy, khiến cô muốn nhảy dựng lên cùng một lúc nó lại ghim cô đông cứng tại chỗ. Tay anh trượt ngược lên má trong đùi cô tới hòn đảo hoang vắng đang che phủ cô. Ngón tay cái của anh ve vuốt cô qua lớp vải mỏng, và anh nhấc đầu lên nhìn thẳng vào cô.

”Cảm giác thế nào?”

“Rất tuyệt Joe ạ.”

Anh kéo cái ghế đến gần bàn hết mức có thể. “Việc này đã khiến anh phát điên.” Anh cuốn một tay quanh eo cô, rồi cúi đầu xuống và mút hõm rốn cô ngay dưới cái nhún bụng. Gọng kìm tay anh ở đùi trên cô siết chặt thêm cùng lúc ngón tay cái của anh tiếp tục mơn trớn cô. Cô ngửa đầu ra sau và nhắm mắt lại, chặn lại tất cả mọi thứ ngoại trừ khoái lạc tinh tế từ bàn tay và miệng anh khi hôn một đường ẩm ướt dọc lên bụng tới đường dốc bên trong ngực phải của cô. Anh hút làn da nhạy cảm của cô vào miệng, rồi đẩy một cúp ngực sang bên và kéo đầu ngực cô vào khuôn miệng nóng hổi, ẩm ướt đó.

Gabrielle rên rỉ và ưỡn lưng lên, lạc lối trong những cái mút mát từ môi và đầu lưỡi mượt mà của anh. Anh luồn hai ngón tay vào và âu yếm chính xác nơi cô thêm muốn nhất, ở đúng nơi mọi cảm giác đều đọng lại và bùng cháy hơn. Cô cố khép chân lại để giữ lại khoái lạc của nó bên trong, nhưng anh đứng giữa hai đầu gối cô. Rồi không khí giá lạnh lướt ngang đầu ngực ẩm ướt của cô, và cô nghe anh thì thầm tên cô. Mắt cô run rẩy mở ra, và mặt anh gần đến nỗi mũi anh chạm nhẹ mũi cô.

“Gabrielle,” anh lại nói, và rồi hôn cô, cùng dịu dàng và ngọt ngào như lần đầu tiên. Cô quấn tay quanh cổ anh, và anh đứng dậy cùng cô trong vòng tay mình. Nhìn sâu vào đôi mắt nâu không đáy của anh, tim cô

phồng lên với vô vàn cảm xúc mà cô không còn có thể giấu kín được nữa. Dẫu sao cô cũng chưa bao giờ giải việc giấu giếm cho lắm.

Móc áo ngực cô được phóng thích, và mảnh vải nhỏ rơi ra. Cô ấn bộ ngực trần vào lồng ngực anh và trượt một tay dọc sườn anh, ngang qua tấm lưng mượt mà, đi qua chỗ dốc xuống trên sống lưng và hông eo nơi anh đã dán một miếng chống nghiện nicotine. Cô thích được chạm vào anh, cảm nhận da thịt anh dưới bàn tay cô. Các ngón tay cô lướt đi quanh cái thắt lưng da tét của anh, và cô mở khóa và cởi nút cho đến khi quần anh mở ra. Rồi cô lùi lại và nhìn anh. Cô dễ dàng đẩy quần anh xuống đùi và nhìn sâu vào cái quần đùi lót màu trắng với dòng chữ JOE BOXER trên cạp. Anh đá giày và quần sang hai bên, rồi giật tất cả cho đến khi hai bàn chân trơn trượt. Anh cầm lấy tay cô, và lần này họ đi được đến phòng ngủ.

Chân cô lún xuống tấm thảm trắng dày cùng lúc ánh mắt cô di chuyển ngược lên hai bắp chân mạnh mẽ tới vết sẹo làm xước sát một bên đùi rắn chắc của anh. “Em có thể massage nó cho anh,” cô mời mọc, giọng cô nghe khàn đặc cả với chính tai cô khi cô vuốt ve vết sẹo với các đầu ngón tay.

Anh với lấy tay cô, dịch nó lên vài phân, và trắng trợn ấn lòng bàn tay cô vào vật cương cứng của anh. “Massage cái này này.”

“Chắc, em gần như là một chuyên gia đấy,” cô nói và luồn tay vào dưới cạp quần và bóc phần da thịt nóng hổi đó trong lòng bàn tay. Cô khép tay lại quanh tay và nhẹ nhàng vuốt ve. Tay còn lại của cô đẩy quần con của anh xuống hai đùi, và cô được tự do nhìn anh. Lần đầu tiên được nhìn thấy cơ thể mạnh mẽ của anh, được nhìn anh như một người nghệ sĩ trân trọng tán thưởng cái đẹp, và như một người phụ nữ muốn làm tình với người đàn ông khiến tim cô ta loạn nhịp.

Cô bước lại gần một bước, và ngực cô chạm nhẹ vào ngực anh. Đầu phần cương cứng nóng hổi đó chạm vào bụng cô. Một thứ gì đó trong suốt vậy xuống trên da cô khi cô hôn hôn cổ anh, vai anh và thành cổ anh. Cô lướt một tay lên ngực anh và nhìn sâu vào đôi mắt trĩu nặng. “Vây, khi nào thì em có được phần hay ho thực sự?”

Anh rúc vào thành cổ cô và rên lên, “Ngay khi em thả nó ra.”

Ngay giây phút cô phóng thích anh, anh nâng cô dưới nách và ném cô lên giường. “Cởi cái đó ra nào,” anh ra lệnh khi bò lên chặn để nhập hội cùng cô ở chính giữa. Anh giúp cô kéo nó xuống chân, dừng lại để hôn hông cô, trước khi quăng nó qua vai anh, rồi quỳ xuống giữa hai đầu gối cô. Mắt anh nhìn thẳng vào cô, rồi hạ xuống tới giữa hai đùi cô. Các ngón tay anh âu yếm bụng, hông, và da thịt trơn mượt, nhạy cảm của cô, đưa cô lại thật gần trước khi dừng lại, và chống trọng lực của anh lên một cẳng tay. “Em chắc chắn mình đã sẵn sàng cho phần hay ho thực sự rồi chứ?” anh hỏi.

“Chắc,” cô thì thầm, và anh đẩy chiều dài rắn chắc, rõ dài của anh vào trong cô. Mắt cô mở to, hơi thở nghẹn lại nơi cuống phổi, và cô rên lên. Rồi anh lùi lại và sau đó lại vùi vào sâu hơn.

“Đức mẹ nhân từ,” anh rên rỉ và ôm lấy mặt cô trong lòng bàn tay. Anh hôn cô, lưỡi anh lao vào miệng cô khi anh chậm rãi di chuyển trong cơ thể cô. Cô quấn một chân quanh eo anh, đặt chân kia lên đầu gối anh, và di chuyển cùng anh, hòa vào nhịp điệu hông anh thúc vào. Cô bấm ngón tay vào vai anh và hôn trả lại anh, tương xứng với sự thèm thuồng và đam mê của anh. Với mỗi một nhịp tấn công, anh lại vuốt ve một nơi sâu, sâu thẳm bên trong cho đến khi cô không thể thở nổi, và cô giật miệng ra khỏi miệng anh rồi dồn đập nuốt không khí vào phổi. Áp lực dâng cao, và nắm tay cô trên vai anh siết lại.

“Joe,” cô thì thào, muốn nói với anh cảm giác của cô, nhưng chẳng có từ nào. Cô muốn nói với anh rằng cô chưa bao giờ cảm thấy điều gì thích thú, choáng ngợp và nóng bỏng thế này. Cô nhìn vào những đường nét căng thẳng của anh khi anh tiến vào trong cô, và cô muốn anh biết rằng cô chưa bao giờ lại cảm thấy phi thường đến thế, rằng anh thật phi thường, và cô yêu anh. Rằng anh là phần dương của cô, nhưng rồi anh với tay xuống dưới mông cô, nâng cô lên, và đẩy mạnh cảm giác, ép cô đi đến cực khoái. Tim cô nện dồn dập bên tai, và từng mảng cơ thể, trí óc, và tinh thần cô đều tập trung vào những bộ phận trơn nhầy nơi họ gắn kết. Cô mở miệng, nhưng tất cả những gì có khả năng thoát lên là từ vâng, theo sau bởi một tiếng rên rỉ thỏa mãn.

“Đúng vậy, đến cho anh nào,” anh thì thầm, và như thể chính giọng nói anh đã khơi mào cho cú lao nhanh và mạnh của cô. Cơ thể cô căng ra và cong lên khi cực khoái chạm đến và chiếm lĩnh hoàn toàn. Sức mạnh

của nó làm cô run rẩy và vắt chặt anh trong cơ thể căng chặt của cô cùng lúc anh tiến vào sâu hơn và mạnh mẽ hơn. Nó cứ tiếp tục và tiếp tục, những cảm giác cuộn cuộn chạy qua cô cho đến khi cuối cùng một tiếng rên đau khổ cũng xé ra từ lồng ngực anh và hơi thở hỗn hển của anh thì thâm bên thái dương cô. Anh đẩy vào cô một lần cuối cùng, rồi đỡ người ra.

Sau cơn đam mê, âm thanh duy nhất là nhịp thở dồn dập của cô và tiếng còi báo động rền rĩ đằng xa. Tất cả những nơi da họ chạm vào dính chặt lại với nhau, và một giọt mồ hôi trượt xuống thái dương Joe.

Một nụ cười chậm rãi kéo cong hai khóe môi anh lên.

“Chuyện đó thật đáng sửng sốt,” cô nói.

“Không,” anh chữa lời, dừng lại để đặt một nụ hôn lên miệng cô, “em mới đáng sửng sốt.”

Gabrielle gỡ chân cô ra khỏi eo anh.

Anh tóm lấy đùi cô như thể anh tưởng cô định bỏ đi và anh thì không muốn cô đi. “Em có chỗ nào cần đến không?”

“Không.”

“Vậy sao em không cứ ở nguyên nơi em đang ở, và anh cũng sẽ chỉ ở nguyên nơi này thôi?”

“Ngay đây? Khỏa thân sao?”

“Ừ đây.” Anh chải các ngón tay qua tóc cô, và hông anh chậm rãi di chuyển. Anh lùi lại, rồi lại tiến vào, và mọi cảm giác lại xoáy đảo và dâng lên. “Anh muốn có thêm phần hay ho thực sự. Em thì sao?”

Có, cô muốn thêm nữa. Cô muốn có nhiều hơn nữa từ anh, nhưng ngoài việc thêm muốn Joe, cô cũng chưa sẵn sàng đối mặt với thế giới bên ngoài nhà cô. Vẫn chưa. Cô lại móc chân cô quanh eo anh, và họ bắt đầu chậm rãi với những ve vuốt nhẹ nhàng, nắn nã, nhưng mọi thứ trở nên nóng bỏng quá nhanh và bằng cách nào đó họ đã kết thúc trên sàn nhà, lăn trên tất cả những cái quần lót hư hỏng mà cô đã ném xuống ở đó đêm qua. Cuối cùng cô đáp xuống phía trên cười lên hông anh.

“Đặt tay anh ra sau đầu đi,” cô ra lệnh.

Ánh mắt anh ánh lên nghi ngờ, nhưng anh vẫn làm như cô nói. “Em định làm gì thế?”

“Em sắp thổi tung anh đấy.”

“Một lời phát biểu thật huênh hoang.”

Gabrielle chỉ mỉm cười. Cô đã học múa bụng sáu tháng, vừa đủ để biết cách lắc người và lượn sóng. Cô nâng hai tay cao trên không trung và lắc hông khi đứng đưa người. Cô nhắm mắt lại và lạc mình trong cảm giác anh đang chạm vào tận sâu bên trong cô. “Anh thích chứ?”

“M...ẹ kh...i!”

Nụ cười của cô rộng ra, và với anh vẫn còn vùi sâu bên trong, cô thực sự thổi tung anh.

“Em chắc là anh không có mùi như con gái chứ?” Joe hỏi lần thứ ba khi anh đứng trong phòng ăn nhà cô và kéo quần lót lên eo.

Gabrielle rúc mũi vào cổ anh. Sau khi họ nâng nhau dậy khỏi sàn phòng ngủ của cô, cô đã lôi anh vào phòng tắm và hồi sinh anh bằng xơ mướp và một cục xà bông tử đinh hương tự làm đặc biệt của cô. Anh đã ngừng phàn nàn về mùi hương nữ tính khi cô quỳ xuống trước mặt anh và xát xà phòng cho anh thật tử tế. “Em không nghĩ thế,” cô nói khi mặc quần lót vào, rồi móc áo ngực vào đúng chỗ. Đối với cô anh có mùi như Joe.

Cô khoanh tay trước ngực, dựa hông vào bàn, và nhìn anh cài nút quần quanh eo. Ánh sáng phía trên âu yếm những lọn tóc gợn sóng màu nâu đỏ nhạt của anh.

“Hôm nay anh không muốn em trả lời điện thoại,” anh nói khi đi vào phòng khách với tay lấy áo sơ mi cùng áo khoác. “Ít nhất là không cho đến ba giờ. Kevin có thể cố thử liên lạc với em sau khi bị buộc tội - anh

khuyên em đừng nói chuyện với hắn ta.” Anh nhét tay vào áo sơ mi và cài nút cổ tay trước khi cài nút áo trước ngực. “Và hãy đảm bảo rằng em ăn thứ gì đó tử tế. Anh không muốn em bị ốm đâu.”

Có thứ gì về anh và thức ăn thế? Gabrielle nhìn anh từ bên kia phòng ăn, yêu anh đến mức đau đớn. Cô không biết nó xảy ra bằng cách nào, nhưng nó đã xảy ra. Anh không phải tuyệt đàn ông mà cô đã nghĩ là mình mong muốn, nhưng anh là người đàn ông dành cho cô. Cô cảm nhận được điều ấy trong những nhịp đập dồn dập của trái tim và những cơn run rẩy khủng khiếp trong bụng, và cô biết nó bằng cả linh hồn mình. Không chỉ là tình dục tuyệt vời. Không chỉ là cực khoái mê mẩn. Anh là người đàn ông của cô cũng như cô là người phụ nữ của anh. Cực dương với cực âm.

Chỉ có một chấm nhỏ lo sợ tiềm tàng trong niềm phấn khích sung sướng của cô. Cô không chắc là anh cũng có nhận ra tình cảm ấy.

Anh thọc một tay vào túi áo khoác, rút máy nhắn tin, và liếc nhìn màn hình. “Có lẽ em nên ở cùng mẹ trong vài ngày. Chết tiệt. Điện thoại đâu rồi?”

Gabrielle chỉ xuống chân, nơi cái điện thoại nằm sòng xoài trên sàn. Anh túm lấy áo khoác và bao súng đeo vai rồi quay vào phòng ăn. Dùng một tay, Joe nhắc điện thoại lên. Dùng ngón tay cái, anh ấn nút ngắt kết nối, rồi ấn bảy con số.

“Shanahan,” anh nói khi đặt bao súng và áo khoác lên bàn. “Ừ, máy nhắn tin của tôi ở trong ô tô... tôi có thể nói gì với cậu đây? Tôi chỉ vừa nhận thấy cái máy điện thoại bị kênh.” Anh nhét vạt áo vào trong quần, rồi với lấy áo khoác. “Bảo tôi cậu chỉ nói nhảm thôi đi. Giờ thậm chí còn chưa đến buổi trưa nữa!” Với cái điện thoại kẹp giữa tai và vai, anh dứt tay vào ống tay áo. “Khi nào thế?... tôi đang trên đường đến,” anh nói và đặt lại ống nghe vào máy.

“Khỉ thật!”

“Sao thế?”

Anh liếc nhìn cô, rồi ngồi xuống một cái ghế có thanh ngang phía sau và đi tắt vào. “Anh thậm chí không thể tin nổi điều này lại xảy ra với anh. Không phải trên tất cả mọi thứ khác nữa chứ.”

“Gì thế?”

Joe lấy tay che mặt và cào cào trán như thể da anh quá căng. “Chết tiệt,” anh thở dài và thả tay xuống. “Carter và Shalcroft đã thay đổi thời gian gặp mặt. Chúng đã bị bắt cách đây mười lăm phút. Bộ phận bắt người đã cố liên lạc với anh, nhưng không thể.” Anh đứng dậy và nhét chân vào giày.

“Ôi.”

Tóm lấy bao đeo súng, anh lao ra cửa. “Đừng nói chuyện với bất kì ai cho đến khi anh nói chuyện lại với em,” anh nói qua vai. Anh la hét vài từ tục tĩu nữa, rồi chạy khỏi nhà cô mà thậm chí còn không nói tạm biệt.

1

Tên một công ty cho thuê xe ô tô ở Mỹ - ND

29. Rachel Gibson - Chương 15

Chương 15

Joe quay tay lái và quành chữ U ở giữa phố nhà Gabrielle. Lốp xe bên phải nảy lên lề đường khi anh xé miếng dán chống nghiện nicotine ở eo ra và liệng nó ra cửa sổ. Anh đẩy kính râm lên sống mũi và lục lọi trong ngăn chứa đồ cho đến khi tìm thấy một gói Marlboros. Anh dùng miệng rút một điếu thuốc ra khỏi bao và dùng Zippo châm thuốc. Một đám mây khói cuộn cuộn tuôn về hướng kính chắn gió, và anh rít một hơi dài khác. Cầm anh nghiêng chặt lại đến mức răng anh cảm giác như sắp vỡ vụn, và anh không biết nên giải thích vết lõm mới trên chiếc Chevy như thế nào. Vết lõm ấy vừa vặn chính xác cỡ bàn chân anh. Anh cũng rất muốn được đá thẳng vào mông mình, nếu điều đó loài người có thể làm được.

Vụ bắt bớ lớn nhất trong đời anh, và anh đã bỏ lỡ. Bỏ lỡ bởi vì anh còn đang ăn nằm với người cung cấp thông tin bí mật của mình. Dù xét về mặt ngữ nghĩa cô cũng không còn là người cung cấp thông tin cho anh vào khoảnh khắc thâm nhập thì cũng chẳng đáng kể gì, anh đang làm nhiệm vụ vậy mà bộ phận bắt người lại không thể liên lạc với anh. Sẽ có các lời chất vấn. anh không có câu trả lời. Mà cũng không có cái nào anh muốn nói ra. Những câu chất vấn như là Cậu đã ở cái nơi chó chết nào hả Shanahan?

Và những gì anh có thể nói - “Chắc, Đại úy à, vì vụ bắt bớ đáng lẽ sẽ không xảy ra cho tới ba giờ, tôi đã nghĩ mình có vô khối thời gian để ăn nằm với người cung cấp thông tin cho tôi!” Joe gãi trán và rít một hơi nữa. “Và này, cô ấy có một cơ thể không thể tin được, sau khi tôi làm tình với cô ấy một lần, tôi trở nên tham lam và phải ăn nằm với cô ấy lần nữa. Và lần thứ hai phi thường đến mức tôi nghĩ mình cần một đòn tiền giao hợp thứ ba để khởi động lại tim tôi. Và đại úy, ông không thể coi là đã tắm cho đến khi được Gabrielle Breedlove xát xà phòng và cọ rửa.” Và nếu anh thú nhận điều đó, anh chắc sẽ phải gấp huy hiệu lại và trở thành bảo vệ.

Một đám khói khác ngập đầy ô tô khi Joe thở ra. Vẫn có khả năng không một ai khám ra chuyện lảng nhãng của anh với Gabrielle. Anh chắc chắn không cảm thấy có nhu cầu muốn quảng bá vụ việc bất ngờ đó hay muốn giảm gánh nặng lương tâm. Nhưng cô thì có thể, và rồi anh sẽ hỏng hắc. Khi vụ án này ra tòa, anh có thể tưởng cảnh luật sư biện hộ của Kevin chất vấn anh những câu như là, Có phải việc anh từng có quan hệ tình dục với người cung cấp thông tin của anh, đối tác kinh doanh của thân chủ tôi, là sự thật không, thám tử Shanahan? Và vụ này chẳng qua chỉ là một đòn ghen tuông chống lại thân chủ tôi phải không?

Có khi Kmart cần ai đó trông nom cửa hàng của họ vào buổi tối.

Joe mất mười lăm phút và một điếu xì gà nữa mới quành xe vào bãi đỗ xe cảnh sát. Anh siết chặt tay thành nắm đấm và nhét chúng vào túi quần, kiểm soát cơn tức giận. Người đầu tiên anh gặp trên đường đến phòng tạm giam là Đại úy Luchetti.

“Cậu đã ở cái nơi chó chết nào thế?” Luchetti gầm lên, nhưng không có mấy cay đắng ẩn sau những từ ngữ của ông. Viên đại úy trông trẻ hơn khoảng mười tuổi so với ngày hôm qua, và ông đã thực sự mỉm cười lần đầu tiên kể từ vụ trộm nhà Hillard.

“Ông biết tôi đã ở đâu.” Joe và một thanh tra khác đã dành mấy giờ liền đêm qua và sáng sớm nay nghiền ngẫm từng chi tiết và động thái mà cục cảnh sát lên kế hoạch thực hiện. Họ đưa ra những kế hoạch đối phó với các tình huống bất ngờ. Những kế hoạch mà họ rõ ràng đã dùng đến mà không có anh. “Tôi đã ở chỗ cô Breedlove cảnh cáo cô ấy về vụ bắt bớ của Carter. Hấn đâu rồi?”

“Cả Carter và Shalcroft đang thu mình lại. Không tên nào nói gì.” Luchetti trả lời khi họ tiếp tục đi dọc đại sảnh hướng về phòng thẩm vấn. Trong suốt một tuần rưỡi qua, bầu không khí trong tòa nhà vừa rầu rĩ vừa dày đặc căng thẳng. Giờ thì tất cả mọi người mà Joe đi qua, từ các thanh tra cho tới sĩ quan bàn giấy, đều mang một nụ cười rạng rỡ.

Tất cả mọi người đều đã hít thở trở lại, trừ Joe. Không khi mà mông anh quá gần máy vắt nước đến thế.

“Cậu có mùi hương hoa đấy à?” Luchetti hỏi.

“Tôi chả ngửi thấy gì hết.”

Đại úy nhún vai. “Bộ phận bắt người không thể liên lạc được với cậu.”

“Phải rồi, tôi đoán mình đã không mang máy nhắn tin theo người.” Điều mà về cơ bản là đúng. Máy nhắn tin ở trong túi quần anh, và quần anh thì không ở trên người anh. “Tôi không biết làm sao điều đó lại có thể xảy ra được nữa.”

“Cả tôi cũng không. Tôi không biết làm sao một tay thám tử có chín năm kinh nghiệm lại có thể bị bắt quả tang không có phương tiện liên lạc. Khi chúng tôi biết được rằng Carter đã thay đổi thời gian gặp mặt và cậu thì không thể gọi được, chúng tôi đã gửi một đội tuần tra qua cửa hàng trên phố Mười ba. Viên sĩ quan đã báo lại rằng cậu ta gõ cả cửa trước lẫn cửa sau, nhưng không có ai trả lời cả.”

“Tôi đã không ở đó.”

“Chúng tôi cũng đã gửi một người tới nhà cô ấy. Xe cảnh sát của cậu đỗ phía trước nhà, nhưng không ai trả lời cửa hết.”

Quý tha ma bắt. Anh chẳng nghe thấy ai gõ cửa hết, nhưng tất nhiên, ở vài giây then chốt, anh thậm chí sẽ chẳng nghe thấy cả một đội nhạc diễu hành đi qua cách cái móng trần của anh có hai phân ấy chứ. “Chắc là lúc chúng tôi bước ra ngoài kiếm ít đồ ăn sáng,” anh ứng khẩu. “Cô Breedlove lái xe.”

Luchetti dừng lại khi họ bước vào khu phòng thẩm vấn. “Cậu kể cho cô ấy về Carter, vậy mà cô ấy cảm thấy muốn ăn sáng sao? Cô ấy thấy thích lái xe nữa chứ?”

Đến lúc thay đổi chiến thuật rồi. Anh nhìn vào mặt đại úy và thả cơn giận dữ mà anh vẫn dự trữ bên trong ra. “Ông đang buộc tội tình hoàn tôi về việc này đấy à? Vụ trộm nhà Hillard là vụ án quan trọng nhất mà bộ phận Trộm cắp Tài sản từng thấy, không có ngoại lệ, và tôi để lỡ không tham gia vụ bắt bớ chỉ vì tôi phải bảo mẫu một người cung cấp thông tin.” Tổng ra chút ít thịnh nộ mang lại cảm giác thật tuyệt - tuyệt đến phát điên. “Tôi đã làm việc vất vả với vụ này và đổ công sức vào vô số giờ làm thêm. Tôi phải chịu đựng đồng chuyện nhảm nhí của Carter mỗi ngày, và tôi đã muốn được tự mình đập còng vào hắn ta. Tôi đáng được ở đó, và sự thật đó không chỉ làm tôi cáu lộn ruột không thôi đâu. Nếu ông đang cố khiến cho tôi cảm thấy như phế thải, thì ông có thể quên đi được rồi. Ông không thể làm tôi cảm thấy tồi tệ hơn nữa được đâu.”

Luchetti ngửa người ra sau. “Được rồi, Shanahan, tôi sẽ bỏ qua nó trừ phi nó bị gọi lên lần nữa.”

Joe hy vọng với Chúa là không. Anh không có cách nào để có thể giải thích về chuyện anh và Gabrielle. Anh thậm chí không thể giải thích chuyện đó với chính bản thân anh nữa.

“Cậu chắc là mình không có mùi hoa chứ?” Luchetti hỏi và khịt khịt không khí. “Ngửi như mùi mấy bụi tử đinh hương của vợ tôi.”

“Tôi chẳng có mùi cóc ghẻ nào hết.” Anh biết điều đó. Anh biết mình có mùi như mùi con gái. “Carter đâu rồi?”

“Phòng số ba, nhưng hắn không nói gì hết.”

Joe đi tới phòng thẩm vấn và mở cửa. Và Kevin ngồi đó, một tay bị còng vào bàn.

Kevin ngẩng lên, và một khóe miệng hắn nhếch lên cười khinh bỉ. “Khi một tên cảnh sát bảo tôi rằng có một tay thám tử ngấm làm việc ở Anomaly, tôi đã biết đó là anh. Tôi biết ngay từ ngày đầu tiên rằng anh là một thằng thẩm hại.”

Joe dựa một vai vào khung cửa. “Có lẽ thế, nhưng tôi không phải là tên thẩm hại bị tóm cùng bức Monet của ông Hillard, hay tên thẩm hại chất đầy đồ cổ ăn cắp trong nhà. Tôi cũng không phải tên thẩm hại đang đối mặt với mười lăm đến ba mươi năm trong nhà tù liên bang. Tên thẩm hại đó sẽ là anh đấy.”

Nước da vốn đã tái nhợt của Kevin hơi bạc đi. “Luật sư của tôi sẽ đưa tôi ra khỏi đây.”

“Tôi không nghĩ thế đâu.” Joe dịch sang bên để Cục trưởng Walker bước vào phòng. “Không một luật sư đang sống nào có thể giỏi đến thế.”

Cục trưởng ngồi đối diện với Kevin ngang bàn với một tập hồ sơ đồ sộ chất đầy giấy tờ, một số trong đó Joe biết chẳng liên quan gì tới Kevin hết. Chỉ là một mảnh nhỏ của cảnh sát để khiến tên tội phạm nghĩ rằng hắn có tập hồ sơ cảnh sát dày ụ mà thôi. “Shalcroft đang hợp tác hơn anh nhiều đấy,” Walker bắt đầu, điều mà Joe cho là cũng có khả năng là một lời nói dối tráo tráo cũng có khả năng là sự thật. Anh cũng đoán là một khi Kevin đối diện với lượng bằng chứng khổng lồ chống lại hắn, hắn sẽ xoay người còn nhanh hơn cả lũ chó xù nhảy múa. Nếu không có gì khác, Kevin là một tên tham lam đặt lợi ích của bản thân lên hàng

đầu. Không nghi ngờ hẳn cuối cùng cũng sẽ đưa ra tên kẻ trộm mà hẳn đã dùng để đánh cắp bức tranh, và tất cả những tên có liên quan.

“Anh nên suy nghĩ nghiêm túc đến việc hợp tác trước khi quá muộn,” Joe gợi ý.

Kevin ngồi tựa lưng vào ghế và vênh đầu sang một bên. “Tôi sẽ không nói. Nhỏ vào mặt các người.”

“Được rồi, vậy thì thay vào đó hãy nghĩ về điều này, trong khi anh ở trong một buồng giam tiện nghi, tôi sẽ ở nhà, nướng thịt bò và ăn mừng.”

“Với Gabrielle sao? Cô ấy biết anh thực sự là ai à? Hay anh chỉ lợi dụng cô ấy để tiếp cận tôi?”

Cảm giác tội lỗi đọng lại ở bụng anh. Tội lỗi và cả cơn sóng che chở mà anh đã cảm thấy buổi tối hôm nhìn Gabrielle lững lảng trên cái ban công đó. Nó khiến anh lảo đảo và đẩy anh rời khỏi cánh cửa. “Sao anh dám nói với tôi về việc lợi dụng Gabrielle. Anh đã lợi dụng cô ấy nhiều năm trời để trao đổi một tấm chắn hợp pháp.” Những gì anh cảm thấy đang nổi sóng trong bụng không chỉ là cảm giác trách nhiệm phải bảo vệ người cung cấp thông tin của mình, nhưng anh không có tâm trạng để mà giao thiệp hoặc lý giải nội tâm.

Kevin quay đi. “Cô ấy sẽ ổn thôi.”

“Khi tôi nói chuyện với cô ấy sáng nay, cô ấy không có vẻ ổn.”

Kevin quay lại, và lần đầu tiên, có thứ gì đó ngoài vẻ vênh váo và thù hằn lấp lánh sau mắt hẳn. “Anh đã nói gì với cô ấy? Cô ấy biết những gì?”

“Cô ấy biết gì không phải là việc của anh. Tất cả những gì anh cần là tôi ở Anomaly để làm công việc của mình.”

“Ừ đúng rồi,” hẳn chế giễu. “Khi anh thúc Gabe vào tường và chọc lưỡi vào họng cô ấy, đối với tôi trông không chỉ đơn thuần là công việc đâu.”

Walker ngược lên, và Joe ép ra một nụ cười dễ dãi. “Vài ngày hay hơn những ngày khác.” Anh nhún vai và lắc đầu, như thể Kevin cứ nhảy đi nhảy lại. “Tôi biết ngay lúc này anh thực sự cáu tiết với tôi, nhưng tôi sẽ cho anh vài lời khuyên. Anh có thể làm theo hoặc lại bảo tôi tự nhổ vào mặt mình, dầu thế nào tôi cũng không quan tâm, nhưng nó đây : Anh không phải túp người thực sự thèm để tâm đến ai đó ngoài bản thân mình, và giờ không phải là lúc trở nên do dự. Con tàu của anh đang chìm, anh bạn ạ, và anh hoặc có thể cứu lấy mình hoặc chết đuối cùng lũ chuột cống khác. Tôi khuyên anh nên cứu lấy bản thân mình trước khi quá muộn.” Anh nhìn Kevin từ trên xuống dưới một lần cuối, rồi quay ra khỏi phòng và đi tới nhà giam.

Ngược lại với những gì cục trưởng đã nói với Kevin, William Stewart Shalcroft không hợp tác chút nào. Hẳn ngồi im lặng trong nhà tù, nhìn chằm chằm vào các song sắt, ánh sáng phía trên rọi một luồng sáng xám xịt lên cái đầu hói của hẳn. Joe quan sát tay buồn bán đồ nghệ thuật và chờ cho adrenalin tăng tốc. Cảm giác sục sôi luôn đến vào lúc phải bày một tên bất lương, bất một kẻ phải nói dù anh vừa bảo hẳn đừng có nói gì nếu không anh sẽ dùng những gì hẳn nói để chống lại hẳn. Cảm giác ấy không đến. Thay vào đó Joe chỉ cảm thấy kiệt quệ. Cả về thể xác lẫn tinh thần.

Nguồn năng lượng nhiệt huyết lấp đầy cục cảnh sát giữ anh tỉnh táo và cảnh giác đến hết ngày. Lắng nghe mọi chi tiết về vụ bắt giam Kevin và Shalcroft, rồi nghe thêm chút ít khi câu chuyện đã rồi tinh và được xào xáo lại từ đầu để giữ tâm trí anh bận rộn và giữ cho anh không nghĩ quá nhiều đến Gabrielle và những gì anh định làm với cô.

“Có ai đã mang hoa vào đây à?” Winston hỏi từ bên kia lối đi.

“Ừ, có mùi như thế,” Dale Parker, một thám tử mới vào nghề, thêm vào.

“Tôi đểch ngửi thấy cái gì hết,” Joe quát các đồng nghiệp, rồi chúi mũi vào công việc giấy tờ. Cả chiều còn lại anh có mùi như một bụi tử đinh hương và chờ riu bổ xuống cổ anh. Lúc năm giờ, anh túm lấy chồng giấy tờ trên bàn và hướng về nhà.

Sam đợi anh trên chỗ đậu cạnh cửa ra vào của nó. “Xin chào, Joe,” nó chào đón ngay khi Joe bước vào.

“Xin chào, anh bạn.” Joe ném chùm chìa khóa và đóng giấy tờ lên cái bàn trước tràng kỷ, rồi thả Sam ra khỏi lồng. “Tivi hôm nay thế nào?”

“JER-ry JER-ry,” Sam rít lên khi nó nhảy ra khỏi cửa lồng và bay lên nóc bộ giải trí bằng gỗ sồi.

Joe đã không cho phép Sam xem Springer trong vài tháng rồi. Không phải từ sau khi nó thu nhận thứ ngôn ngữ hư hỏng và lặp đi lặp lại vào những khoảnh khắc không thích hợp.”

“Mẹ mày là một con điểm béo ú.”

“Chúa ơi,” Joe thở dài và lún xuống sô pha. Anh cứ nghĩ Sam đã quên câu đó rồi.

“Tên kia coi chừng đấy,” chuyên gia bắt chước đậu trên ti vi la mắng.

Joe ngửa đầu ra sau và nhắm mắt lại. Cuộc đời anh đang hướng thẳng tới địa ngục. Anh vừa suýt dội sạch sự nghiệp của mình, và xác suất rằng công việc của anh vẫn trong vòng nguy hiểm là khá cao. Anh ngập chông chất công việc giấy tờ, và chú chim của anh có một miệng rác rưởi. Tất cả mọi thứ đều nằm ngoài tầm kiểm soát.

Không có công việc làm xao nhãng, anh nghĩ đến Gabrielle, đến cái ngày anh bắt giam cô lần đầu tiên. Quan điểm của anh đối với cô đã thay đổi gần một trăm tám mươi độ trong vòng chưa đến một tuần. Anh kính trọng cô, và anh cảm thấy tội tệ thực sự bởi cô chắc đã nói đúng về công việc kinh doanh của mình. Tên cô và tên cửa hàng cô giờ đã bị dính liền với tên trộm ô nhục nhất trong bang. Cô chắc sẽ phải đóng cửa cửa hàng, nhưng nhờ anh chàng luật sư khéo léo, cô sẽ không mất đi tất cả. Ít nhất anh cũng hy vọng là thế.

Và rồi anh nghĩ đến khuôn miệng mềm mại của cô trên miệng anh và đầu ngực cứng ngắc của cô cạo trên ngực anh. Sự động chạm của cô trên lưng và bụng anh. Thằng bé của anh trong tay cô khi cô xoa anh ngang phần bụng mềm mại của cô, qua qua lại lại cái khuyen rốn ấy. Anh gần như đã tự làm mình xấu hổ ngay tại đó trên làn da lụa là của cô. Anh vẫn có thể thấy đôi khuyen tai gắn đá nẹp trong tóc cô khi anh nhìn xuống mặt cô, vẫn có thể cảm nhận hơi ấm cơ thể cô bên dưới anh.

Cô thật xinh đẹp khi mặc quần áo. Cô đáng sợ sốt khi cởi chúng ra. Cô đã làm rung chuyển thế giới của anh, thổi tung đầu anh, và nếu cô là bất kỳ người phụ nữ nào khác, anh sẽ cố tìm ra cách dụ cô thoát khỏi quần áo một lần nữa - và rồi lần nữa. Anh sẽ ở trong ô tô của mình, trên đường tới nhà cô, cố tìm cách làm cô khỏa thân cười lên lòng anh.

Anh thích cô. Được rồi, anh không chỉ thích cô.

Anh thích cô rất nhiều. Nhưng thích một người phụ nữ rất nhiều không phải là tình yêu. Thậm chí nếu một mối quan hệ tình cảm với cô không phức tạp như mớ bùi nhùi, cô cũng không phải tuýp phụ nữ anh có thể thấy mình ổn định cuộc sống cùng. Anh không muốn làm cô tổn thương, nhưng anh vẫn phải tránh xa.

30. Rachel Gibson - Chương 15.2

Chương 15 (tiếp)

Hít một hơi thật sâu, anh cào các ngón tay qua hai bên đầu rồi thả tay xuống lòng. Có khi anh chẳng có gì mà phải lo lắng. Chẳng có gì mà phải cảm thấy tội lỗi hết. Cô có khi chẳng mong đợi gì đâu. Cô là một cô gái mạnh mẽ. Một cô gái thông minh. Cô chắc là biết làm chuyện đó trên giường cô, trên sàn nhà, hay trong phòng tắm nhà cô là một sai lầm lớn. Cô chắc đang phát khiếp vì ý nghĩ gặp lại anh. Họ làm cho nhau cảm thấy tuyệt vời trong một đôi giờ, rất tuyệt, nhưng chuyện đó không thể xảy ra lần nữa. Cô cũng phải biết điều đó. Cô phải biết rằng không có khả năng có bất kỳ mối quan hệ nào giữa hai người họ.

Với rèm đã kéo và đèn đã tắt, Gabrielle ngồi một mình trong căn phòng tối om và quan sát bản tin địa phương lúc năm giờ ba mươi. Vụ trộm nhà Hillard lại một lần nữa là tiêu điểm, chỉ là lần này ảnh của Kevin lóe lên trên màn hình.

“Ngày hôm nay một người đàn ông địa phương đã bị bắt giam vì có liên quan tới vụ trộm lớn nhất trong lịch sử bang. Doanh nhân Kevin Carter...” bản tin bắt đầu. Đoạn băng chiếu cảnh mặt tiền của Anomaly chạy

tiếp khi chương trình tiếp tục. Nó hiện lên cảnh cảnh sát mang bức Nagel, máy tính và tài liệu của Kevin đi. Họ đã trút sạch bàn làm việc của anh, và đã lục soát cửa hàng tìm đồ ăn cắp. Cô biết tất cả những gì mà họ đã chạm đến, bởi vì cô cũng đã ở đó. Cô đã mặc quần áo, lái xe tới cửa hàng của mình, và cô đã quan sát họ làm việc đó. Cô, Mara, Francis, và luật sư Ronald Lowman của cô. Đứng cạnh nhau. Tất cả mọi người trừ Joe.

Joe không hề quay lại.

Câu chuyện tiếp tục qua đoạn đầu tiên tiếp đến đoạn thứ hai. Một bức hình của William Stewart Shalcroft xuất hiện trên một góc, và Kevin ở góc bên kia, khi phát ngôn viên của cảnh sát trả lời các câu hỏi. “Với sự giúp đỡ của một người cung cấp thông tin,” anh ta nói, nhưng không thêm đề cập tới tên cô và cả việc cô trong sạch, “chúng tôi đã giám sát Carter một khoảng thời gian...” Anh ta tiếp tục, rồi bản tin chuyển sang vấn đề thu hút đông đảo dư luận, ông bà Hillarrrd xuất hiện và cảm ơn cục cảnh sát Boise.

Gabrielle ấn nút tắt tivi trên điều khiển và ném nó lên tràng kỷ cạnh chiếc điện thoại không dây của cô.

Joe cũng không gọi.

Cuộc đời cô đang sụp đổ thành muôn ngàn màu sắc cho cả thế giới nhìn ngắm. Đối tác làm ăn của cô, một người đàn ông mà cô đã tin tưởng đủ để xem như một người bạn thân thiết, là một tên trộm. Các kênh tin tức không nhắc đến tên cô, nhưng bất kỳ ai biết cô chắc cũng sẽ kết luận cô có tội bởi sự liên kết kinh doanh đó. Cô và Ronald đã thảo luận vài câu về các lựa chọn của cô, như là đóng cửa hàng và mở lại dưới một cái tên mới, nhưng cô không biết mình có còn tâm huyết để bắt đầu lại từ đầu hay không. Cô sẽ nghĩ lại về nó khi cơn sốc đã qua đi và đầu cô đã rõ ràng.

Điện thoại trên tràng kỷ cạnh cô reo lên, và dạ dày cô nhộn nhạo. “Xin chào,” cô trả lời trước khi nó kịp rung lần hai.

“Mẹ vừa xem bản tin,” mẹ cô bắt đầu. “Mẹ đang trên đường qua đây.”

Gabrielle nuốt xuống sự thất vọng của mình. “Không, đừng ạ. Con sẽ chuyển qua nhà mẹ một thời gian.”

“Khi nào?”

“Tối muộn hôm nay.”

“Con không nên ở một mình.”

“Con đang đợi Joe,” cô nói, sau đó cô sẽ không ở một mình nữa. Sau khi gác máy với mẹ, cô đi tắm. Cô cho thêm oải hương, ngọc lan, và đặt điện thoại cạnh bồn tắm, nhưng nói lại reo lên, thì lần này cũng không phải Joe.

“Cậu đã xem tin tức chưa?” Francis bắt đầu.

“Tớ đã xem rồi.” Gabrielle che giấu sự thất vọng của mình lần thứ hai. “Nghe này, tớ gọi lại cho cậu nhé? Tớ đang chờ Joe gọi cho tớ.”

“Sao cậu không gọi cho anh ấy?”

Bởi vì cô không có số nhà anh và anh cũng không có tên trong niên giám điện thoại. Cô đã kiểm tra rồi - hai lần lận. “Không, tớ chắc chắn anh ấy sẽ gọi khi đã rời chỗ làm. Cho tới lúc đó, anh ấy chắc sẽ không thể nói chuyện với tớ về vụ án này.” Hay về họ. Về những gì sẽ xảy ra hiện giờ.

Sau khi Francis gác máy, Gabrielle ra khỏi bồn và mặc vào một cái quần đùi kaki mới và áo phông trắng. Cô thả tóc xuống bởi vì cô nghĩ anh thích nó như thế nhất. Cô thậm chí còn không cố tự bảo mình rằng cô sẽ không đợi cạnh điện thoại. Bất kể cô cố gắng thế nào, cô cũng sẽ không bao giờ giỏi nói dối đến thế. Với mỗi tích tắc đồng hồ, các dây thần kinh của cô lại căng lên chút đỉnh.

Lúc bảy giờ ba mươi, một người tạt nguyên bán bóng đèn phải hứng chịu bất hạnh do gọi tới. “Không!” cô rít lên vào điện thoại. “Tôi đã có một ngày thật sự tồi tệ!” Cô ấn nút ngắt liên lạc và lún xuống ghế, chắc chắn rằng mình vừa tạo ra nghiệp chương tồi tệ nhất có thể tưởng tượng được. Loại phụ nữ nào lại la hét với một người tàn phế cơ chứ?

Loại phụ nữ mà cuộc đời đang vỡ vụn và nên quan tâm đến công việc kinh doanh của mình hơn là đời sống tình cảm nhưng lại không thể. Cô đã làm tình với anh, và anh đã chạm vào trái tim cô như thể chưa một người đàn ông nào từng chạm vào cô. Anh đã chạm vào cơ thể cô và khuấy lên một phản ứng không giống bất kỳ điều gì cô từng trải nghiệm. Hơn cả tình dục. Cô yêu anh, nhưng không biết anh cảm thấy gì về cô khiến ruột gan cô thắt lại. Sự bấp bênh khiến cô phát điên và còn tệ hơn bất kỳ thứ gì cô từng cảm thấy trong đời.

Họ đã làm tình, rồi anh bỏ chạy khỏi nhà cô như thể không thể thoát ra đủ nhanh. Và phải, cô biết anh không có lựa chọn. Trong phần đầu óc lí trí, cô biết bỏ đi cách ấy không phải quyết định của anh, nhưng anh đã không hôn tạm biệt cô. Anh thậm chí còn không ngoái lại.

Chuông cửa reo, và cô bật dậy. Khi cô nhìn qua lỗ nhòm, Joe nhìn lại cô từ sau cặp kính râm phản chiếu của anh. Hơi thở cô nghẹn lại trong họng, và một cơn đau lẳng xuống trong tim cô như thể cô vừa nuốt không khí xuống.

“Joe,” cô nói khi giật mở cánh cửa. Rồi cô không thể thốt ra một từ nào qua khỏi những cảm xúc đang bịt kín lồng ngực cô. Ánh mắt đói khát của cô nhìn ngấm cả người anh cùng một lúc, từ đỉnh mái tóc sẫm màu, áo phông và quần jean đen, tới mũi đôi boots đen của anh. Cô lướt ánh mắt ngược lại lên khuôn mặt nam tính dữ dội của anh, với bộ râu mới mọc và những đường nét đẹp đẽ của cái miệng gọi cảm của anh. Một cái miệng nhục dục mà anh đã ấn vào đùi trong của cô cách đây chưa đầy mười hai giờ.

“Em đã xem tin tức chưa?” anh hỏi, và có thứ gì đó trong giọng anh, thứ gì đó trong cách anh đứng, rung lên những đợt chuông báo động trong đầu cô. “Em đã nói chuyện với luật sư của em chưa?”

Cuối cùng, cô cũng tìm được giọng nói. “Rồi. Anh có muốn vào trong không?”

“Không, đó không phải là một ý hay.” Anh bước lùi lại một bước tới mép bậc thềm. “Nhưng anh có muốn nói chuyện với em về những gì đã xảy ra giữa chúng ta sáng nay.”

Cô biết những gì anh định nói trước cả khi anh mở miệng. “Đừng nói anh thấy hối tiếc,” cô cảnh cáo, bởi vì cô không nghĩ trái tim mình có thể chịu nổi việc nghe thấy sự hối hận của anh, như thể những gì họ chia sẻ cùng nhau là một sai lầm. “Đừng nói với em rằng điều đó đáng lẽ không bao giờ nên xảy ra.”

“Không, nói không khiến việc đó trở nên đúng đắn, Gabrielle à. Những gì đã xảy ra là lỗi của anh. Em là người cung cấp thông tin cho anh, và có những chính sách và thủ tục nghiêm khắc liên quan đến cách anh xử sự với em. Anh đã phá vỡ tất cả những điều luật ấy. Nếu em muốn nói chuyện với ai đó trong phòng nội vụ, anh có thể cho em tên người cần liên lạc.”

Cô nhìn xuống những ngón chân trần của mình, rồi ngược lên nhìn hình ảnh phản chiếu của cô trên kính ăng. Anh lại nói về các điều luật. Cô không quan tâm đến luật, chính sách, hay nói chuyện với một người nào đó ngoài anh. Anh nói về những gì họ đã làm nhưng không phải cảm xúc của anh. Anh có thể không yêu cô, nhưng anh phải cảm thấy mối gắn kết giữa họ.

“Anh đã sai, và anh rất tiếc.”

Lời thừa nhận đó thật đau đớn, nhưng cô không có thời gian nấn ná ở nỗi đau. Nếu cô không nói với anh, anh sẽ bỏ đi mà không biết trong tim cô có gì. Nếu anh vẫn bỏ đi, cô cũng không mãi băn khoăn liệu anh biết thì có gì khác biệt hay không. “Em không tiếc. Em không biết điều này về em, nhưng em không coi trọng tình dục bừa bãi. Em khó mà có thể mong anh tin em sau những gì đã xảy ra sáng nay, nhưng em phải có tình cảm sâu đậm với ai đó mới được.”

Mỗi anh tạo thành đường thẳng, nhưng bây giờ cô đã đi quá xa để quay lại. “Em không biết điều này xảy ra bằng cách nào,” cô tiếp tục. “Cho tới vài ngày trước, em thậm chí còn không biết em rất thích anh nữa.” Với mỗi từ cô thốt ra, nếp nhăn lại xuất hiện trên trán anh. “Trước đây em chưa bao giờ thực sự rơi vào tình yêu. Ý em là, vài năm trước em cứ nghĩ em đã yêu Fletcher Wiseweaver, nhưng những gì em cảm thấy với anh ta không so sánh được với cảm xúc em dành cho anh. Em chưa bao giờ cảm thấy một điều gì như thế này.”

Anh bỏ kính ra, và xoa xoa hai thái dương cùng trán anh. “Em đã có một ngày thực sự tồi tệ, và anh nghĩ em đang bị rối loạn.”

Gabrielle nhìn vào đôi mắt mệt mỏi của anh, hai móng mắt màu nâu như socola đen béo ngậy. “Đừng đối xử với em như thể em không biết mình cảm thấy gì. Em là người lớn, em không loạn giữa tình dục và tình yêu. Chỉ có một lời giải thích cho những gì đã xảy ra hôm nay. Em yêu anh.”

Anh buông thõng tay xuống, nét mặt trở nên trống rỗng, và một khoảng im lặng ngưng đọng lấp đầy không khí.

“Em chỉ vừa bảo rằng em yêu anh. Anh có bất kỳ phản ứng gì với câu đó không?”

“Có, nhưng không cái nào em muốn nghe đâu.”

“Cứ thử đi.”

“Có một giải thích nữa hợp lý hơn.” Anh xoa xoa sau cổ và nói, “Chúng ta đã phải giả vờ làm bạn trai bạn gái. Mọi thứ trở nên thực sự nóng bỏng, thực sự nhanh, và tất cả chúng ta bị bọc kín trong đó. Các đường ranh trở nên mờ ảo, rối loạn, và chúng ta đã bắt đầu tin vào điều đó. Chúng ta đã đưa mọi thứ đi quá xa.”

“Có lẽ anh bị rối loạn, nhưng em thì không.” Cô lắc đầu. “Anh là phần dương của em.”

“Gi cơ?”

“Anh là phần dương của em.”

Anh bước lùi một bước xuống các bậc thềm ở hiên nhà cô. “Cái gì của em cơ?”

“Nửa kia của linh hồn em.”

Anh đẩy kính râm lên mặt và lại che mắt đi một lần nữa. “Anh không phải đâu.”

“Đừng nói với em rằng anh không cảm nhận được sự gắn kết giữa chúng ta. Anh phải cảm thấy điều đó.”

Anh lắc đầu. “Không. Anh không tin vào tất cả mấy chuyện linh hồn hòa quyện, hay nhìn thấy luồng khí đỏ rực.” Lùi lại thêm một bước, anh đứng trên vỉa hè phía dưới cô. “Trong vài ngày nữa em sẽ rất mừng vì anh đã ra khỏi cuộc đời em.” Anh hít một hơi vào phổi và chậm rãi thở ra. “Hãy chăm sóc bản thân mình, Gabrielle Breedlove,” anh nói và quay đi.

Cô mở miệng để gọi anh, để bảo anh đừng rời bỏ cô, nhưng cuối cùng cô nín lại một mảnh tự trọng và tự tôn cuối cùng mà cô có và bước vào nhà, đóng cửa lại với hình ảnh bờ vai rộng của anh bỏ cô đi và chạy khỏi cuộc đời cô. Ngực cô cảm giác như đang bẹp rúm trên tim cô, và tiếng nức nở đầu tiên thoát khỏi họng cô khi cô ghì chặt lấy phần áo phông trên ngực trái của mình. Điều này đáng nhẽ không được xảy ra. Khi cô tìm thấy phần dương của mình, anh đáng lẽ cũng phải biết cô, nhận ra cô. Nhưng anh không, và cô chưa bao giờ lại tưởng tượng rằng nửa kia của linh hồn cô lại không đáp lại tình yêu của cô. Cô chưa bao giờ tưởng tượng cảm giác ấy sẽ đau đến thế nào.

Tầm nhìn của cô nhòe đi, và cô dựa lưng vào cửa. Cô đã sai. Không biết còn tốt hơn là biết anh không yêu cô.

Cô nên làm gì bây giờ? Đời cô hoàn toàn hỗn loạn - chấn động thực sự. Công việc kinh doanh của cô đã sụp đổ, đối tác của cô ở trong tù, và nửa kia của linh hồn cô không biết anh ta là bạn đời của cô. Làm sao cô có thể sống tiếp cuộc đời mình như thể không phải cô đang chết mòn bên trong? Làm sao cô có thể sống cùng một thành phố, và biết rằng anh đang ở đâu đó ngoài kia nhưng không hề muốn cô?

Cô cũng đã sai về một thứ khác nữa, cảm giác bấp bênh không phải điều tồi tệ nhất mà cô từng cảm thấy trong đời.

Điện thoại reo, và cô nhắc nó lên ở hồi chuông thứ tư. “Xin chào,” cô nói, giọng cô nghe vừa trống rỗng vừa xa xăm với chính tai cô.

Có một khoảng dừng ngắn trước khi mẹ cô lên tiếng. “Chuyện gì đã xảy ra từ lần cuối cùng chúng ta nói chuyện thế?”

“Mẹ là bà đồng, mẹ bảo c-con.” Giọng cô vỡ òa, và cô nức nở, “Khi mẹ nói với con rằng con sẽ có một người tình t-tóc đen nồng nhiệt, sao mẹ không bảo c-con rằng anh ấy cũng sẽ làm tan vỡ trái tim con?”

“Mẹ đang trên đường đón con đây. Ném vài món đồ vào một cái vali đi, và mẹ sẽ đưa con lên ở với ông Franklin. Ông có thể cần đến sự bầu bạn của con đây.”

Gabrielle đã hai mươi tám tuổi, sẽ là hai mươi chín trong tháng Giêng, nhưng chạy về nhà với ông chưa bao giờ nghe lại tuyệt vời đến thế.

31. Rachel Gibson - Chương 16

Chương 16

Gabrielle quỳ xuống cạnh chiếc ghế tựa bằng da cũ của ông nội cô và xoa dầu gừng nóng vào đôi tay nhức mỏi của ông. Các khớp tay của Franklin Breelove bị sưng tấy, các ngón tay biến dạng vì bệnh viêm khớp. Bài massage nhẹ hàng ngày dường như mang lại cho ông đôi chút nhẹ nhõm.

“Thế nào hử ông?” cô hỏi, nhìn vào khuôn mặt nhăn nheo của ông, đôi mắt màu xanh lục nhợt nhạt, và hàng lông mày trắng rậm rạp.

Ông chậm chạp uốn cong các ngón tay hết mức có thể. “Tốt hơn rồi,” ông nói dứt khoát và vỗ lên đầu Gabrielle như thể cô là chú chó săn nhỏ chân vòng kiềng già nua của ông, Molly. “Cháu là một cô bé ngoan.” Bàn tay ông trượt xuống vai tới bắp tay cô, và mắt ông khép lại. Ông ngày càng làm thế thường xuyên hơn. Đêm qua ông đã ngủ gục giữa bữa ăn, chiếc nĩa lững lơ trước môi. Ông đã bảy mươi tám tuổi và chứng ngủ rũ của ông đang trở nên tệ đến mức ông chỉ mặc pyjama. Mỗi buổi sáng ông thay một bộ mới sạch sẽ trước khi hướng xuống hành lang vào phòng đọc sách. Nhưng bộ duy nhất cho ngày của ông là đôi giày da trên chân.

Theo những gì Gabrielle có thể nhớ được, ông cô đã làm việc trong phòng đọc sách tới tận trưa, rồi tới muộn, làm những việc mà cô đã không rõ lắm cho tới gần đây. Khi còn bé cô bị dẫn dụ tin rằng ông là một nhà đầu tư liều lĩnh. Nhưng từ khi cô về nhà cô đã chặn các cuộc gọi từ những người muốn đặt năm trăm hoặc hai nghìn đô cho những tay ưa thích như Eddie Sharkey “Cá mập” hoặc Greasey Dan Muldoon. Giờ thì cô nghi ngờ ông là nhà cá độ.

Ngồi xuống gót chân, Gabrielle nhẹ nhàng xoa bóp bàn tay xương xẩu của ông. Phần lớn cuộc đời cô, ông cũng là hình bóng người cha. Ông lúc nào cũng lơ cộc và gắt gỏng và ông không quan tâm đến mọi người, trẻ con, hay thú cưng nhà khác. Nhưng nếu bạn thuộc về ông, ông sẽ đời cả thiên đường và mặt đất để làm bạn hạnh phúc.

Gabrielle đứng dậy và đi ra khỏi căn phòng vẫn luôn có mùi sách, da, và ám đầy xì gà tẩu - những mùi hương dễ chịu và thân quen giúp chữa lành trí óc - cơ thể - tinh thần cô kể từ buổi tối một tháng trước khi mẹ và di Yolanda của cô đón cô trên hiên sau nhà cô và lái lên phía bắc bốn giờ liên tục đến nhà ông cô. Lúc này đây cái đêm đó dường như xa vời vợi, vậy mà cô vẫn nhớ nó như thể nó mới xảy ra ngày hôm qua. Cô có thể tái hiện màu sắc áo phông của Joe và vẻ trống không trên mặt anh. Cô có nhớ mùi hương hoa hồng ở sân sau của cô, và cả những cơn gió lạnh tốc qua đôi bờ má ửng ửng của cô khi cô ngồi ở ghế hành khách trên chiếc Toyota của mẹ cô. Cô nhớ bộ lông mềm mại của Beezer trong các ngón tay cô, tiếng gừ gừ đều đặn của con mèo trong tai cô, âm thanh giọng mẹ cô, bảo cô rằng tim cô rồi sẽ lành lại và cuộc đời cô rồi sẽ trở nên tốt đẹp hơn.

Cô đi dọc hành lang dài tới căn phòng khách mà cô đã chuyển thành phòng vẽ của mình. Hàng chồng hộp và sọt chứa tinh dầu lần lữa nén thơm chất đầy cạnh tường, chặn hết ánh nắng mặt trời tháng Chín. Cô vẫn giữ ỉn bận rộn kể từ cái ngày cô đến đây chỉ với một túi quần áo và tinh dầu. Cô ném mình vào công việc, giữ đầu óc bận bịu, cho bản thân thi thoảng quên đi rằng trái tim cô đã tan nát.

Từ ngày cô đến sống với ông nội, cô đã về Boise chỉ một lần để ký vào các giấy tờ chào bán Anomaly. Cô đã thăm Francis, và đảm bảo chắc chắn rằng bãi cỏ của mình sẽ được cắt dọn. Cô đã đặt hệ thống tưới cây

của mình hoạt động lúc bốn giờ mỗi sáng, để cô không cần lo lắng chuyện cây cỏ của cô sẽ chết, nhưng cô cần thuê dịch vụ làm vườn để cắt cỏ. Khoảng thời gian cô ở trong thị trấn, cô đã thu thập thư từ, lau chùi hang lổ bụi khỏi đồ gỗ, và kiểm tra thư thoại trong máy trả lời tự động.

Chẳng có một lời nào từ một người mà cô muốn được nghe nhất. Một lần cô nghĩ mình đã nghe thấy tiếng vẹt quác quác, nhưng rồi đoạn ghi âm lại đầy những tiếng chuông điện thoại reo lên từ xa và cô gạt nó đi như là một trò nghịch ngợm hoặc một người bán hàng qua điện thoại.

Cô không nghe gì từ Joe hoặc gặp lại anh kể từ buổi tối anh đứng trên hiên nhà cô và bảo cô rằng cô đã nhầm tình dục thành tình yêu. Buổi tối cô bảo anh rằng cô yêu anh và anh lùi bước khỏi cô như thể cô bị bệnh truyền nhiễm. Cảm giác nhức nhối trong tim cô cứ kéo dài không ngừng nghỉ, ở cùng cô khi cô thức dậy mỗi buổi sáng và cả khi cô lên giường mỗi buổi tối. Thậm chí trong giấc ngủ cô cũng không thể thoát khỏi ký ức về anh. Anh đến với cô trong các giấc mơ của cô, như anh vẫn luôn thế. Nhưng giờ đây khi cô thức dậy, cô cảm thấy trống rỗng, cô đơn, và không hề có thôi thúc muốn vẽ anh. Cô chưa cảm đến một cây cọ nào kể từ ngày anh xộc vào nhà cô tìm bức Monet của ông Hilard.

Gabrielle vào phòng khách và đi đến chỗ bàn làm việc nơi đặt tất cả lọ tinh dầu và các lọ dầu nền của cô. (Dầu nền, dầu dẫn hay dầu chuyển là loại dầu thực vật được sử dụng để vận chuyển các tinh dầu tinh chất vào sâu trong làn da. Dầu tinh chất là loại dầu được cô đọng từ thành phần hữu hiệu của thực vật nên không thể bôi trực tiếp lên da. Để hấp thụ thành phần của tinh dầu nguyên chất thông qua da phải sử dụng bằng cách pha trộn với dầu nền mang tinh chất thực vật 100%. Massage bằng dầu nền sẽ giúp tinh dầu nguyên chất thẩm thấu vào da một cách hiệu quả. Ngoài ra nó còn cung cấp các dưỡng chất cho da, giúp da mềm mại, mịn màng. Dầu nền còn được dùng để dưỡng tóc giúp tóc mềm mượt tự nhiên, tránh chẻ ngọn, khô cứng. Nuôi dưỡng và tái tạo làn da của bạn). Các khoảng tối trong căn phòng được kéo lên để chống lại những tia sáng mặt trời phá hoại, nhưng Gabrielle cũng không cần phải nhìn để chọn được một lọ nhỏ gỗ đàn hương. Cô bỏ nắp ra và giữ nó gần mũi. Ngay lập tức hình ảnh của anh tràn ngập đầu cô. Hình ảnh khuôn mặt anh, đôi mắt nóng bỏng, đôi khát của anh nhìn cô dưới hàng mi lim dim, môi anh ẩm ướt vì hôn miệng cô.

Cũng như ngày hôm qua, và hôm kia, cảm giác đau khổ cuộn cuộn chảy qua cô trước khi vụn nát lại và đặt nó lên bàn. Không, cô vẫn không thoát được anh. Vẫn chưa. Nó vẫn đau, nhưng có lẽ ngày mai sẽ tốt hơn. Có lẽ ngày mai cô sẽ chẳng cảm thấy gì nữa. Có lẽ ngày mai cô sẽ sẵn sàng quay lại nhà cô ở Boise và đối diện với cuộc đời cô một lần nữa.

“Mẹ có thư của con này,” mẹ cô nói khi bà lướt vào phòng khách. Claire Breedove có một giỏ thảo mộc và hoa tươi mát treo trên một khuỷu tay và một phong bì màu vàng lớn trong tay. Bà mặc bộ váy thêu Mexico rực rỡ với một cái khăn choàng khoác lên trên để tránh cái giá lạnh buổi sáng sớm và một vòng cổ gồm nhiều búp bê ủ rũ để tránh rủi ro. Một lúc nào đó trong chuyến đi tới Mexico bà đã trở thành người bản xứ và không bao giờ quay trở lại như trước nữa. Mái tóc tết dài màu nâu đỏ lững lơ trên đầu gối và có vài đường sọc xám. “Sáng nay mẹ đã nhận được một dấu hiệu mạnh mẽ. Một điều gì đó tốt đẹp sắp xảy ra,” Claire dự đoán. “Yolanda tìm thấy một con bướm chúa trên hoa loa kèn, và con biết điều đó có ý nghĩa gì rồi đây.”

Không, Gabrielle không biết nhìn thấy một con bướm trong vườn có nghĩa gì, ngoài sự thật rằng nó đang đói và đang tìm thức ăn. Kể từ khi mẹ cô định sẵn cho cô một người tình da nâu nồng nàn, các dự đoán tâm linh của bà là một chủ đề đau đớn. Gabrielle không hỏi thêm về bướm.

Đằng nào Claire cũng tiết lộ khi bà đưa phong thư cho Gabrielle. “Hôm nay con sẽ nghe được tin tốt. Bướm chúa luôn mang đến tin tốt.”

Cô nhận ra nét chữ của Francis khi lấy gói hàng từ mẹ cô và xé nó ra. Bên trong là hóa đơn điện nước hàng ngày cho ngôi nhà ở Boise của Gabrielle và nhiều thư chào hàng linh tinh khác nhau. Hai bức thư khiến cô chú ý ngay lập tức. Bức đầu tiên là một phong bì thư với địa chỉ hoàn lại của ông bà Hilard in ở mặt sau. Bức thứ hai là từ nhà tù bang Idaho. Cô không cần nhìn địa chỉ cũng biết ai gửi bức thư này. Cô nhận ra nét chữ của anh. Kevin.

Trong vài giây không phòng vệ, cảm giác vui sướng tràn ngập cô, như thể cô vừa nghe tin từ một người bạn cũ. Rồi cũng nhanh như vậy, cảm giác tức giận và một dấu chấm đen buồn bã thay thế niềm vui sướng.

Cô đã không nói chuyện với Kevin từ trước vụ bắt giam anh ta, nhưng qua luật sư của mình cô biết được rằng ba ngày sau vụ bắt bớ của Kevin, anh ta đã đạt được một thỏa thuận với văn phòng công tố. Anh ta lú lo như loài chim hoàng yến nổi tiếng, đưa ra thông tin, danh tính và mặc cả nài nỉ đổi lấy việc giảm tội danh chống lại anh ta. Anh ta kể tên tất cả các nhà sưu tập và buôn lậu mà anh ta từng môi giới giao dịch, và anh ta nêu tên lũ trộm anh ta đã dùng để thực hiện vụ trộm nhà Hilard. Theo như Ronald Lowman, Kevin đã thuê anh em nhà Tongan những kẻ đang được tại ngoại nhờ đóng tiền bảo lãnh và chờ phiên tòa xử vài vụ trộm nhà dân mà mới đây chúng bị buộc tội thực hiện.

Nhờ hợp tác, Kevin được tuyên năm năm trong tù nhưng sẽ được ra sau hai năm.

Cô đưa ẹ cô phong bì thư từ nhà Hilard. “Mẹ có thể đọc nó nếu mẹ thấy thích,” cô nói, rồi lấy bức thư của mình và đi qua hành lang vào phòng ăn sáng. Cô ngồi xuống một cái ghế dài có đệm, và tay cô run run khi cô mở lớp phong bì dày. Một bức thư bốn trang viết trên giấy nhà tù rơi ra, và cô đọc lướt những dòng chữ nghiêng nghiêng nhờ ánh sáng đang tràn qua cửa sổ.

Gabe thân mến,

Nếu em đang đọc bức thư này vậy thì có hy vọng rằng em sẽ cho anh cơ hội biện hộ cho bản thân và những hành động của anh. Đầu tiên hãy để anh nói rằng anh vô cùng xin lỗi vì nỗi đau mà anh chắc hẳn đã gây ra. Anh không bao giờ có ý định, cũng như anh không bao giờ tưởng tượng đến, rằng công việc kinh doanh khác của anh sẽ lại ảnh hưởng tiêu cực đến em.

Gabrielle dừng lại. Công việc kinh doanh ư? Đó là cách anh ta gọi việc buôn lậu các bức tranh và đồ cổ ăn cắp sao? Cô lắc đầu và quay sự chú ý về lại bức thư. Anh ta nói về tình bạn của họ, và cô có ý nghĩa nhiều với anh ta như thế nào và cả những quãng thời gian tốt đẹp mà họ đã cùng chia sẻ. Cô đang gần như bắt đầu thấy tiếc cho anh ta thì bức thư rẽ sang một hướng mới không chút hối hận.

Anh biết rằng có rất nhiều người xem hành động của anh là tội phạm, và có thể họ đã đúng. Nhận và bán đồ ăn cắp là phạm luật, nhưng tội ác THỰC SỰ của anh là đã muốn quá nhiều. Anh đã muốn những điều tốt đẹp trong cuộc sống. Và vì điều đó anh đang phải nhận một án phạt khắc nghiệt hơn cả những tên bị kết án hành hung. Những tên đánh đập vợ và lạm dụng con cái còn có án phạt nhẹ hơn anh. Mục đích anh chỉ ra điều này là đặt vào đúng cảnh, các tội của anh dường như thực sự nhỏ xíu khi so sánh. Ai bị đau nào? Những người giàu có được bảo hiểm ư?

Gabrielle thả bức thư xuống đùi. Ai bị đau nào? Anh ta thực sự nghiêm túc sao? Ánh mắt cô nhanh chóng lướt qua phần còn lại của bức thư đầy những lời lý giải và bào chữa. Anh ta đã gọi Joe bằng vài cái tên hạn chế, hy vọng rằng cô đủ thông minh để nhận thấy Joe chỉ dùng cô để tiếp cận anh ta, và hy vọng rằng đến giờ cô đã đá Joe rồi. Gabrielle ngạc nhiên khi anh ta không biết về sự dính líu của cô, và cho tới cuối bức thư anh ta còn thực sự đề nghị cô viết lại cho anh ta như thể họ vẫn là bạn. Cô gạt phăng ý đó đi, và với bức thư trong tay, cô lại đi vào phòng khách.

“Trong phong bì của con có gì vậy?” Claire hỏi từ nơi bà đang đứng ở bàn làm việc, trộn oải hương và hồng tươi bằng cối chày.

“Một bức thư từ Kevin. Anh ta muốn con biết rằng anh ta thấy tiếc, và rằng anh ta không thực sự tội lỗi đến thế. Và bên cạnh đó, anh ta chỉ ăn trộm của người giàu.” Cô dừng lại để thả bức thư vào sọt rác. “Con đoán là con bướm đã bảo mẹ rằng hôm nay con sẽ nghe được tin tốt chất đầy cái thư đó.”

Mẹ cô nhìn cô theo cái cách bình thản, điềm tĩnh mà bà có. Phán xét rõ ràng, và Gabrielle cảm thấy như cô vừa hát căng một đĩa trẻ được yêu thương yêu hòa bình.

Cô đoán là mình có như thế thật, nhưng dạo gần đây cô dường như không thể chặn mình lại. Cô cứ mở miệng và tất cả cơn tức giận cô có trong linh hồn đều trào ra.

Chỉ mới tuần trước cô Yolanda của cô đang say sưa với chủ đề ưa thích nhất của mình, Frank Sinatra, và Gabrielle đã cầu cạu, “Sinatra như dờ hơi ấy, và người duy nhất không nghĩ như vậy là những phụ nữ về lên lông mày của họ.”

Gabrielle đã ngay lập tức xin lỗi bà cô, và Yolanda dường như đã chấp nhận và quên điều đó đi, nhưng một giờ sau cô lại tỉnh cờ chấp nhận một cái ống lấy nước sốt gà tây từ cửa hàng IGA.

Gabrielle không phải là chính mình một chút nào nữa, nhưng cô cũng không còn có lý trí thực sự rõ ràng của riêng bản thân mình. Thường thì cô luôn biết rõ mọi việc, nhưng bị làm tan nát cả long tin lẫn trái tim bởi hai người đàn ông khác nhau trong cùng một ngày đã giáng cho niềm tin của cô với chính bản thân và thế giới của mình một đòn đau đớn.

“Ngày hôm nay vẫn chưa qua mà,” Claire nói và chỉ cái chày vào phong thư nhỏ trên bàn. “Nhà Hilard sẽ có một bữa tiệc. Thiệp mời nói rằng họ muốn tất cả những ai có liên quan đến việc thu hồi bức tranh của họ đến.”

“Con không thể đi đâu.” Chỉ ý nghĩ nhìn thấy Joe thôi cũng khiến dạ dày cô nhộn nhạo hết cả lên, như thể cô vừa nuốt con bướm thần bí từ vườn mẹ cô xuống.

“Con không thể trốn ở đây mãi được.”

“Con có trốn gì đâu.”

“Con đang né tránh cuộc đời mình.”

Tất nhiên là cô đang né tránh cuộc đời rồi. Cuộc đời cô là một lỗ đen tăm tối, trải dài trước mặt cô và trống không. Cô đã ngồi thiền và cố hình dung cuộc đời cô không có Joe, nhưng cô không thể. Cô đã luôn rất quả quyết trong cuộc đời không gò bó của mình. Nếu có thứ gì đó không ổn cô sẽ quay người lại và tiến sang một hướng mới. Nhưng lần đầu tiên, tất cả những nơi mà cô quay sang dường như đều tệ hơn nơi cô đang đứng.

“Con có rắc rối với việc khép lại quá khứ.”

Gabrielle nhặt một nhánh bạc hà lên và xoắn nó giữa các ngón tay.

“Có lẽ con nên viết cho Kevin một bức thư. Rồi con nên nghĩ về việc đi đến bữa tiệc nhà Hilard. Con cần đương đầu với người đàn ông đã làm con vô cùng đau đớn và khiến con giận dữ điên cuồng.”

“Con không giận dữ đến mức đó.”

Claire chỉ nhìn không chớp.

“Được rồi, con hơi giận dữ đấy.”

Cô gạt ngay ý nghĩ viết thư cho Kevin ra khỏi đầu, nhưng có lẽ mẹ cô nói đúng. Có lẽ cô nên đương đầu với anh để cô có thể tiếp tục đi tới. Nhưng không phải Joe. Cô chưa sẵn sàng để gặp Joe, để nhìn vào đôi mắt nâu quen thuộc của anh và thấy chẳng có gì nhìn lại cô.

32. Rachel Gibson - Chương 16.2

Chương 16 (tiếp)

Khi cô đến ở với ông cô một tháng trước, cô, mẹ cô, và cô Yolanda đã trò chuyện về Kevin, nhưng chủ yếu là cô nói về cảm xúc của cô dành cho Joe. Dù vậy cô đã không đề cập đến việc Joe là phần dương của cô, cũng như không có ý định đấy. Dẫu sao mẹ cô cũng biết.

Mẹ cô tin rằng nửa kia của linh hồn à định mệnh bện vào nhau không thể chia cách. Gabrielle muốn tin rằng mẹ cô đã sai. Mẹ cô, Claire đã đối phó với nỗi mất mát người chồng bằng cách thay đổi hoàn toàn cuộc sống của mình. Gabrielle không muốn thay đổi cuộc sống của cô. Cô muốn cuộc đời cũ của mình quay lại, hay ít nhất cũng giống cũ nhiều hết mức có thể.

Nhưng có lẽ mẹ cô đã đúng về một việc. Có lẽ đã đến lúc về nhà. Đến lúc khép lại quá khứ. Đến lúc thu nhặt những mảnh vụn cuộc sống và sống tiếp cuộc sống của cô.

Joe nhét băng vào đầu xem băng và ấn nút bật. Tiếng bánh răng chuyển động vo vo lách cách lấp đầy căn phòng thăm vãn yên tĩnh khi anh dựa hông vào bàn và khoanh tay ngang ngực. Đoạn phim lặp lờ và lờ lên, rồi mặt Gabrielle tràn ngập màn hình tivi.

“Bản thân tôi cũng là một nghệ sĩ,” cô nói, và nghe thấy giọng cô sau một tháng cũng giống như cảm thấy ánh nắng chiếu trên mặt anh sau một mùa đông đặng đặng lạnh lẽo. Nó tràn qua tất cả những kẽ nứt và chỗ rạn và làm anh ấm lên từ trong ra ngoài.

“Vậy thì cô có hiểu được việc ông Hillard khá nóng lòng muốn lấy lại nó” giọng của chính anh vang lên từ bên ngoài máy quay.

“Tôi cũng hình dung là thế.” Đôi mắt màu xanh lục to tròn của cô ngập đầy bối rối và sợ hãi. Anh không nhớ là cô lại trông khiếp đảm và cố gắng mạnh mẽ để không thể hiện nó ra đến thế kia. Giờ anh nhìn thấy điều đó bởi vì anh biết cô quá rõ.

“Cô đã từng nhìn thấy hay gặp gỡ người đàn ông này chưa?” anh hỏi. “Tên hắn ta là Sal Katzinger.”

Cô cúi đầu xuống và nhìn mấy bức ảnh trước khi đẩy chúng lại qua bàn. “Không. Tôi không nghĩ là mình từng gặp anh ta.”

“Cô có bao giờ nghe đến tên hắn ta được đối tác làm ăn của cô Kevin Carter đề cập đến chưa?” Đại úy Luchetti hỏi.

“Kevin? Kevin thì có liên quan gì với người đàn ông trong bức ảnh này?”

Đại úy giải thích mối quan hệ giữa Catzinger và Kevin cùng sự dính líu đáng nghi ngờ của họ trong vụ trộm bức Monet của nhà Hillard. Joe nhìn ánh mắt Gabrielle đảo qua đảo lại giữa Luchetti và chính anh, và mọi cảm xúc có thể tưởng tượng được đều ở ngay đó trên khuôn mặt xinh đẹp của cô. Anh quan sát cô nhét tóc ra sau tai và nheo nheo mắt khi cô biện hộ dữ dội cho người đàn ông không xứng đáng với tình bạn của cô. “Tôi chắc chắn sẽ biết nếu anh ấy buôn bán đồ cổ ăn cắp. Chúng tôi làm việc cùng nhau hầu như mỗi ngày, và tôi sẽ biết nếu anh ấy đang che giấu một bí mật như thế.”

“Bằng cách nào?” đại úy hỏi.

Joe nhận ra ánh mắt cô trao cho Luchetti. Đó là ánh mắt cô dành riêng cho những kẻ ngu ngốc. “Chỉ biết thôi.”

“Còn lý do nào khác không?”

“Có, anh ấy thuộc cung bảo bình.”

“Trời đất quỷ thần ơi,” Joe nghe thấy mình rên lên. Anh nghe thấy cơn cáu tiết của mình và lắng nghe lời giải thích của cô về việc Lincoln cũng thuộc cung Bảo Bình, và lần này anh bật cười. Cô chắc chắn đã khiến đầu anh quay mòng mòng ngày hôm đó. Rồi gần như tất cả mọi ngày sau đó nữa. Anh tắc lưỡi khi cô giải thích về quãng thời gian cô ăn cắp một thanh kẹo nhưng cảm thấy tội tệ đến nỗi cô thực sự đã không tận hưởng nó quá nhiều. Rồi anh nhìn cô che mặt bằng cả hai tay, và tiếng cười của anh tắt ngóm. Khi cô ngược lên, những giọt nước mắt đọng đầy trong đôi mắt xanh và làm ướt đầm hàng lông mày dưới của cô. Cô chúi chúng đi và nhìn vào camera. Ánh mắt cô vừa trách móc vừa đau đớn, anh cảm thấy như vừa bị gậy tuần tra đánh thẳng vào bụng vậy.

“Khỉ thật,” anh nói vọng trong căn phòng trống không và ấn nút đẩy băng ra. Anh đáng lẽ không nên xem nó. Đến giờ anh đã tránh xem nó được một tháng, và anh đã đứng. Nhìn thấy mặt cô và nghe được giọng nói của cô lại lôi tất cả lên bề mặt. Tất cả những hỗn loạn, bối rối, và khao khát.

Anh cầm lấy cuộn băng và về nhà. Anh cần tắm tấp nập, rồi qua nhà cha mẹ anh nhân dịp sinh nhật sáu mươi tư của cha anh. Trên đường tới đó anh định dừng lại và đón Ann.

Dạo gần đây anh vẫn dành thời gian với Ann. Chủ yếu là trong cửa hàng ăn của cô. Anh ghé qua để ăn sáng, và vài lần khi anh không thể rời khỏi bàn làm việc, cô mang bữa trưa đến cho anh. Và họ sẽ nói chuyện. Chắc, cô sẽ nói chuyện.

Đến giờ anh đã hẹn hò cô được 2 lần, và lần cuối cùng anh đưa cô về nhà anh đã hôn cô. Nhưng có gì đó cảm giác không đúng, và anh đã chấm dứt vụ hôn đó gần như trước cả khi nó kịp bắt đầu.

Vấn đề không phải là Ann. Mà là anh. Cô gần như là tất cả mọi thứ mà anh luôn tìm kiếm trong một người phụ nữ. Tất cả mọi thứ mà anh đã nghĩ là mình mong muốn. Cô xinh xắn, thông minh, một đầu bếp giỏi

giang, và cô sẽ trở thành một người mẹ tuyệt vời cho các con anh. Chỉ là cô nhận nhậ đến mức anh không thể chịu nổi. Và điều đó thực sự cũng không phải là lỗi của cô. Không phải lỗi của cô khi mà nhìn cô anh lại ước cô sẽ nói gì đó kỳ quái đến mức làm tóc sau gáy anh dựng đứng. Thứ gì đó khiến anh loạng choạng trên gót chân và khiến anh nhìn mọi thứ trong một ánh sáng hoàn toàn mới. Gabrielle đã gây ra điều đó với anh. Cô đã hủy hoại cách anh nhìn những gì anh mong muốn. Cô đảo ngược nó hoàn toàn, và cả cuộc đời lẫn tương lai anh đều không còn quá mức rõ ràng với anh nữa. Anh không thể rũ bỏ cảm giác rằng mình chỉ đang chuyển động theo quán tính. Rằng anh đang đứng nhầm chỗ, nhưng nếu anh cứ đứng đó đủ lâu, chờ đợi đủ dài, thì tất cả mọi thứ sẽ lại trôi đi và đời anh sẽ quay lại nhịp sống xưa cũ, quen thuộc.

Anh vẫn đang chờ đợi tối hôm đó. Khi mà anh đáng lẽ nên có một quãng thời gian tuyệt vời với gia đình mình, thì anh lại không thể. Thay vào đó, anh đứng đơn độc trong bếp nhìn chằm chằm ra khoảng sân sau và nghĩ về cuốn băng thẩm vấn của Gabrielle.

Anh vẫn có thể nghe thấy giọng nói khiếp sợ của cô khi cô được đề nghị kiểm tra lời nói dối. Nếu anh nhắm mắt lại anh có thể nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp và mái tóc hoang dại của cô. Nếu anh thả mình anh có thể tưởng tượng ra sự ve vuốt từ bàn tay cô và hương vị của miệng cô. Và khi anh tưởng tượng cơ thể cô ấn sát vào anh, anh có thể hồi tưởng lại hương thơm làn da cô, và việc cô không có trong thị trấn hẳn là một điều cực kỳ tốt.

Tất nhiên là anh biết cô ở đâu. Anh đã biết sau khi cô bỏ đi hai ngày. Anh đã thử liên lạc với cô một lần nhưng cô không ở nhà, và anh không để lại lời nhắn. Đến giờ chắc cô phải ghét anh lắm, và anh không trách cứ gì cô. Không phải sau cái buổi tối cuối cùng đó trên hiên nhà cô, khi cô bảo anh rằng cô yêu anh và anh thì bảo cô rằng cô bị rối loạn. Có lẽ anh đã xử lý mọi thứ một cách thật tồi tệ, nhưng đúng đặc trưng Gabriell, tuyên bố của cô đã làm anh choáng váng sững sờ. Thốt ra vào lúc như thế. Cứ như từ trên trời rơi xuống vào một trong những đêm tồi tệ nhất của cuộc đời anh. Nếu anh có thể quay lại và xử trí mọi thứ khác đi, anh sẽ làm. Anh khá chắc chắn rằng những ngày này mình là một trong những người kém ưa thích nhất của cô.

Mẹ anh đi qua cửa sau, và cánh cửa đóng sập lại phía sau bà. “Đến lúc ăn bánh rồi.”

“Được rồi ạ.” Anh chuyển trọng lượng sang một chân và nhìn Ann trò chuyện với các chị anh. Họ chắc đang kể cho cô về khoảng thời gian anh đốt lũ Barbie của họ trên lửa. Các cháu trai, cháu gái của anh chạy vòng vòng quanh khoảng sân lớn, trêu chọc nhau với những khẩu súng phun nước, hét toáng lên trên cuống phổi. Ann vừa khít trong đó, như anh đã đoán.

“Chuyện gì xảy ra với cô gái trong công viên vậy?” mẹ anh hỏi.

Anh không cần phải hỏi cô gái nào. “Cô ấy chỉ là bạn thôi.”

“Hmm.” Bà lôi một hộp nến ra và cắm chúng vào cái bánh sô cô la. “Tất nhiên, cô ấy trông không giống bạn bè đâu.” Joe không đáp lại, và mẹ anh tiếp tục đứng như anh biết bà sẽ làm thế “Con không nhìn Ann theo cách con nhìn cô ấy.”

“Cách nào vậy ạ?”

“Như là con có thể nhìn cô ấy suốt cả quãng đời còn lại của mình.”

o o o

Về mặt nào đó nhà tù bang Idaho gợi cho Gabrielle nhớ lại chút ít về trường cấp ba. Có lẽ là sàn gạch lạnh ẩm hoặc ghế nhựa. Hay có lẽ là mùi nước tẩy gỗ thông hoặc những cơ thể đầy mồ hôi. Nhưng không như trường cấp ba, căn phòng rộng lớn nơi cô ngồi đây phụ nữ, trẻ em và một cảm giác tuyệt vọng ngọt ngào đến mức nó ép chặt xuống trên lồng ngực cô.

Cô khép tay trong lòng và chờ đợi như số phụ nữ còn lại. Vài lần trong tuần qua cô đã cố viết thư cho Kevin, nhưng mỗi lần cô lại dừng lại trước khi viết được nhiều hơn đôi ba dòng. Cô cần gặp anh ta. Cô muốn nhìn thấy khuôn mặt anh ta khi cô hỏi anh ta những câu hỏi mà cô cần câu trả lời.

Cánh cửa bên trái cô bật mở, và những người đàn ông trong quần jean xanh nhà tù và áo sơ mi xanh y xì nhau xếp hàng đi vào phòng. Kevin đứng thứ ba từ dưới lên, và vào giây phút anh ta thấy cô, anh ta dừng

lại trước khi đi tiếp vào khu vực viếng thăm. Gabrielle đứng dậy và nhìn anh ta đi về phía cô. Đôi mắt xanh dương quen thuộc thận trọng, màu đỏ xuất hiện trên cổ và má anh ta.

“Anh ngạc nhiên là em muốn gặp anh,” anh ta nói. “Anh không có nhiều người đến thăm cho lắm.”

Gabrielle ngồi xuống, và anh ta ngồi đối diện cô bên kia bàn, “Gia đình anh không đến gặp anh à?”

Anh ta ngược lên nhìn trần nhà và nhún vai. “Vài chị gái anh, nhưng đằng nào anh cũng không hào hứng mấy khi gặp họ.”

Cô nghĩ đến China và bạn thân Nancy của cô ta. “Không cô bạn gái nào sao?”

“Em đang đùa phải không?” Anh ta quay ánh mắt lại với cô, và lông mày anh ta nhăn nhó lại. “Anh không muốn có bất kỳ ai nhìn thấy anh như thế này. Anh suýt thì không đồng ý gặp em, nhưng anh đoán em chắc phải có vài câu hỏi, và anh nợ em từng ấy.”

“Thực ra thì, em chỉ có một câu hỏi thôi.” Cô hít một hơi thật sâu. “Anh đã cố tình chọn em làm đối tác kinh doanh để dùng em làm lá chắn à?”

Anh ta ngồi tựa lưng vào ghế. “Gì thế? Em đã nói chuyện với anh bạn Joe của em rồi đấy à?”

Câu hỏi và sự tức giận phía sau của anh ta làm cô ngạc nhiên.

“Cái ngày anh bị bắt, hẳn đã đến và nói anh đã lợi dụng em. Hẳn thực sự có dũng khí để đóng vai tức giận vì điều đó nữa chứ. Rồi ngày hôm sau hẳn tới nhà giam của anh, và nổi khùng lên với anh về cách anh lợi dụng em. Không đáng buồn cười sao chứ, đặc biệt là khi hẳn dùng em để tiếp cận anh?”

Trong một giây cô cân nhắc đến việc nói cho anh ta nghe sự thực về Joe và bản thân cô cũng như phần của cô trong vụ bắt bớ anh ta, nhưng cuối cùng cô không nói. Cô cho là bởi cô không có năng lượng mà thảo luận điều đó, và giờ thì điều đó cũng chẳng quan trọng. Mà cô cũng chẳng cảm thấy mình nợ nần gì anh ta hết. “Anh đã không trả lời câu hỏi của em,” cô nhắc nhở anh ta. “Anh đã cố tình chọn em làm đối tác kinh doanh để dùng em làm lá chắn à?”

Kevin nghiêng đầu sang một bên và nghiên cứu cô một lúc. “Phải. Lúc đầu, nhưng em thông minh hơn anh vốn nghĩ, và cũng tinh ý hơn nữa. Nên cuối cùng anh không làm được gì nhiều từ cửa hàng như anh lên kế hoạch ban đầu.”

Cô không biết cô chờ đợi cảm thấy gì. Tức giận, đau đớn, phản bội, có lẽ mỗi thứ một ít, nhưng chủ yếu cô thấy nhẹ nhõm. Giờ thì cô có thể đi tiếp cuộc đời mình rồi. Già dặn hơn chút ít, khôn ngoan hơn chút đỉnh. Và bớt tin tưởng đi nhiều, nhờ có người đàn ông đang ngồi đối diện cô bên kia bàn đây.

“Thực ra thì anh đang nghĩ đến việc hoàn toàn đi theo luật cho đến khi lũ cảnh sát thọc mũi vào đời anh.”

“Ý anh là sau khi anh có tiền từ việc bán bức Monet của nhà Hillard sao?”

Anh ta rướn người về phía trước và lắc đầu. “Đừng rỉ một giọt nước mắt nào cho những người đó. Họ giàu có và được bảo hiểm.”

“Điều đó làm ọi việc đều đúng sao?”

Anh ta nhún vai không chút ăn năn. “Họ đáng lẽ không nên có một bức tranh đắt tiền như vậy trong một ngôi nhà với hệ thống chuông báo động tồi tệ đến thế.”

Tràng cười sững sốt thoát ra khỏi môi cô. Không có giải trình nào với những hành vi của chính anh ta, và thậm chí trong một xã hội thường đổ lỗi ung thư phổi cho các công ty thuốc lá và cái chết vì súng cho những nhà sản xuất súng, thì việc đổ cho nhà Hillard tội trộm bức tranh của chính họ cũng vượt quá đỉnh cao nhất của trí óc thông thường mà chuyển sang tâm thần rồi. Nhưng phần đáng kinh hãi thực sự là rằng trước đây cô chưa bao giờ thấy được điều đó.

“Anh cần giúp đỡ về tâm thần đi,” cô nói khi đứng dậy.

“Bởi vì anh không cảm thấy tồi tệ khi một đám người giàu có bị trộm đồ nghệ thuật và đồ cổ sao?”

Cô có thể giải thích cho anh ta, nhưng cô đoán là lời lẽ của mình cũng như nước đổ là khoai thôi, và chỉ là cô cũng không thêm quan tâm nữa.

“Và em cũng không thoát ra tội tệ cho lắm. Chính phủ lấy đi mọi thứ mà anh sở hữu, nhưng em được giữ lại cửa hàng để xử trí tùy ý em. Như anh đã nói, không tệ”

Gabrielle lấy chum chìa khóa ra khỏi túi váy của cô, “Làm ơn đừng viết thư cho em hay cố liên lạc với em theo bất kỳ cách nào hết.”

Khi cô bước qua cổng nhà tù một cảm giác tự do vốn chẳng có gì liên quan đến dây xích và chần xong mà cô đã bỏ lại phía sau lướt nhẹ qua xương sống cô. Cô đã khép lại một phần của quá khứ, giờ thì cô đã sẵn sàng để bắt đầu tương lai. Sẵn sàng chuyển sang một hướng mới và xem xem cuộc đời sẽ đưa cô tới đâu.

Cô luôn hối tiếc việc mất Anomaly. Cô yêu cửa hàng của cô và cô đã làm việc chăm chỉ để nó được thành công, nhưng cô có một ý tưởng mới đang sục sôi trong não, nó đánh thức cô dậy mỗi đêm và khiến cô phải vớ lấy ngay một tờ giấy ghi chép. Lần đầu tiên trong một khoảng thời gian dài, cô thấy phấn khởi và nạp đầy năng lượng tích cực. Số phận của cô đã chuyển sang một hướng tốt đẹp hơn, và cũng đã đến lúc rồi. Cô đã phát chán những hình phạt chồng chất vì những hành động xấu trong quá khứ rồi.

Nghĩ về cuộc đời mới của cô đưa ý nghĩ cô xoay quanh Joe Shanahan. Cô thậm chí còn không cố lừa gạt bản thân mình nữa. Cô sẽ không bao giờ hoàn toàn vượt qua những cảm xúc của mình đối với anh, nhưng mỗi ngày lại trở nên dễ dàng hơn chút đỉnh. Cô có thể nhìn vào các bức vẽ anh trong phòng tranh của cô mà không cảm thấy như thể trái tim cô bị xé khỏi lồng ngực nữa. Đôi lúc cô vẫn cảm thấy hơi trống rỗng nhưng cơn đau đã vơi đi. Giờ cô có thể đi qua nhiều giờ liền mà không nghĩ về anh. Cô cho là vào giờ này sang năm, cô sẽ gần như sẵn sàng để tìm kiếm một nửa kia mới.

33. Rachel Gibson - Chương 17

Chương 17

Đôi chân gạt nước lạnh lẽ lau sạch những giọt nước mưa khỏi kính chắn gió khi chiếc limousine cuối cùng lướt lên con đường núi ẩm ướt tới dinh thự nhà Hillard. Với mỗi đốm bùn văng tung tóe từ lốp xe, mỗi inch cổ xe lăn lên trên dải nhựa đường, dạ dày Gabrielle lại thắt chặt lại. Từ kinh nghiệm quá khứ cô biết rằng dù có hình dung bao nhiêu, dù có hít thở sâu bao nhiêu đi nữa, thì cũng chẳng giúp ích được gì. Nhưng rồi, chúng cũng chẳng bao giờ có tác dụng ở những nơi liên quan đến Joe. Đã một tháng, hai tuần, và ba ngày kể từ khi cô bảo anh rằng cô yêu anh và anh thì bỏ đi. Đến lúc phải đối mặt lại với anh rồi.

Cô đã sẵn sàng.

Gabrielle siết chặt hai tay trong lòng và chuyển sự chú ý sang tòa dinh thự chói lọi ánh đèn. Chiếc limousine lăn bánh tới một điểm dừng trước cái mái vòm nhô ra khỏi cửa trước tới tận lối đi, và một người gác cổng đã sẵn sàng để trợ giúp Gabrielle.

Cô đến muộn.

Chắc là người cuối cùng đến. Cô đã định sẵn như thế. Cô đã định sẵn tất cả mọi thứ, từ mái tóc tết lả lơi trên đầu, tới bộ váy bó màu đen chạm đến giữa đùi. Từ phía trước, bộ váy trông bảo thủ, như một món đồ mà Audrey Hepburn sẽ mặc, nhưng nhìn từ phía sau, chất vải ôm lấy eo lưng cô. Một món đồ gợi cảm.

Cô đã đến trong tư thế chuẩn bị.

Bên trong căn nhà của gia đình Hillard có phần giống một khách sạn. Những cánh cửa thông ra vài căn phòng được mở ra để tạo thành một khoảng không gian rộng lớn đầy những người. Sàn nhà lát gỗ, chạm trổ, cửa vòm, các cột trụ vừa hùng vĩ vừa lắt léo, nhưng chẳng là gì khi so sánh với khung cảnh nhìn thung

lưng phía dưới của ông Vua Khoai Tây. Cũng không có gì nghi ngờ - Norris Hillard có tầm nhìn thành phố bao quát tuyệt đẹp nhất không thể tranh cãi.

Một ban nhạc nhỏ rải thứ nhạc jazz êm dịu khắp căn phòng, và một nhóm người đưa mình theo tiếng nhạc dễ chịu ấy. Từ nơi cô đứng, Gabrielle có thể thấy một quầy bar và quầy buffet cạnh bức tường phía xa trong một căn phòng bên trái cô. Cô không thấy Joe, và cô hít một hơi thở thông khí thật sâu, rồi chậm rãi thở ra.

Nhưng anh ở đâu đó nơi đây. Ở đây cùng tất cả những thanh tra, trung úy, đại úy mặc vét. Vợ và bạn gái bám vào cánh tay họ, trò chuyện và cười đùa như thể tối nay cũng chỉ như bất kỳ một buổi tiệc nào khác. Như thể dạ dày cô quặn lại và cô không lo lắng đến mức cô phải buộc mình đứng thật bất động.

Rồi cô cảm thấy ánh mắt anh một phần nghìn giây trước khi mắt cô khóa vào mắt anh, người đàn ông đã làm cho cô yêu anh ta, rồi đập tan trái tim cô. Anh đứng trong một nhóm nhỏ, và ánh mắt sẫm màu của anh luồn vào tận sâu bên trong và chạm tới trái tim trần trụi của cô. Cô đã chuẩn bị cho bản thân để đối phó với cái phản ứng bội bạc đó, và cho cả hơi nóng ấm áp đang trôi dạt trên khắp da thịt cô. Cô đã biết điều đó sẽ xảy ra, và cô ép mình phải đứng nguyên đó và hấp thụ khuôn mặt anh nhiều hết mức cô có thể nhìn. Ánh sáng dịu dịu từ chùm đèn hoa mỹ trên đầu anh chiếu trên những lọn tóc xoăn chạm tai anh. Ánh mắt cô di chuyển tới cái mũi thẳng và khuôn miệng mà cô đã mơ sẽ hôn cô khắp mọi nơi. Cô cho mình cảm nhận từng cơn run rẩy của mạch đập và cả cảm giác tắc nghẽn trong hơi thở của mình. Không có gì ngạc nhiên. Cô đã mong chờ điều này xảy ra. Không có gì ngạc nhiên. Cô đã mong chờ điều này xảy ra.

Đám đông tách ra, và ánh mắt Gabrielle nuốt vào bộ vét và áo sơ mi trắng vừa vặn của anh. Độ rộng vai và cà vạt xám. Giờ thì cô đã thấy anh. Cô không chết. Cô vẫn sẽ ổn. Cô có thể đóng lại chương này trong cuộc đời mình. Cô có thể bắt đầu tương lai của mình. Nhưng, không giống như lần cuối cùng cô gặp Kevin, cô không cảm thấy được giải phóng khỏi Joe.

Thay vì giải phóng khỏi cơn tức giận, nó lại phun trào bên trong. Lần cuối cùng cô gặp anh, cô đã quá - quá mức tuyệt vọng muốn anh yêu cô. Quá chắc chắn rằng anh cũng phải cảm thấy một điều gì đó. Nhưng anh không, và tất cả những gì cô còn lại là nỗi đau trong tim và giận dữ trong tâm hồn. Quá nhiều cho tình yêu thật sự.

Cô để mắt mình nấn ná trên mặt anh lâu thêm một giây, rồi cô quay người và hướng đến quầy bar. Cô sẽ không đời nào yêu một người đàn ông hơn anh ta yêu cô nữa. Tình yêu thực sự vứt đi.

Cô quay lưng lại với anh. Cô đã bỏ đi, và anh cảm thấy có ai đó vừa đá vào ngực mình. Ánh mắt anh đi theo mái tóc màu nâu đỏ của cô khi cô lách mình qua đám đông, và với mỗi bước chân đưa cô cách xa anh hơn, ngực anh lại thít chặt thêm một tí. Nhưng cũng cùng lúc ấy, anh chưa bao giờ cảm thấy đang sống đến vậy. Những dòng khoái lạc nhỏ nhoi bay rít qua các dây thần kinh của anh và dựng đứng lông tay anh lên. Đồng người trong dinh thự Hillard di động và dịch chuyển, giọng nói của họ như những tiếng vo ve bên tai anh. Tất cả mọi thứ xung quanh anh dường như thật vô nghĩa và tầm thường. Tất cả trừ cô.

Tình cảm ấy không xảy ra như một cú nốc-ao mà anh luôn chờ đợi. Không một tia sét nào cho anh biết anh muốn cô mãi mãi trong đời. Không có gì đau đớn. Yêu cô giống như một luồng gió mát lạnh và ánh sáng ấm áp chiếu lên khuôn mặt anh. Sự thật giản đơn. Giống như chính bản thân Gabrielle. Và tất cả những gì anh phải làm để nhìn thấy được tình cảm ấy là quét sạch đám lộn xộn và thoát ra khỏi lối mòn của chính anh.

“Tên con hoang đó đang núp mình dưới giường với bạn gái,” tiếng cười từ một cảnh sát ở bộ phận tuần tra, người đầu tiên nhận cuộc gọi của ông Hillard vào cái đêm bức vẽ của ông ta bị ăn trộm. Những cảnh sát khác và vợ họ cùng bật cười, nhưng không phải Joe. Ý nghĩ của anh đang mê mải ở bên kia căn phòng.

Gabrielle trông thậm chí còn tuyệt vời hơn anh nhớ. Điều mà gần như bất khả thi, bởi vì anh vẫn nhớ cô trông như một nữ thần thờ phụng mặt trời. Anh đã tự hỏi tối nay cô có đến hay không, và cho đến khoảng khắc cô bước vào, anh đã không nhận ra rằng mình vẫn nín thở, chờ đợi cô.

Anh xin phép và luồn lách qua đám đông, gật đầu với những người đàn ông anh làm việc cùng và vợ họ nhưng vẫn dán chặt mắt trên mái tóc đỏ với bộ váy không có tí lửng nào. Theo dấu cô không hề khó. Tất cả những gì anh phải làm là đi theo một loạt những cái đầu đang ngoái theo. Anh nhớ đến buổi tối anh bảo

cô mặc thứ gì đó gợi cảm tới bữa tiệc của Kevin. Lúc đấy anh hơi đùa cợt, cố khiêu khích cô đôi chút, và cô đã cố tình mặc cái thứ đồ kẻ ca rô xanh khùng khiếp ấy. Nhưng tối nay rõ ràng là cô đã mặc một thứ thật gợi cảm. Anh có thôi thúc muốn choàng áo khoác của mình quanh vai cô.

Bước tiến của anh bị chậm lại vài lần khi anh đi qua bạn bè và đồng nghiệp những người muốn anh dừng lại trò chuyện. Đến lúc anh bắt kịp Gabrielle ở cuối quầy bar, tay thám tử độc thân duy nhất còn lại, Dale Parker, đã nhảy vào và bắt chuyện với cô. Thường thì Joe chẳng có gì chống đối những tên lính mới, nhưng sự chú ý mà Dale thể hiện với bộ váy của Gabrielle làm anh tức đến phát điên.

“Kìa, Shannie,” Dale nói khi anh ta đưa cho Gabrielle một cốc rượu vang đỏ. Cô mỉm cười cảm ơn tên nhãi con, và lần đầu tiên trong đời Joe, cảm giác ghen tuông dim anh xuống vùng lầy, tóm chắc lấy anh và kéo anh chìm ngấm.

“Parker.” Joe nhìn vai cô cứng lại trước khi cô liếc qua vai nhìn anh. “Xin chào, Gabrielle.”

“Xin chào, Joe.”

Cứ như cả một đời người rồi anh mới được nghe giọng nói của cô và được nhìn vào đôi mắt màu xanh lục ấy. Không phải hình ảnh quay lại của cô, mà là cô. Nghe và nhìn cô người thực tăng thêm vài cân trong lồng ngực vốn đã nặng trĩu của anh, và anh lại có cái cảm giác nín thở kia lần nữa. Đứng thật gần, anh mới nhận ra mình nhớ cô biết bao nhiêu, nhưng nhìn vào đôi mắt lạnh lẽo, dừng dừng của cô, anh cũng đã nhận ra một điều khác: có thể đơn giản là đã quá muộn.

Đã có rất nhiều lần trong đời Joe từng cảm thấy nỗi sợ hãi siết chặt gáy hộp sọ anh. Anh cảm thấy nó thường xuyên nhất là khi săn đuổi lũ kẻ xấu, bám gót theo chúng, không bao giờ biết điều gì đợi ở cuối cùng. Anh cảm thấy sợ hãi lúc ấy, và giờ đây anh cũng cảm thấy sợ hãi. Trong quá khứ, anh luôn luôn tự tin vào bản thân, chắc chắn rằng anh sẽ thắng. Lần này anh không quá tự tin nữa. Lần này tiền đặt cược quá cao. Đây là một lần săn đuổi mù quáng mà anh không dám chắc sẽ kết thúc theo cách anh muốn, nhưng anh không có lựa chọn. Anh yêu cô. “Em thế nào?”

“Tuyệt. Anh thì sao?”

Không quá tuyệt đến thế. “Được.” Anh bị đẩy từ phía sau và bước lại gần một bước. “Em dự định làm gì rồi?”

“Em đang nghĩ đến việc mở một cửa hàng mới.”

Anh đứng đủ gần để hít hà được da cô. Cô có mùi như tử đinh hương. “Em định bán gì?”

“Tinh dầu tự nhiên và nến thơm. Em đã làm rất tốt ở Lễ hội Coeur nên em nghĩ mình có thể thành công nhờ nó.”

Cô có mùi như mùi xà phòng mà cô đã xoa khắp người anh ngày hôm đó trong phòng tắm sau khi anh làm tình với cô. “Em định mở nó lại Hyde Park à?”

“Không. Ở Old Boise dân cư thích hợp cho dự án kinh doanh lớn hơn. Em đã ngắm được một chỗ rồi. Tiền thuê cao hơn ở Hyde Park, nhưng một khi em bán được Anomaly, em nghĩ mình có thể chi trả được. Em sẽ không có người làm, em có thừa thãi hàng dự trữ, và chi phí khởi đầu của em tương đối thấp. Khi em lấy được hợp đồng thuê...”

Đứng thật gần mà lại không được chạm vào cô ngốn hết từng gam tự chủ mà anh có. Ánh mắt anh hạ xuống môi cô, và anh nhìn cô trò chuyện, khi mà điều anh thực sự muốn là phủ môi anh lấy môi cô. Anh nhìn cô nói, khi mà điều anh thực sự muốn là đưa cô về nhà và giữ cô cho riêng mình anh. Mẹ anh đã đúng. Anh có thể nhìn cô cả quãng đời còn lại của mình. Từ trên xuống dưới, từ đỉnh đầu cho tới ngón chân cô. Anh muốn chạm vào cô, làm tình với cô và rồi ngắm cô trong lúc cô ngủ. Anh muốn hỏi cô xem cô có còn yêu anh nữa hay không.

“... không đúng sao, Shannie?”

Anh không may mắn biết Dale đang hỏi gì. Anh cũng không quan tâm. “Anh có thể nói chuyện với em một phút được không Gabrielle?”

“Thực ra thì,” Dale trả lời hộ cô, “tôi vừa mời cô ấy nhảy lúc anh lại gần. Cô ấy đã nói đồng ý.”

Joe không có kinh nghiệm gì với cơn ghen đang bùng nổ như dung nham trong ruột anh. Anh nhìn vào mặt cô và nói, “Giờ thì em có thể bảo anh ta là không.” Ngay giây phút câu đó thoát ra khỏi miệng anh anh đã biết mình vừa phạm sai lầm. Mắt cô nheo lại, và cô mở miệng ra để cho anh lãnh đủ.

“Bạn gái anh đâu?” Dale hỏi trước khi cô kịp bảo anh cút xuống địa ngục.

Miệng cô khép lại và cô chờ người ra.

Chúa ơi. Anh đã từng làm việc gì để gánh chịu cái chuyện nhảm nhí này. “Tôi không có bạn gái,” anh gầm gừ giữa hai hàm răng.

“Vậy thì người phụ nữ sở hữu hàng ăn dưới phố Eighth là ai thế?”

“Chỉ là một người bạn.”

“Chỉ là một người bạn vậy mà cô ấy lại mang bữa trưa cho anh à?”

Joe tự hỏi tên lính mới này có thích mũi được đẩy xuống dưới tai trái hay không. “Đúng thế đấy.”

Dale quay sang Gabrielle. “Sẵn sàng chưa?”

“Rồi.” Và không thêm liếc về hướng anh, cô đặt cốc rượu vang của mình lên quầy bar và hướng về phía sàn nhảy. Tay Dale đặt ở eo lưng trần của cô.

Joe gọi một cốc bia ở quầy bar, rồi quay ra thẳng qua khung cửa vòm nhìn chằm chằm lên sàn nhảy mập mờ ở phòng kế bên. Anh không cần mũi tên chỉ đường cũng nhận ra được Gabrielle. Với chiều cao của cô, cô rất dễ định vị.

Thật là như địa ngục khi phải nhìn người phụ nữ bạn yêu trong vòng tay của một người đàn ông khác. Nhìn nụ cười lấp lánh của cô khi cô bật cười trước một câu chuyện đùa ngớ ngẩn nào đó, và không thể làm cái quái gì mà không trông như một thằng ngốc ghen tuông. Anh nốc cạn cốc bia mà không hề rời mắt khỏi Gabrielle. Anh có thể đã không nhận thức trọn vẹn rằng mình yêu cô nhiều đến thế nào cho đến tối nay khi nhìn thấy cô bước vào phòng, nhưng điều đó không có nghĩa anh không cảm thấy tình cảm ấy trong từng tế bào của cơ thể. Không có nghĩa rằng anh không cảm thấy nó trong từng nhịp đập của trái tim.

Winston Densley và bạn hẹn của anh ta đi tới quầy bar cạnh Joe, và hai thám tử trò chuyện chuyên môn và thảo luận vài nét thú vị của phòng tắm nhà Hillard - toilet vàng với ghế ngồi ầm. Joe làm mình ngạc nhiên bằng cách chờ đợi hăm năm phút mới đặt cốc bia của mình lên quầy bar và luồn lách trên sàn nhảy đông đúc. Loại âm nhạc saxophone của Kenny G. mà Joe luôn tránh như tránh tà kết thúc vừa đúng lúc anh đặt tay mình lên vai thanh tra Parker. “Tôi sẽ xen ngang đây.”

“Sau đi.”

“Ngay bây giờ.”

“Điều đó còn tùy vào Gabrielle.”

Qua khoảng không gian mờ ảo chia cách họ, ánh mắt cô giữ chặt lấy mắt Joe và cô nói, “Được rồi, Dale. Tôi sẽ nghe xem anh ấy có gì để nói, và rồi anh ấy sẽ để tôi yên nốt cả buổi tối.”

“Cô chắc chứ?”

“Vâng.”

Dale nhìn Joe và lắc lắc đầu. “Anh đúng là một thằng chết dẫm, Shanahan ạ.”

“Ừ đây, kiện tôi đi.” m nhạc lại bắt đầu, và Joe nắm lấy tay cô trong bàn tay anh và quấn tay mình quanh eo cô. Cô đứng cứng ngắc như tượng trong vòng ôm của anh, nhưng chỉ cần lại được ôm cô cũng giống như trở về nhà sau một khoảng thời gian dài vắng.

“Anh muốn gì?” cô hỏi sát tai anh.

Em, anh nghĩ thầm, nhưng anh cho là cô sẽ không vui lắm khi nghe câu trả lời của anh ngay lúc này. Họ cần dọn sạch bầu không khí giữa họ trước khi anh nói với cô anh cảm thấy thế nào về cô. “Anh đã ngừng gặp gỡ Ann hơn một tuần trước.”

“Chuyện gì đã xảy ra vậy, cô ấy đã đá anh à?”

Cô thấy tổn thương. Anh sẽ đền bù cho cô. Anh nép cô vào lồng ngực anh. Ngực cô chạm nhẹ vào ve áo anh, và anh trượt tay tới khoảng lưng trần của cô. Một cơn nhức nhối quen thuộc lắng xuống tận cuối bụng và lan ra khắp háng anh. “Không, Ann chưa bao giờ thực sự là bạn gái anh.”

“Lại không sao? Anh cũng chỉ giả vờ với cô ấy nữa hử?”

Cô tức giận. Anh đáng phải nhận điều đó. “Không. Cô ấy không bao giờ là người cung cấp thông tin bí mật của anh như em đã từng. Anh đã biết cô ấy từ khi bọn anh còn bé.” Anh rê tay lên làn da mịn màng của cô và quay mũi anh vào tóc cô. Anh nhắm mắt lại và hít vào hương thơm ấy. Mùi hương gợi cho anh nhớ đến cái ngày anh thấy cô bập bênh trên cái bể bơi nhỏ xíu kia. “Anh đã hẹn hò với chị gái cô ấy.”

“Chị gái cô ấy là bạn gái thật hay bạn gái giả của anh?”

Joe thở dài và mở mắt. “Em đã quyết tâm tức giận với anh bất kể anh nói gì.”

“Tôi không tức giận.”

“Em đang tức giận đấy.”

Cô lùi ra sau và nhìn anh, và anh đứng. Mắt cô nóng rùng rục, không còn lạnh lùng và dửng dưng nữa. Điều mà anh cho là một thói quen tốt/ xấu, còn tùy xem anh nhìn nhó theo cách nào nữa.

“Nói anh nghe xem sao em lại tức giận đến thế,” anh hỏi thúc, hoàn toàn mong chờ được nghe xem buổi tối hôm đó trên hiên nhà cô anh đã làm cô tổn thương đến thế nào, và sau khi cô đã trút tất cả ra, anh sẽ dàn xếp mọi thứ ổn thỏa.

“Anh đã mang cho tôi một cái bánh xốp từ cửa hàng ăn của bạn gái anh vào buổi sáng chúng ta làm tình!”

Đó không hẳn những gì anh chờ nghe. Thực ra thì chẳng hề giống bất cứ câu nào anh đã dự đoán cả. “Gi cơ?”

Cô nhìn đầu đó trên vai trái của anh như thể hình ảnh anh gây đau đớn vô cùng. “Anh đã mang cho tôi...”

“Anh đã nghe thấy em nói rồi,” anh xen ngang và nhanh chóng liếc xung quanh để xem có cặp đôi nào khác cũng nghe thấy cô nói không. Cô không nói nhỏ cho lắm. Anh không biết mua một cái bánh xốp thì có liên quan gì tới buổi sáng họ làm tình. Anh cũng mua cho cô một cái sandwich thịt gà từ cửa hàng của Ann. Có gì ghê gớm đâu, nhưng anh không nhắc đến cái sandwich bởi vì anh nhận ra rằng đây là một trong những cuộc trò chuyện mà anh sẽ không bao giờ hiểu và cũng sẽ không bao giờ thắng. Thay vào đó anh đưa tay cô lên môi và hôn các khớp tay cô. “Về nhà với anh đi. Chúng ta có thể nói chuyện ở đó. Anh nhớ em.”

“Tôi có thể cảm nhận được anh nhớ tôi nhiều đến thế nào ở đùi tôi,” cô nói, nhưng vẫn không nhìn anh.

Nếu cô nghĩ vật khuấy động rõ ràng rành rành của anh sẽ làm anh xấu hổ, cô sẽ phải nghĩ lại thôi. “Anh không xấu hổ vì muốn em. Và phải, anh nhớ được chạm vào em, và ôm em, và anh cũng muốn cả điều đó nữa. Nhưng đó không phải tất cả những gì anh nhớ về em từ khi em rời khỏi thị trấn.” Anh đặt tay lên hai bên má cô, đưa ánh mắt cô quay lại nhìn anh. “Anh luôn nhớ cái cách em liếc quanh mình khi em nghĩ nghiệp chương của em sắp sửa đánh thẳng vào em. Anh nhớ cảnh được nhìn em đi bộ và cái cách em vuốt tóc ra sau tai. Anh nhớ giọng nói của em, và cách em cố trở thành người ăn chay nhưng lại không thể. Anh nhớ cách em tin rằng mình là một người yêu hòa bình thậm chí cả khi em đập thẳng vào cánh tay anh. Anh nhớ tất cả mọi thứ ở em, Gabrielle.”

Cô chớp mắt hai lần, và anh nghĩ cô có thể đã mềm xuống. “Khi tôi rời khỏi thị trấn, anh có biết tôi đã ở đâu không?”

“Có.”

Cô giật người ra khỏi vòng ôm của anh. “Vậy thì anh thực sự nhớ tôi khủng khiếp đến mức nào thế?”

Anh không có câu trả lời đối phó nào cho cô.

“Hãy tránh xa khỏi đời tôi,” cô nói, rồi đi khỏi sàn nhảy.

Anh không đi theo. Nhìn cô bước đi khỏi anh lần này là địa ngục khủng khiếp nhất mà anh từng chịu đựng, nhưng anh đã là thám tử trong tám năm. Anh đã học được rằng khi nào thì phải lùi khỏi cuộc săn cho đến khi mọi việc dịu xuống.

Nhưng anh chỉ đợi đến chừng ấy thôi. Anh đã lãng phí đủ thời gian từ lúc từ chối người phụ nữ anh muốn và cần phải có trong đời rồi. Ăn tối đúng sáu giờ hàng tối và tắt đồng bộ sẽ không làm cho anh hạnh phúc. Gabrielle làm anh hạnh phúc. Giờ anh đã hiểu những gì cô nói với anh đêm đó trên hiên nhà cô. Cô là linh hồn của anh. Anh là linh hồn của cô. Anh yêu cô, và cô yêu anh. Một thứ như thế không biến mất, đặc biệt là trong có một tháng.

Joe không phải là người kiên nhẫn, nhưng những gì anh thiếu sót ở tính kiên nhẫn, anh bù vào bằng sự bền bỉ. Cùng lúc anh cho cô thời gian, anh sẽ tán tỉnh cô. Đúng là anh không có nhiều kinh nghiệm ở khoản đó, nhưng phụ nữ yêu hành động ấy. Anh chắc chắn mình có thể làm được.

Anh chắc chắn có thể tán tỉnh Gabrielle Breedlove thật lãng mạn.

34. Rachel Gibson - Chương 18 End

Chương 18

Lúc chín giờ sáng hôm sau, tá hoa hồng đầu tiên đến. Chúng rất lộng lẫy và có màu trắng tinh khôi, và chúng đến từ Joe. Anh đã nguệch ngoạc tên mình trên tấm thiệp, nhưng chỉ thế thôi. Chỉ mỗi tên anh. Gabrielle không hề biết điều đó có nghĩa là gì, nhưng cô cũng ko suy diễn gì từ nó hết. Cô đã làm thế một lần. Cô đã suy diễn quá nhiều trong cái cách anh hôn và làm tình với cô, và cô đã trả giá.

Tá hoa hồng thứ hai màu đỏ. Tá thứ ba, màu hồng. Hương thơm của chúng ngập đầy nhà cô. Cô vẫn cương quyết từ chối tìm kiếm ý nghĩa, nhưng khi cô nhận thấy rằng mình đang chờ điện thoại của anh, cũng y như cái ngày bắt giam Kevin, cô tròng một cái áo phông và quần đùi chạy bộ vào rồi rời nhà để chạy bộ.

Không chờ đợi gì hết. Cô cần dọn sạch đầu óc. Cô cần tìm ra xem nên làm gì bởi cô không nghĩ mình còn có thể chịu thêm cảnh như buổi tối hôm trước được nữa. Nhìn thấy anh thật quá đau đớn. Cô cứ nghĩ mình đủ mạnh mẽ để đối diện với nửa kia của linh hồn mình, nhưng ko. Cô ko thể nhìn vào mắt người đàn ông cô yêu nhưng lại biết rằng anh không yêu cô. Đặc biệt là bây giờ, khi cô biết rằng buổi sáng hôm anh làm tình với cô, anh đã ghé thăm bạn gái mình trước. Nghe kể về người phụ nữ sở hữu cửa hàng ăn là một con dao nữa thêm vào trái tim vốn đã thương tổn của cô. Chủ một cửa hàng ăn sẽ thích nấu ăn. Cô ấy chắc sẽ không ngại dọn dẹp ngôi nhà và cả giặt giũ đồ cho Joe nữa. Những thứ mà anh đã bảo là quan trọng với anh ngày hôm đó trong phòng thay đồ khi anh đẩy cô vào tường và hôn đến khi cô gần như không thể thở nổi.

Gabrielle chạy bộ qua nhà thờ St. John, cách nhà cô vài khu phố. Các cánh cửa được để mở, và âm nhạc organ ồ ạt lững lờ qua cánh cửa gỗ tới giáo đường cổ kính. Gabrielle bắn khoả Joe theo đạo Công giáo, Tin lành, hay vô thần. Rồi cô nhớ lại anh đã từng vào học ở một trường giáo xứ nên cô cho là anh theo Công giáo. Giờ thì cũng chẳng quan trọng gì nữa.

Cô chạy bộ qua Boise High và chạy bốn vòng quanh đường bao quanh trường học trước khi một lần nữa quay đầu hướng về nhà. Về với ngôi nhà ngập đầy những bông hoa mà Joe đã gửi cho cô. Quay về với cảm giác bối rối mà cô đã cảm thấy từ ngày gặp anh. Giờ đây cô cảm thấy nó như mãnh liệt hơn bao giờ hết. Không khí trong lành không giúp cô dọn sạch đầu óc được tí nào hết, và chỉ có một thứ mà cô biết chắc

chấn. Nếu Joe gọi điện, cô sẽ bảo anh phải dừng lại. Không có điện thoại hay hoa hoét thêm nữa. Cô không muốn gặp anh.

Cô cho là cơ hội hai người ngẫu nhiên chạm mặt nhau rất mỏng manh. Anh là thám tử phòng Trộm cắp Tài sản, và cô không thấy trước một vụ trộm trong tương lai của mình. Cô định mở một cửa hàng bán dầu tự làm, và cô không tưởng tượng nổi Joe là khách hàng mua nến thơm tiềm năng. Không có lý do nào để họ gặp lại nhau nữa.

Ngoại trừ anh đang đợi cô ở hiên trước nhà cô, ngồi chống hai chân trên bậc thang bên dưới, cánh tay đặt ngang đùi. Kính râm của anh được đưa trên một bàn tay lơ lửng giữa hai đầu gối. Anh ngược lên nhìn cô tiến đến và từ từ nhòe dần. Bất kể những gì cô tự bảo mình, trái tim bội bạc của cô lại trĩu nặng trước hình ảnh anh. Rồi, như thể anh nghĩ cô định nói gì đó mà anh không muốn nghe, anh giơ một tay lên để ngăn cô lại. Nhưng thực lòng, cô cũng không biết nói gì nữa, khi mà cô còn chưa định hình được một suy nghĩ mạch lạc nữa kia.

“Trước khi em yêu cầu anh rời khỏi hiên nhà em,” anh bắt đầu, “anh có vài điều cần nói với em.”

Anh mặc một chiếc quần kaki dài và áo cotton cài khuy. Anh đã xắn tay dài lên ngang bắp tay. Anh trông tuyệt đến nỗi cô muốn với tay ra và chạm vào anh, nhưng tất nhiên cô không làm thế. “Tối qua tôi đã nghe những gì anh có để nói rồi,” cô nói.

“Anh không biết những gì đã xảy ra tối qua, nhưng dứt khoát là anh đã không nói hết những gì cần nói.” Anh chuyển trọng lượng dồn sang một chân. “Em sẽ mời anh vào trong chứ?”

“Không.”

Anh nhìn cô một lúc. “Em đã nhận được hoa hồng rồi chứ?”

“Rồi.”

“À. À tốt.” Anh mở miệng, ngậm lại, rồi thử thêm lần nữa. “Anh không biết bắt đầu từ đâu. Anh sợ lại nói sai lần nữa.” Anh dừng lại lần nữa rồi nói, “Anh xin lỗi vì anh đã làm tổn thương em.”

Cô không thể nhìn vào anh và hạ ánh mắt xuống chân mình. “Đó là lý do anh gửi hoa hồng à?”

“Ừ.”

Ngay giây phút cô nghe câu trả lời của anh, cô nhận ra rằng mình đáng lẽ không nên hỏi câu đó. Cô cũng nhận ra rằng trong một góc xúu của trái tim thích tự ngược đãi của cô, cô vẫn nín lén cái hy vọng là anh đã gửi hoa bởi vì anh cũng yêu cô theo cái cách cô yêu anh. “Đã qua rồi. Tôi đã qua khỏi nó rồi.”

“Anh không tin em.”

“Vậy thì cứ tin những gì anh muốn.” Cô đi qua anh, để tới ngôi nhà an toàn của mình trước khi òa lên khóc. Điều cuối cùng cô muốn là để Joe nhìn thấy cô khóc.

Anh vươn tay ra và nắm lấy cánh tay cô. “Làm ơn đừng bỏ anh đi nữa. Anh biết mình đã làm tổn thương em cái đêm em bảo em yêu anh và anh thì lại bỏ đi, nhưng Gabrielle, đến giờ em đã bỏ anh đi hai lần rồi.”

Cô ngừng lại không phải vì anh giữ cánh tay cô mà vì có gì đó trong giọng anh thu hút sự chú ý của cô và níu chặt cô lại. Có thứ gì đó mà cô chưa từng nghe thấy trước đây. Có thứ gì đó trong cái cách anh gọi tên cô. “Tôi đã từng bỏ anh đi bao giờ?”

“Đêm qua, và mỗi lần anh nhìn em bỏ đi lâu đến phát điên lên được. Như anh đã nói, anh biết mình đã thực sự làm em tổn thương, nhưng em không nghĩ rằng có lẽ chúng ta có thể tạm đình chiến ư? Có lẽ đến giờ chúng ta đã hòa nhau rồi?” Anh trượt tay dọc xuống cánh tay cô và cầm lấy bàn tay cô. “Em không nghĩ rằng đến lúc em để anh bù đắp cho em rồi sao?” Anh rút thứ gì đó ra khỏi túi áo và ấn một mặt kim loại dẹt vào lòng bàn tay cô. “Anh là nửa kia của linh hồn em,” anh nói. “Và em là nửa kia của linh hồn anh. Cùng nhau chúng ta hợp thành một thể.”

Gabrielle mở tay ra và nhìn xuống mặt dây chuyền bẹt màu trắng lủng lẳng trên một cái dây chuyền bạc. m và dương. Anh có hiểu.

“Chúng ta thuộc về nhau.” Anh ấn một nụ hôn lên đỉnh đầu cô. “Anh yêu em.”

Cô nghe thấy anh, nhưng không thể cất nên lời qua những luồng cảm xúc đang căng lên như một quả bóng bay trong lồng ngực cô. Cô nhìn chăm chăm vào vòng cổ và những gì nó biểu đạt. Nếu cô tin anh, nếu cô tín nhiệm anh, anh sẽ trao cho cô tất cả những gì trái tim cô khao khát.

“Và trong trường hợp em đang nghĩ đến chuyện lại bảo anh rút ra khỏi đời em, có một điều nữa mà em nên cân nhắc. Cứ nghĩ đến tất cả những nhân quả tốt lành mà em có thể tạo ra cho bản thân mình khi cải tạo anh đi.”

Cô ngược lên nhìn mặt anh, và hình ảnh trước mắt cô nhòe đi qua làn nước mắt. “Anh có ý đó thật sao?”

“Ừ. Em có thể cải tạo anh. Chắc, em có thể thử.”

Cô lắc đầu khi một giọt nước mắt trượt xuống má cô. “Ý em là, anh thực sự yêu em sao?”

“Với từng hơi thở của anh,” anh nói không do dự. “Anh muốn dành cả cuộc đời còn lại của mình để làm em hạnh phúc.” Anh lau đôi má ướt đầm của cô bằng mu bàn tay và hỏi, “Em vẫn còn yêu anh chứ, Gabrielle?”

Anh có vẻ ngập ngừng, mắt anh rất mãnh liệt, đến mức cô không thể kìm lại nụ cười làm cong đôi môi cô lên. “Vâng, em vẫn yêu anh.” Cảm giác nhẹ nhõm hoàn toàn làm dịu ánh mắt anh xuống, và cô thêm vào, “Mặc dù em không nghĩ anh xứng đáng với em.”

“Anh biết mình không xứng đáng với em.”

“Dẫu sao thì anh có thích vào trong ko?”

Một tiếng không khí rít thoát ra khỏi lồng ngực anh. “Có.”

Anh theo cô vào nhà và chờ cho đến khi cô đóng cửa lại liền vươn lấy cô. Tay anh ôm lấy vai cô, và anh kéo cô tựa vào lồng ngực anh. “Anh nhớ em quá,” anh nói khi gieo những nụ hôn lên mặt và cổ họng cô. Rồi anh lùi lại, nhìn vào mắt cô, và nhào xuống ấn môi mình vào môi cô. Lưỡi anh đâm vào miệng cô, và cô quăn tay quanh cổ anh. Tay anh cùng một lúc ở khắp mọi nơi. Những động chạm tham lam âu yếm lưng, hông, và ôm lấy hai bầu ngực cô. Ngón tay cái của anh lướt nhẹ qua đầu ngực cô, và chúng cứng ngắc ngay tức thì. Cô cảm thấy hoàn toàn mê mẩn. Được bọc trong cánh tay anh. Vòng ôm của anh. Anh. Yêu anh nhiều như anh yêu cô.

Cô lùi ra để lấy lại nhịp thở. “Em thật nhộp nháp. Em phải tắm đây.”

“Anh không quan tâm đâu.”

“Em thì có.”

Anh hút không khí vào phổi và thả tay xuống. “Được rồi, anh không đến đây để kéo em vào một việc mà em chưa sẵn sàng làm. Anh biết anh đã làm em đau đớn, và anh biết em chắc không cảm thấy muốn làm tình với anh ngay lúc này. Anh có thể chờ.” Anh thở phào ra và cào ngón tay qua tóc. “Phải rồi. Anh sẽ chỉ đợi em thôi. Anh sẽ chờ...” Anh dừng lại và nhìn xung quanh. “Đọc một tờ tạp chí hay gì đó.”

Cô cố không phì cười. “Anh có thể làm thế. Hoặc có thể vào cùng em.”

Ánh mắt anh bay thẳng tới chỗ cô, và Gabrielle cầm lấy tay anh. Cô dẫn anh tới phòng tắm, và bằng cách nào đó dọc đường đi, cô để mất áo mình và anh cũng vậy. Anh dừng lại để đặt khuôn miệng mở ra của mình lên thành cổ cô. Cô giải phóng móc áo lót thể thao và thả tự do hai bầu ngực của mình vào lòng bàn tay đang chờ đợi của anh. Luồng khí đổ sập của anh bao quanh cả hai người họ. Bao quanh cô với đam mê của anh cùng một thứ gì đấy trước kia chưa hề ở đó. Tình yêu của anh. Nó chảy tràn xuyên qua cô như một đợt sóng nóng bỏng và dựng lông trên cánh tay cô lên.

“Em vô cùng xinh đẹp đối với anh,” anh nói vào hõm cổ của cô. “Anh muốn dành cả quãng đời còn lại để nhìn em, ở cùng em, làm em hạnh phúc.”

Gabrielle hôn anh thật dài và mãnh liệt, lưỡi cô chạm vào và đuổi theo anh. Anh sụt lòng bàn tay qua đầu ngực thịt chực của cô, rồi nhẹ nhàng bóp lấy hai bầu ngực của cô. Dục vọng quét qua da thịt cô, và cô đẩy tay xuống, ôm lấy vật cương cứng rắn chắc ko thể tin được của anh. Anh cứ như đá cứng được phủ lớp da

sa tanh mịn màng. Cô vuốt ve, cảm nhận, khám phá lại hình dạng cho đến khi anh bước lùi lại một bước và rút tay cô ra khỏi đó.

Mi mắt anh trĩu nặng đến nỗi cô hầu như không thể thấy đôi mắt rực sáng của anh. “Em chắc là mình muốn tắm chứ?” được hỏi từ Joe Shanahan cực kỳ khuấy động.

Cô gật đầu, và anh một cách thực tế kéo chân cô ra khỏi giày. Anh lôi cô một cách đầy sẵn sàng tới phòng tắm, và trong lúc cô bật và kiểm tra nước, anh thoát quần áo. Rồi anh thoát quần áo cho cả cô nữa, và họ bước vào buồng tắm. Dòng nước ấm chảy xuống trên đầu họ, và anh với lấy một bánh xà phòng oải hương. Anh xát xà phòng khắp tay anh, rồi xoa lớp bọt lên khắp cơ thể cô. Anh dành rất nhiều sự chú ý cho hai bầu ngực và đầu ngực cứng ngắc của cô. Anh rửa bụng và giữa hai đùi cô. Rồi anh hôn cô ở tất cả những nơi ấy, những âu yếm dài, nắn nã của môi và lưỡi. Ngực cô. Rốn cô. Anh quỳ xuống, âu yếm và hôn lên phần nữ tính của cô. Cô ngửa đầu ra sau tựa vào tường phòng tắm khi sức ép trong cô ngày càng siết chặt và chặt hơn. Rồi anh đứng dậy và cô quấn chân quanh eo anh.

“Đây là phần ưa thích nhất của anh,” anh nói, nhắc cô lên rồi hạ xuống, vùi anh vào sâu bên trong. “Chạm vào nơi nóng bỏng và trơn mượt nhất của em. Nơi cảm giác mang lại thật tuyệt vời. Nơi em mang lại cảm giác thật tuyệt diệu.”

“Phần hay ho thực sự.”

“Phải rồi.” Anh lùi lại, rồi chậm rãi đẩy hông mình tới và tiến vào lại trong cô.

“Em yêu anh, Joe.” Anh di chuyển mạnh hơn và nhanh hơn, và hơi thở của anh dồn dập ra vào phổi anh khi anh đi vào cô. Chẳng mất lâu để cả hai người họ vỡ vụn trong một cực khoái liên tục, nó gần như khiến Joe khụy gối xuống. Tim cô đập thình thịch bên tai, và Joe phải một lúc lâu mới lấy lại được nhịp thở. Cô không nhận ra rằng nước đã lạnh đi cho đến khi anh tắt vòi.

“Trời đất quý thần ơi,” anh chửi thề giúp cô đứng xuống. “Điều đó giống như là cố gắng vừa chạy, vừa tung hứng, và đạt đến đỉnh cao cùng một lúc.”

“Em tán dương nó đấy,” cô thì thào và hôn cổ anh.

“Anh có phản nản gì đâu.” Anh toe toét và vỗ mông cô. “Em có gì để ăn không? Có thể một ít trứng và thịt xông khói chẳng hạn? Sau việc đó anh đang đói ngấu đấy.”

Cô mời anh bánh ngô. Họ ngồi ăn ở bàn cô, chẳng khoác lên người thứ gì ngoài khăn tắm và những nụ cười thật rạng rỡ. Gabrielle quay sang bên cạnh nhìn vào người đàn ông mà cô yêu và tự hỏi cô đã làm đúng điều gì để đáng được nhận tất cả những gì mà cô mong muốn. Cô không biết, nhưng cô cho là đây là thời điểm số mệnh của cô bắt đầu hoàn lại ấy tháng vừa rồi.

Đêm đó khi cô nằm trên giường, bọc trong cánh tay Joe, một cảm giác cân bằng trọn vẹn và hạnh phúc viên mãn tràn ngập cơ thể, trí óc, và tinh thần cô. Cô nghĩ có lẽ mình đã tìm thấy một cõi niết bàn bé nhỏ nơi trái đất, nhưng cô vẫn có một câu hỏi.

“Joe này?”

Tay anh trượt qua sườn tới hông cô. “Hmm.”

“Anh biết anh yêu em từ khi nào?”

“Chắc là tháng trước, nhưng anh vẫn không biết chắc cho đến khi em bước vào bữa tiệc nhà Hillard tới qua.”

“Sao lại lâu đến thế?”

Anh im lặng một lúc, rồi nói, “Sau khi bị bắn, anh có vô khối thời gian trong tay để suy nghĩ, và anh đã quyết định rằng đến lúc bắt đầu một gia đình rồi. Anh vẽ ra một bức ảnh trong đầu xem vợ anh nên giống thể nào. Cô ấy sẽ thích nấu ăn và đảm bảo anh luôn có tất sạch.”

“Không giống em lắm.”

“Anh biết. Em là người anh đã muốn trước cả khi anh biết mình thực sự muốn gì.”

“Em nghĩ em hiểu. Em đã luôn nghĩ em sẽ yêu một người đàn ông sẽ ngồi thiền với em cơ.”

“Chắc chắn không phải là anh.”

“Em biết. Anh là người em đã muốn trước cả khi em biết mình thực sự muốn gì.” Cô lùi ra sau và ngược nhìn anh. “Anh có còn nghĩ em bị điên không?”

“Điều anh nghĩ,” anh nói và kéo cô lại vào vòng tay anh, “là anh yêu em đến phát điên.”

Phần kết

Joe đi vào phòng tranh của Gabrielle và ngắm soi bức chân dung cô đang vẽ Sam. Đối tượng nghi vẫn đang treo ngược mình trên chỗ đậu, nhìn cô. Con vật trên bức tranh sơn dầu trông giống gà gô hơn là vẹt, và nó có quầng sáng vàng rực quanh đầu trông như thể là mặt trời. Anh biết nó được xem như là khí của Sam, cũng như anh biết tốt hơn là không nên đưa ra quan điểm của mình.

“Em có chắc em không muốn vẽ anh khỏa thân thay vào kia không? Anh đang sẵn sàng lắm đây.” Ngồi làm mẫu cho Gabrielle thường chuyển thành một buổi cầm những cây cọ mềm mại kia và bôi bẩn lên nhau bằng một loại màu mực không độc hại mà cô có. Nó khiến anh có một sự tán thưởng hoàn toàn mới dành cho nghệ thuật.

Cô mỉm cười khi nhúng đầu cọ vào một khoanh mực màu vàng sáng. “Em có rất nhiều bức chân dung Ngài Vui Vẻ của anh rồi,” cô nói và chỉ về chồng tranh dựa vào tường. “Hôm nay em muốn vẽ Sam.”

Chết tiệt, anh bị một con chim qua mặt sao.

Anh dựa một vai vào tường và ngắm Gabrielle làm việc. Họ đã cưới được ba tháng, và thỉnh thoảng anh vẫn thấy mình chỉ ngắm cô. Mẹ anh đã đúng về điều đó, anh có thể nhìn cô cả quãng đời còn lại của mình, dù cô đang vẽ, chế dầu, hay đang ngủ. Anh đặc biệt thích nhìn mắt cô khi anh làm tình với cô.

Trong một tuần nữa họ sẽ kỷ niệm cái ngày cô nghiền anh xuống bằng một lọ keo xịt tóc. Anh thực sự không có hứng thú với những buổi lễ kỷ niệm tự bịa, và ký ức ấy mang đến môi Gabrielle một nụ cười lớn hơn là nụ cười môi anh, nhưng anh vẫn sẽ kỷ niệm để làm cô vui.

Ánh mắt anh thấp xuống bụng cô, và anh mừng rỡ tưởng rằng, nếu anh nhìn đủ chăm chú, thì anh có thể thấy bụng cô hơi tròn ra ở nơi em bé của anh đang lớn lên. Họ đoán cô đã thụ thai cái đêm họ chuyển vào ngôi nhà mới của mình hai tháng trước. Giờ thì ngày hôm đó mới đúng là lễ kỷ niệm chứ.

Sam kêu quang quác, rồi bay từ chỗ đậu của nó tới vai Joe. Nó thở hổn hển và nhảy từ chân nọ sang chân kia.

“Mày phải tự hỏi bản thân một câu hỏi. Mày có cảm thấy may mắn không? Chà, có không - tên ngốc?”

Joe đắm đuối nhìn vợ mình, trong chiếc áo sơ mi trắng lốm đốm màu sơn. Tất cả những gì anh từng mong muốn và sẽ có bao giờ cần đến đều ở trong phòng này. Anh có một người vợ xinh đẹp mà anh yêu nhiều đến mức nó khiến ngực anh nhức nhối, một đứa bé đang lớn lên an toàn trong dạ con của cô, và một chú chim cực kỳ láo toét. Một tên đàn ông còn có thể đòi hỏi gì hơn được nữa đây?

“Có, tao có,” anh nói. “Tao là một tên ngốc thật may mắn.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/han-la-yeu>